

‘Vol spanning, urgentie en sfeer. Riley Sager op z’n allerbest.’

LEE CHILD

MIDDEN IN DE NACHT

LITERAIRE
THRILLER

RILEY SAGER

ambo | anthos

Van Riley Sager verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos uitgevers

De laatste meisjes

Mijn laatste leugen

Sluit alle deuren

Voor het donker thuis

Overleef de nacht

De enige die overbleef

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos uitgevers via

www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

OceanofPDF.com

RILEY SAGER

MIDDEN IN DE NACHT

Vertaald door
Ireen Niessen
Ambo|Anthos
Amsterdam

OceanofPDF.com

ISBN 978 90 263 6963 6

© 2024 Todd Ritter

© 2025 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*, Amsterdam en Ireen
Niessen

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan

Oorspronkelijke titel *Middle of the Night*

Oorspronkelijke uitgever Dutton

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie © Alberto Ortega

Ambo|Anthos *uitgevers* vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

OceanofPDF.com

*Voor Patricia Cole.
Ik denk dat je dit boek geweldig had gevonden.*

OceanofPDF.com

Zaterdag 16 juli 1994

6.37 uur

De ochtendzon dringt de tent binnen en daalt met een gedempte glans op de jongen neer. Het schijnsel op zijn wangen maakt hem wakker uit een diepe nachtrust. Hij doet zijn ogen open, een klein beetje maar, zijn zicht nog wazig door een web van wimpers die nog plakkerig zijn van de slaap. Turend naar het door het tentdoek oranje getinte licht probeert hij de positie van de zon te lokaliseren. Hij vraagt zich af hoe laat het is. En of zijn moeder al is opgestaan en met een kopje koffie zit te wachten tot ze binnenkomen voor het ontbijt.

Het is benauwd in de tent. De juliwarmte is gedurende de nacht niet verminderd en vult nu de lucht, drukkend en zwaar. Hij had de tentflap vannacht open willen houden, maar zijn vader had gezegd dat er dan muggen binnen konden komen. Dus de flap is dicht gebleven en de warmte is blijven hangen, vermengd met de kenmerkende lucht van jongens in de zomer: gras en zweet, antimuggenspray en zonnebrandcrème, ochtendadem en lichaamsgeur.

Hij snuift de lucht op en voelt het zweet op zijn voorhoofd uitbreken als hij zich omdraait in zijn slaapzak. Die voelt veilig aan. Als een knuffel.

Hoewel hij wakker is, wil hij nog niet opstaan. Hij blijft liever waar hij is, in de staat waarin hij nu verkeert. Een jongen op een lome zaterdagmorgen, midden in een al net zo lome zomer.

Zijn naam is Ethan Marsh.

Hij is tien.

En dit is het laatste zorgeloze moment dat hij de komende dertig jaar zal hebben.

Want net als hij zijn ogen weer wil dichtdoen merkt hij nog een stukje licht op. Een heldere verticale kier in de zijkant van de tent.

Vreemd.

Zo vreemd dat hij, nu met zijn ogen helemaal open, overeind gaat zitten en de snede in het doek bekijkt, die van de bovenkant van de tent helemaal naar beneden loopt. Het is een ietwat rafelige jaap, als huid waarin net is gesneden. Door de kier heen ziet hij een strookje van een vertrouwde tuin.

Pas gemaaid gras. Een lichtblauwe hemel. De schittering van de zon door de bomen verderop.

Nu hij ernaar kijkt raakt Ethan plotseling doordrongen van een besef dat al vaag aanwezig was toen hij wakker werd, maar dat hij nu pas begint te begrijpen.

Hij is in een tent.

In zijn eigen achtertuin.

Helemaal alleen.

Maar toen hij gisteravond ging slapen, was er iemand bij hem.

Iemand die nu weg is.

OceanofPDF.com

EEN

Skrrrrrts.

Ik schrik wakker van het geluid dat door de donkere kamer ritst. Het wordt weerkaatst door de muren en het golft in vlagen naar me terug. Ik blijf roerloos in bed liggen, met wijdopen ogen, tot het geluid wegsterft.

Niet dat het er werkelijk was.

Decennia van ervaring hebben me geleerd dat het zich alleen in mijn hoofd bevond. Droom, herinnering en hallucinatie tegelijkertijd. Voor het eerst sinds mijn terugkeer naar dit huis. Eerlijk gezegd verbaast het me dat het zo lang heeft geduurd, al helemaal nu de datum waarop het hier al die jaren geleden is gebeurd met rasse schreden nadert.

Ik ga zitten en kijk naar de klok op het nachtkastje, in de hoop dat de wijzers dichterbij de ochtend dan bij middernacht staan. Maar helaas, het is nog maar kwart over twee. Ik heb een lange slapeloze nacht voor de boeg. Met een zucht reik ik naar het notitieboekje en de pen die ik naast de klok heb liggen. Nadat ik even heb zitten turen in het donker, vind ik een lege bladzijde en schrijf vijf gefrustreerde woorden op.

Heb De Droom weer gehad.

Ik gooi het notitieboekje terug op het nachtkastje, gevolgd door de pen. Die komt met een klik op de kaft van het boekje terecht en rolt dan over het kleed. Ik zeg tegen mezelf dat ik de pen daar tot morgen kan laten liggen, dat er gedurende de nacht niets mee zal gebeuren. Maar de nare gedachten komen al snel. Stel dat de pen gaat lekken en de nachtzwarze inkt vlekken zal maken in het roomkleurige kleed? Stel dat ik midden in de nacht word aangevallen en ik me alleen kan verdedigen met die balpen die nu net buiten mijn bereik ligt?

Die tweede gedachte, even alarmerend als onwaarschijnlijk, maakt dat ik uit bed stap. Ik pak de pen en leg hem op het notitieboekje. Zo. Veel beter.

Nu de onrust – voorlopig – is gesust, wil ik weer onder het dekbed kruipen, maar op dat moment zie ik buiten iets wat mijn aandacht trekt.

Een licht.

Niet ongebruikelijk voor Hemlock Circle. Hoewel er geen straatlantaarns staan, is het hier nooit volledig donker. Voordat de zon opkomt en tot lang nadat ze is ondergegaan schijnt er licht door de erkerramen op de keurig

verzorgde gazons. De lampen in houders aan de muur flankeren de voordeur van de Chens van de schemering tot de dageraad, om indringers af te schrikken en vleermuizen ervan te weerhouden onder de dakrand te nestelen. De hele zomer lang geeft het zwembad in de achtertuin van de Wallaces bovendien een blauwachtige gloed af. Rond de kerst twinkelen er lichtjes bij vijf van de zes huizen in de buurt, ook bij de Patels, die hun lichtjes ophangen voor Divali en ze pas in het nieuwe jaar weghalen.

En dan zijn er nog de garagelampen.

Die heeft elk huis.

Lampen met een sensor boven de garagedeur die als schijnwerpers aanknippen als ze een beweging waarnemen. 's Avonds gaan ze overal in de cul-de-sac als vuurvliegjes aan en uit wanneer de bewoners in het schemerdonker terugkomen van hun werk, de post uit de brievenbus gaan halen of hun afvalcontainer bij de weg zetten.

Tegen middernacht springt er af en toe nog steeds eentje aan, bijvoorbeeld als er herten langslopen, op weg naar het bos. Of als Fritz Van de Veer naar buiten sluipt om een sigaret te roken nadat zijn vrouw, Alice, naar bed is gegaan.

Het licht dat mijn aandacht trekt, is afkomstig van de lamp boven de garage van de Patels, twee huizen verderop. Die verlicht een deel van hun oprit met een schijnsel dat het asfalt ijswit lijkt te maken. Nieuwsgierig loop ik naar een van de ramen in de slaapkamer die ik nog steeds niet als mijn eigen beschouw. Niet echt. De kamer die ooit van mij was, en dat in mijn beleving nog steeds is, ligt aan de andere kant van de overloop en is nu leeg. Dit is de slaapkamer van mijn ouders, waar ik als kind zelden kwam. Maar nu is het die van mij geworden, na een reeks recente ontwikkelingen die ik nog steeds moeilijk kan bevatten.

De ramen in deze nieuwe kamer bieden een weids uitzicht over Hemlock Circle. Vanaf de plek waar ik sta zie ik minstens een gedeelte van elk huis aan de cul-de-sac. Links zie ik nog een heel klein stukje van het oude huis van de Barringers en rechts heb ik zicht op een hoek van de woning van de Chens. Volledig zichtbaar, van links naar rechts, zijn de huizen van de Van de Veers, de Wallaces en de Patels, waar de garagelamp nog steeds aan is.

Wat ik níét zie, is wat de sensor kan hebben getriggerd. Mitesh en Deepika Patel liggen vermoedelijk binnen te slapen. Er scharrelen geen dieren in de buurt van de lamp. Er waait geen wind die een nabije tak in

beweging kan hebben gezet. Ik zie alleen maar een lege oprit aan een rustige cul-de-sac in het holst van de nacht.

Maar al snel zie ik ook die niet meer, want de lamp van de Patels gaat plotseling uit.

Tien seconden later knipt de garagelamp aan het huis van de Wallaces aan. Dat ligt naast het huis van de Patels, al zijn ze gescheiden door de smalle straat die naar de cul-de-sac leidt en die momenteel vrij is van auto's, vrij van mensen, vrij van alles.

Ik zet een stap naar voren en doe mijn best – met mijn neus bijna tegen het raam – om te ontdekken wat de lamp boven de garage van de Wallaces kan hebben geactiveerd.

Niets.

Niets zichtbaars althans.

Toch blijf ik staan kijken, ook nadat de garagelamp van de Wallaces uit is gegaan. Het enige wat ik kan bedenken is dat er een vleermuis is langsgevlogen. Vleermuizen gedijen hier goed, de reden voor de lampen bij de voordeur van de Chens, want ze kunnen zich tegoed doen aan de vele insecten die in de bossen rondom de cul-de-sac leven. Ze zijn ook moeilijk te zien in het donker.

Maar dan flitst de lamp boven de garage van de Van de Veers aan, wat me vertelt dat mijn theorie niet klopt. Vleermuizen vliegen kriskras om hun prooi te pakken te krijgen. Ze vliegen niet ordelijk van huis naar huis.

Nee, dit is iets anders.

Dit is... zorgwekkend.

Er bekruipt me een gevoel van ongemak bij de gedachte aan dertig jaar geleden. Ik kan het niet helpen. Niet na wat er hier is gebeurd.

Als de lamp van de Van de Veers uitgaat, begin ik te tellen.

Vijf seconden.

Dan tien.

Dan een hele minuut.

Lang genoeg om te veronderstellen dat datgene wat zich daarbuiten bevond nu is verdwenen, waarschijnlijk in het bos, wat betekent dat het een dier was. Een dier dat simpelweg zo klein en snel was dat ik het niet heb gezien, maar niet klein en snel genoeg om de gevoelige sensoren van de garagelampen te ontwijken. De spanning in mijn borst trekt weg en ik slaak een zucht van verlichting.

Dan knipt de lamp boven de garage van de Barringers aan.

De lamp zelf ligt net buiten mijn gezichtsveld, maar mijn hart slaat over bij het zien van het plotse schijnsel op het gazon en de stoep.

Wat zich daarbuiten bevond is niet verdwenen.

Het komt zelfs dichterbij.

Er gaan verschillende scenario's door mijn hoofd, te beginnen met het ergste, want zo zit ik in elkaar. Altijd ga ik meteen uit van het meest alarmerende, het meest ijzingwekkende. In dit geval betekent het dat ik denk dat er iemand rondsluipst over de cul-de-sac.

Iemand die ik niet zie, maar er beslist is.

Iemand die zich van huis naar huis beweegt, op zoek naar een ander kind om te ontvoeren.

Het tweede scenario, slechts een fractie minder zorgwekkend, is dat degene die daarbuiten rondloopt hiernaartoe is gekomen om Hemlock Circle te verkennen, om de beveiligingslampen te testen en te kijken hoe eenvoudig het zou zijn om bij een van de huizen hier in te breken.

In het derde scenario maakt iemand gewoon een late avondwandeling. Iemand uit een van de andere cul-de-sacs in deze over vijf vierkante kilometer uitgespreide buitenwijk. Iemand die net als ik aan slapeloosheid lijdt en heeft besloten een luchtje te scheppen.

Maar als dit slechts een onschuldig ommetje is, waarom laat degene die daarbuiten is zich dan niet zien?

Het paranoïde maar tevens logische antwoord is dat het géén onschuldig ommetje betreft. Het is iets anders. Iets ergers. En ik, waarschijnlijk de enige persoon aan Hemlock Circle die momenteel wakker is, ben het iedereen hier verschuldigd om het een halt toe te roepen.

Als de lamp van de Barringers aan het huis naast het mijne uitgaat, kom ik in actie. In de wetenschap dat dit het volgende huis is, hoop ik degene die rondsluipst te kunnen betrappen. Of in elk geval te laten weten dat niet iedereen in de cul-de-sac slaapt.

Ik verlaat de slaapkamer van mijn ouders en haast me over de overloop naar de trap. Op de begane grond pletsen mijn blote voeten op het harde hout terwijl ik door de hal naar de voordeur loop. Ik doe hem van het slot, zwaai hem open en stap de warme julinacht in.

Er is niemand.

Dat weet ik meteen. Ik sta hier in mijn eentje zwaar te ademen, gekleed in slechts een boxershort en een T-shirt waar LCD SOUNDSYSTEM op staat. Ik hoor en zie niets terwijl ik langs de voorkant van het huis naar de oprit loop.

Als ik de hoek omsla, activeert mijn beweging de lamp boven de garagedeur, die met een zachte klik aangaat.

Een seconde lang denk ik dat iemand anders hem heeft geactiveerd. Ik draai me in paniek om. Op het moment dat ik me realiseer dat ik het zelf was, beginnen er al insecten om de lamp heen te zwermen. Ik zie ze ronddansen in het licht en voel me zowel onnozel als buitengewoon waakzaam.

Een geërgerd stemmetje in mijn hoofd, dat mijn gedachten nu al jaren lastigvalt, spreekt me plotseling toe. *Doe normaal, Ethan. Er is hier niemand.*

Voor de zekerheid blijf ik roerloos staan en speur ik de cul-de-sac af, op zoek naar tekenen dat er tóch iemand is. Ik sta zo lang stil dat de garagelamp uiteindelijk uitgaat en de oprit weer in duisternis gehuld wordt – en ik ook.

Dan voel ik het. Een aanwezigheid, vaag in de nachtelijke lucht, die blijft hangen zoals een geur dat kan doen. Sigarenrook. Parfum. Geroosterd brood. Het voelt alsof hier slechts seconden geleden nog iemand was. Misschien nog steeds is, verborgen tussen de bomen die Hemlock Circle omringen, met de blik op mij gericht.

Je ziet spoken, zegt het stemmetje in mijn hoofd.

Maar dat is niet zo. Ik vóél het gewoon. Zoals je voelt dat er iemand in een naastgelegen kamer aanwezig is, ook al maakt diegene geen geluid.

Wat me nog meer verontrust, is dat deze aanwezigheid me bekend voorkomt. Ik weet niet waarom. Ik weet immers niet wie het is – áls er al iemand is. Maar de haartjes op mijn armen staan rechtovereind en er glijdt een koude rilling door me heen, in weerwil van de zachte lucht.

Dan pas besef ik wiens aanwezigheid ik voel.

Een die ik nooit meer had gedacht te voelen.

‘Billy?’ zeg ik.

Hoewel het slechts een fluistering is, lijkt de naam de nacht te vullen, te weerklinken door de rusteloze duisternis, waar hij lang nadat hij is uitgesproken blijft hangen. Tegen de tijd dat de klank is verdwenen, weet ik dat ik me vergis.

Dat scenario is onmogelijk.

Het kan Billy niet zijn.

Hij is al dertig jaar weg.

OceanofPDF.com

TWEE

Ik blijf nog een minuut buiten staan wachten in het donker, in een vertwijfelde vlaag van hoop meer van Billy's aanwezigheid te voelen. Maar nee. Er is geen zweem meer van hem te bekennen. Van niemand.

Als ik weer binnen ben, ga ik niet terug naar bed, maar dwaal ik door het donkere, stille huis dat wel én niet als thuis aandoet. Ik kan me niet herinneren wanneer ik voor het laatst acht uren achterelkaar heb geslapen. Het grootste deel van mijn leven slaap ik al slecht. Ik val snel in slaap, dat wel. Heerlijk diep. Het probleem komt altijd pas later, als ik na een uur of twee wakker word, ineens alert en vervuld van een ondefinieerbare onrust. Het kan dan uren duren voordat ik weer in slaap val. Soms gebeurt dat zelfs helemaal niet meer.

Chronische insomnie, zo noemt mijn dokter het. Officieel heb ik het sinds ik in de twintig was, maar het is al veel eerder begonnen. In de loop der jaren heb ik me in het fenomeen slaap verdiept, een slaapdagboek bijgehouden en elke geopperde remedie geprobeerd. Geen televisie meer in mijn slaapkamer. Een uur lezen voor het naar bed gaan. Een warme douche, kamillethee en in het donker liggen luisteren naar verhaaltjes voor het slapengaan. Niets helpt. Zelfs slaappillen die sterk genoeg zijn om een olifant te verdoven werken niet.

Nu accepteer ik gewoon dat ik tussen één en vier uur 's nachts altijd wakker ben. Ik ben gewend geraakt aan die donkere, stille uren in het holst van de nacht, wanneer het lijkt alsof ik de enige op de wereld ben die niet slaapt.

In plaats van ze te verspillen probeer ik die wakkere uren goed te gebruiken en houd ik een oogje in het zeil terwijl iedereen slaapt. Als student dwaalde ik door de gangen van het studentencomplex en maakte ik een rondje over de binnenplaats om te controleren of alles in orde was. Toen Claudia en ik het bed deelden, lag ik vaak naar haar te kijken terwijl ze sliep; als ze wakker werd en het zag, werkte dat haar op de zenuwen. Nu ik alleen met mezelf te maken heb, breng ik die lange, eenzame tijd 's nachts voor het raam door. Een buurtwacht bestaande uit één persoon.

Dokter Manning, de laatste in een lange serie therapeuten sinds mijn tienertijd, zei dat ik leed aan een combinatie van schuldgevoelens en onrust.

‘Je kunt niet slapen,’ vertelde ze me, ‘omdat je denkt dat je opnieuw de kans zult mislopen om iets verschrikkelijks te voorkomen. En omdat je bang bent dat degene die Billy heeft meegenomen ooit zal terugkomen om jóní mee te nemen.’

Ze zei het met de grootste oprechtheid, alsof ik dat niet al tientallen keren eerder te horen had gekregen. Alsof die voor de hand liggende verklaring mij op de een of andere manier zou helpen doorslapen. Ik deed alsof het een belangrijk inzicht was, bedankte haar omstandig, verliet haar spreekkamer en ben nooit meer teruggekeerd.

Dat is nu zeven jaar geleden en hoewel ik dokter Manning het tegendeel had wijsgemaakt, kan ik nog steeds niet slapen.

Momenteel valt er met mijn slapeloosheid wel te leven. Ik haal het gebrek aan slaap in met middagdutjes, ik lig te soezen op de bank terwijl op de achtergrond het avonddieuws klinkt, en op zondag slaap ik uit tot het middaguur. Dat gaat veranderen als in september het schooljaar weer begint. Dan moet ik om zes uur opstaan, of ik nou heb geslapen of niet.

Maar vannacht is het nog halverwege juli, dus kan ik gerust door de kamers dolen. Ik heb niets aan het huis gedaan sinds mijn ouders het verlieten en ik er een week geleden in trok, en nu heerst er een onsamenvangende sfeer van tijdelijkheid. Alsof we het allemaal – mijn ouders, de verhuizers, ikzelf – halverwege hebben opgegeven. De meeste van mijn bezittingen, waaronder de helft van mijn kleren, wachten nog steeds in opgestapelde dozen in de hoeken van lege kamers tot ze worden uitgepakt. Ze worden aangevuld door wat mijn ouders hebben achtergelaten: meubels die te groot waren voor hun appartement in Florida of die niet dierbaar genoeg waren om mee te nemen.

In de eetkamer staan stoelen rondom een lege plek waar een tafel zou moeten staan. In de keuken zijn de meeste borden, potten en pannen en glazen uit de kastjes gehaald; er zijn alleen wat losse items achtergebleven. In de woonkamer staat de bank nog wel, maar de bijbehorende leunstoel waarin mijn vader graag ’s avonds in slaap valt, is weg. Net als de televisie. En de staande klok. Plus minstens één bijzettafel. De kristallen schaal die daar ooit op stond, staat nu op het beige vloerkleed.

Elke keer als ik het allemaal zie, word ik eraan herinnerd dat ik iets aan de inrichting moet doen. Ik kan het niet veel langer zo laten. Maar ik heb niet de behoefte om me hier echt te settelen, want dan zou dit minder als

een tijdelijke oplossing voelen en meer als de deerniswekkende permanente woonsituatie die ik vrees dat het is.

Tot vorige week was het bijna dertig jaar geleden dat ik hier fulltime woonde. Ik ben niet terug naar school gegaan, de herfst na Billy's verdwijning. Althans, niet naar de school waarop ik daarvoor had gezeten. Die met de vertrouwde gangen, de bekende leerkrachten en de vrienden die ik in de zomer nooit zag, ook al woonden we maar zo'n anderhalve kilometer bij elkaar vandaan. In plaats daarvan stuurden mijn ouders me naar een privéschool in Upstate New York, waar niemand wist wie ik was. Of wat er bij ons in de tuin was gebeurd. En dat ik sindsdien geen nacht meer had doorgeslapen.

Het was een opluchting geweest om in een krakerige slaapzaal te wonen, omringd door jongens die totaal niet in mij geïnteresseerd waren. Dat gebruikte ik in mijn voordeel en ik zorgde ervoor in de massa op te gaan tot ik mijn diploma haalde. Niemand merkte me op en ik deed mijn uiterste best dat zo te houden. De paar goede vrienden die ik had, hield ik op afstand als het om Billy ging. Maar hoewel ik niemand over hem vertelde, merkten ze wel hoe somber ik werd wanneer we in de zomer of met kerst naar huis mochten – en hoe blij ik was om na de vakantie weer op school te zijn.

Ik denk dat mijn vrienden dachten dat ik een hekel aan mijn ouders had. Maar in werkelijkheid had ik een hekel aan dit huis. Ik vond het vreselijk om te worden herinnerd aan wat er hier was gebeurd. Om midden in de nacht wakker te worden, uit mijn slaapkamerraam te kijken en het stukje gras te zien waarvandaan Billy was verdwenen. En het vreselijkste van alles was het schuldgevoel dat me dan telkens weer overviel.

Billy was weg.

Ik was er nog.

Op de een of andere manier leek me dat verkeerd.

Toen het tijd werd om te gaan studeren, koos ik voor een universiteit die nog verder van huis was: Northwestern University. Daar was het nog gemakkelijker om door stralende zomers en strenge winters heen in de massa studenten op te gaan. Ik sloot me aan bij een groep buitenbeentjes, stuk voor stuk liefhebbers van videogames en stripboeken. Tegenwoordig zijn zulke nerds populair, maar toentertijd beslist niet. Zelfs onder hen was ik een beetje een outcast, want ik gaf de voorkeur aan boeken boven gameboys.

Ik hield niet van grote feesten. Liever kwam ik in kleinere kring samen met vrienden. Bij zo'n samenzijn ontmoette ik Claudia, die was meegekomen met een vriendin van een vriend. Op een gegeven moment stonden we naast elkaar in een hoek met een lauw biertje in de hand te doen alsof we ons vermaakten.

‘Het voordeel van grote feesten,’ zei ze vanuit het niets, ‘is dat introverte mensen als wij er onopgemerkt kunnen blijven. Hier vallen we op.’

Ik keek haar aan over de rand van mijn plastic beker. Ze was knap, op een intellectuele manier. Bruin haar. Tenger. Verlegen glimlach. ‘Waar maak jij uit op dat ik introvert ben?’ vroeg ik.

‘Je blik,’ antwoordde ze. ‘Je manier van doen. Je lichaamstaal. Het feit dat je hier naast me staat, de voorzitter van Anonieme Introverten.’

Ik grijnsde, verbaasd en verheugd dat ze me zo eenvoudig had doorgrond. ‘En toch praat je met me.’

‘Alleen omdat ik een zwak heb voor jongens met een bril.’

Die ene zin gaf me de moed om haar mee uit te vragen. We aten een *deep dish pizza* met bier, heel cliché voor een eerste date in Chicago. Minder cliché was wat ik haar vertelde terwijl we terugliepen naar de campus: dat toen ik tien jaar was mijn beste vriendje in de zomer uit een tent in mijn achtertuin was ontvoerd en dat niemand hem ooit meer had gezien.

‘Jezus,’ had ze geschokt gezegd. ‘Hoe heette hij?’

‘Billy Barringer.’

Claudia herkende de naam natuurlijk. Iedereen had van Billy gehoord.

De verdwenen jongen.

Zo was de pers hem gaan noemen in de weken na zijn ontvoering, toen je het nieuws niet kon aanzetten zonder erover te horen. En zo wordt hij nog steeds genoemd in de schimmige hoeken van het internet, waar complotdenkers nog steeds over hem praten. Voor hen is Billy een soort legende geworden, hoewel zijn geval minder mysterieus is dan dat van die meisjes die uit een jeugdkamp zijn verdwenen, en minder angstaanjagend dan het verhaal van die groep tieners die zijn vermoord in een berghut in de Poconos.

Billy's verhaal leeft nog steeds omdat het is gebeurd in een rustige achtertuin in een keurige buitenwijk, een plek die in de Verenigde Staten over het algemeen als uiterst veilig wordt beschouwd. Als zoiets daar kon gebeuren, kon het overal gebeuren.

Die avond, aangespoord door zenuwen, te veel bier en Claudia's prachtige, zinderende blik, heb ik haar alles verteld.

Hoe er midden in de nacht iemand mijn achtertuin in was geslopen, de tent waarin we sliepen had opengereten en Billy uit zijn slaapzak had gehaald en ontvoerd.

Hoe ik erdoorheen had geslapen zonder iets te merken. Hoe ik de volgende ochtend wakker was geworden en de zon zag schijnen door een kier in de tent die er de avond ervoor beslist niet had gezeten.

Hoe vreemd die eerste uren in de ochtend waren, toen de ernst van de situatie nog tot geen van ons was doorgedrongen, toen onze verwarring nog groter was dan onze vrees.

Hoe de politie eveneens in het duister tastte en geen enkele aanwijzing kon vinden die zou kunnen vertellen wie Billy had meegenomen. Of waarom. Of wat er daarna met hem was gebeurd.

Hoe na al die jaren nog steeds niemand iets weet. En hoe we waarschijnlijk nooit iets zullen weten. En dat het voelt alsof het allemaal mijn schuld is, omdat ik erbij was toen het gebeurde. En dat het schuldgevoel soms zo sterk is dat ik zou willen dat ik was ontvoerd in plaats van Billy.

'Maar dat is niet gebeurd,' had Claudia gezegd. 'Jij bent hier, nu, bij mij.'

Toen zoende ze me en barstte mijn hart uiteen in duizend vlinders. Op dat moment bezwoer ik dat ik daar zou blijven, met haar, zo lang mogelijk.

Zo lang mogelijk was zeventien jaar gebleken. In die tijd studeerden we allebei af. Eerst ik en twee jaar later Claudia. We bleven in Chicago, waar zij een baan vond bij de National Park Service en ik ging lesgeven op een particuliere school die veel weg had van de school waarop ik zelf had gezeten. Ik was geen populaire leraar. In de verste verte niet zo'n coole vent als in films, wiens passie zo aanstekelijk is dat leerlingen uiteindelijk gedichten gaan staan voordragen. Ik gaf gewoon mijn lessen en gidste verveelde tieners door boeken als *Great Expectations* en *To Kill a Mockingbird* heen.

Ons leven samen was misschien niet opwindend, maar wel goed.

Tot dat niet meer zo was.

Nu ben ik hier en loop ik door een donker huis dat half gevuld is met dozen vol restanten van dat ooit goede leven. Ik haal mijn telefoon van de oplader in de keuken (nog een tip voor slapelozen: leg je telefoon 's nachts in een andere kamer) en tik een berichtje in.

kan niet slapen, natuurlijk

Ik wacht even en tik dan in wat ik werkelijk voel.

ik mis je, Clau

Ik stuur de berichtjes voordat ik van gedachten kan veranderen, hoewel ik weet dat ik ontzettend sneu overkom. Helemaal niet zoals ik mezelf had voorgesteld op veertigjarige leeftijd. Ik had me vooral niet voorgesteld dat ik in het huis van mijn jeugd zou wonen. Dit was het idee van mijn ouders, waarmee ze me hadden overvallen toen ze aankondigden dat ze eindelijk de sprong zouden wagen en naar Florida gingen verhuizen.

‘Je zou ons er een dienst mee bewijzen,’ had mijn moeder gezegd toen ik aanvankelijk nee zei. ‘Een huis als dit verkopen is een enorme opgave.’

Wat ze eigenlijk bedoelde was dat ze wist dat ik het moeilijk had, zowel emotioneel als financieel, en dat ze graag wilden helpen, hoewel ik de leeftijd waarop je hulp van je ouders nodig hebt allang ben gepasseerd. Zo zou het althans moeten zijn.

Ik gaf toe en betrok het huis nadat ik hen had geholpen hun nieuwe appartement dicht bij Orlando in te richten. En nu zit ik hier, gevangen tussen volwassenheid en adolescentie. De ene dag heb ik het gevoel dat mijn ouders elk moment met boodschappen in hun armen thuis kunnen komen, mijn moeder met de mededeling dat ze een beker ijs van Ben & Jerry’s heeft gekocht in de smaak waar ik zo gek op ben. De andere dag heb ik het gevoel de toekomst in te zijn geslingerd, naar een tijd waarin ze allebei allang overleden zijn en ik alles heb geërfd.

Aan het eind van de gang, voorbij de bijkeuken en wasruimte, ligt mijn provisorische kantoor dat ooit dienstdeed als mijn vaders werkkamer. De dozen hier zijn geopend: een halfslachtige poging tot uitpakken. Mijn vader heeft de boekenkasten achtergelaten maar het bureau meegenomen, dus heb ik mijn laptop op een gammele salontafel gezet die ik uit de kelder naar boven heb gehaald.

Ik knip een lamp aan, ga aan de salontafel zitten en sla mijn laptop open. Ik maak mezelf wijs dat ik geen idee heb waar ik naar op zoek ben. Dat ik zomaar wat op het web ga rondsurfen tot ik moe word of de zon opkomt.

Maar ik weet heel goed waar ik naartoe ga. Ik tik het adres in met het gedachteloze gemak van iemand die terugvalt in een slechte gewoonte.

Het National Missing and Unidentified Persons System.

Afkorting NamUs.

Dit informatiecentrum publiceert een onlinedatabase van mensen die vermist zijn geraakt, ontvoerd zijn, in rook zijn opgegaan.

Ik ken de statistieken maar al te goed. Elk jaar worden in Amerika meer dan een half miljoen mensen als vermist opgegeven. Hoewel de grote meerderheid snel wordt teruggevonden, levend en wel, komt een aantal minder gelukkigen op de lijst van NamUs terecht. Degenen die na een jaar of twee nog steeds vermist zijn, worden uiteindelijk cold cases.

En dan is er nog iemand als Billy. Een cold case uit zo'n ver verleden dat je bijna beter van een blok ijs kunt spreken.

Terwijl ik Billy's naam intik, denk ik onwillekeurig aan de aanwezigheid die ik voelde toen ik op de oprit stond. Alsof ik aan geheugenverlies had geleden en er duizend herinneringen tegelijk terugkeerden. Een plotseling ontwaken, zowel verrassend als troostend. Een gevoel van vergeten vertrouwdeheid.

Zo vertrouwd dat ik een fractie van een seconde had gedacht dat het echt Billy was.

Dat hij nog leefde.

Dat hij was teruggekeerd.

Maar Billy wordt nog steeds vermist, een feit dat wordt bevestigd als zijn pagina op de website van NamUs verschijnt. Bovenaan staan zoals altijd het nummer van zijn zaak, zijn naam en zijn foto, met daaronder een rode balk met witte letters erin die dat vreselijke woord vormen.

Vermist.

De foto is in de sportzaal van onze school genomen, in oktober van het jaar voor zijn vermissing. Ergens in het appartement van mijn ouders hangt een ingelijst portret van mij voor diezelfde vlekkerig blauwe achtergrond. Op mijn foto grijns ik breed en ontbloot ik een gebit dat te groot is voor mijn mond. Mijn poloshirt is kreukelig en mijn haar wordt met gel in toom gehouden.

Billy's schoolfoto is het tegenovergestelde. Hij oogt ingetogen en formeel – heel anders dan hij was. Hij lijkt bijna te fronsen, met een lichtjes vertrokken mond, alsof hij overal wilde zijn behalve daar. Ik ben er zeker van dat zijn moeder en niet Billy zelf zijn donkerblauwe overhemd en groene stropdas had uitgezocht. Ze had waarschijnlijk ook geprobeerd om zijn weerbarstige haar te temmen, wat niet was gelukt. De lok die vanachter zijn hoofd omhoogsteekt, is het meest ontwapenende aan de foto.

Naast de foto staat de datum waarop Billy verdween en welke kleren hij toen droeg. Zwart T-shirt, blauwe korte broek, witte sneakers.

Dat klopt, maar vertelt niet het hele verhaal. Ik weet bijvoorbeeld dat het zwarte T-shirt een wit vlekje op de borst had, dat het een korte broek van het merk Umbro was en dat hij de sneakers een uur voordat we waren gaan slapen had uitgetrokken en dat ze nog in de tent lagen toen ik wakker werd. Het laatste wat hij had gegeten waren twee *s'mores*, die mijn moeder in de oven had gemaakt omdat ze het te gevaarlijk vond om in de achtertuin een vuurtje te stoken. Ik herinner me zelfs Billy's laatste woorden.

Hakuna matata, dude.

Lager op de pagina staan foto's waarop je ziet hoe zijn uiterlijk zich in de loop der jaren zou kunnen hebben ontwikkeld. Billy op vijftienjarige, twintigjarige, vijfentwintigjarige leeftijd. Omdat zijn schoolfoto als uitgangspunt heeft gediend tonen ze hem allemaal in hetzelfde blauwe overhemd met groene stropdas, wat een verontrustend beeld geeft. Alsof dat de enige kleren zijn die hij ooit nog heeft gedragen en alsof ze op magische wijze met zijn lichaam zijn meegegroeid terwijl hij langer, breder en ouder werd.

De laatste foto laat zien hoe hij er vijf jaar geleden, op vijfendertigjarige leeftijd, zou hebben uitgezien. Zijn gezicht is voller, hoewel de bijna-frons nog aanwezig is. Zijn haar, waar de omhoogstekende lok uit is verdwenen, is donkerder en dikker. Ik heb deze foto eerder gezien. Vaker dan me lief is. Elke keer voelt het weer vreemd om iemand die in mijn beleving eeuwig jong is te zien als iemand van bijna middelbare leeftijd. Het is hetzelfde gevoel dat ik soms krijg als ik in de spiegel kijk. Want als ik de fijne rimpeltjes in mijn gezicht en het grijze haar bij mijn slapen en in mijn baardje zie, denk ik: wanneer ben ik in godsnaam zo oud geworden?

Maar in het geval van Billy is het de vraag óf hij wel zo oud is geworden. Is het mogelijk dat hij nog steeds in leven is, dat hij volledig anoniem opgaat in de massa andere mannen van middelbare leeftijd? Ik betwijfel het. Als Billy nog leefde – echt nog ergens bestond – zou dat inmiddels dan niet bekend zijn? Zou hij dat niet aan iemand hebben laten weten?

Voor het geval hij dat ooit doet, wordt er onderaan Billy's pagina op NamUs een contactpersoon genoemd. Die is in de loop der jaren diverse malen veranderd. Ook sinds de laatste keer dat ik keek. Momenteel is de contactpersoon rechercheur Ragesh Patel van het plaatselijke politiebureau, de enige zoon van Mitesh en Deepika Patel, die twee huizen verderop

wonen. Een opmerkelijke afname in prioriteit: voorheen was het iemand van de FBI, zelfs de autoriteiten lijken niet te geloven dat Billy ooit nog wordt gevonden.

Ergens begrijp ik dat wel. Iedereen – ook zijn eigen familie – denkt dat Billy dood is. Een jaar na zijn verdwijning is er zelfs een herdenkingsdienst gehouden. Ik was erbij, zweterig in een voor de gelegenheid gekocht pak dat jeukte, starend naar een foto van Billy in een zilverkleurige lijst boven op een lege kist. Ondertussen staarde iedereen naar mij, naar het joch dat níét was meegenomen. Ik voelde hoe de hele kerk me stilletjes observeerde en zich afvroeg waarom de ontvoerder Billy boven mij had verkozen. Op dat moment had ik niets liever gewild dan dat de rollen waren omgedraaid. Dat Billy nog leefde en dat ik ergens anders was, waar dan ook, een gevoel dat werd versterkt toen mevrouw Barringer begon te gillen. Een doordringend geweeklaag waardoor de glas-in-loodramen van de kerk rammelden in hun sponningen.

Ik klik de NamUs-pagina weg en googel Billy's naam. De meest recente link voert naar de website van een zelfbenoemde thuisrechercheur die behoorlijk wat volgers heeft aangetrokken met zijn besprekingen van onopgeloste zaken. Ik klik erop en word meteen met twee foto's geconfronteerd.

Dé foto's.

De twee afbeeldingen die het meest worden geassocieerd met de opmerkelijke zaak van Billy Barringer. Op sommige plekken op het internet zijn ze beroemd. Elk truecrimeblog en elke misdaadwebsite gebruikt ze. Begrijpelijk, maar ook beangstigend omdat ze allebei in mijn achtertuin zijn genomen. Op de ene foto staat een oranje tentje op een gazon dat wordt omgeven door politielint. Hij is genomen door een fotograaf van *The Star-Ledger* die zonder toestemming van mijn ouders de achtertuin was ingeslopen. Deze foto is bepalend geweest voor de beeldvorming rond de zaak-Billy Barringer. Door de hoek waarin hij is genomen, wordt de verticale snede in de zijkant van de tent uitgelicht. De jaap wordt opengewurmd door dezelfde bries die het strakgetrokken politielint laat gonzen als telefoondraad. Dertig jaar lang heeft die smalle opening – en de duisternis erachter – mensen ertoe aangezet naar voren te buigen om beter te kijken, op zoek naar een glimp van een plek waar iets vreselijks is gebeurd.

Zelfs ik doe dat. Degene die slechts enkele uren voordat de foto werd genomen nog in die tent lag, maar net zomin als ieder ander weet wat er is gebeurd.

De andere foto is de laatste die ooit van Billy is genomen, op 4 juli 1994 –Independence Day. Hij eet een schijf watermeloen en het roze sap druipt van zijn lippen, alsof hij een vampier is. Dit plaatje is veel innemender dan zijn formele schoolfoto, waarschijnlijk de reden waarom de media erop zijn gedoken. Hij ziet eruit als een gewoon joch, terwijl Billy in werkelijkheid allesbehalve gewoon was.

Er staat iemand naast hem die volledig van de foto is gesneden, op een strookje van een blote arm na dat Billy aan de rand nog net raakt.

Dat ben ik.

Mijn ouders, die zich zorgen maakten over het effect dat de ontvoering van mijn vriendje op mij zou hebben, hadden ervoor gezorgd dat ik van het kiekje was gesneden voordat het aan de pers werd vrijgegeven. Op die manier hadden ze een ironische omkering van de situatie gecreëerd. Billy, de verdwenen jongen, was letterlijk overal te zien. Zijn foto was die zomer bijna net zo prominent aanwezig als O.J. Simpson en zijn witte Ford Bronco. En ik werd onzichtbaar. Gereduceerd tot slechts een streepje huid dat toebehoorde aan een andere jongen. Omdat ik nog zo jong was, noemden de politie en de media mij destijds ook zo: ‘een andere jongen’.

Als in ‘De tien jaar oude Billy Barringer kampeerde met een andere jongen in de achtertuin toen hij midden in de nacht werd ontvoerd’, wat de openingszin is van de website die ik op mijn laptop heb geopend. Ik lees verder, hoewel er niets nieuws staat en ik het allemaal al duizend keer heb gelezen. In een korte inleiding staat wie Billy was, waar hij woonde, wat hij deed in de nacht dat hij vermist raakte en wat er gebeurde nadat bij iedereen het besef indaalde dat hij was verdwenen. Erdoorheen verspreid staan meer verwijzingen naar mij als ‘een andere jongen’, ‘een buurjongetje’ en ‘Billy’s beste vriendje’. Al die eufemismen komen me onnozel voor, gezien het feit dat de website verder iedereen bij naam noemt, inclusief mijn ouders.

Fred en Joyce Marsh.

Zoals onze huizen destijds naast elkaar stonden, staan hun namen naast die van Billy’s ouders, Blake en Mary Ellen Barringer. Het was tenslotte onze tuin waaruit Billy was verdwenen. En hij was aan de zorg van mijn ouders toevertrouwd.

De enige andere belangrijke naam die niet wordt genoemd – op deze website en alle andere die ik heb bekeken – is die van Andy Barringer, Billy's jongere broer. In die tijd was hij zeven, zodat hij net als ik door de pers met rust werd gelaten en er amper melding van hem werd gemaakt.

Zoals in de meeste verhalen over Billy's verdwijning heeft de website iets van een oordeel in zich. Dat is van het begin af aan zo geweest. In de weken na de ontvoering werd steeds aan de orde gesteld hoe het mogelijk was dat een jongen was meegenomen uit een achtertuin in een buitenwijk zonder dat iemand dat had opgemerkt. Van het avondjournaal tot *The New York Times* tot *Unsolved Mysteries*, die er de herfst erna een aflevering aan hadden gewijd: iedereen had dezelfde vragen: 'Hoe heeft dit kunnen gebeuren? Hoe kan het dat niemand iets heeft gezien?'

Onuitgesproken maar glashelder werd duidelijk dat het de buurt te verwijten viel.

En vooral mijn ouders.

En vooral mij.

De snippertjes schuld die ons niet ten deel vielen, werden bij de autoriteiten gelegd, die niet wisten te achterhalen wat er met Billy was gebeurd.

Elke instantie die je kunt bedenken, van de plaatselijke politie tot de FBI, raakte er op zeker moment bij betrokken. Het enige waar deze verscheidene instellingen het over eens konden worden, was dat iemand in de nacht van 15 op 16 juli tussen elf uur 's avonds en halfzeven 's ochtends een snee van 95 centimeter in de linkerkant van de tent had gemaakt en Billy erdoorheen had getrokken.

Wat er daarna gebeurde was – en is nog steeds – een raadsel.

Uit grondig onderzoek naar de snede bleek dat die van buitenaf was gemaakt. Omdat het een scherpe jaap was, veronderstelde de politie dat er een nieuw of recentelijk geslepen mes was gebruikt. Uit de smalte van de kier werd geconcludeerd dat het om een keukenmes ging, en niet om een jachtmes, dat een dikker lemmet heeft.

Deze conclusie leidde ertoe dat elk huis aan de cul-de-sac van boven tot onder overhoop werd gehaald. Ik herinner me hoe ik met mijn ouders en een FBI-agent in de keuken zat te luisteren naar het gestamp van voetstappen boven ons hoofd terwijl de rechercheurs zich van kamer naar kamer verplaatsten. Op dat moment wist ik niet precies waar ze naar zochten. Ik wist alleen dat mijn ouders bang waren, wat mij op mijn beurt bang maakte.

De doorzoeking leverde verschillende messen uit elk huis aan Hemlock Circle op. Nadat deze waren getest kon geen ervan worden aangewezen als het mes dat was gebruikt om mijn tent te doorsnijden.

Naast doorzoekingen waren er ondervragingen. Iedereen uit de buurt werd verschillende keren verhoord. Na lokale agenten volgden rechercheurs van de State Police en uiteindelijk FBI-agenten.

Niemand meldde iets verdachts gehoord of gezien te hebben, wat grotendeels komt doordat de achtertuinen van Hemlock Circle grote blinde plekken zijn. Ik heb de cul-de-sac altijd beschouwd als zo'n rond houdertje van een Trivial Pursuit-spel, waarbij elk stukje grond een van de gekleurde taartpuntjes is die je erin mag doen als je een juist antwoord geeft. Elk huis ligt in een lichte hoek ten opzichte van de naastgelegen huizen, en met de heggen die de tuinen omgeven kan niemand aan Hemlock Circle andermans achtertuin overzien. De enige mensen die iets gezien konden hebben in de nacht dat Billy verdween, waren ikzelf en mijn ouders. Maar hun slaapkamer bevond zich aan de voorkant van het huis, met uitzicht op de cul-de-sac en niet op de tuin.

Over mij meldt de website die ik nu bekijk het volgende: 'De andere jongen in de tent beweerde niets te hebben gezien of gehoord.'

Eén woord in die zin knaagt aan me.

Beweerde.

Alsof ik tegen de politie had kunnen liegen.

Alsof het mij niet kon schelen wat Billy was overkomen, terwijl ik er juist alles voor over zou hebben om erachter te komen welk lot hem ten deel is gevallen.

Maar het is hopeloos. Ondanks alle zoekacties en ondervragingen was het enige spoor van Billy zijn geur, die politiehonden anderhalve kilometer door het enorme bos rond de cul-de-sac hadden gevolgd. Het spoor eindigde bij een weinig gebruikte weg door het bos die twee grotere, drukkeren wegen met elkaar verbindt, waardoor de politie ervan uitging dat Billy uit de tent was meegenomen naar een auto die stond te wachten.

Wat er daarna is gebeurd – of wie erbij betrokken was – weet niemand. Er waren geen sporen van een worsteling, niet in de tent en ook niet erbuiten. Niemand heeft geschreeuw om hulp gehoord. In onze tuin was geen bloed gevonden. Er waren ook geen voetafdrukken, want het gras was op 14 juli 's middags gemaaid, en dus te kort om met schoenen een duidelijke afdruk achter te laten. In de tuin werden wel sporen gevonden

van meer dan een dozijn mensen, van het feest dat mijn ouders op 4 juli hadden gegeven.

Het had ieder van ons geweest kunnen zijn.

Het had geen van ons geweest kunnen zijn.

In de loop der jaren waren er veel verdachten geweest, maar het was onwaarschijnlijk of onmogelijk dat een van hen het gedaan had.

Neem onwaarschijnlijke verdachte nummer één: Fred Marsh.

Mijn vader.

Hij was de eerste die bij de politie in beeld kwam, want waarom niet? De misdaad had tenslotte plaatsgevonden op zijn perceel, onder zijn verantwoordelijkheid. Wat al vroeg in het onderzoek glashelder werd, is dat hij nooit van zijn leven zoiets gedaan zou hebben. Hij is een keurige man. Een góede man. Een toegewijd echtgenoot, hoogleraar sociologie aan Princeton, een man die de wet zo nauwkeurig naleeft dat hij zelfs nog nooit een boete voor te hard rijden heeft gehad. En mijn moeder – zelf helemaal niet zo keurig – had gezworen dat hij de hele nacht naast haar had liggen slapen. En waarom zou een huisvrouw en jarenlang lid van de ouderraad over zoiets liegen?

De verdenking van mijn vader werd bijna meteen verworpen, wat de weg vrijmaakte voor onwaarschijnlijke verdachte nummer twee: Billy's vader, Blake Barringer.

Omdat de snede was gemaakt aan de kant van de tent die naar het huis van de Barringers gericht was, gingen de autoriteiten ervan uit dat Billy's ontvoerder uit die richting was gekomen. Daarom vroeg de politie zich af of meneer Barringer de schuldige was. Net als bij mijn vader leidde dit nergens toe.

Blake Barringer, een vertegenwoordiger in farmaceutische producten, was die nacht voor zaken in Boston. Tientallen getuigen hadden hem in de hotelbar tot sluitingstijd rond elf uur Sam Adams, lokaal bier, zien drinken. De volgende ochtend had hij uitgecheckt nadat zijn vrouw hem had gebeld om hem te vertellen dat Billy vermist werd. Het was uitgesloten dat hij naar huis had kunnen rijden om zijn zoon te ontvoeren en daarna terug te rijden naar Boston.

Overigens had hij geen reden om zijn zoon kwaad te doen en leek hij net zo van streek te zijn over Billy's verdwijning als de rest van de familie. Bovendien zijn de meeste ontvoeringen door ouders het gevolg van

getouwtrek rondom voorgdij, en de Barringers zijn getrouwd gebleven tot Blakes dood in 2004.

Onwaarschijnlijke verdachten nummers drie tot en met zestien waren alle andere bewoners van Hemlock Circle. Als je mij en Billy niet meetelde, waren er die avond in totaal vijftien mensen aanwezig geweest in de cul-de-sac. We werden allemaal op de een of andere manier onder de loep genomen. Geen van ons had een reden om Billy iets aan te doen – of had enig idee wie dat wel zou hebben gehad.

Die leemte werd gevuld door de tientallen mensen die in de loop der jaren hebben gezegd te weten wat er is gebeurd. Gestoorde figuren, aandachttrekkers en enkele psychopaten hebben gezegd dat zij Billy hebben ontvoerd. Of vermoord. Of hebben gezien dat hij boodschappen insloeg bij hun supermarkt. Tot nu toe hebben zeven mannen beweerd Billy te zijn. Elke verklaring en bekentenis werd onderzocht. Niet één ervan bleek waar, zodat degenen die Billy kenden en van hem hielden telkens weer hun hoop zagen vervliegen en met onbeantwoorde vragen bleven zitten.

Inmiddels is vrijwel iedereen het erover eens dat het een verdachte van buiten betreft: iemand die Hemlock Circle is ingeslopen, Billy heeft gegrepen en snel en zachtjes weer is vertrokken. De website die ik nu heb openstaan, gaat uit van die theorie. Er wordt gemeld dat iemand – wie wordt niet duidelijk – heeft beweerd de dag voor Billy's verdwijning een onbekende man in camouflagekleding te hebben zien rondlopen in de cul-de-sac die het dichtst bij Hemlock Circle ligt. Maar de autoriteiten hebben nooit een verband kunnen leggen tussen Billy's ontvoering en vergelijkbare misdrijven elders. Zijn verdwijning vertoonde geen overeenkomsten met de werkwijze van seriemoordenaars in de twintig jaar ervoor of in de dertig jaar erna. In verhoren door de FBI met mensen die vastzaten voor de ontvoering en moord op kleine jongens heeft geen van hen ooit bekend er iets mee te maken te hebben gehad.

Dertig jaar later staan de zaken er dus zo voor. Geen dader bekend. Geen antwoorden. Niets anders dan het droevige, wrede feit dat Billy nog altijd weg is.

Ik doe de laptop dicht en loop terug naar boven. In de slaapkamer pak ik het notitieboekje en de pen er weer bij. De enige remedie voor mijn slapeloosheid die iets lijkt te doen. Twee therapeuten geleden werd mij verteld dat ik iets wat tot in de kleine uurtjes door mijn hoofd blijft spoken het beste kan opschrijven. Daarmee geef ik mijn brein de gelegenheid om

het denken erover uit te stellen tot later, als een soort snooze knop. Het werkt niet altijd, maar het is beter dan niets.

Ik sla de bladzijde met mijn eerdere notitie open.

Heb De Droom weer gehad.

Eronder voeg ik eraan toe: *Billy is níét daarbuiten.*

Ik leg het boekje en de pen behoedzaam op het nachtkastje en kijk hoe laat het is. Bijna vier uur. Nog kans op een paar uur slapen.

Maar als ik mijn ogen sluit, gaan mijn gedachten terug naar de truecrimewebsite die ik heb bekeken. Hoewel die beter geschreven en onderbouwd was dan veel andere sites, werd er toch niet het hele verhaal verteld. Er werd bijvoorbeeld gesuggereerd dat Billy's ontvoering vanuit het niets was gekomen. Dat de vierentwintig uur voordat hij verdween hetzelfde waren als elke dag die zomer. Dat er geen onweerswolken aan de horizon waren geweest die het onheil aankondigden, dat er geen gebeurtenissen in de buurt hadden plaatsgevonden die, achteraf bezien, een voorbode van tragedie waren.

Dat klopt grotendeels. Het was inderdaad een zomer geweest zoals alle andere in New Jersey. Zonnig. Loom. Een beetje drukkend naar mijn moeders smaak, maar toch aangenaam.

Toch zitten er meer kanten aan het verhaal. Zoals altijd. In werkelijkheid was de dag voordat Billy verdween allesbehalve gewoon geweest.

Meteen nadat ik wakker werd, wist ik dat er iets niet in de haak was.

Vrijdag 15 juli 1994

8.36 uur

Ethan voelt al dat er iets mis is voordat hij zijn ogen openspert. Hij ligt verstrikt in een wirwar van lakens die hij in zijn slaap verschillende keren heeft afgeschopt en weer omhooggetrokken. Hij hoort Barkley met zijn poot over de slaapkamerdeur schrapen, die hij pas sinds kort 's nachts mag dichtdoen. Tot deze zomer moest hij hem van zijn moeder openhouden, zodat ze 's avonds gemakkelijk een blik naar binnen kon werpen om te controleren of hij niet te lang opbleef. Ethan had gezworen dat dat niet meer nodig was. Pas toen hij de steun van zijn vader kreeg – ‘Hij is tien, Joyce. Gun de jongen zijn privacy.’ – had zijn moeder toegegeven. Sinds het eind van het schooljaar mag hij elke avond zijn deur dichtdoen voor hij naar bed gaat.

Maar nu, terwijl zijn beagle blijft snuffelen en krabben omdat hij graag de kamer uit wil, komt Ethan terug op zijn besluit. Misschien, denkt hij, is het toch niet zo'n slecht idee om de deur nog een jaartje open te laten. Dan kan Barkley naar believen komen en gaan en kan Ethan zelf uitslapen.

Terwijl hij de lakens van zich af schopt en uit het bed stapt, ruikt Ethan de onmiskenbare geur van pannenkoeken en spek die door de spleet onder de deur door omhoogkringelt. Geen wonder dat zijn hond eruit wil. Ook Ethan krijgt trek. Hij doet de deur open, waarop Barkley de trap af holt en naar de keuken draaft. Ethan staat op het punt hetzelfde te doen, maar blijft dan plotseling stilstaan.

Het is vandaag vrijdag en zijn moeder is op haar werk. Ze bakt elke zaterdagochtend pannenkoeken met spek. Waarom zou zijn vader vandaag ineens pannenkoeken bakken?

Ethan krijgt het antwoord als hij de keuken binnenloopt en er niet alleen zijn vader, maar ook zijn moeder aantreft. Dat is deze zomer een zeldzaamheid op een doordeweekse dag. Sinds ze is gaan werken is zijn moeder meestal al vertrokken tegen de tijd dat Ethan wakker wordt. Een vreemde omkering ten opzichte van de rest van het jaar, wanneer zijn vader altijd vroeg vertrekt. Zijn vader geeft wel een zomercursus, maar die begint pas in de middag, zodat hij Ethans ontbijt nu doorgaans klaarmaakt.

Gisteravond was nog vreemder. Toen ging Ethans moeder twee uur na het avondeten nog terug naar kantoor. Zijn vader en hij hadden een herhaling van *The Simpsons* zitten kijken toen ze met de autosleutels in de hand de woonkamer binnenliep en zei: ‘Ik moet even snel naar kantoor. Ik ben iets vergeten.’

Ethan, die er amper acht op sloeg, hoorde zijn vader iets zeggen in de trant van: ‘Moet dat nu? Kan het niet tot morgenochtend wachten?’

‘Ik ben zo terug,’ had zijn moeder gezegd, waarna ze zich naar de garage haastte.

Uiteindelijk was ze meer dan een halfuur weggeweest. Dat weet Ethan omdat *The Simpsons* was afgelopen tegen de tijd dat ze terugkwam, en er een aflevering van *The Sinbad Show* was begonnen. Nu vraagt hij zich af of haar aanwezigheid deze ochtend te maken heeft met haar korte afwezigheid gisteravond.

‘Goedemorgen jochie,’ zegt zijn vader vanachter *The New York Times*. Naast zijn elleboog staat een dampende mok koffie en een bord met een stapeltje pannenkoeken.

Ethans moeder, die achter het fornuis staat, zegt niets.

Hoewel hij het nooit expliciet te horen heeft gekregen, weet Ethan diep vanbinnen dat hij een grotendeels zorgeloos bestaan leidt. Hij woont in een mooi huis, omringd door andere mooie huizen, in een goede buurt in een al net zo goede wijk. Hij heeft al het speelgoed dat zijn hartje begeert, al moet hij soms tot Kerstmis of zijn verjaardag wachten tot hij iets nieuws krijgt. Zijn ouders kopen om de twee jaar een nieuwe auto. Ze zijn twee keer naar Disney World geweest. Als hij zich al eens zorgen maakt, gaat dat om kleine dingen – een rekentoets, als laatste te worden uitgekozen in de gymles – of om een vage, abstracte angst. De dood. Oorlog. Drijfzand.

Maar nu hij zijn moeder zo ziet staan met haar schort voor en een spatel in de hand alsof het zaterdag is – en dat is het niet – borrelt er een ongerustheid in Ethan op zoals hij die in zijn jonge leventje zelden heeft ervaren. ‘Wat is er aan de hand?’ vraagt hij.

‘Er is niets aan de hand, jongen,’ zegt zijn vader, nog steeds verborgen achter de krant.

‘Maar jullie zijn allebei thuis.’

‘Dat is toch niet zo raar?’ Zijn vader laat eindelijk *The Times* zakken om Ethan zijn professorachtige blik toe te werpen. Kalm gezicht. Onderzoekende ogen omlijst door een schildpadmontuur. Zijn

linkerwenkbrauw hoog opgetrokken als de ronding van een vraagteken.
'Wij wonen hier.'

'Je weet best wat ik bedoel,' zegt Ethan, die zijn stoel aanschuift terwijl zijn moeder zijn bord voor hem neerzet.

'Hij wil weten waarom ik niet op mijn werk ben,' zegt ze tegen zijn vader, alsof Ethan er niet bij is.

'Ben je ziek?' vraagt Ethan. 'Ben je daarom thuis?'

'Ik werk niet meer.'

'Waarom niet?'

Ethans moeder kijkt zijn vader aan. Ze wisselen een blik waarin ze zich zwijgend afvragen hoeveel ze hem zullen vertellen. Ten slotte knikt zijn vader en zegt zijn moeder: 'Ze hebben me niet meer nodig.'

Hoewel hij aan haar gespannen stem kan horen dat ze er niet over wil praten, wil Ethan er meer over weten. Ze is in mei aan haar baan begonnen, een grote overgang voor een kind dat eraan gewend was om zijn moeder voor en na schooltijd, en in de zomer de hele dag, in zijn buurt te hebben. De eerste keer dat Ethan uit school thuiskwam in een leeg huis, was dat een zowel angstige als opwindende ervaring. Al was hij maar een uur alleen. Al keek hij net als altijd televisie en at hij Goldfish-crackertjes. Maar net zoals de dichte slaapkamerdeur in de nacht maakt dat stukje vrijheid dat hij zich een klein beetje volwassener voelt.

Een volgende gedachte, maar zeker niet minder belangrijk, is dat zijn oppas, Ashley, niet meer hoeft te komen als zijn moeder er weer de hele dag is. Voor Ethan is dat erger dan het verlies van zijn vrijheid. Het betekent waarschijnlijk dat hij Ashley de rest van de zomer niet meer zal zien. En hij vindt het heerlijk om haar te zien.

'Ga je een andere baan zoeken?'

'Dat weet ik nog niet.' Zijn moeder pakt een plakje spek, overweegt het op te eten, maar geeft het toch maar aan Barkley. 'We zullen zien.'

In Ethans beleving komt dat bijna altijd neer op een nee. Maar hij laat het onderwerp nog niet rusten. 'Doe maar wel,' zegt hij. 'Of misschien kun je je baan terugvragen. Misschien kun je er iets anders doen.'

'Het is het beste zo,' zegt Ethans moeder, waarmee ze een ander eufemisme voor nee gebruikt. 'Bovendien wil ik daar niet meer werken.'

'Waarom niet?'

'Daar kan ik niets over zeggen.'

Ethans vader laat de krant weer zakken. ‘Kun je dat niet of wil je dat niet?’

‘Het is ingewikkeld,’ zegt zijn moeder terwijl ze de koekenpan meeneemt naar de gootsteen en hem met water vult. Een afleidingstactiek die niet werkt, dat weet Ethan zelfs. Fred Marsh is de belichaming van vasthoudendheid.

Inderdaad wacht zijn vader tot ze de kraan dichtdraait, waarna hij zegt: ‘Je hebt me verteld dat ze je hebben ontslagen vanwege bezuinigingen. Wat is daar ingewikkeld aan?’

In plaats van te antwoorden pakt Ethans moeder een schuursponsje en begint ze te schrobben.

‘Joyce, wat vertel je me nou niet?’ zegt zijn vader. ‘Is er gisteravond iets gebeurd?’

Bij de gootsteen knikt Ethans moeder naar Barkley, die met zijn snuit tegen het glas van de schuifdeur naar het terras staat. ‘Neem hem maar even mee naar buiten,’ zegt ze tegen Ethan. ‘Hij moet plassen, denk ik.’

Ethan, die een blik werpt op het halfvolle bord dat voor hem staat, wil protesteren, maar bedenkt zich. Er is iets vreemds gaande met zijn ouders.

‘Toe, jochie,’ voegt zijn vader eraan toe. ‘Even maar. Je ontbijt staat er nog wel als je straks terugkomt.’

Ethan schuift de deur open en Barkley zoekt kwispelend naar buiten, waar hij door de tuin achter een paar opfladderende vogels aan rent. Ethan volgt hem; de door de zon beschenen tegels voelen warm aan onder zijn blote voeten. Op het koelere gras van het gazon vindt hij de stok waarmee Barkley en hij de vorige dag hebben gespeeld.

‘Let op, jongen,’ zegt hij.

Barkley is meteen een en al aandacht.

‘Komt-ie!’ Hij gooit de stok hoog in de lucht en kijkt hoe die ronddraait boven het gazon en met een boog neerkomt aan de rand van het bos dat aan de achtertuin grenst. Barkley holt erachteraan terwijl Ethan een blik achterom werpt. Hij ziet zijn ouders binnen aan de ontbijttafel zitten, blijkbaar verwickeld in een heftige discussie. De knoop van ongerustheid in zijn maag wordt groter.

Een van zijn vage angsten is dat zijn ouders gaan scheiden, hoewel die angst minder abstract is dan de andere. Hij heeft gezien wat er gebeurt als ouders uit elkaar gaan. Drie jaar geleden woonde Shawn, Ethans vroegere beste vriendje, in het huis hiernaast. Toen zijn ouders scheidden, werd het

huis verkocht en moest Shawn met zijn moeder mee naar Texas. Ethan heeft sindsdien niets meer van hem gehoord.

Hij vreest dat hem hetzelfde kan overkomen, hoewel zijn ouders geen van beiden erg boos lijken te zijn nu hij ze door de terrasdeur gadeslaat. Zijn vader trekt weer zijn professorachtige gezicht, waarmee hij verschillende dingen kan uitdrukken. Nieuwsgierigheid. Ongeduld. Frustratie.

De gezichtsuitdrukking van zijn moeder is lastiger te duiden. Ze lijkt mistroostig te kijken.

Ethan wendt zich af en ziet Barkley nog aan de rand van het bos staan. Het apporteren is hij zo te zien vergeten. In plaats van de stok te pakken tuurt de hond tussen de bomen door, zijn lijf verstrakt. Als hij gromt, klinkt dat zo anders dan Ethan van hem gewend is dat er een rilling over zijn ruggengraat loopt.

‘Wat is er, jongen?’ vraagt hij. ‘Wat zie je?’

Het zal wel een eekhoorn zijn, denkt hij. Of een van de andere dieren die vaak vanuit het bos hun kant op komen. Ethan kan zich maar één andere keer herinneren dat zijn hond gromde: naar Fritz Van de Veer tijdens de picknick op Independence Day, om een onverklaarbare reden.

‘Kom maar, jongen,’ zegt Ethan, in een poging zijn hond weg te lokken van wat het ook is, daar in het bos. Als dat niet lukt, loopt hij naar Barkley toe, naar het punt waar het pas gemaaide gras overgaat in de rand van het bos. Een duidelijke afbakening. Erachter strekt het bos zich over kilometers uit, slechts onderbroken door een toegangsweg die er anderhalve kilometer verderop doorheen loopt.

De laatste tijd mag Ethan samen met Billy tot aan de weg gaan om te spelen, maar niet verder. Wat hij prima vindt. Hij heeft niet de wens om over te steken. Niet zozeer omdat hij bang is. Hij heeft gewoon nooit de behoefte gevoeld om het bos verder te verkennen, vooral omdat hij al weet wat zich daar bevindt. Heel veel bomen. Heel veel stenen. O, en het Hawthorne Institute, waar Ethan niets over weet, behalve dat het bestaat en dat hij er niet heen mag.

‘Blijf daar maar liever weg,’ had zijn moeder een keer gezegd tijdens een herfstwandeling door het bos.

‘Waarom?’

‘Omdat het privéterrein is en je er dus niet mag komen.’

‘Maar wat is daar dan?’ had Ethan gevraagd.

‘Niets interessants voor jou.’

Ethan geloofde haar op haar woord. Hij is er dus nooit in de buurt geweest. In tegenstelling tot veel andere kinderen vindt hij wat verboden is niet aantrekkelijk. Hij vermoedt dat het instituut lijkt op de plek waar zijn vader werkt, maar dan nog saaier.

Achter hen klinkt een geluid, waar Ethan en Barkley allebei van opschrikken. Ze draaien zich tegelijkertijd om, het verlaten bos vergeten, nu met hun aandacht gericht op het smaragdgroene gazon dat zich tussen hen en het huis uitstrekt.

Op het gras, een paar meter van de heg die Ethans gazon van dat van Billy scheidt, ligt een honkbal.

Ethan pakt hem op en ziet de grasvlekken en de afdrukken van Barkleys gebit van de vele keren dat de bal al in zijn tuin is gegooit; elke dag, deze zomer. Een geheime code tussen Ethan en zijn buurjongen.

En de boodschap is altijd dezelfde.

Billy wil met hem spelen.

DRIE

Skrrrrrts.

Ik schrik wakker om acht uur in de ochtend, buiten adem van De Droom.

De tweede keer na vannacht.

Geen goed teken.

In elk geval blijft De Droom niet door de kamer rondzingen, zoals een aantal uren geleden. Dat is te danken aan zowel het zonlicht dat door de ramen naar binnen komt als door het geronk van een grasmaaier in de voortuin.

De meeste buitenwijken worden gerund met de precisie van een Rolex, en dat geldt ook voor Hemlock Circle. Maandag wordt het vuil opgehaald, dus dan brengt iedereen zijn volle afvalcontainer 's ochtends naar de rand van de stoep om hem 's avonds leeg terug naar de garage te halen. Hetzelfde gebeurt om de vrijdag met de gft-containers.

Op dinsdag komen de teams voor het tuinonderhoud en wordt de cul-de-sac ondergedompeld in een oorverdovende kakofonie. Grasmaaiers, onkruidborstels, bladblazers. Vooral de bladblazers maken herrie. Als voorsteden een officieel geluid zouden hebben, zou dat het geloei van de luchtstroom zijn die afgemaaide grassprietjes en verdwaalde bladeren wegblaast die het wagen op terrassen en opritten te liggen. Als de bladblazers uit gaan, doet de daaropvolgende stilte heel even verontrustend aan. Te rustig. Te abrupt.

Maar voorlopig blijft de grasmaaier rustig van de voortuin naar de achtertuin ronken, terwijl ik onder de douche ga, me aankleed en naar beneden loop om in de keuken koffie te gaan zetten. Terwijl die pruttelt, probeer ik mijn laatste confrontatie met De Droom – die me al achtervolgt sinds de dag dat Billy verdween – van me af te schudden.

De Droom is altijd hetzelfde: eerst is er de duisternis die langzaam begint te wijken. Mijn omgeving wordt snel lichter. Licht genoeg om te zien dat ik me in mijn oude tentje bevind. De kleine tent waaruit Billy is ontvoerd toen ik tien was.

Maar Billy is er nog. Hij ligt naast me te slapen.

Boven hem zie ik een lange spleet in het tentdoek.

Ik voel daarbuiten een aanwezigheid en ik tuur door de spleet heen, maar erachter is het alleen maar donker. Ik zie niets, maar er is daar iemand, dat weet ik zeker.

Dan hoor ik het.

Skrrrrrts.

Het geluid van de tent die wordt opengereten, ook al is dat al eerder gebeurd. Het is een verlaat geluid, zoals je de bliksem al ziet voordat je de bijbehorende donder hoort.

En dan word ik wakker. Elke keer weer blijft dat verdomde *skrrrrrts* heel even hangen in de kamer waarin ik me op dat moment bevind.

Waarom ik De Droom blijf dromen en wat hij te betekenen heeft, is een raadsel dat ik graag zou willen oplossen. Eerst nam ik aan dat ik blijkbaar bewust had gehoord dat de tent werd opengesneden, al was ik niet wakker. Maar ik kan het me niet herinneren. Ik heb ook geen vage beelden van het moment dat de snede in de tent werd gemaakt.

Ik weet nog steeds niet wat ik daarvan moet denken. Een onbekende is mijn tuin binnengeslopen, heeft mijn tentje kapotgesneden en heeft mijn beste vriendje meegenomen. Is het mogelijk dat ik daardoorheen ben geslapen, dat ik niets heb gemerkt, dat ik me helemaal niets herinner? Mijn door slapeloosheid gekwelde ik van nu zou daarop 'nee' antwoorden, maar voor mijn tienjarige ik was het een ander verhaal. Destijds sliep ik als een blok.

Dus de vraag is: heb ik toch iets gehoord, iets gezien? Of is De Droom een ingebeelde herinnering, gevormd door de dingen die ik weet? De spleet in de tent. Billy die is verdwenen. Een onbekende die voor beide feiten verantwoordelijk is.

Ik heb uit alle macht geprobeerd om die vraag te beantwoorden en de politie op zijn minst iets van een idee te geven van wat er was gebeurd. Met toestemming van mijn ouders werd ik een week na Billy's verdwijning onder hypnose gebracht, in de hoop dat er een vergeten detail uit de donkere diepte van mijn onderbewustzijn zou opborrelen. Toen dat niet werkte, werd ik naar een dromenduider gebracht, die me liet praten over De Droom en alle andere dromen die ik me kon herinneren sinds de nacht dat Billy werd ontvoerd. Dat leidde ook nergens toe.

Daarna moesten we ons schikken in de onzekerheid. Misschien had ik niets gezien, misschien had ik wel iets gezien. Misschien was het te traumatisch voor mij om te verdragen, had ik het uit mijn geheugen gewist

en herinnerde alleen De Droom me nog bij tijd en wijle aan deze zelfcensuur.

Iedereen begreep het, behalve mevrouw Barringer, die zichzelf ervan overtuigde – en mij ervan probeerde te overtuigen – dat de sleutel tot het vinden van Billy ergens in de kromten van mijn brein begraven lag. Op een ochtend, een maand na zijn verdwijning, wankelde ze mijn achtertuin in. De ongerustheid had haar zo oud gemaakt dat ze me onbekend voorkwam. Me angst aanjoeg.

Mevrouw Barringer had Billy's jongere broertje mee de tuin in gesleept, waarschijnlijk omdat ze hem geen moment uit het oog wilde verliezen. Andy, toentertijd zeven jaar, kon zichzelf er niet toe brengen mij of zijn moeder aan te kijken. Hij staarde alleen maar naar het gras, bang en beschaamd.

'Ethan,' blafte mevrouw Barringer terwijl haar mond een verraste 'O' vormde, alsof ze zelf geschokt was door haar harde toon. Ze liet Andy's hand los en liep met slippende voetstappen over het bedauwde gras naar me toe. 'Je moet het ze vertellen,' zei ze, dit keer vriendelijk. 'Oké, lieverd? Vertel de politie maar wat je je herinnert van die nacht.'

'Maar ik herinner me niets.'

Mevrouw Barringer was nu op een armlengte afstand. Ik zette een stap naar achteren, naar ons huis, maar ze pakte mijn schouders met beide handen vast. Haar greep was stevig en ruw. Totaal in tegenstelling met haar nog steeds geruststellende toon.

'Je herinnert je vast wel iets. Ook al denk je van niet. Je kunt niet de hele nacht hebben doorgeslapen.'

Haar greep om mijn schouders knelde. Ze begon me door elkaar te schudden, eerst zachtjes, maar met de seconde heftiger. Al snel werd ik hard heen en weer geschud, zodat mijn hoofd ongecontroleerd alle kanten op wiebelde. Hoewel ik jong en bang was, wist ik wat mevrouw Barringer van me wilde. Ik wilde hetzelfde. Een aanwijzing, hoe klein ook, die zou kunnen helpen Billy te vinden.

Maar ik herinnerde me niets.

Ik wist niets.

'Het spijt me!' riep ik uit. 'Het spijt me heel erg!'

Op dat moment haastte mijn moeder zich naar buiten om me uit mevrouw Barringers greep te bevrijden.

‘Hij weet niets, Mary Ellen,’ had ze op vriendelijke toon gezegd. Ik denk dat ze iets van zichzelf herkende in de verwarde toestand van mevrouw Barringer. Aan de manier waarop ze naar onze buurvrouw keek, zag ik dat mijn moeder begreep dat als ik was ontvoerd, zij hún zoon door elkaar zou schudden, smekend om informatie.

Ik neem die zalige eerste slok koffie en merk dat het geluid buiten is opgehouden. Geen grasmaaier. Geen bladblazer. In plaats daarvan het opgewekte geklingel van de deurbel. Ik doe open en zie een van de tuinlieden op de stoep staan.

‘Zijn meneer en mevrouw Marsh thuis?’ vraagt hij terwijl hij met een voddige zakdoek het zweet van zijn voorhoofd veegt.

‘Ze zijn recent verhuisd.’

‘Bent u de nieuwe huiseigenaar?’

‘Nee,’ zeg ik, want formeel ben ik dat niet. Waardoor ik me ineens afvraag wat ik dan wel precies ben. ‘Ik ben hun zoon. Ik woon hier tot mijn ouders het huis te koop zetten.’ Ik realiseer me dat hij dat misschien al weet, maar zich beleefd voorbereidt op het verzoek om betaling voor het maaien van het gazon. Ik probeer hem de moeite te besparen door te zeggen: ‘Hoeveel krijgt u van me?’

‘Niets,’ zegt hij. ‘Uw ouders hebben al voor de hele zomer betaald. Ik ben hier omdat er vanochtend iets in uw tuin lag. Dat was vandaag geen probleem. Maar het zou fijn zijn als uw kinderen voortaan geen sportspullen op het gazon laten liggen als wij komen maaien.’

‘Ik heb geen kinderen.’ Ik kijk hem beduusd aan. ‘Wat voor sportspullen?’

‘Dit.’

De man graait in de diepe zak van zijn wijde werkbroek. Hij steekt zijn hand uit zodat ik het kan zien.

Er ligt een honkbal in het kommetje van zijn handpalm.

Vrijdag 15 juli 1994

8.56 uur

Billy kijkt naar de honkbal in zijn hand, verbaasd hoe verfomfaaid die er na een paar weken al uitziet. Het eerder nog zo witte leer is nu dof grijs en zit vol vuil en grasvlekken. Er staan zelfs afdrukken in van de paar keer dat Barkley hem al in zijn bek had voordat Ethan hem überhaupt had zien liggen. Dat zou vandaag weer kunnen gebeuren. Billy hoort de hond met Ethan aan de andere kant van de heg.

Hij weet dat het raar is. Dat hij achter de heg kruipt en luistert hoe Ethan in de naastgelegen tuin met Barkley aan het spelen is. Andere jongens zouden er gewoon doorheen glippen en hoi zeggen, maar wat was daar nou leuk aan?

Nee, Billy doet het liever op zijn eigen manier.

De rare manier.

Verstopt achter de heg, met de honkbal in zijn hand, wacht hij op het perfecte moment om zijn geheime code in te zetten.

De eerste keer dat hij het uitprobeerde, was op de eerste dag van de zomervakantie. Al om tien uur 's ochtends verveelde hij zich en besloot hij Ethan te vragen of die met hem het bos wilde verkennen.

Billy weet nog steeds niet waarom hij op dat moment had besloten er een spelletje van te maken, maar toen hij de honkbal op zijn ladekast had zien liggen, onaangeraakt sinds hij hem maanden geleden voor zijn verjaardag had gekregen, wist hij plotseling wat hij ermee zou doen.

Ethan had het eerst niet begrepen. Hij had de bal teruggebracht naar Billy en gevraagd of die per ongeluk over de heg was gevlogen terwijl Billy en Andy ermee speelden. Alsof dat zo vaak gebeurde in de achtertuin van de Barringers. Niet dus. Zijn vader en Andy speelden soms samen met een bal. Maar Billy? Nooit.

‘Ik heb hem met opzet in jullie tuin gegooid,’ had Billy gezegd.

Ethan had zijn ogen samengeknepen. ‘Waarom?’

‘Weet ik niet. Nou ja, als een geheime boodschap. Als jij de bal in je achtertuin ziet liggen, betekent dat dat je naar me toe moet komen. Dat heb ik in een film gezien. Over een man die in een behekst huis ging wonen en steeds ballen bleef vinden die door een spook waren achtergelaten.’

‘Waarom zou een spook dat doen?’

Billy had gezucht alsof het antwoord voor de hand lag. ‘Om die man te laten weten dat hij er was.’

Ethan had zijn hoofd geschud en de bal aan hem teruggegeven. ‘Dat is raar,’ zei hij, maar niet op een vervelende manier. Niet zoals Ragesh Patel of de oudere jongens in de schoolbus, die het woord als een belediging naar hem uitspuugden. Ethan constateerde het alleen maar.

Althans, zo vatte Billy het graag op.

Hij weet dat hij anders is dan andere jongens van zijn leeftijd, en soms zit hem dat dwars. Soms zou hij willen dat hij anders in elkaar zat. Dat hij niet zoveel fantasie bezat, dat hij geen hang had naar gekke grillen. Hij is niet echt een nerd, om nog maar een woord te gebruiken dat hij regelmatig naar zijn hoofd geslingerd krijgt, hoewel Billy gelooft dat nerds superslim zijn, wat hij zelf niet is. Hij is best goed in Engels en houdt van lezen, maar hij is hartstikke slecht in rekenen. Andere niet-zo-slimme jongens maken dat goed met hun sportiviteit. Maar ook in sport is Billy bepaald geen hoogvlieger.

‘Hij is excentriek,’ heeft hij zijn vader eens tegen zijn moeder horen zeggen toen juf Jensen zijn ouders wilde spreken omdat ze bezorgd was over Billy’s onvermogen zich aan te passen aan de rest van de klas. ‘Ik begrijp niet wat daar zo verkeerd aan is.’

‘Het is niet per se verkeerd,’ had zijn moeder gezegd. ‘Maar ik maak me zorgen. De wereld is geen fijne plek voor jongens die anders zijn.’

Dat is nu drie jaar geleden, en hoewel ze sindsdien naar een andere plaats zijn verhuisd en hij op een nieuwe school zit, heeft Billy gemerkt dat hij er nog steeds niet bij hoort. Hij zou zich heel erg alleen voelen als Ethan er niet was, want die lijkt zich niet te storen aan Billy’s zonderlinge gedrag. Daarom dacht Billy dat hij zijn geheime honkbalcode gerust op zijn beste vriendje kon uitproberen. En daarom heeft hij dat spelletje de afgelopen zomer elke dag volgehouden.

Nou ja, behalve gisteren dan.

Gisteren was anders dan anders.

Maar vandaag houdt Billy zich weer aan zijn gebruikelijke routine en staat hij klaar om de bal heimelijk over de heg te gooien, nu Ethan in de achtertuin is. Een geheime boodschap. Zogenaamd van een spook.

Hij tuurt door de heg en ziet Ethan midden in de tuin staan, waar hij een ongeruste blik op Barkley werpt. De hond staat aan de rand van het bos te

grommen.

‘Kom maar, jongen,’ roept Ethan.

Als Barkley niet komt, gaat Ethan naar hem toe. Billy kijkt hoe hij door de tuin loopt en wacht tot hij de bomen heeft bereikt. In een snelle, stille beweging staat Billy op om de bal over de heg te gooien. Hij luistert hoe die op de grond neerploft.

Dan holt hij weg.

Alweer: raar.

Aangezien hij weet dat Ethan de honkbal over twee seconden zal zien, kan hij net zo goed blijven waar hij is. Toch haast Billy zich terug naar zijn huis om door de open achterdeur te rennen en de trap op te draven, naar zijn slaapkamer.

Daar blijft hij zitten wachten tot Ethan naar hem toe komt.

OceanofPDF.com

VIER

Ik staar naar de honkbal, die nu op het aanrecht in de keuken ligt. Hij ziet er gloednieuw uit, onberispelijk wit met rood stiksel.

Dit is toeval, denk ik bij mezelf.

Dat moet wel.

Billy is nog steeds weg. Hij is niet teruggekeerd. En hij liep de afgelopen nacht zeker niet rond in de cul-de-sac, ondanks die korte tinteling van herkenning die ik heb gevoeld.

Nee, deze bal is van iemand anders. Een van de buurkinderen heeft de bal te ver gegooid, waardoor die per ongeluk in mijn tuin is beland en daarna is vergeten. Dat is de enige logische verklaring. Maar ik ken maar één kind in deze buurt – en ik betwijfel of hij oud genoeg is om al over te gooien.

Toch pak ik de bal, loop naar buiten en steek het gazon over, op weg naar het huis rechts. Bij alle andere burens zou ik over de stoep naar de voordeur lopen en aanbellen, maar aangezien het hier om Russ gaat, pers ik me door de smalle opening in de heg die onze percelen van elkaar scheidt, zodat ik als bigfoot in de tuin van de Chens opduik.

Zoals ik had gehoopt is Russ al buiten. Hij zit koffie te drinken op het terras. Het is er de perfecte ochtend voor: de juli-hitte wordt afgewend door een zachte bries die de geuren uit de borders van mevrouw Chen bevrijdt. Rozen, fresia's en kamperfoelie.

Russ zwaait als hij me ziet en houdt zijn mok omhoog. 'Koffie?'

'Ik heb net gehad.'

'Oké,' zegt Russ, op die coole, relaxte manier die hij heeft ontwikkeld nadat ik naar de privéschool was vertrokken. Voor die tijd was hij onzeker en onrustig en zat hij nooit stil.

Maar Russell Chen lijkt in geen enkel opzicht meer op zijn tien jaar oude zelf. Vroeger was hij een schriële jongen. Bijna té schriel. Door zijn dunne ledematen en geringe lengte leek hij jonger dan hij was. Hij ziet er nog steeds jonger uit, maar nu op een manier die afgunst wekt. Hij is lang en gespierd en lijkt bij lange na geen veertig jaar, al is hij dat toch echt. Zijn gezicht is vrij van zorgrimpels en zijn brede borst wordt omspannen door een poloshirt met daarop het logo van zijn eigen sportzaak.

Russ en ik waren als kind met elkaar bevriend, maar met hem was het anders geweest dan met Billy. Russ was het vijfde wiel aan de wagen dat we soms met tegenzin lieten meedoen. Toen Billy was verdwenen bleven wij met zijn tweeën over. We waren op elkaar aangewezen omdat we buurkinderen waren en onze angstige ouders ons plotseling niet meer uit het oog verloren.

Ik zal de eerste keer dat we samen speelden zonder Billy nooit vergeten. Hij was toen drie weken vermist en ik probeerde mijn verdriet en angst te verbergen door wat te basketballen bij de ring die naast de oprit aan de muur hing. Russ kwam door de heg tevoorschijn en vroeg of hij mocht meedoen. Ik zei nee, omdat ik alleen wilde zijn.

‘Ik weet dat je liever met Billy wil spelen,’ zei hij. ‘Maar ik ben nu je enige vriendje hier.’

Zelfs toen al vond ik het ondraaglijk triest dat een kind zich ervan bewust was dat hij niet de eerste keus was. Maar ik vond het ook dapper van Russ om het te erkennen.

‘Oké, doe maar mee,’ zei ik.

De rest van de zomer speelden we basketbal op onze oprit, en we bleven bevriend nadat ik naar de privéschool was vertrokken. Ook in onze studententijd hielden we contact, hoewel we toen bijna niets meer met elkaar gemeen hadden. Terwijl ik me naar binnen keerde, nam Russ steeds meer plek in beslag, zowel qua postuur als in status. Een kei in American football. Populair. Na zijn studie zelfs korte tijd model. Toch bracht ik steeds weer tijd met hem door als ik thuiskwam in de schoolvakanties en met kerst. Russ was een welkome reminder dat niet iedere jongen die aan Hemlock Circle woonde was vertrokken of verdwenen.

De paar keren dat hij wel wegging, keerde hij snel weer terug, het meest recent na het overlijden van zijn vader, toen Russ en zijn vrouw, Jennifer, in het huis waren komen wonen om voor zijn moeder te zorgen. Dat is nu vijf jaar geleden en sindsdien hebben ze een kind gekregen. En er is er nog een onderweg.

‘Is die voor Benji?’ vraagt Russ met een gebaar naar de honkbal in mijn hand.

‘Is hij niet van hem? De tuinman heeft hem in de achtertuin gevonden. Ik dacht dat Benji hem misschien die kant op had gegooit.’

‘Benji is vier,’ zegt Russ. ‘Als hij nu al zo ver kan werpen, hoeven Jen en ik ons over de financiering van zijn studie geen zorgen meer te maken.’

Jennifer komt het terras op lopen met een koffiemok in haar ene hand terwijl ze haar zoontje met haar andere hand het trapje af helpt. ‘Zorgen te maken? Waarover?’

‘Ethan heeft een honkbal gevonden,’ zegt Russ. ‘En hij dacht dat die van Benji was.’

Ik steek de bal naar voren, zodat Jennifer ernaar kan kijken. Ze schudt haar hoofd. ‘Nee hoor. Benji heeft wel een bal, maar die is twee keer zo groot. Geschikter voor een kleuter. Waar heb je hem gevonden?’

‘In de achtertuin.’

Jennifer laat zich in de stoel naast die van Russ zakken en legt haar armen om haar ronde buik. ‘Misschien is hij van iemand die het huis van de Barringers heeft bezichtigd.’

Billy’s vroegere huis is al verschillende keren van eigenaar verwisseld sinds zijn familie halverwege de jaren negentig is verhuisd. Niemand is er lang gebleven. Het waren allemaal stellen zonder kinderen of gezinnen met tieners. Blijkbaar wilde niemand met een klein kind het risico op nog een verdwijning lopen. De laatste eigenaren, Bob en zijn partner Marcel, hebben er vijf jaar gewoond voordat ze het huis zes maanden geleden te koop zetten. Sindsdien staat er een bordje met TE KOOP in de voortuin.

‘Ik heb er niemand gezien,’ zeg ik.

Benji trekt aan mijn arm, want hij wil de bal graag zien. Ik hurk en geef hem de honkbal, nerveus zoals altijd wanneer ik met iemand van onder een bepaalde leeftijd te maken heb. Kinderen komen me zo hulpeloos voor, zo breekbaar, en Benji vormt daarop geen uitzondering. Niet voor het eerst vraag ik me af hoe het kan dat Russ en Jennifer niet voortdurend door ongerustheid lijken te worden gekweld. Op een keer, tijdens een bezoek kort na de geboorte van Benji, zei ik tegen Russ dat hij niet erg bezorgd overkwam nu hij vader was geworden.

‘O, ik ben bezorgd als de pest,’ had hij me verteld. ‘Ik kan dat gewoon heel goed verbergen.’

Op dit moment is Russ een en al glimlach terwijl hij toekijkt hoe Benji met de bal probeert te gooien. Die komt ongeveer dertig centimeter voor hem terecht op de lestenen van het terras, wat bewijst dat het inderdaad zeker niet Benji Chen was die de bal in mijn achtertuin heeft gegooid.

Nu zijn nieuwsgierigheid naar de honkbal is verdwenen, kuiert Benji naar zijn vader en klimt bij hem op schoot. ‘Wat is dat?’ zegt hij met een blik op Russ’ mok.

‘Koffie. Wil je een slokje?’

Jennifer geeft hem een speelse por tegen zijn arm. ‘Waag het niet!’

Ze vormen een volmaakt gezin. Vader, moeder, zoon, alle drie jaloersmakend aantrekkelijk, met nog een kind op komst. Een meisje, heeft Russ me twee avonden geleden verteld toen we op ditzelfde terras een biertje dronken. Nu ik ze zo met z’n drieën zie zitten, ontspannen en gelukkig, besef ik weer wat ik gehad had kunnen hebben – als ik een andere keus had gemaakt.

Ik was degene die geen kinderen wilde, al heb ik een tijdje gedacht dat Claudia en ik het daar samen over eens waren. Ik herinner me nog alles van het moment waarop ik me realiseerde dat dat niet klopte: van de beige muren van het restaurant tot de geur van de gegrilde zalm die net voor me was neergezet. Een pittige mengeling van citroen en houtrook. Ik pakte net mijn glas wijn toen Claudia vanuit het niets met haar mededeling kwam. ‘Ik wil een baby.’

Ik verstijfde, met mijn vingers nog om het wijnglas geklemd, niet in staat om te reageren.

‘Ethan, heb je me gehoord?’ Er lag een zweem van bezorgdheid in Claudia’s stem. Ze wist dat haar woorden als een handgranaat in ons huwelijk werden geworpen. En nu zette ze zich schrap voor de explosie.

‘Ja, ik heb je gehoord,’ zei ik op zachte toon.

Claudia boog zich onzeker voorover. ‘En?’

‘Je hebt gezegd dat je geen kinderen wilde,’ zei ik. Dat was waar. Nadat we een maand hadden gedatet, vlak voordat het echt serieus werd tussen ons, hadden we besloten al onze kaarten op tafel te leggen. De grootste – de doorslaggevende – kaart was dat we allebei geen kinderen wilden. ‘Daar waren we het over eens.’

‘Dat weet ik. En ik vond dat ook prima. Echt.’ Claudia keek naar haar schoot, waar haar handen, vermoedde ik, haar servet onder de tafel ineenfrommelden. Een zenuwtrek die ik zo goed kende. Tot op dat moment dacht ik dat ik alles van haar wist. ‘Maar de laatste jaren ben ik er anders over gaan denken.’

‘Wat is er dan veranderd?’

‘Ik,’ zei ze. ‘Ik ben veranderd. Althans, ik ben van gedachten veranderd.’

Toen slaakte ik een zucht. Een droevige. Want ik was niet van gedachten veranderd, hoewel Claudia blijkbaar heimelijk had gehoopt dat dat wel zo zou zijn.

‘Je bent boos,’ zei ze.

Ja, inderdaad. Maar niet op haar. Ik kon niet boos zijn op Claudia omdat ze voelde wat ze voelde. Ik was bang voor wat het voor ons huwelijk betekende.

‘Ik ben vooral verbaasd.’

‘Ik weet het,’ zei Claudia. ‘En het spijt me. Ik had het je eerder moeten vertellen.’

‘Waarom heb je dat niet gedaan?’

‘Ik geloof dat ik hoopte dat het voorbij zou gaan. Maar hoe langer ik erover nadenk, hoe meer ik beseft dat ik een kind wil. Ik denk steeds aan onze nalatenschap. Wat we achterlaten als wij er niet meer zijn. Nu is dat niets. Maar als we een gezin zouden hebben...’

Claudia’s stem stierf weg, waardoor ik me gedwongen voelde de leemte te vullen. ‘We zijn een gezin. Jij en ik.’

‘Nee, Ethan,’ zei ze. ‘Wij zijn alleen maar wij.’

Toen begon ze te huilen, midden in het restaurant, en wist ik dat ons huwelijk in zeer zwaar weer zat.

Ik schrik op uit mijn herinneringen wanneer Russ’ moeder het huis uit komt lopen, met een slappe strohoed op en een tuinschepje met opgedroogde modder in haar hand. Ze is in de zeventig, maar beweegt zich nog steeds met een moeiteloze elegantie.

‘Hallo mevrouw Chen,’ zeg ik, net zoals toen ik klein was.

‘Hallo Ethan,’ roept ze terug, waarna ze haar aandacht op de gladiolen richt die aan de rand van het terras wiegen in de wind. ‘Denk je eraan om je moeders bloemen water te geven?’

‘Ja.’

Dat was gelogen. Ik heb niets water gegeven – niet binnen en niet buiten. Maar mevrouw Chen is tevreden. Ze knikt en zegt: ‘Je bent een goede zoon. Net als mijn Russell.’

Russ krimpt ineen bij het horen van het compliment, waardoor ik me afvraag of hij aan zijn oudere broer Johnny denkt. De slechte zoon. De zoon die uiteindelijk misschien goed had kunnen worden als hij niet aan een drugsoverdosis was gestorven toen Russ negen jaar was.

Dat was het eerste grote verlies aan Hemlock Circle geweest.

‘Hé, ik bedenk ineens dat je ook de Wallaces kunt vragen of het hun honkbal is,’ zegt Russ.

‘Waarom?’ Ik pak de bal op die Benji heeft gegoooid – of eigenlijk heeft laten vallen – en vraag me verwonderd af waarom Russ denkt dat ik het bij een huis aan de andere kant van de cul-de-sac zou moeten proberen. Want de enige die daar nog woont is de norse Vance Wallace.

‘Ashley is terug. Zij en haar zoon zijn er vorige maand komen wonen.’

‘Dat wist ik niet.’ Ik probeer de verbazing die als een bliksemflits door me heen trekt te verbergen.

Ashley Wallace is terug aan Hemlock Circle.

‘Je ouders hebben het je waarschijnlijk niet verteld omdat ze weten dat je vroeger smoorverliefd op haar was,’ zegt Russ grijnzend.

‘Dat was ik niet.’

‘Jawel. Dat waren we allemaal.’

Jennifer werpt hem een blik toe. ‘O ja?’

‘Zei ik “wij allemaal”?’ Russ neemt een slokje koffie. ‘Ik bedoelde Ethan en Billy.’

‘Hij bedoelde geen van ons,’ voeg ik eraan toe. ‘Ze was ouder dan wij.’

Vijf jaar ouder, om precies te zijn. Nu geen groot leeftijdsverschil meer, maar veel te hoog gegrepen, onmogelijk zelfs, toen ik tien was en inderdaad – ondanks mijn ontkenning van zojuist – hopeloos verliefd op Ashley Wallace. En niet zonder reden. Ashley was leuk en grappig en in die fase van mijn leven het mooiste meisje dat ik ooit had gezien. Ook was ze cool op een manier die een ietwat onbeholpen tienjarige alleen maar kon hopen ooit te worden. Ze droeg T-shirts met de namen van bands waarvan ik nog nooit had gehoord, maar die ik graag wilde horen. Smashing Pumpkins. Violent Femmes. Haar favoriet was wit met een zwarte rechthoek waarin in zwarte letters alleen maar NIU te lezen stond.

‘Wat betekent dat?’ vroeg ik haar eens.

Ze schonk me een scheef glimlachje. ‘Nine Inch Nails. Een geweldige band.’

De week daarop, toen mijn ouders me meenamen naar de grote muziekzaak Sam Goody en zeiden dat ik een cd mocht uitkiezen, pakte ik *The Downward Spiral*. Mijn vader hield me tegen voor ik de kassa bereikte. Met een blik op het stickertje met leeftijdsadvies op het doosje zei hij: ‘Ho eens even. Een beetje te volwassen voor jou, denk je niet, jongen?’ Nee, dat dacht ik niet, maar ik legde de cd gehoorzaam terug en pakte de soundtrack van *Forrest Gump*, niet omdat ik die graag wilde hebben, maar omdat hij mijn ouders meer geld zou kosten. Een schrale troost.

Maar de echte reden waarom ik Ashley leuk vond, was dat ze aardig was. Niet zogenaamd aardig zoals sommige meisjes op school, of neerbuigend aardig zoals de meeste ouders van die meisjes. Ashley was oprecht aardig. Iedere jongen van mijn leeftijd was wel een beetje verliefd op haar.

‘Dan zal ik het haar ook vragen,’ zeg ik nu, plotseling nerveus bij het vooruitzicht. Het is bijna dertig jaar geleden dat ik Ashley Wallace voor het laatst heb gezien, en de ervaring heeft me geleerd dat herinneringen aan mensen van vroeger soms beter ongestoord kunnen blijven.

‘Succes, kerel,’ zegt Russ met een knipoog.

Ik schud mijn hoofd, zwaai ten afscheid en begeef me door de tuin naar de stoep die voor de huizen van de cul-de-sac langs loopt. Ik ga linksaf, zodat ik eerst langs mijn huis loop, en dan langs het huis dat van de Barringers was. Deze route liep ik ook nadat ik wakker werd en zag dat Billy weg was.

In die aanvankelijke staat van verwarring, met de tent dichtgeritst en een spleet in de zijkant, dacht ik eerst dat Billy hem had opengescheurd. Om verschillende redenen een belachelijke gedachte, maar ik was nog maar tien.

En toen het idee eenmaal was ontstaan, kon ik het niet van me afzetten, waardoor ik vervolgens redenen verzoon waarom hij zich een weg uit de tent had gescheurd. De enige die ik kon bedenken was dat hij heel nodig naar de wc had gemoeten. Dus had ik de tent op de nette manier verlaten – door de voorflap open te ritsen en naar buiten te kruipen – en was het huis in gelopen. Daar was het op dat moment stil. Mijn ouders lagen nog boven te slapen en Barkley deed hetzelfde op de bank in de woonkamer. Toen hij wakker werd van de schuifpui die ik dichtschoof, begon hij luid te blaffen, waardoor mijn moeder meteen ook wakker werd.

‘Wat ben je vroeg op,’ had ze gezegd terwijl ze zachtjes de trap af liep, met een ochtendjas over haar nachtjapon.

‘Waar is Billy?’

Mijn moeder reageerde met een vermoeid schouderophalen. ‘Is hij niet buiten?’

‘Nee.’

Het kwam niet in me op om haar over de staat van de tent te vertellen, die een kier in de zijkant had waar een peuter met gemak doorheen zou kunnen wandelen. Ik hield me meer bezig met de vraag waar Billy was. Er begon

wel iets van bezorgdheid in me te ontwaken, hoewel ik dat op dat moment niet echt beseftte.

‘Ik ga kijken of hij op de wc zit,’ zei ik.

‘Niet in de badkamer boven, in elk geval,’ zei mijn moeder, waarop ik door de gang langs de keuken liep om de kleine badkamer op de begane grond te controleren. Daar was hij ook niet.

Ondertussen was mijn moeder naar buiten gegaan, waarschijnlijk om te kijken of ik me misschien had vergist en Billy niet toch gewoon in de tent lag te slapen. Een teken dat zelfs zij op dat moment niet helder nadacht.

‘Wat is dit?’ vroeg ze toen ik me bij haar voegde in de achtertuin. Ze tuurde door de scheur in het tentdoek, precies zoals ik minuten eerder had gedaan, maar dan van binnenuit.

‘Ik denk dat Billy dat heeft gedaan.’

Maar mijn moeder zag meteen dat de schade aan de tent niet het werk was geweest van een tienjarig jongetje. ‘Ethan, ren snel naar de Barringers om te kijken of Billy daar is.’

Dat was zo logisch als wat. Het leek een redelijke veronderstelling dat Billy thuis naar de wc zou gaan in plaats van in ons huis. Of dat hij de slaap niet had kunnen vatten in de tent en naar zijn eigen bed was gegaan.

Om redenen die ik nog steeds niet begriep liep ik terug ons huis in en ging ik door de voordeur weer naar buiten, terwijl ik ook gewoon door de heg naar de achtertuin van de Barringers had kunnen kruipen. Ik vermoed dat ik diep vanbinnen wist dat er iets verschrikkelijks was gebeurd, waardoor ik onze achtertuin liever vermeed – een gevoel dat tot op de dag van vandaag is gebleven. En dus liep ik over de stoep en het pad dat de naastgelegen voortuin doorkruiste, waarna ik de drie treden naar de voordeur op sprong.

Mevrouw Barringer deed open. Toen ze me daar zag staan, zonder haar zoon, bracht ze een hand naar haar keel.

‘Waar is Billy?’ vroeg ze.

‘Is hij hier niet?’

‘Nee, Ethan. Is hij niet bij jullie?’

Toen ik mijn hoofd schudde, schoot er een flits van angst door mevrouw Barringers ogen. Haar stille paniek wees me op het verontrustende feit dat ik had geprobeerd te onderdrukken sinds mijn ontwaken in de tent.

Billy was weg.

Dertig jaar later is hij nog steeds weg, net als zijn familie: het huis waar ze destijds woonden staat nu leeg. Ik blijf stilstaan op de stoep, geraakt door de verlatenheid die het uitstraalt. Geen wonder dat niemand het wil kopen. De luiken zijn verbleekt door de zon en de ramen zijn zo donker en leeg als de ogen van een lijk. Het enige teken van leven vormen de bloemen langs het pad in de voortuin. Ze zijn kleurig en staan in volle bloei, wat duidelijk het werk is van mevrouw Chen, de onvolprezen tuinierster van Hemlock Circle. Ze kon de aanblik van verwaarloosde planten waarschijnlijk niet aanzien en heeft het op zich genomen om ze te verzorgen.

Nadat ik een laatste blik op Billy's huis heb geworpen, loop ik verder langs de volgende woning aan de cul-de-sac: die van het echtpaar Van de Veer.

Fritz Van de Veer en zijn vrouw, Alice, waren de eersten die eind jaren tachtig in de nieuwbouw aan Hemlock Circle kwamen wonen. Ze werden al snel gevolgd door de Wallaces, de Patels, de Chens en ons gezin. Van de zes oorspronkelijke huizen is alleen dat van de Barringers in de loop der tijd een aantal malen van eigenaar gewisseld. Eerst woonden de Remingtons er drie jaar, voordat ze scheidden en verhuisden, daarna de Barringers, en vervolgens verschillende andere gezinnen. Die opeenvolging, die in veel andere buurten normaal is, is ongebruikelijk op een plek als Hemlock Circle, waar maar weinig verloop plaatsvindt.

Maar vergis je niet, het is best bijzonder dat vijf van de zes gezinnen die in de cul-de-sac woonden ten tijde van Billy's verdwijning hier dertig jaar later nog wonen. Zelfs de Barringers, die alle reden hadden om te vertrekken, zijn na de verdwijning van hun zoon nog een paar jaar gebleven. De avond voordat mijn ouders naar Florida verhuisden, vroeg ik hun waarom ze zo lang waren gebleven. Waarom iedereen was gebleven.

Mijn vader noemde de diversiteit in de buurt, de schone en rustige straten, de uitstekende scholen en de lage misdaadcijfers, ondanks wat er met Billy was gebeurd. De locatie, op een steenworp afstand van Princeton en halverwege New York en Philadelphia, maakte dit een van de meest gewilde wijken in het land.

Ondanks zijn mooie woorden kende ik de ware reden die de gezinnen al die jaren hier had gehouden. Niemand wilde de eerste zijn die vertrok, uit angst daardoor verdacht te lijken. Nu mijn ouders eindelijk het gevoel hadden gehad dat ze gerust konden verhuizen, zou het me niet verbazen als anderen nu ook zouden vertrekken. Met name Vance Wallace, die zijn

vrouw een paar jaar geleden aan kanker had verloren en helemaal alleen in dat grote huis woonde totdat Ashley weer bij hem was ingetrokken.

Op weg naar het huis van de Wallaces passeer ik dus dat van de Van de Veers. Daar zie ik Fritz Van de Veer om de hoek komen lopen met een tuinslang in zijn hand. Hoewel hij de planten water geeft, ziet hij eruit als een casual geklede zakenman. Gestreken kakibroek. Netjes wit overhemd, ingestopt om te pronken met zijn nog steeds goede figuur. Alleen aan zijn sneakers, die al net zo fris wit zijn als zijn overhemd, kun je zien dat hij al jaren met pensioen is.

Fritz krijgt al snel gezelschap van zijn vrouw, Alice, die een gebloemde zomerjurk en sandalen draagt. Ze is nog net zo slank en elegant als de vorige keer dat ik haar zag, wat misschien wel ruim tien jaar geleden is. Haar haar heeft, net als dat van haar echtgenoot, een beige tint waaraan haar leeftijd niet af te lezen valt. Niet echt blond, niet echt grijs. Zoals ze daar naast elkaar in de tuin staan, doen ze denken aan een stel goed geconserveerde televisiepresentatoren.

Ik loop in hun richting en blijf staan bij de heg die hun perceel scheidt van dat van het vroegere huis van de Barringers. ‘Hallo meneer en mevrouw Van de Veer,’ roep ik. Het klinkt alsof ik weer dertig jaar jonger ben, terwijl ik nu dezelfde leeftijd heb die zij hadden toen Billy verdween. Mijn formele aanroep zij me vergeven. Fritz en Alice, het enige kinderloze stel aan Hemlock Circle, kwamen in mijn jeugd zelden in beeld. Behalve de keren dat ze ons jaarlijkse feest op Independence Day bijwoonden, kan ik me niet herinneren dat de Van de Veers ooit bij ons thuis zijn geweest. Volgens mij heb ik ook nooit een voet in hun huis gezet.

En na de verdwijning van Billy was de algehele stemming aan Hemlock Circle veranderd. De sfeer werd bedrukter, minder vriendelijk. Russ’ ouders hielden niet langer open huis op het Chinees Nieuwjaar en die van Ashley stopten met hun zwembadfeestjes op Memorial Day. De Patels vierden nog wel steeds Divali, maar alleen met goede vrienden en familie. Zelfs mijn ouders gaven niet langer hun picknick op Independence Day. Ze kozen er liever voor om met mij op vakantie te gaan naar nationale parken en historische trekpleisters.

‘Ethan, hallo!’ roept Alice met hoge stem terug terwijl haar man zwaait met de hand waarmee hij de tuinslang vasthoudt, zodat hij een straaltje water in een boog over het gazon stuurt. Ze ontwijkt het op weg naar de

stoep, waar ze haar keurig verzorgde handen tegen mijn wangen drukt. ‘Het is tijden geleden dat we je voor het laatst hebben gezien. Ja toch, Fritz?’

Fritz knikt vanaf het gazon. ‘Ja, dat klopt.’

‘En je bent een volwassen man! Je moet inmiddels al wel... nou, dertig zijn?’

‘Veertig,’ zeg ik.

‘Nee!’ zegt Alice stomverbaasd, waarna ze giechelt. ‘O, nu voel ik me echt stokoud.’ Ze geeft mijn arm een speelse por, een gebaar dat zou kunnen worden opgevat als vriendschappelijk, maar ook als flirten. Ik kijk hoe Fritz reageert, maar word daar niet wijzer van. Hij zegt alleen maar: ‘Ik zie dat je vanochtend een rondje door de buurt maakt.’

‘Hoe bedoelt u?’

‘Dat je van huis tot huis gaat,’ antwoordt Fritz met opnieuw een gebaar met de tuinslang, waardoor het water eerst naar de tuin van de Chens spat, dan richting het oude huis van de Barringers en uiteindelijk naar het naastgelegen perceel van de Wallaces.

‘O,’ zeg ik, enigszins verontrust. Heeft Fritz Van de Veer me geobserveerd? Zo ja, dan heeft hij misschien ook gezien wie de honkbal in mijn tuin heeft gegooid. Ik houd de bal omhoog. ‘Ik probeer alleen maar na te gaan van wie deze is. Hij lag vanochtend bij mij in de tuin.’

Alice werpt er een korte blik op. ‘Vreemd hoor, zo’n bal die opduikt.’

‘Hebben jullie de laatste tijd nog andere vreemde dingen gezien?’

‘Niet dat ik me kan herinneren,’ zegt Fritz, waarna hij zich tot zijn vrouw wendt. ‘Liefje, zou jij binnen een glas fris voor me willen inschenken? Ik kom er zo aan.’

Even weet ik niet wat me meer verbaast: dat Fritz zijn vrouw ‘liefje’ noemt of dat hij zijn eigen verrekte glaasje fris niet kan inschenken. Maar wat me uiteindelijk nog het meeste verbaast, is dat Alice gehoorzaam knikt, naar me zwaait en naar binnen loopt.

‘Ik neem aan dat jij wél iets vreemds hebt gezien,’ zegt Fritz als ze weg is. ‘Anders zou je het niet vragen.’

Ik vraag me af hoeveel ik hem zal vertellen, want ik weet dat er een logische verklaring kan zijn voor wat ik de afgelopen nacht heb gezien. En de honkbal in mijn achtertuin hoeft niets te maken te hebben met de garagelampen die bij alle huizen aan Hemlock Circle aan- en uitknipten. Het lijkt me te ingewikkeld om het erover te hebben, dus zeg ik simpelweg: ‘Nee, meneer Van de Veer.’

‘Je hoeft niet zo formeel te doen, jongen. Noem me gerust Fritz.’

‘Fritz,’ zeg ik. De naam voelt raar wanneer die mijn mond verlaat. ‘Ik ben gewoon de buurt weer even aan het verkennen, nu ik terug ben.’

Hij knikt op een manier die me doet vermoeden dat hij me niet gelooft. ‘Ben je van plan een tijdje te blijven?’

‘Misschien. Dat heb ik nog niet besloten.’

‘Het zou jammer zijn als je weer weggaat,’ zegt Fritz terwijl hij zijn tuinslang op een hortensia in de hoek van zijn tuin richt. De blauwe bloemen trillen in de wolk van waterdruppels. ‘Het zou hier niet meer hetzelfde zijn zonder een lid van de familie Marsh. Ik vond het spijtig dat je ouders weggingen. Zijn ze al een beetje gesetteld?’

‘Ja hoor, zeker.’

‘Goed om te horen,’ zegt hij. ‘Doe je moeder de groeten als je ze weer spreekt.’

Fritz sluit het water af en begint de ruinslang op te rollen. Ik knik ten afscheid en loop verder naar het huis van de Wallaces terwijl mijn ontmoeting met de Van de Veers al uit mijn gedachten verdwijnt. Aangezien ik als kind niet veel met ze te maken heb gehad, vermoed ik dat we nog minder met elkaar zullen omgaan nu ik terug ben. Pas wanneer ik voor het huis van de Wallaces sta, realiseer ik me dat er iets vreemds is gezegd.

Waarom deed Fritz Van de Veer de groeten aan mijn moeder en niet aan mijn vader?

Vrijdag 15 juli 1994

9.22 uur

Nadat ze haar half opgegeten ontbijt in de afvalbak heeft gegooid en het bord met stroopresten in de vaatwasser heeft gezet, zegt Joyce Marsh tegen haar man dat ze naar buiten gaat. Hun discussie van zojuist was heftig maar kort en hoewel alles nu is gladgestreken – althans voorlopig – wil Joyce even afstand van hem nemen, omdat ze bang is dat ze anders alles zal bekennen.

Dat er meer achter het verlies van haar baan zit.

Dat ze hem nooit het hele verhaal zal kunnen vertellen.

‘Naar het Kletskransje?’ vraagt Fred terwijl ze haar huisslippers verruilt voor de canvas instappers die naast de deur van de bijkeuken staan.

Hij heeft het over de andere vrouwen van Hemlock Circle, die zich vrijwel dagelijks verzamelen in de tuin van degene die toevallig het eerst buiten is. Vandaag is dat Trish Wallace, die met een spuitfles de lelies langs haar tuinpad besproeit. Deepika Patel, die naast haar woont, heeft zich al bij haar gevoegd, en Joyce weet nu al dat ook de anderen er over een paar minuten zullen zijn.

Niemand weet wanneer deze onderonsjes zijn begonnen. Er zat geen enkele bedoeling of organisatie achter. Gewoon wat bevriende buurvrouwen die elkaar zagen in de cul-de-sac en naar buiten kwamen om elkaar te begroeten. Toch blijft Fred het nodig vinden om het over ‘het Kletskransje’ te hebben, wat neerbuigender klinkt dan hij het waarschijnlijk bedoelt. Alsof ze een stel roddeltantes zijn die niets beters te doen hebben. Joyce wijt het maar aan een zekere afgunst van zijn kant. De mannen van Hemlock Circle komen nooit gezellig samen.

‘Ach ja,’ zegt ze met een zucht. ‘Laat ik de oude routine maar weer oppakken.’

Eenmaal buiten ziet ze dat naast Trish, Deepika en Misty Chen ook Mary Ellen Barringer zich bij het groepje heeft gevoegd. Een verrassing. Haar directe buurvrouw neemt zelden deel aan het Kletskransje. Althans, voorheen deed ze dat zelden. Misschien is dat veranderd sinds Joyce is gaan werken.

Terwijl ze de cul-de-sac oversteekt, voelt ze hoe het pijnlijk het is dat ze niet meer naar haar werk zal gaan. Ze had de baan weliswaar nog maar twee maanden, maar dat was lang genoeg om een prettige routine op te bouwen. Op dit moment zou ze zich bijvoorbeeld met een kop koffie achter haar bureau installeren na een praatje van vijf minuten met Margie, de senior assistente. Margie maakt nu waarschijnlijk een praatje met degene die Joyce' plaats heeft ingenomen. Dat Joyce zich weer bij het Kletskransje op het gazon van de Wallaces voegt, geeft haar het gevoel dat... Nou ja, ze weet niet zo goed hoe ze zich voelt. Mislukt is te sterk uitgedrukt, maar wel zoiets. En misschien is ze ook teleurgesteld dat ze zo gemakkelijk in haar oude routine vervalt.

‘Kijk eens wie we daar hebben,’ zegt Trish. ‘Dagje vrij?’

‘Permanent vrij,’ antwoordt ze. ‘Het paste gewoon niet goed in mijn schema. Je weet wel hoe dat gaat.’

Joyce glimlacht door de leugen heen. Als ze haar echtgenoot niets kan vertellen, dan deze vrouwen al helemaal niet. Want hoe neerbuigend het ook klinkt, er zit wel een kern van waarheid in de naam die Fred dit groepje heeft gegeven.

‘Het werk van een moeder is nooit af,’ zegt Trish, waarop de anderen instemmend knikken. Joyce vraagt zich af of ze haar heimelijk veroordelen wegens haar poging naast het huishouden ook een baan te hebben.

De vrouwen van Hemlock Circle worden niet geacht te werken. Dat is niet nodig. Het is een dure buurt op dure grond in een dure staat. Ze wonen hier allemaal omdat ze het zich – dankzij hun echtgenoten – kunnen veroorloven. Ze zijn de vrouwen van hoogleraren, wetenschappers, ingenieurs, bankiers. Ze hebben alles wat hun hartje begeert.

‘Het is beter zo,’ zegt Misty tegen Joyce. ‘Ethan heeft je thuis nodig. Voorlopig nog.’

Joyce denkt daar zelf anders over. De laatste tijd lijkt Ethan haar helemaal niet meer nodig te hebben, wat voor haar een van de redenen was om een baan te zoeken. Ze mist de tijd waarin hij voor alles van haar afhankelijk was. Nu dat niet meer zo is, voelt ze een leegte waarvan ze had gehoopt dat haar werk die zou vullen.

‘Misschien heb je wel gelijk,’ reageert Joyce, die hierover niet in discussie wil gaan met Misty, wier stralende glimlach en perfecte huid niets laten doorschemeren van het feit dat zij in de afgelopen twaalf maanden een

van de ergste dingen heeft ervaren die een moeder kan meemaken. Die arme, getroebleerde Johnny. Wat een drama.

‘Gelijk in wat?’

Joyce draait zich om en ziet dat Alice Van de Veer zich bij het groepje heeft gevoegd. De laatste persoon die ze nu wil tegenkomen. Bij het zien van het afgemeten glimlachje dat Alice haar schenkt, vraagt Joyce zich af hoeveel ze weet. Niet alleen over wat Alice’ echtgenoot, Fritz, in zijn schild voert, maar ook over de rol die Joyce daarbij heeft gespeeld. Ze betwijfelt of Fritz Alice iets heeft verteld, maar echtgenotes hebben zo hun manieren om dingen te weten te komen. Zelfs dingen die ze niet zouden mogen weten.

‘Alice is een goed mens,’ had Fritz eens gezegd toen ze bij hem in de auto zat. ‘Hoe minder ze weet, hoe beter.’

‘Dat je er moet zijn voor je kinderen,’ zegt Trish terloops, er kennelijk van uitgaand dat Alice dit toch niet begrijpt. Zij en Fritz vormen het enige huishouden aan Hemlock Circle zonder kinderen, waardoor ze in zekere zin buitenstaanders zijn, ook al waren ze de eersten geweest die hier kwamen wonen.

‘Natuurlijk,’ mompelt Alice.

Trish Wallace buigt zich een stukje naar voren en verandert van onderwerp. ‘Ik weet niet of ik dit wel moet zeggen, hoor. Het zal wel niets zijn. Maar er schijnt zich iemand op te houden in de buurt.’ Ze vertelt dat er de vorige middag een onbekende man was gezien, te voet, tussen Hemlock Circle en Willow Court. Ze heeft het gehoord van Sally Seitz, die al net zo lang aan Willow woont als Trish aan Hemlock.

‘Kwam hij vanuit het bos?’ vraagt Mary Ellen.

Trish knikt. ‘Daar lijkt het wel op. Sally heeft gehoord dat hij uit het bos achter Willow tevoorschijn kwam en vervolgens hiernaartoe liep, naar Hemlock. Ze zei ook dat hij camouflagekleding droeg. Als dat niet verdacht is, zou ik niet weten wat wel.’

Of het is helemaal niets, denkt Joyce bij zichzelf. Het is niet verboden om in het bos rond de cul-de-sac te wandelen. Het is beschermd bosgebied dat eind jaren tachtig met subsidie van de staat door de county is aangekocht, toen New Jersey zich realiseerde dat het geen onbewerkt land meer zou overhouden als er geen actie werd ondernomen. Vandaar de dikke muur van bomen achter haar huis. Anderhalve kilometer bos tot aan de toegangsweg,

met daarna nog anderhalve kilometer tot het Hawthorne Institute. 'Misschien was het een afgedwaalde jager,' oppert ze.

'Jagen is in deze bossen niet toegestaan,' zegt Trish.

'Een wandelaar dan.' Waarschijnlijk lopen er wel vaker wandelaars door het bos, denkt Joyce bij zichzelf. Dat een van hen per ongeluk in een achtertuin terechtkomt is ongebruikelijk, zeker, maar niets om je druk over te maken.

'Denk je dat hij onze huizen observeerde?' vraagt Alice.

'We hebben een goede buurtwacht nodig,' merkt Deepika op. 'Dat zeg ik al jaren.'

'Hou jullie ogen open, dames,' zegt Trish op besliste toon. 'Deze wereld wordt met de dag gekker.'

Daarna gaat het Kletskransje uiteen en trekken de vrouwen zich terug in hun eigen huis en tuin. Joyce blijft in haar eentje op het asfalt van Hemlock Circle staan en kijkt naar het huis dat ze deelt met haar echtgenoot en zoon. Het ziet er vanaf de straat heel groot uit. Het is een veel groter huis dan ze zich ooit voor zichzelf had voorgesteld. Alle huizen aan Hemlock Circle zijn in dezelfde tijd door dezelfde projectontwikkelaar gebouwd, dus ze zien er allemaal vergelijkbaar uit, met een bakstenen gevel, een dakkapel op de tweede verdieping en een garage voor twee auto's.

De buurt in North Jersey waar ze is opgegroeid had hoge, smalle huizen die dicht op elkaar stonden, als boeken op een plank. Ze ging er altijd van uit dat ze later op een soortgelijke plek zou wonen. In plaats daarvan woont ze hier, in een buurt die formeel tot de buitenwijken behoort, maar afgelegener aanvoelt. Alsof de cul-de-sac een op zichzelf staand eiland is. Niet voor de eerste keer vraagt Joyce zich af of ze een plek als Hemlock Circle wel waard is. Of ze het wel verdient om hier te zijn. Op dit moment heeft ze het gevoel van niet.

Ze weet dat de andere vrouwen van het Kletskransje haar zouden tegenspreken. Erop zouden hameren dat het beroep van huisvrouw net zo belangrijk is als een betaalde baan. *Je bent verdorie de lijm die het gezin draaiende houdt*, hoort ze Trish Wallace bijna zeggen.

Dat kan zijn. Maar Joyce wil meer. Waarom zou zij alleen maar de lijm moeten zijn? Waarom kan ze niet helpen het huis te bouwen?

Als ze op het punt staat weer naar binnen te gaan, hoort Joyce dat iemand vanuit de naastgelegen tuin haar naam roept. Het is Mary Ellen Barringer, die aan het eind van de hoge heg staat en zoals altijd bekommerd en ernstig

kijkt. Joyce probeert te doen alsof ze haar niet hoort en blijft met stevige pas door de voortuin naar de deur lopen. Ze is niet in de stemming voor Mary Ellen. Niet omdat ze haar buurvrouw niet mag. Ze vindt het prima om een kort praatje met haar te maken. Maar nu Ethan en Billy Barringer onafscheidelijk zijn geworden, worden die praatjes langer en langer.

Mary Ellen roept opnieuw, deze keer luider, en Joyce heeft geen andere keus.

Ze blijft midden op het gazon staan, produceert een glimlach en draait zich om. 'Hoi Mary Ellen,' zegt ze.

'Vind je het nog steeds een goed idee dat Billy vannacht bij jullie in het tentje logeert?' zegt haar buurvrouw, die zoals gewoonlijk meteen ter zake komt.

'Waarom niet? Ethan verheugt zich er elke week weer enorm op.'

'Denk je niet dat het gevaarlijk is? Met die man die hier rondloopt?'

Joyce kijkt Mary Ellen aan, zich even afvragend of ze een grapje maakt over de opschudding in het Kletskransje om de onbekende man die zich in hun wijk zou hebben opgehouden. Als je afging op hun reactie zou je bijna denken dat bigfoot zich in hun midden bevond.

'O, bedoel je dat?' zegt Joyce. 'Heisa om niets toch?'

'Niet om niets,' zegt Mary Ellen, waaruit duidelijk blijkt dat ze geen grapje maakt. Natuurlijk niet. De ervaring had Joyce geleerd dat Mary Ellen Barringer alles bloedserieus neemt. 'Er loopt iemand rond. Te broeden op God mag weten wat. We moeten ons allemaal zorgen maken tot hij is opgepakt.'

Maar hij heeft niets misdaan, denkt Joyce. Als hij al bestaat. Het zit er dik in dat Sally Seitz hem heeft verzonnen om interessant te doen.

'Ik denk dat we meer informatie nodig hebben voordat we ons te veel zorgen gaan maken,' zegt Joyce. 'Bovendien gaan de jongens niet in het bos kamperen. Ze blijven bij ons in de tuin. Het is hartstikke veilig.'

'Denk je dat echt?' vraagt Mary Ellen.

Joyce schenkt haar net zo'n afgemeten glimlachje als Alice haar had geschonken. 'Maak je geen zorgen. Het komt helemaal goed.'

Vierentwintig uur later zal Joyce spijt hebben van ieder woord. Maar op dit moment gelooft ze volledig wat ze zegt en maakt ze zich geen zorgen – althans niet over Ethan en Billy en hun kampeernachtje in de tuin. De rest blijft vreselijk zorgwekkend. Al helemaal als ze voor de voordeur van haar

huis staat en ziet dat er nog een van de burens buiten is. Iemand die er net nog niet was.

Fritz Van de Veer.

Gekleed in een zwart pak staat hij bij zijn open garage over de cul-de-sac naar haar te kijken. Joyce doet wat burens gewoonlijk doen en zwaait naar hem – voor het geval dat er iemand vanuit een van de andere huizen toekijkt.

Fritz zwaait niet terug.

In plaats daarvan brengt hij een vinger naar zijn lippen, waarmee hij zijn boodschap vanaf de andere kant van Hemlock Circle zwijgend maar ook angstaanjagend duidelijk maakt.

Vertel niemand over gisteravond.

OceanofPDF.com

VIJF

Met trage passen beklim ik de treden naar de veranda voor het huis van de Wallaces, nog in gedachten verzonken over het type vriendschap dat Fritz Van de Veer met mijn vader had, als daar al sprake van was, afgezien van het feit dat ze burens waren. Dat hij mijn moeder de groeten deed, en mijn vader niet, wijst erop dat ze niet op goede voet met elkaar stonden, iets wat mij onmogelijk lijkt.

Iedereen mag mijn vader. Hij is voorkomend en aardig. Zo'n vader van wie je wil dat hij trots op je is, wat deels de reden was waarom ik ben gaan lesgeven, hoewel een leraar Engels aan een middelbare school heel wat anders is dan een hoogleraar aan Princeton.

Misschien is Fritz daar niet van onder de indruk. Of misschien maakt het hem onzeker. Of het heeft niets te betekenen. Dat is nog het waarschijnlijkst. Misschien had Fritz alleen mijn moeder genoemd omdat zij vaak buiten een praatje maakte met Alice en de andere vrouwen in de cul-de-sac.

Ik bel aan bij het huis van de Wallaces.

De deur wordt opengedaan door een jongen van een jaar of tien met warrig bruin haar en een bril met een donker montuur die over zijn neus omlaaggljdt. Hij kijkt me met zijn hoofd iets achterovergekanteld aan door de smoezelige glazen, zowel nieuwsgierig als lichtelijk geërgerd dat hij is gestoord in wat voor bezigheden tienjarigen tegenwoordig ook mogen hebben.

‘Wat kan ik voor u doen?’ zegt hij zo voorlijk en serieus dat iedereen het grappig zou vinden, behalve ik. Ik voel me eerder ongemakkelijk. Het feit dat ik me niet op mijn gemak voel bij kinderen verbaast iedereen die weet dat ik leraar ben. ‘Ik geef tieners les,’ breng ik hun altijd in herinnering. ‘Niet kinderen.’

Ik steek de honkbal naar voren. ‘Eh, hallo. Is deze misschien van jou? Ik heb hem in mijn tuin gevonden.’

‘Nee,’ zegt de jongen zonder naar de bal te kijken. Zijn nieuwsgierige blik blijft op mij gericht.

‘Henry? Met wie sta je te praten?’

Bij het horen van de vrouwenstem vanuit het huis, recht ik mijn rug. Hoewel haar stem anders klinkt dan de laatste keer dat ik haar hoorde, zit er een warmte in die ik onmiddellijk herken.

Ashley.

‘Een onbekende meneer,’ roept de jongen, die dus Henry heet, terug.

‘Vraag hem alsjeblieft weg te gaan.’

Henry kijkt me strak aan. ‘Ik moet u vragen om weg te gaan, alstublieft.’

‘Dat heb ik gehoord.’

Plotseling komt Ashley achter Henry tevoorschijn, te zeer bezig met het insteken van een oorring om me aan te kijken. Maar als ze me vervolgens wél aankijkt, duurt het een moment voordat ze de jongen die ze ooit kende herkent in de man die ik sindsdien ben geworden. Het lijkt of ze in haar hoofd probeert na te gaan of we inderdaad een en dezelfde zijn. Als ze concludeert dat het een match is, verschijnt er een brede glimlach op haar gezicht.

‘Ethan? Ben jij het echt?’

Er volgen enkele ongemakkelijke seconden waarin Ashley haar armen spreidt voor een knuffel terwijl ik mijn hand naar haar uitsteek, waardoor we ons allebei gedwongen zien van houding te veranderen. Het resultaat is een gedeeltelijke omhelzing, waar Henry lichtelijk van in de war raakt.

‘Dus u bent geen onbekende meneer?’ vraagt hij.

‘Dit is Ethan Marsh, lieverd. Ik heb vroeger op hem gepast. Heel, heel lang geleden.’

‘Dertig jaar,’ voeg ik eraan toe, wat Alice een grimas ontlokt.

‘Zó lang? Mijn god.’

Ze glimlacht verlegen, alsof ze zich geneert om het verstrijken van de tijd. Daar heeft ze geen reden toe. Zoals ze daar staat, gekleed in een donkere spijkerbroek en een oranje blouse, is ze nog net zo mooi als in mijn herinnering. Dezelfde Ashley, maar toch anders. Haar haar is nu iets donkerder – lichtbruin in plaats van het asblond uit haar tienerjaren – en haar gezicht en figuur zijn slanker, wat hoekiger, alsof ze enigszins gehard is door het leven. Dat geldt ook voor mij, maar het heeft het tegenovergestelde effect op mijn uiterlijk gehad. Ik ben juist zachter geworden, alsof mijn lichaam de klappen van het leven probeert te dempen.

‘Ik heb je niet meer gezien sinds...’

Door de manier waarop Ashleys stem wegsterft weet ik dat ze zich precies herinnert wanneer we elkaar voor het laatst hebben gezien. Op

Billy's herdenkingsdienst. Omdat de kerk vol mensen zat, hadden we niet de kans gehad om elkaar te spreken. Maar toen de dienst voorbij was, had ik Ashley's blik opgevangen toen ze vertrok. Ze had me een van de droevigste glimlachjes geschonken die ik ooit had gezien, had nog even naar me gezwaaid en was daarna verdwenen.

‘Wat doe je hier?’ zegt ze nu.

‘Bedoel je hier op dit moment? Of in het algemeen?’

Ashley lacht. ‘Beide, geloof ik. Je ouders zijn onlangs verhuisd toch?’

Ik praat haar kort bij over mijn afgelopen maanden. Over mijn ouders' verhuizing naar Florida en dat ik in het huis blijf wonen tot ik aan mijn nieuwe baan als leraar Engels begin, op een privéschool niet ver van hier.

‘Mijn verhaal is vergelijkbaar,’ zegt Ashley als ik ben uitgepraat. ‘Het gaat niet zo goed met mijn vader, en Henry en ik hadden een nieuw begin nodig, dus zijn we hiernaartoe gekomen. Ik zou best even willen bijkletsen, maar ik heb over een kwartier een bezichtiging. Een andere keer dan maar?’

‘Natuurlijk,’ zeg ik. ‘Ik kwam alleen maar langs om te kijken of deze van Henry is.’

Net als haar zoon kijkt ook Ashley niet naar de honkbal in mijn hand. ‘Ik geloof niet dat hij ooit in zijn leven met een bal heeft gegooid.’

‘Ik heb een slechte coördinatie,’ zegt Henry.

Ashley werpt hem een verbaasde blik toe. ‘Wie zegt dat?’

‘Iedereen.’

‘Zelfs je opa?’

‘Vooral opa.’

Precies op dat moment sloft Vance Wallace achter Ashley en Henry tevoorschijn. ‘Roept iemand mij?’ blaft hij half verward, half knorrig.

‘Nee, pap,’ zegt Ashley met een zucht. ‘We praten met Ethan Marsh.’

‘Ethan?’

Meneer Wallace sjokt naar de deur, een beetje langzamer dan ik had verwacht, maar hij oogt nog net zo strijdlustig als ik me van vroeger herinner, hoewel hij inmiddels tegen de tachtig loopt. Als voormalig bokser had hij in de jaren tachtig verschillende sportscholen, die het jarenlang goed hadden gedaan, waarna hij ze allemaal aan een nationale keten had verkocht. Nu ziet hij eruit als een kruising tussen een pensionado en een drilsergeant. Omvangrijke armen, borst en buik, een onnatuurlijk gebruinde huid. Maar als hij dichterbij komt, zie ik een lichte wazigheid in zijn blik. Hoewel zijn ogen op me gericht zijn, lijkt hij langs me heen te kijken.

‘Zijn je ouders heelhuids in Florida aangekomen?’ vraagt hij.

‘Ja.’

‘Goed zo. We gaan ze hier missen.’ Hij ziet de honkbal in mijn hand. ‘Wat is dat?’

‘Een bal, pap,’ zegt Ashley nerveus, waarmee ze de indruk geeft dat dit niet de eerste keer is dat ze hem moet helpen om alledaagse voorwerpen te identificeren. Ik vraag me daardoor af wat ze precies bedoelde toen ze zei dat het niet zo goed ging met Vance.

‘Dat weet ik,’ snauwt hij. ‘Ik wilde alleen maar weten wat hij ermee moet.’

‘Hij lag in mijn achtertuin,’ zeg ik. ‘Ik probeer te achterhalen wie de rechtmatige eigenaar is. Enig idee?’

‘Heb je het aan je burens gevraagd?’ zegt meneer Wallace.

‘Aan Russ? Ja, daar kom ik net vandaan.’

‘Nee.’ Hij wijst geërgerd naar Billy’s huis. ‘Je andere buur. Die jongen van Barringer. Ik heb hem vannacht buiten zien lopen.’

‘Pap,’ zegt Ashley met zachte, bezorgde stem. ‘Billy was vannacht niet buiten.’

‘Wel waar. Ik heb hem door de achtertuin zien rennen.’

‘Hoe laat was dat?’ vraag ik, want mijn belangstelling is gewekt.

Meneer Wallace denkt er een fractie van een seconde over na. ‘Iets na tweeën.’

Ondanks het loeiwarmer weer gaat er een koude rilling door me heen. Dat was rond dezelfde tijd dat ik het licht boven de garage van de Wallaces op onverklaarbare wijze aan had zien gaan.

Ik kijk naar Ashley, die een ronduit sceptische uitdrukking op haar gezicht heeft – naast gekweld, bezorgd en ondraaglijk droevig. ‘Billy is er al tientallen jaren niet meer, pap,’ zegt ze. ‘Dat weet je best.’

‘En ik weet verdomme wat ik heb gezien.’

Ashley pakt haar vader bij zijn arm. ‘Laten we naar binnen gaan. De dokter heeft gezegd dat je veel rust nodig hebt, weet je nog?’ Ze werpt mij een verontschuldigende blik toe en zegt: ‘Ik moet zo echt weg. Tot later?’

‘Zeker,’ zeg ik. Hoe fijn het ook is om Ashley weer te zien, alle herinneringen en nostalgische gevoelens zijn zo overweldigend dat ik oprecht opgelucht ben dat ons weerzien van korte duur is geweest. Er is nog tijd genoeg om later bij te praten. Bovendien kan ik nu alleen maar denken

aan wat meneer Wallace net heeft gezegd – en hoe dat aansluit bij mijn eigen ervaring van vannacht.

Ik zwaai naar Henry en begeef me met de honkbal in mijn hand naar huis. In plaats van over de stoep te lopen, steek ik de cul-de-sac recht over, waarbij ik om de grote bloembak in het midden van de cirkel heen loop. Als ik op de stoep voor mijn eigen tuin stap, word ik overvallen door een flashback. Ik zie mezelf de afgelopen nacht weer op de oprit staan, toen ik het gevoel had dat er nog iemand buiten was, aanwezig maar verborgen. En de persoon aan wie ik op dat moment dacht, is dezelfde die meneer Wallace beweert in zijn achtertuin te hebben gezien.

Zou het heel misschien kunnen dat we het allebei bij het rechte eind hebben?

Binnen loop ik meteen naar de werkkamer van mijn vader. Daar klap ik mijn laptop open en zoek Billy's NamUs-pagina op. Nog steeds vermist. Maar dat de database het zegt, hoeft nog niet te betekenen dat het klopt. Het betekent alleen dat niemand – zelfs de autoriteiten niet – weet waar hij is.

Dat laat de mogelijkheid open, hoe klein en onwaarschijnlijk ook, dat Billy nog leeft.

Dat hij vannacht naar Hemlock Circle is teruggekeerd.

Dat hij hier nog steeds is.

Ik laat mijn ogen over het scherm glijden, op zoek naar de contactpersoon van de politie die op NamUs genoteerd staat. Naast de naam van Ragesh Patel staat een nummer dat je kunt bellen als je informatie over de zaak hebt. Zonder er verder over na te denken pak ik mijn telefoon en tik het nummer in.

Ragesh neemt bij de tweede beltoon met licht gekwelde stem op. 'Rechercheur Patel. Zegt u het eens.'

Verrast zwijg ik even. Hij klinkt heel anders dan de laatste keer dat we elkaar hebben gesproken. Weg is het snauwende tienergeluid van de wat oudere jongen die ooit twee huizen verderop woonde. In plaats daarvan hoor ik een stem die lager, norser en extreem vermoeid klinkt.

'Hoi Ragesh. Met Ethan Marsh. Van Hemlock Circle.'

Ook Ragesh zwijgt heel even, om hetzelfde te doen als ik zojuist: hij probeert een naam te koppelen aan een stem die ingrijpend is veranderd. Hij ziet mij waarschijnlijk voor zich als de slungelige, klungelige tienjarige die ik ooit was, en niet als de niet-meer-slungelige-maar-nog-steeds-ietwat-klungelige veertigjarige die ik geworden ben.

‘Ethan, hoi,’ zegt hij dan. ‘Wat kan ik voor je doen?’

‘Ik bel over Billy Barringer.’

‘Wat is er dan?’ zegt Ragesh, die de vraag aarzelend uitrekt, tot wel twee keer zo lang.

‘Zijn er misschien updates?’

‘Waarom ben jij geïnteresseerd in Billy’s zaak?’

Een verbijsterende vraag. Billy is uit mijn achtertuin ontvoerd toen hij naast mij lag te slapen. Waarom zou ik er níét in geïnteresseerd zijn?

‘Ik ben net in het huis van mijn ouders getrokken,’ zeg ik. ‘Aangezien er hier veel herinneringen boven komen borrelen, kwam het in me op om eens na te gaan of er nieuws is.’

Geen leugen, maar verre van de volledige waarheid.

‘Wat heb je gehoord? Hoeveel weet je ervan?’ zegt Ragesh met gedempte stem.

Ik verstijf. Er ís dus inderdaad nieuws. Belangrijk nieuws, zo te horen aan Ragesh’ toon. En een seconde lang sta ik mezelf toe te denken dat het waar was wat ik vannacht voelde en wat meneer Wallace had beweerd. Dat het onmogelijke is gebeurd.

Billy is terug.

‘Ik heb niets gehoord,’ zeg ik. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Gisterochtend zijn er in de buurt menselijke resten gevonden.’ Ragesh zwijgt even en de hele kamer kantelt. ‘Van een jongen. Waarschijnlijk van rond de tien jaar oud. Ze zijn nog bezig met het checken van de gebitsgegevens, maar ik ben er vrij zeker van dat hij het is, Ethan. We hebben Billy Barringer gevonden.’

ZES

Billy is dood.

Hoewel ik dat altijd al had vermoed, voelt het anders nu het wordt bevestigd. Want ergens had ik het nooit willen geloven. Decennialang had ik een vage hoop gekoesterd. Stel dat... Wat als... Nu ik weet dat die hoop vergeefs is geweest, voelt het alsof ik zweef. Een vreemde, gewichtloze sensatie die toesloeg op het moment dat Ragesh het me meedeelde en die niet meer is weggegaan.

Zo te zien hebben de anderen hetzelfde gevoel. Russ klemmt de rand van de bank stevig vast, alsof hij bang is eraf te glijden. Ashley, die tussen ons in geperst zit, ziet vooral erg bleek.

De enige die niet aangeslagen lijkt te zijn, is degene die het nieuws heeft gebracht: Ragesh Patel, die uit eigen beweging aanbood om langs te komen met meer informatie zodra hij daar kans toe zag. Hij kwam uiteindelijk om halfacht en spreekt nu kalm en langzaam, totaal anders dan de tiener met de wrede stem en spottende lach uit mijn herinneringen. Hij is zozeer veranderd dat ik hem amper herkende toen hij voor de deur stond. Hij is nu groter, met een brede borst en dikke buik, en hij heeft spoortjes grijs in zijn haar en volle baard. Destijds, toen hij de pestkop van de buurt was, was zijn gezicht hoekig en gladgeschoren, waardoor zijn eeuwige grijns nog beter te zien was.

‘Ik heb niet lang,’ zegt hij. ‘Eigenlijk zou ik zelfs helemaal niet met jullie mogen praten. We hebben de media nog niets meegedeeld, omdat Billy’s familie nog niet op de hoogte is gesteld. We hebben gisteren contact opgenomen met de inrichting waar mevrouw Barringer wordt verzorgd. Daar zeiden ze dat een arts het haar zou vertellen, maar dat het zeer onwaarschijnlijk is dat ze het zal begrijpen. En wat Andy Barringer betreft: die is verdwenen. Zijn laatste contactgegevens zijn van meer dan tien jaar geleden. Rond die tijd heeft hij een kortstondige relatie met een verzorgster van zijn moeder gehad. Zij heeft geprobeerd hem te bereiken, maar ik weet niet of dat gelukt is. Dus deze informatie is zeer vertrouwelijk en jullie mogen er met niemand over praten.’

Hij hoeft het niet verder uit te leggen. Dit is duidelijk een gunst die hij mij, Ashley en Russ verleent.

‘En de rest van de buurt dan?’ vraagt Russ, die zich klein heeft gemaakt zodat wij met z’n drieën op de bank kunnen zitten. Daardoor komt hij merkwaardig breekbaar over. Als een jongen die slecht nieuws krijgt. ‘De anderen moeten dit ook weten.’

‘En ze krijgen het ook te horen,’ zegt Ragesh. ‘Zeer binnenkort. Maar we willen niet dat deze informatie uitlekt naar de pers voordat we Billy’s broer hebben weten te vinden. Dus praat er met niemand over. Niet dat ik verder veel te melden heb. Het Criminal Investigations Bureau van de State Police heeft de leiding overgenomen.’

Ik bestudeer Ragesh’ gezicht. Als het hem stoort dat hij terzijde is geschoven, laat hij dat niet zien.

‘Alles wat ik mag zeggen is dat er gisterochtend menselijke resten in de omgeving zijn aangetroffen. Een forensisch antropoloog heeft ze onderzocht en geconcludeerd dat ze lijken toe te behoren aan een jonge, mannelijke persoon.’

‘Weet je zeker dat het Billy is?’ Ik klamp me nog vast aan het idee dat Ragesh het bij het verkeerde eind kan hebben.

‘Ja, dat is bevestigd door de gebitsgegevens. Maar eigenlijk wisten we het al. Afgaand op de toestand van het lichaam en waar het is gevonden, bleek al dat het om Billy Barringer moest gaan.’

Alle lucht verlaat mijn longen en neemt het laatste vleugje hoopje met zich mee. Heel even lijkt het alsof ik verdrink. Ik dwing mezelf adem te halen voordat ik vraag: ‘Waar is hij gevonden?’

‘Onderaan de waterval bij het Hawthorne Institute,’ antwoordt Ragesh. Het voelt alsof hij abrupt een pleister van mijn huid trekt. Het instituut ligt maar ruim drie kilometer hiervandaan en wordt slechts van mijn achtertuin gescheiden door een stuk bos.

En daar was Billy dus al die tijd geweest. Heel dichtbij, maar niet te redden.

Het gewichtloze gevoel wordt erger, zelfs zodanig dat ik mijn voeten tegen de vloer druk om na te gaan of ik niet boven de bank zweef. Om tegenwicht te bieden sluit ik mijn ogen en stel me de waterval voor. Stromend water dat in een bruisend wervelend wit over een steile rots in een meer van onduidelijke diepte stort. Dit alles niet gecreëerd door de natuur, maar meer dan een eeuw geleden door de mens.

In mijn kindertijd had ik geruchten gehoord dat het meer bodemloos was. Dat mensen die er lang geleden in sprongen nooit meer bovenkwamen. Dat

ze als geest rondspookten in de waterval, waar ze als mistsluier tussen het vallende water door gleden. Een broodjeaapverhaal, maar het bevatte kennelijk genoeg waarheid om mijn ouders ertoe te bewegen mij te verbieden ernaartoe te gaan. Tot op de dag van vandaag heb ik de waterval slechts één keer gezien.

Samen met Billy en de drie andere mensen in deze kamer.

Op de middag voordat Billy verdween.

‘Hoe is Billy daar terechtgekomen?’ Ik zeg het met gesloten ogen, alsof de vraag dan gemakkelijker te stellen is. Dat is niet zo. Want in feite wil ik het helemaal niet weten, maar ook weer wel, al was het maar om erachter te komen of het beter of erger is dan in mijn verbeelding. ‘Denk je dat hij erin gevallen kan zijn? Dat hij is verdronken?’

Terwijl de woorden nog in de lucht hangen, besef ik hoe onwaarschijnlijk dat scenario is. Hoewel het zou kunnen dat Billy in zijn eentje naar de waterval was teruggekeerd, dat hij was weggeslopen onder de mantel van de duisternis, is dat niet gebeurd. De zijkant van de tent was opengesneden, wat het al aannemelijk maakt dat Billy niet uit eigen beweging is vertrokken. Maar zijn sneakers zijn voor mij doorslaggevend. Die stonden nog in de tent toen ik de volgende ochtend wakker werd. Als Billy van plan was geweest om drie kilometer door het bos te gaan lopen, zou hij zijn schoenen hebben aangetrokken.

‘Dat is onwaarschijnlijk,’ zegt Ragesh. ‘De forensisch antropoloog en de recherche ter plaatse hebben bewijs gevonden dat wijst op een misdrijf.’

Er daalt een sluier over de kamer neer en even hoor ik niets meer, behalve de doffe zoem van de centrale afzuiging en de schreeuw van een blauwe gaai vanuit de iep in de voortuin.

Een misdrijf.

‘Ik kan geen details met jullie delen, maar we vermoeden dat hij eerst is gedood, dat zijn lichaam daarna is verzwaard en vanaf de bovenkant van de waterval in het meer is gegooid.’

Naast mij slaat Ashley een hand voor haar mond. ‘Ik geloof dat ik moet overgeven.’

Ze haast zich naar het badkamertje in de gang naast de keuken; de herinnering aan dertig jaar geleden wijst haar de weg. Ik loop achter haar de kamer uit en blijf in de gang staan, op voldoende afstand om haar privacy te geven, maar helaas dichtbij genoeg om haar achter de gesloten deur te horen kokhalzen.

Als ze een paar minuten later weer verschijnt, ziet Ashley me staan. Ze verstijft. Maar dan vertrekt haar gezicht, steekt ze haar armen naar me uit en omhelst me in een zowel wanhopig als bedroefd gebaar. Huilend tegen mijn schouders zegt ze: ‘O, Ethan. Al die tijd heb ik me voorgesteld dat hij nog leefde. Ik wist dat het niet waar kon zijn, maar het was fijn om me aan die gedachte vast te klampen.’

Ik sla mijn armen om haar heen. Het is onmogelijk om de herinneringen op afstand te houden. Aan ons tweeën een week na Billy’s verdwijning, toen alle ouders hun kinderen angstvallig in het oog hielden. Ik mocht wel buitenspelen, maar alleen in de voortuin, waar ik in het zicht van anderen was.

Daar zat ik die middag. Ik was niet aan het buitenspelen. Verre van. Ik streek met mijn hand over het gras, plukte wat sprietjes en liet ze meevoeren met de bries. Elke keer dat er een sprietje van mijn vingertoppen werd getild, dacht ik aan Billy, die in zekere zin hetzelfde had gedaan.

Was meegevoerd.

Verdwenen.

Hoewel geen enkele volwassene – de politie niet, zelfs mijn ouders niet – me dat had verteld, wist ik toch dat Billy waarschijnlijk dood was. Een vreselijk inzicht voor een tienjarige jongen.

Er kwam een bruine Toyota Camry, glanzend als een gepoetste munt in het licht van de middagzon, aanrijden. Hij stopte bij de stoep. Ik stond op en begon meteen achterwaarts naar ons huis te lopen. Hoewel ze niets loslieten over Billy’s vermoedelijke lot, hadden de volwassenen me wel verteld hoe gevaarlijk vreemdelingen konden zijn. Ik stond op het punt te gaan rennen toen het raam aan de passagierskant openging en ik Ashley achter het stuur zag zitten.

‘Jullie hebben een nieuwe auto,’ zei ik, wat een terechte constatering was. Haar ouders hadden tot voor kort een blauwe Chevy Malibu gehad.

‘Ja,’ zei Ashley. ‘Nou, ga je er de hele dag naar staren of stap je in?’

Op dat moment was mijn moeder het huis al uit gekomen. Ze beende naar de auto met een vreemde blik op haar gezicht. Haar ogen blonken van angst en haar mond was vertrokken tot een woedende grimas die haar tanden letterlijk blootlegde. Ze zag er tegelijkertijd kwetsbaar en gevaarlijk uit. Zo, veronderstelde ik, zagen moederberen eruit als er iemand tussen hen en hun welpen kwam.

‘Ethan, blijf uit de buurt van die auto!’ schreeuwde ze terwijl ze haar arm voor me uitsloeg, alsof ze me zo kon beschermen tegen het kwaad dat volgens haar in die stilstaande Camry huisde.

‘Hallo mevrouw Marsh,’ zei Ashley door het open raam.

Mijn moeder leek te smelten van opluchting. De angst verdween uit haar ogen en haar gezicht ontspande. Alleen de arm die ze voor mijn borst had uitgestoken bleef daar nog even hangen, maar ook die liet ze al snel zakken.

‘Ik dacht dat je een vreemdeling was,’ zei ze opgelucht.

‘Ik zeg alleen maar Ethan gedag.’ Ashley dacht even na. ‘Ik kan een ijsje met hem gaan halen. Dan hebt u even tijd voor uzelf.’

Tegen ieder ander had mijn moeder beslist nee gezegd – of er in elk geval langer dan vijf seconden over nagedacht. Maar dit was Ashley.

‘Dank je wel,’ zei mijn moeder dus. ‘Dat zou heel fijn zijn.’

Ik stapte in en klikte mijn veiligheidsgordel vast. In mijn buik vormde zich een vage ongerustheid. Het was de eerste keer dat ik zonder volwassene achter het stuur in een auto had gezeten. Een angstige, maar ook opwindende gedachte.

‘Kan jij rijden?’

‘Dat zie je toch,’ zei Ashley terwijl we wegreden. ‘Mijn vader heeft het me de afgelopen lente geleerd.’

‘Ik bedoel ook wettelijk.’

Nu zweeg Ashley. Ik wist dat ze nog vijftien was.

‘Waar gaan we naartoe?’ vroeg ik terwijl we Hemlock Circle uit reden.

‘We gaan géén ijsje halen.’ Ashley staarde met opeengeklemd kaken door de voorruit. ‘Ik wil met je praten. Over Billy.’

Ik verschoof op de passagiersstoel, boos en treurig en schuldbezwast. Ik wilde Billy juist vergeten. Even maar. Waardoor ik me nog schuldiger voelde – en vervolgens weer geërgerder en treuriger omdat ik niet aan dat schuldgevoel kon ontsnappen.

‘Wat hebben de volwassenen jou verteld?’ zei Ashley.

‘Dat hij is meegenomen.’

Ik wendde me af en keek uit het raam naar de huizen en gazons. De manier waarop ze voorbijgleden en uit het zicht verdwenen deed me aan Billy denken. Ik wist dat ik die huizen en tuinen weer zou zien als Ashley zou omkeren en me thuis zou brengen. Maar Billy? Ik was er diep vanbinnen van overtuigd dat ik hem nooit meer zou zien. Een besef dat zo afschuwelijk was dat ik spontaan begon te huilen.

‘Ik denk dat hij dood is,’ zei ik met een bedrukte snik.

‘Van wie heb je dat?’

‘Van niemand. Ik weet het gewoon.’

Ashley trapte hard op de rem, zodat de Camry midden op de weg met een schok tot stilstand kwam. ‘Kijk me aan,’ zei ze.

Dat deed ik niet. Dat kon ik niet. Niet met de tranen die over mijn gezicht rolden en het snot dat uit mijn neus droop. Ik wilde dat Ashley me ouder zou vinden, taaier, wijzer dan een jongen van mijn leeftijd. In plaats daarvan zag ik eruit als de zwakke huilebalk die ik was.

‘Ethan,’ zei ze, deze keer zachter. ‘Kijk me aan.’

Dat deed ik, waarbij ik de neiging weerstond om ineem te krimpen onder Ashleys blik. Door het medelijden in haar ogen voelde ik me verschrikkelijk zielig. Maar toen stak ze haar armen uit en trok ze me naar zich toe.

‘Dat moet je niet denken,’ zei ze. ‘Hoor je me? Geef de hoop nooit op, Ethan. Als je blijft denken dat Billy veilig en wel is, dan is dat zo. Al is het alleen maar in je gedachten. Zelfs als je er nooit achter komt wat er met hem is gebeurd.’

En nu staan we hier, in een herhaling van dat moment, maar dan met de rollen omgekeerd. We zijn ons beiden bewust van de rauwe realiteit dat het laatste sprankje hoop is vervlogen. Ashley maakt zich van me los en verbreekt de herinneringsvlaag. Ze zet een stap achteruit en veegt de tranen van haar met mascara bevlekte wangen. ‘God, ik ben helemaal van slag.’

‘Dat zijn we allemaal,’ zeg ik.

‘Jij niet. Je gaat hier heel goed mee om.’

Ze moest eens weten van De Droom. En de slapeloosheid. En het schuldgevoel en de rouw en de lange reeks therapeuten sinds mijn vroege tienerjaren, die me ondanks hun dappere pogingen geen steek verder hadden geholpen.

‘Schijn bedriegt.’

‘We moeten maar weer eens naar binnen,’ zegt Ashley, terwijl ze een arm door de mijne steekt. ‘Slecht nieuws verwerken is samen makkelijker.’

We keren terug naar de woonkamer en persen ons weer op de bank naast Russ. ‘Wat voor bewijs hebben ze eigenlijk gevonden?’ vraagt hij.

Ragesh schraapt zijn keel. ‘Dat mag ik niet zeggen.’

‘En hóé is hij gevonden?’ vraag ik terwijl ik me wat vooroverbuig. Iets aan dit verhaal voelt niet goed. Billy was dertig jaar vermist geweest,

zonder enige aanwijzing waar hij kon zijn of wat er met hem was gebeurd. En nu was hij plotseling gevonden, drie kilometer hiervandaan – niet lang nadat ik buiten zijn aanwezigheid had gevoeld.

‘Door twee wetenschappers van milieubescherming,’ zegt Ragesh. ‘Die hadden monsters genomen van het water en de grond. Gewoon routinewerkzaamheden. In een van de monsters vonden ze een stukje bot. Naar aanleiding daarvan is het meer afgedregd en hebben ze Billy gevonden.’

‘Maar hebben ze daar decennia geleden dan niet gezocht?’

Ragesh schudt zijn hoofd. ‘Ik heb begrepen van niet.’

‘Vanwege het instituut?’ vraagt Ashley, die het Hawthorne Institute bedoelt, dat op hetzelfde stuk grond ligt als de waterval en het meer. In totaal veertig hectare. Dit alles was ooit eigendom van Ezra Hawthorne, de laatst overgebleven nazaat van een familie van wie het oude geld nog stamde uit de tijd van de Mayflower.

Het Hawthorne Institute lag op een steenworp van de vermaarde, prestigieuze Princeton University, maar stond er helemaal los van. Het was rustig, pretentieloos en particulier. Zeer particulier. Decennialang bleef het onder de radar omdat niemand precies wist wat het behelsde, wat men daar deed of waarom er zoveel land voor nodig was.

Hoewel ik er maar één keer ben geweest, kan ik me levendig herinneren hoe vreemd het er was. Een groot stenen landhuis omgeven door verschillende schuren en andere bijgebouwen. Daaromheen lagen het meer en de waterval, de aangelegde tuinen en dicht opeenstaande bomen, allemaal zo ontworpen: een veredelde versie van de natuur. Als een Central Park waar al tientallen jaren geen toerist meer was geweest.

‘Eerder omdat Ezra Hawthorne zo rijk was dat ze een oogje dichtdeden,’ zegt Russ.

Ragesh perst zijn lippen op elkaar tot ze een streep vormen. ‘Ik weet niet waarom daar toen niet is gezocht. Maar nu gebeurt dat dus wel.’

‘Het land rond het instituut is toch particulier eigendom?’ zeg ik.

‘Ja en nee,’ antwoordt Ragesh terwijl hij met een hand over zijn indrukwekkende baard strijkt. ‘Het is nu van de overheid. Het instituut is eind jaren negentig gesloten, nadat de heer Hawthorne overleed. Hij heeft het land aan de county gedoneerd, met als voorwaarde dat het onaangeroerd zou blijven. Er mochten geen gebouwen worden gesloopt en er mocht geen voor het publiek toegankelijk park van worden gemaakt. Dus formeel

gezien is het openbare grond, maar in feite nog steeds verboden terrein. Er worden alleen mensen toegelaten als het grote huis wordt verhuurd voor een privéfeest of een bruiloft.'

'En destijds?' vraagt Russ. 'Wat gebeurde er toen?'

Hij had dertig jaar geleden een vergelijkbare vraag gesteld, toen we aan de rand van de waterval stonden. Alleen Billy had daarop een antwoord gehad, en de herinnering plant een zaadje van onbehagen in mijn maag, die toch al van streek is.

Ragesh haalt zijn schouders op. 'Dat weet ik niet. Dat hield het instituut geheim. Er hadden maar heel weinig mensen toegang.'

Maar wij waren er wel.

Wij alle vier.

Het was Billy's idee geweest en de rest ging erin mee omdat we niets beters te doen hadden. We waren gewoon een groep kinderen, hartje zomer, met niet veel te doen in ons buitenwijkje met mooie huizen en keurige gazons. Het was normaal dat we de grenzen verkenden die onze ouders voor ons hadden gesteld.

En we maakten meer mee dan we hadden verwacht. Vooral Billy. Mogelijk meer dan ik me ooit had kunnen voorstellen.

'Denk je dat dit iets te maken heeft met die dag?' vraag ik, want iemand van ons moet het vragen. 'Wij zijn daar geweest. En Billy was er binnen vierentwintig uur dus weer – maar dan dood. Dat kan geen toeval zijn.'

Ragesh, die tot nu toe de hele tijd had gestaan, hurkt tot hij zich op dezelfde ooghoogte bevindt als wij drieën op de bank. Het is een ontwapenend gebaar, wat natuurlijk de bedoeling is. Iets wat hij op de politieacademie heeft geleerd om mensen op hun gemak te stellen.

'Ik begrijp waarom je die conclusie zo overhaast trekt,' zegt hij. Zelf vind ik het helemaal niet overhaast. Ik verbind alleen maar het ene feit – onze aanwezigheid bij de waterval – met het andere: dat Billy's lichaam daar gevonden is. 'Maar er lijkt geen verband te zijn tussen wat er die middag is gebeurd en Billy's ontvoering.'

'Zijn er behalve jou ook andere rechercheurs van op de hoogte dat wij daar die dag waren?' vraag ik, vol ongemak over het besef dat we daar geen van allen ooit nog met elkaar over hebben gepraat na Billy's ontvoering. 'Ik bedoel, heeft iemand al die jaren geleden de politie over die middag verteld?'

‘Ik niet, in elk geval,’ zegt Ashley. ‘Ik geloof dat ik wel heb gezegd dat we in het bos zijn geweest, maar niet waar precies.’

‘Ik heb het ook niet verteld,’ reageert Russ.

En voor mij gold hetzelfde. Hoewel ik door zoveel politieagenten en rechercheurs was ondervraagd dat ze waren vervaagd tot een waas van blauw en kaki, heb ik nooit gezegd dat we bij de waterval of op het land van het Hawthorne Institute waren geweest. Ik houd mezelf graag voor dat ik het heb verzwegen omdat ik bang was dat ik mezelf of anderen in de nesten zou werken, maar ik weet dat de echte reden mijn schuldgevoel was. En ik weet vrijwel zeker dat dit ook voor de anderen geldt. We voelden ons schuldig over wat er was gebeurd toen we daar waren. Over hoe we Billy hadden behandeld. En hoewel het achteraf onvergeeflijk lijkt, dacht ik toen niet dat wat er die dag was voorgevallen iets te maken had gehad met Billy’s verdwijning.

Maar nu denk ik daar anders over.

‘Dus de politie wist destijds niet dat we daar waren geweest,’ zeg ik. ‘Of dat Billy er was geweest. Weten ze dat nu wel?’

We kijken allemaal naar Ragesh, de agent in de kamer. Hij knikt en zegt: ‘Ik heb het vandaag verteld.’

‘En denken jullie nog steeds dat er geen verband is?’ vraag ik.

‘Onze intuïtie – mijn intuïtie – zegt dat er geen reden is om aan te nemen dat Billy’s dood verband houdt met iemand die iets te maken heeft met het instituut.’

Ragesh staat op, klaar met ons op ons gemak stellen, terwijl ik dat nu meer nodig heb dan ooit. Het akelige zweefgevoel begint weer. Ik raak uit balans en val bijna opzij, zodat mijn schouder die van Ashley raakt. Ze pakt mijn hand en knijpt er geruststellend in.

‘Waarom niet?’ vraag ik.

‘Omdat we die dag in feite niets verkeerd hebben gedaan,’ zegt Ragesh. ‘Ja, we waren op een plek waar we niet mochten zijn. Maar we waren gewoon een stel kinderen die rotzooi uithaalden. En we hebben niets verbodens of verdachts gezien.’

‘Maar vind je het zelfs niet een béétje vreemd dat Billy juist op die plek is gevonden?’

‘Dat is inderdaad vreemd,’ geeft Ragesh toe, ‘als je er niet bij stilstaat dat een meer in een afgelegen gebied waar weinig mensen komen de meest

geschikte plaats binnen een straal van vijftien kilometer is om een lijk te dumpen.'

Ashley verbleekt. 'Jezus, Ragesh. Je hoeft het niet zo cru uit te drukken.'

'Moord is nu eenmaal cru.' Ragesh slaat zijn armen over elkaar en kijkt haar recht aan. 'Billy is uit die tent gehaald, vermoord en zijn lichaam is in een meer gedumpt. Dat is de wrede waarheid.'

'Wreed' is het perfecte woord. Billy was nog maar een jongetje. En wat er met hem is gebeurd is zo wreed dat ik, zoals Ashley eerder, bang ben dat ik ga overgeven. Ik haal diep adem en slik zwaar, vastbesloten om me te beheersen, in elk geval tot iedereen weg is.

'Heeft de politie verdachten op het oog?' vraagt Ashley.

'Daar mag ik niets over zeggen,' zegt Ragesh, waarmee hij onwillekeurig antwoord geeft op haar vraag. Er zijn dus inderdaad verdachten.

Russ leunt met zijn ellebogen op zijn knieën naar voren. 'Hoe zit het met die onbekende man die in de buurt was gezien?'

'Dat was een slag in de lucht. Niemand weet of er echt iemand in het bos rondzwierf.'

'Maar hij zou de moordenaar kunnen zijn toch?'

'We onderzoeken elke mogelijkheid,' antwoordt Ragesh.

'En met "we" bedoel je de State Police?' vraagt Ashley.

'Juist. Rechercheur Cassandra Palmer heeft de leiding over het onderzoek. Momenteel wordt het terrein van het instituut uitgekamd, dus daar is ze druk mee, maar jullie zullen ongetwijfeld binnenkort van haar horen.'

Mijn duizelige gevoel groeit bij het vooruitzicht van meer ondervragingen. Behalve het feit dat wij bij het instituut waren geweest – wat volgens Ragesh niet van belang is – heb ik de autoriteiten na dertig jaar niets nieuws te vertellen.

Niets wat ik me kan herinneren tenminste.

Ik haal nog eens diep adem en leun achterover tegen de bankleuning. Misschien omdat ze aanvoelt hoe moe ik ben – of omdat ze zelf moe is – vraagt Ashley aan Ragesh: 'Is er nog meer te vertellen?'

'Dit was het wel zo ongeveer.'

Zo ongeveer.

Er is dus nog meer. En Ragesh kan of wil het ons niet vertellen. Ik vermoed het eerste, want hij voegt eraan toe: 'Het spijt me. Ik weet dat dit

allemaal nogal veel is om te bevatten, al helemaal omdat de zaak nog niet echt is opgelost.'

Dat is een van de vele dingen waar ik op dit moment mee worstel. Decennialang wilde ik alleen maar een aanwijzing over wat er met Billy was gebeurd. Nu ik eindelijk uitsluitsel heb, voelt dat zowel verschrikkelijk als ontoereikend.

De wetenschap dat Billy dood is, roept alleen maar een nog groter mysterie op: wie heeft hem dit aangedaan? Waarom? Met welk doel? Zonder die antwoorden voel ik alleen maar droevige teleurstelling. Na dertig jaar zou er meer moeten zijn.

Meer informatie.

Meer gerechtigheid.

Meer afsluiting.

Desondanks gaan we allemaal gewoon door met onze dag, wat voor Ashley en Russ betekent dat ze teruggaan naar hun gezin. Ik loop met ze mee naar de deur.

'Dank dat je ons hebt verteld wat je mocht vertellen,' zegt Russ tegen Ragesh terwijl hij door de gang loopt. 'Dat stellen we op prijs.'

Bij de deur knijpt Ashley weer zachtjes in mijn hand en geeft ze me een vluchtige kus op mijn wang. 'Het is fijn dat je terug bent, Ethan. Kom vooral langs als je zin hebt.'

Ze vertrekt en ik blijf achter met Ragesh, die met zijn armen over elkaar in de woonkamer op me staat te wachten.

'Wat is er aan de hand, Ethan?'

'Hoe bedoel je?'

'Dat weet je donders goed,' zegt hij. 'Je belde me amper vierentwintig uur nadat Billy's lichaam was gevonden op om het over hem te hebben. Dat lijkt me een toeval waar we het over moeten hebben.'

Ik laat me weer op de bank zakken, verbluft door weer een dreun. Ik denk aan de argwaan in zijn stem toen ik hem aan de telefoon had. *Wat heb je gehoord? Hoeveel weet je ervan?*

'Denk je soms dat ik wíst dat Billy was gevonden toen ik je belde?'

'Dat zeg ik niet,' antwoordt Ragesh, hoewel hij dat precies lijkt te zeggen. 'Maar ik vind de timing van je telefoontje wel heel interessant. Er moet een aanleiding zijn geweest.'

'Behalve dan dat ik naar dit huis ben teruggekeerd, naar de plaats waar het is gebeurd? Vind je dat geen reden genoeg?'

‘Je bent al een week terug. Dat heb ik gecheckt.’ Ragesh zwaait met zijn vinger heen en weer, een zowel absurd als schamper gebaar. Op dat moment wankelt de onverstoorbare rechercheur en laat hij een zweem doorschemeren van de pestkop die hij ooit was. ‘Dus ik vermoed dat er een andere reden is voor je telefoontje over Billy’s zaak.’

Hij heeft natuurlijk gelijk. Maar als ik dat toegeef, moet ik vertellen dat ik, heel even maar, heb gedacht dat Billy midden in de nacht over de cul-de-sac rondliep. Nu ik voor de keuze sta verdacht te lijken of slechts geestelijk gestoord, kies ik voor het laatste.

‘Ik dacht dat ik hem voelde,’ zeg ik langzaam, bang dat Ragesh de pestkop in zichzelf weer zal laten zien. ‘Zijn aanwezigheid. In mijn tuin.’

Ik vertel hem alles. Over De Droom, de garagelampen, het plotselinge, vreemde gevoel dat Billy buiten bij me in de buurt was. Voor dat laatste geneer ik me diep. Dat ik werkelijk dacht, hoe kortstondig ook, dat Billy nog leefde, dat hij hier was, dat hij in mijn beleving... ik weet niet, op me wachtte.

Ragesh trekt een wenkbrauw op. Ik kan zijn gezichtsuitdrukking niet duiden. Geamuseerd? Neerbuigend? Bezorgd?

Ik loop de keuken in, pak de honkbal en geef hem aan Ragesh. ‘En vanochtend lag deze in mijn tuin.’

Hij draait hem om in zijn handen en zegt: ‘Dit is gewoon een bal.’

‘Hetzelfde type bal dat Billy bijna elke zomerdag in mijn achtertuin gooide voordat hij...’ Ik zeg bijna ‘verdween’, maar vervang het woord door iets passenders. ‘... overleed.’

Maar ook dat klopt eigenlijk niet. Billy is niet zomaar overleden. Hij is vermoord. Iets wat ik niet over mijn lippen kan krijgen. Alleen bij de gedachte voel ik alweer een misselijkmakende knoop in mijn maag.

‘Nou, hij is dus niet van Billy,’ zegt Ragesh terwijl hij me de bal teruggeeft.

‘Dat weet ik. Nu. Maar de afgelopen nacht wist ik het niet. Vanochtend ook nog niet. En daarom heb ik je gebeld.’

Ragesh lijkt me te geloven. Of misschien doet hij alsof. Nog iets wat hij heeft geleerd tijdens zijn transitie van treitertiener tot politieagent: zorg ervoor dat de mensen denken dat je aan hun kant staat, laat ze praten en wacht tot ze een fout maken.

‘Denk je dat er iemand een loopje met je neemt?’ vraagt hij.

‘Dat zou kunnen. Maar ik zou niet weten waarom. Of wie van de honkbal zou kunnen weten.’

Billy en ik hadden gezworen de honkbalcode geheim te houden.

‘Misschien wil iemand je geheugen opfrissen,’ zegt Ragesh.

‘Alsof dat nodig is. Ik herinner me heus nog wel wat er is gebeurd.’

‘Maar niet alles.’

De grijns die volgt, maakt duidelijk dat Ragesh alles weet over de gaten in mijn geheugen als het gaat om die noodlottige nacht. Natuurlijk weet hij alles. Hij heeft waarschijnlijk elk verslag van elke ondervraging in de zaak gelezen.

Maar de grijns is ook een reminder dat Ragesh en ik geen vrienden zijn. Dat zijn we nooit geweest. Verre van zelfs. Dertig jaar geleden deden ook de overige jongens aan Hemlock Circle hun uiterste best om hem te vermijden. In tegenstelling tot veel pestkoppen deed Ragesh ons nooit fysiek iets aan. Hij was gespecialiseerd in emotionele pijniging. Beledigen. Schelden. Erachter komen wat onze onzekerheden waren en ons daar steeds weer mee confronteren. Zoals Billy’s eigenaardigheden en Russ’ toentertijd schriele gestalte. Destijds had Ragesh mijn persoonlijke zwakke plek niet weten te achterhalen. Nu kent hij die wel.

‘Ik herinner me nog goed wat er die dag van tevoren gebeurd is,’ zeg ik.

‘Ik heb je al verteld...’

‘Dat je intuïtie zegt dat er geen verband is met de moord op Billy. Ja, dat weet ik. En ik denk dat je het mis hebt. Ik denk dat je wel weet waarom.’

Ragesh’ glimlach flakkert even en dooft uit als een kaarsvlam.

‘Luister, wat er die middag heeft plaatsgevonden was akelig,’ zegt hij.

‘Dat zal ik niet ontkennen. En ik heb er spijt van. Maar het heeft niets te maken met wat er de nacht daarna met Billy is gebeurd.’

‘Hoe kun je daar zo zeker van zijn?’

‘Omdat Billy die middag gewoon is thuisgekomen,’ antwoordt Ragesh.

‘Hij was er later die dag weer, heelhuids, ongedeerd. Jezus man, jij was die nacht met hem samen. Leek hij van streek te zijn?’

Er komen herinneringen in mijn hoofd tevoorschijn als polaroidfoto’s. De spanning in de tent die nacht. De ruzie die we hadden toen het breekpunt was bereikt. Mijn verontschuldiging en Billy’s halfslachtige poging tot een glimlach.

Hakuna matata, dude.

‘Nee,’ zeg ik, omdat dat gemakkelijker is dan te proberen alles uit te leggen wat er die nacht tussen ons tweeën was gebeurd. ‘Er leek niks aan de hand.’

‘Zie je wel?’ zegt Ragesh. Zijn zelfvoldane uitdrukking verzacht tot iets wat op medelijden lijkt. ‘Ik weet dat dit voor jou moeilijker is dan voor mij en de anderen, Ethan. Ik weet dat het voor jou... gecompliceerd is. Maar laat het onderzoek aan de politie over. Richt je op het verwerken van de dood van je vriend.’

Nadat Ragesh is vertrokken blijf ik op de bank zitten, waar ik niet alleen op mijn plaats word gehouden door het kantelen van de kamer dat me zeeziek maakt – hoewel dat gevoel blijft aanhouden – maar ook door gedachten aan die laatste nacht in de tent met Billy. Ik heb niet tegen Ragesh gelogen. Niet helemaal. Billy leek werkelijk niet van streek te zijn geweest door het gedrag van de anderen, die dag bij het instituut. Russ, Ashley en Ragesh. Hij had alleen moeite gehad met míj. Hoe ík me had gedragen.

Omdat ik zijn beste vriend was.

En ik was weggerend, net als de anderen.

Waarna Billy alleen achterbleef en zichzelf moest zien te redden.

Ik hoor nog zijn stem zoals die klonk toen ik er met de anderen vandoor ging. Zo wanhopig. Zo eenzaam en triest en bang.

Ethan, laat me niet alleen! Toe, laat me niet alleen!

ZEVEN

Als de duisternis eenmaal als een doodskleed over Hemlock Circle is neergedaald, pak ik mijn telefoon. Hoewel ik dat eigenlijk niet zou moeten doen, voel ik de behoefte om Claudia over Billy te vertellen. Zij begrijpt beter dan wie ook hoezeer zijn verdwijning mij heeft aangegrepen.

De telefoon gaat vijf keer over voordat hij op de voicemail overschakelt. Het horen van haar stem zorgt er niet zozeer voor dat ik haar mis; het verzoek om een boodschap achter te laten werkt eerder kalmerend. Het voelt als vroeger.

‘Hoi, met mij,’ zeg ik, want ik weet dat ik mijn naam niet hoeft te noemen. ‘Eh, ik heb net nieuws over Billy gekregen.’

Ik vertel haar dat de resten van Billy’s lichaam zijn gevonden, dat hij al die tijd al dood is geweest en waarom de politie denkt dat er moord in het spel is. Ik verlies mezelf in het verhaal en praat door totdat haar telefoon besluit dat ik genoeg gekletst heb en de verbinding met een abrupte piep verbreekt.

Ik sta op het punt om nog een keer te bellen en verder te vertellen, maar besluit het niet te doen en in plaats daarvan met mijn ouders te facetimen. Een simpel telefoontje zou ook prima zijn, maar mijn moeder geeft de laatste tijd de voorkeur aan videobellen, hoewel ze de finesses nog onder de knie moet krijgen. Als ze opneemt, houdt ze de telefoon te dichtbij, zodat zowel haar kin als een deel van haar voorhoofd wordt afgesneden.

‘Hoi lieverd,’ zegt ze. ‘Is er iets met het huis?’

De vraag, die op zowel urgente als gelaten toon wordt gesteld, vertelt me twee dingen: dat ik mijn neiging tot bezorgdheid van haar heb én dat ze geen hoge dunk heeft van mijn praktische bekwaamheden. Maar ik heb nu niet de tijd of ruimte om daarover na te denken.

‘Nee,’ zeg ik. ‘Ik wil alleen maar...’

Het beeld op mijn scherm schudt even wanneer mijn vader de kamer binnenkomt in een turquoise poloshirt en met een witte zonneklep op. Ik vraag me af of hij zich, als voormalig hoogleraar sociologie, realiseert dat hij in slechts een week tijd is veranderd in het cliché van een gepensioneerde in Florida.

‘Hoi jongen,’ zegt hij. ‘Hoe gaat het?’

‘Je ziet er moe uit,’ vult mijn moeder hem aan. ‘Weet je zeker dat er niets is?’

Ik weet niet wat ik moet zeggen, waarom ik ze überhaupt heb gebeld. Ik kan ze niet over Billy vertellen. Bij Claudia lag dat anders. Mijn ouders hebben hier contacten en ze zullen het ongetwijfeld met anderen willen delen. Het is beter om er voorlopig over te zwijgen.

‘Ik wilde gewoon even weten hoe het met jullie gaat,’ zeg ik. ‘De mensen hier vragen naar jullie.’

‘Prima,’ zegt mijn vader. ‘Alles is inmiddels uitgekapt.’

Mijn moeder knikt trots. ‘En we hebben al wat burens ontmoet.’

Ze beweegt de telefoon heen en weer, zodat ik een glimp opvang van de grote Monet-print die hier altijd in de woonkamer hing. Het voelt surrealistisch hem aan de muur van een ander huis te zien hangen, en ik besef hoe groot de recente veranderingen zijn. Te groot. Ik verlang er ineens naar om door de telefoon heen te reiken en mijn ouders door het scherm te trekken, zodat ze me kunnen vasthouden zoals ze deden toen ik tien was en Billy net was verdwenen.

Het gevoel haalt me bijna over om het verbodene te vertellen: ze hebben Billy gevonden.

Ik begin zelfs met het eerste woord.

‘Ze...’

Het geluid van de deurbel voorkomt dat ik mijn zin afmaak. Perfecte timing.

‘Er is iemand aan de deur,’ zeg ik. ‘Maar het gaat hier uitstekend. Daarom belde ik ook. Om jullie te zeggen dat jullie je geen zorgen om me hoeven te maken.’

Ik beëindig het gesprek en doe de deur open. Russ staat op de stoep met een fles bourbon in zijn hand. ‘We gaan ons bezatten,’ kondigt hij aan.

Aangezien ik geen reden heb om te protesteren nodig ik hem uit binnen te komen. We gaan aan het keukeneiland zitten, waar ik vroeger tussen de middag gegrilde kaassandwiches naar binnen werkte of mijn gehemelte brandde aan kant-en-klare blikravioli – vers uit de magnetron. Nu pak ik een paar whiskyglazen en laat Russ in beide een flinke bel bourbon schenken. Omdat ik na het nieuws over Billy geen zin in eten heb gehad, zet ik ook een zoutjesmix op tafel, zodat ik niet op een lege maag drink.

‘Proost,’ zegt Russ terwijl hij me een glas toeschuift en de bourbon bijna over de rand klotst. Hij heft zijn eigen glas. ‘Op Billy.’

‘Op Billy,’ herhaal ik terwijl ik mijn glas tegen het zijne tik.

Dan nemen we allebei een slok. Russ drinkt in één teug zijn glas halfleeg. Ik neem een kleine slok en geniet van de sussende warmte in mijn keel.

‘Heb jij de regels al overtreden en het aan iemand verteld?’ vraagt Russ.

‘Nee,’ lieg ik, want het lijkt me het beste om hem niets te zeggen over het telefoontje aan Claudia.

‘Ik ook niet. Ik zou het wel graag aan mijn moeder willen vertellen, maar het leek me beter om er nog even over te zwijgen. Ze praat haar mond niet snel voorbij, maar ik denk dat ze Alice Van de Veer en Deepika Patel nog steeds veel spreekt.’ Russ neemt nog een slok bourbon. ‘Denk jij echt dat Billy’s dood iets te maken heeft met wat er die dag is gebeurd?’

‘Misschien wel,’ zeg ik, wat het beste antwoord is dat ik kan geven. ‘Zo niet, dan is het wel heel toevallig.’

Russ neemt een handvol zoutjes, maar maakt geen aanstalten ze op te eten. ‘Dus wat denk je? Dat Billy bij het Hawthorne Institute iets heeft gezien wat hij niet had mogen zien, waarna iemand hem uit jouw tent heeft gehaald, hem heeft vermoord en zijn lichaam heeft verborgen?’

‘Ik weet dat het paranoïde klinkt.’

‘Enorm,’ reageert Russ, waarna hij eindelijk de zoutjes in zijn mond stopt.

‘Maar het zou tenminste een mogelijke reden zijn waarom iemand Billy heeft ontvoerd.’

Het gebrek aan een verdachte is een van de vele dingen die de zaak blijvend in het publieke geheugen heeft geprent. Ik heb decennia nagedacht over de vraag wie het gedaan zou kunnen hebben, maar ik kon het niet bedenken. De wetenschap wáár Billy naartoe is gebracht zet het wannéér nu in een beangstigend nieuw licht.

‘Ook al denkt de politie dat er geen verband is?’ Russ neemt nog een slok bourbon en slikt zwaar. ‘Ragesh had gelijk, hoor. We hebben die dag niets vreemds gezien.’

‘Wij niet,’ zeg ik. ‘Maar Billy misschien wel nadat we waren weggegaan. Niemand weet wat er in dat instituut gebeurde, Russ. Vind je dat niet merkwaardig? Dat we er drie kilometer bij vandaan wonen, maar geen idee hebben van wat ze daar eigenlijk deden?’

Russ zwijgt een lange poos. Pas als zijn glas leeg is en hij zichzelf nog eens inschenkt, zegt hij: ‘Wees voorzichtig met die manier van denken. Ik bedoel, ik begrijp waarom je het instituut koppelt aan wat Billy is

overkomen. Maar als de politie ervan uitgaat dat er geen verband is, kan dat gewoon de waarheid zijn.'

Ik knabbel op wat zoutjes en spoel ze naar binnen met een slok bourbon. 'Wie heeft het dan gedaan, denk je? En waarom?'

'Ik denk nog steeds dat het die onbekende man in het bos was. Iemand die Billy heeft ontvoerd, vermoord en vervolgens is weggevlucht, naar een plek heel, heel ver van hier.'

'Is dat niet een beetje te simpel gedacht?' vraag ik.

'Het is beter dan jouw complottheorie.' Russ zwijgt weer even en de rode blos op zijn wangen suggereert dat dit niet pas zijn tweede bourbon van vanavond is. 'Als Billy niet was...'

Hij maakt zijn zin niet af en ik vul hem aan. '... verdwenen...'

Mijn gezicht vertrekt bij het eufemisme voor wat we nu weten: dat Billy was vermoord. Het een verdwijning te noemen doet de gruwelijke werkelijkheid geen recht.

'Ja,' zegt Russ. 'Als dat niet was gebeurd, denk jij dat we nu dan nog vrienden zouden zijn?'

'Natuurlijk,' zeg ik, hoewel dat niet helemaal waar is. Voordat Billy verdween, gingen we op zijn best nogal geforceerd met elkaar om. Ik had destijds geen hekel aan Russ, maar ik vond hem ook niet echt leuk. De jonge Russ raakte snel gefrustreerd en was snel van streek. Op school hadden zijn driftbuien in de pauze hem de niet al te flatterende bijnaam Driftkikker opgeleverd.

Aan de andere kant is Russ sindsdien heel wat steviger in zijn schoenen komen te staan. Veel steviger dan ik. En ik vind het een prettig idee dat hij en ik, los van de tragedie die Billy Barringer is overkomen, elkaar op de een of andere manier toch gevonden zouden hebben.

'Dat denk ik ook,' zegt hij. 'En Billy? Als het anders was gelopen, zouden jullie tweeën bevriend zijn gebleven?'

Ik neem een slok en slaak een zucht. 'Dat betwijfel ik.'

Hoewel ik het vreselijk vind om toe te geven, weet ik dat het waar is. Billy en ik waren te verschillend om langer dan nog een paar jaar bevriend te zijn. Het zou zo'n voorbijgaande vriendschap zijn geweest, ontstaan uit eenzaamheid en nabijheid, niet uit een gedeelde band of gezamenlijke interesses. Ik denk aan onze laatste wakkere momenten in de tent, hoe we op dat moment al ieder een afslag in een andere richting hadden genomen. Nog beter herinner ik me dat we allebei deden alsof dat niet het geval was.

Hakuna matata, dude.

‘Dat betekent niet dat ik hem niet mis,’ voeg ik eraan toe. ‘En jij?’

‘Het eerlijke antwoord? Ik kan me hem amper herinneren.’

Ik werp een snelle blik op Russ’ glas. Hij heeft hem in een minuut alweer half leeggedronken. Toch is zijn bruuske antwoord niet alleen het gevolg van de alcohol, wat Russ bevestigt door eraan toe te voegen: ‘Het spijt me als dat hardvochtig klinkt. Maar het is gewoon waar. Het is al zo lang geleden. Decennia.’

‘Maar hij was je vriend,’ zeg ik.

‘Hij was jóúw vriend. Ik mocht alleen soms meedoen.’

Ik knik schuld bewust. ‘Sorry nog daarvoor. We hadden je er meer bij moeten betrekken.’

‘Je hoeft je niet schuldig te voelen, man,’ zegt Russ. ‘Ik wijs er alleen maar op dat jij meer herinneringen hebt aan Billy dan ik. Als ik aan hem denk, herinner ik me eigenlijk alleen nog wat er met hem is gebeurd. Niet dat ik er veel over nadenk. Tot vandaag had ik al heel lang niet meer aan Billy Barringer gedacht.’

In de loop der jaren zijn er dagen geweest, weken zelfs, waarin ik net als Russ niet aan Billy dacht. Maar dan kreeg ik weer De Droom, herinnerde me wat er was gebeurd en voelde me weer schuldig. Ik beschouw het als het minste wat ik kan doen. Is het niet mijn plicht om me hem te herinneren? Ben ik Billy dat niet verschuldigd? En geldt dat niet ook voor Russ?

‘Ik begrijp wel waarom het hele gebeuren jou minder heeft aangegrepen dan mij,’ zeg ik. ‘Maar ik ging ervan uit dat je af en toe toch wel aan hem dacht.’

‘Denk jij weleens aan Johnny?’

Russ kijkt me over de rand van zijn glas aan, duidelijk dronken, maar zijn vraag klinkt broodnuchter. Daardoor besef ik dat dit helemaal niet over Billy gaat. Het gaat over Johnny Chen en wat er met hem is gebeurd. Het nieuws van vandaag heeft bij Russ alle slechte herinneringen aan zijn broer opgerakeld.

‘Soms,’ antwoord ik, waarmee ik er een beetje omheen draai, want eerlijk gezegd denk ik bijna nooit aan Johnny Chen. Op de zeldzame momenten dat ik dat wél doe, is dat op een abstracte manier, waarbij ik niet zozeer aan Johnny denk, maar aan de impact van diens dood op Russ.

‘Noem eens één ding dat je van hem herinnert,’ zegt Russ.

Ik doe niet eens een poging, want ik weet dat ik dat niet kan, waarmee hij zijn gelijk heeft bewezen en ik me een slecht mens voel. Terecht. Dat ik van Russ verwacht dat hij net zozeer om Billy treurt als om zijn broer, is je reinste hypocrisie.

‘Shit, Russ, het spijt me.’

‘Het geeft niet,’ zegt Russ met een handgebaar alsof hij een vlieg wegwuift. ‘Ik verwacht niet dat jij Johnny net zo mist als ik. Maar verwacht niet van mij dat ik hetzelfde voel voor Billy. Ik vind het heel droevig wat er met hem is gebeurd. Echt. Maar die droefheid kent grenzen. Dat moet je onthouden, vriend.’

Hoewel hij dronken is en zijn woorden lichtjes slepend klinken, is Russ’ boodschap duidelijk. Hij treurt om Billy, maar tot op zekere hoogte. Zoals iedere buur zou doen. Hij laat het voorval zijn leven niet beïnvloeden. En dat zou ik ook niet moeten doen.

‘Ik zal het proberen,’ zeg ik.

‘Goed zo.’ Hij slaat de rest van zijn bourbon achterover, komt overeind en staat midden in de keuken te wankelen op zijn benen. ‘Want laten we wel wezen, kerel. We hebben allebei ons verlies geleden en we hebben allebei al veel te veel getreurd.’

Vrijdag 15 juli 1994

10.08 uur

Russ had gedacht dat het huis na de dood van zijn broer groter zou aanvoelen. Er was immers een persoon minder, wat meer ruimte overliet voor de anderen. In plaats daarvan leek alles er te krimpen. De plafonds leken lager, de muren kwamen op elkaar af. Russ merkte dat hij steeds bukte als hij door een deuropening liep, ook al was dat helemaal niet nodig.

Het duurde een tijdje voordat hij besepte wat er was gebeurd. Johnny's aanwezigheid in hun leven was zo enorm geweest dat het huis zich als het ware had vergroot om hem er te herbergen. Nu hij er niet meer is, keert het terug tot zijn oorspronkelijke vorm: een huis voor kleine mensen.

En Russ is van hen de kleinste.

Het enige deel van het huis dat nog een normale grootte lijkt te hebben, is Johnny's oude slaapkamer. Russ neemt aan dat dat komt omdat zijn aanwezigheid daar nog kan worden waargenomen. Niets aan de kamer is veranderd sinds zijn dood. Er hangen nog dezelfde posters aan de muur en dezelfde trofeeën sieren nog altijd de ladekast. Zes jaar achtereen eerste bij het wetenschapsproject. Winnaar van de wiskundewedstrijd. Kampioen spellen. Eerste prijs in de grote scholenquiz.

Russ bekijkt ze allemaal terwijl hij de deur zachtjes achter zich sluit en door de kamer naar het raam sluipt, waar hij uitzicht heeft op de achtertuin. Hij mag hier van zijn moeder niet komen. Sinds Johnny is overleden beschouwt ze zijn slaapkamer als een heiligdom, en als Russ hier wordt betrapt, zal hij zeker een straf tegemoetzien. Zoals altijd. Twee keer zoveel karweitjes morgen. Misschien geen televisie vanavond. En een spelletje op zijn SEGA kan hij wel vergeten.

Maar Russ' moeder is bezig met de bloemenborder die haar grote trots is geworden. Hij ziet haar door het raam, tot haar ellebogen in de modder met een slappe zonnehoed op haar hoofd. Nu ze is teruggekeerd van het roddelen met de andere echtgenotes van Hemlock Circle, zal ze de rest van de ochtend tuinieren, zodat hij ruim de tijd heeft om in de kamer van zijn broer te zitten en er te vertoeven zoals hij denkt dat Johnny er vertoefde toen hij nog leefde.

Russ was een paar dagen na Johnny's uitvaart voor het eerst de kamer van zijn broer in geslopen, toen zijn vader weer naar zijn werk was en zijn moeder nog zo opgeslokt werd door de rouw dat ze amper aandacht aan hem besteedde. Russ, aan zijn lot overgelaten, was naar binnen geglipt, had de deur dichtgedaan en was op het bed gaan liggen, met zijn volle gewicht op het matras en het kussen tegen zijn gezicht, op zoek naar een zweem van Johnny's geur. Toen Russ die waarnam – een miniem vleugje zweet en eau de cologne van Calvin Klein – voelde het alsof zijn hart werd opengebroken.

Nu, een jaar later, is het iets minder hartverscheurend. Een pijnscheut in plaats van een vloed van pijn. Russ voelt steken van droefheid terwijl hij de bezittingen van zijn broer door zijn handen laat gaan. Kleren en boeken en cd's die in lades zijn gegoooid of onder het bed geschopt. Hij zoekt niet naar herinneringen aan Johnny, maar naar dingen die hem kunnen vertellen hoe hij zijn plaats moet innemen.

Als hem dat lukt – de leegte opvullen die zich in de vorm van Johnny's afwezigheid in hun leven heeft gemanifesteerd – zal het huis misschien weer normaal gaan aanvoelen en zullen de mensen die er wonen weer hun oude zelf worden.

Russ werpt nog een afgunstige blik op de trofeeën die Johnny in de loop der jaren op school heeft vergaard. Hij weet dat hij zelf nooit zoiets zal winnen. Hij is een gemiddelde leerling, terwijl zijn broer geniaal was. Maar Russ weet dat hij Johnny in andere opzichten kan evenaren. Zijn lengte. Zijn zelfvertrouwen. Zijn zichtbaarheid in de buurt. Iedereen aan Hemlock Circle had Johnny gekend en hem graag gemogen. De mensen kwamen naar hem toe als ze hem met Ragesh Patel, hun naaste buurjongen en beste vriend, over de cul-de-sac zagen lopen. Dat kan Russ ook. Niet met Ragesh, die ouder is – en eerlijk gezegd gemener is geworden na Johnny's dood. Maar wel met Ethan Marsh, hun buurjongen aan de andere kant, hoewel Russ bij hem tot nu toe weinig succes heeft gehad. Hoewel ze naast elkaar zijn opgegroeid, lijkt Ethan op zijn best onverschillig tegenover hem te staan, en op zijn slechtst geërgerd.

'Waarom vindt Ethan mij niet leuk?' had hij zijn moeder eens gevraagd. Dat bleek een vergissing, want haar eerlijke antwoord was hard aangekomen.

'Hij vindt je wel aardig,' had ze gezegd, waar ze even later aan had toegevoegd: 'Maar hij zou je aardiger vinden als je niet zo snel boos zou

worden.'

Russ vond het vreselijk dat zijn moeder een punt had en reageerde op een manier die haar gelijk bewees. 'Ik word niet snel boos!' had hij geschreeuwd, waarna hij de trap op stormde naar zijn kamer en de deur achter zich dichtsmeet.

Nu hij erover nadenkt raakt hij vervuld van schaamte en, jazer, boosheid. Hoewel Johnny de slimste was, is Russ niet dom. Hij weet heus wel wat de andere kinderen achter zijn rug over hem zeggen. Dat hij snel boos wordt. En dat het gemakkelijk is om hem van streek te maken. Driftekikker, zo noemen ze hem. Wat hij dan weer heel stom vindt. Een kikker is koudbloedig.

Wat de kinderen niet begrijpen, is dat Russ het niet kan helpen. Er rollen altijd zoveel gedachten door zijn hoofd dat hij erdoor overweldigd wordt en niet weet waar hij het zoeken moet. Hij stelt zich zijn gedachten voor als knikkers die op elkaar botsen en tegen de binnenkant van zijn schedel knallen. Een bijna constante stroom van beweging, kleur en andere afleidingen.

Hij weet dat het een probleem is omdat zijn ouders hem dat hebben verteld. 'Te veel gedachten,' had zijn moeder hem gezegd, met een tikje tegen de zijkant van haar hoofd. 'Vervelend om er zoveel te hebben.'

Russ krimpt opnieuw ineen bij de herinnering aan dat moment. Hij vraagt zich voor de zoveelste keer af of zijn moeder zichzelf kan horen. Ze moest eens weten hoe stom ze klinkt, met haar afgemeten Engels en dat opvallende accent waar de andere kinderen op school om lachen als ze denken dat hij ze niet kan horen. Op een keer is hij daar zo boos om geworden dat hij zo hard met zijn vuist tegen de wand van de jongenstoiletten sloeg dat zijn knokkels ervan bloedden. Toen zijn moeder hem ophaalde van school, zijn verbonden hand zag en wilde weten wat er was gebeurd, was hij tegen haar uitgevallen.

'Waarom kun je niet gewoon normaal praten?' had hij geschreeuwd.

'Ik praat normaal,' had zijn moeder gezegd.

Maar hij weet dat het eenvoudiger is om zijn moeder de schuld te geven dan de waarheid onder ogen te zien: hij lijdt aan stemmingswisselingen en driftbuien. Hij vindt het niet fijn dat hij zo vaak kwaad wordt. Hij probeert het tegen te houden. Maar met al die gedachteknikkers die door zijn hoofd buitelen zijn harde botsingen onvermijdelijk.

De enige oplossing die hij kan bedenken is te proberen meer op zijn broer te lijken. De goede kanten van zijn broer. De Johnny die nooit boos werd. De Johnny die aardig was, zelfverzekerd en slim. Over de andere aspecten van zijn persoonlijkheid – verslaafd, stiekem, controlfreakerig en buitensporig – wil Russ niet nadenken. Hij is zeker niet van plan die na te streven.

Nu hij zijn zoektocht onder Johnny's bed heeft afgerond zonder iets te vinden wat hem leert hoe hij meer op zijn broer kan lijken, neemt Russ een kijkje tussen het matras en de boxspring. Hij verwacht niet dat hij er iets zal vinden. Hij kijkt alleen maar omdat Petey Bradbury op school eens had gezegd dat zijn broer daar tijdschriften met plaatjes van meisjes bewaarde.

Als hij met zijn hand onder het matras glijdt, merkt Russ tot zijn verbazing dat er daadwerkelijk tijdschriften liggen. Maar niet van het type dat hij had verwacht. Deze hebben namen als *Muscle & Fitness* en *Men's Health*, en op de voorkant staan mannen met glimmende borstkas en gespierde torso afgebeeld. Voornamelijk witte mannen. Geen Chinese. Maar allemaal zijn ze indrukwekkend.

Nadat hij nog een snelle blik naar buiten heeft geworpen om na te gaan of zijn moeder nog in de tuin is, smokkelt Russ de tijdschriften van Johnny's kamer mee naar de zijne. Hoewel hij ervan overtuigd is dat ze iets over het leven van zijn broer zeggen, begrijpt hij niet wat dat 'iets' dan is. Misschien had Johnny er genoeg van gehad dat hij alleen om zijn intelligentie werd bewonderd en was hij van plan gespierder te worden. En misschien is dat iets wat Russ ook zou moeten nastreven.

In de veiligheid van zijn eigen kamer bladert hij door de tijdschriften, waarin hij niet alleen foto's aantreft, maar ook artikelen over de juiste voeding, eiwitinname, de manier waarop je squats moet uitvoeren, het gewicht dat nodig is om je biceps te laten opbollen. Overweldigd en geïntrigeerd begint Russ met het artikel dat het meest basaal overkomt. Het gaat over de beste manier om een push-up te doen.

Met het tijdschrift open op de vloer, zodat hij de stappen kan volgen, neemt Russ de juiste houding aan. Armen stijf. Benen recht. Rug en torso strak. Hij laat zich naar de vloer zakken, wacht even en duwt zich weer omhoog. Zijn armen spannen zich.

Een.

Vijf.

Tien.

Als hij klaar is, voelt Russ zich afgemat, maar ook merkwaardig voldaan. De brandende pijn in zijn armen geeft hem het zeldzame gevoel dat hij iets heeft gepresteerd. En daarom doet hij er nog een sessie achteraan, hoewel hij buiten adem is en zijn armen als natte noedels aanvoelen.

Een.

Vijf.

Tien.

Russ laat zich uitgeput op de vloer zakken en het tijdschrift plakt aan zijn bezwete wang. Hij hijgt nu nog harder en is bijna bang dat zijn armen door de inspanning van hem af zullen vallen. Maar toch voelt hij zich goed. Nee, beter nog: hij voelt zich sterk. Zelfverzekerd.

Misschien is dit het gevoel waar Johnny naar op zoek was, toen hij de pillen slikte waar hij uiteindelijk aan is doodgegaan. En misschien is Russ er altijd al naar op zoek geweest. Niet als een manier om Johnny te vervangen, maar als een manier waarop hij zijn eigen zelf kan worden.

Russ pelt het tijdschrift van zijn wang en begint opnieuw.

Een.

Hij weet al wat hij gaat doen als hij klaar is.

Vijf.

Hij gaat straks naar buiten om Ethan te vragen of hij met hem wil spelen, hij gaat ervoor zorgen dat hij zijn vriend wordt.

Tien.

Dan zal zijn drift verminderen, dan zal hij breder en groter worden, dan zal zijn moeder hem zien als meer dan slechts een minderwaardige versie van de zoon die ze heeft verloren.

En alles – zijn huis, zijn leven, zijn familie – zal weer normaal worden.

ACHT

Skrrrrrts.

Ik wist dat De Droom zou komen.

Gezien de gebeurtenissen van de dag was dat toch onvermijdelijk?

Ik had me erop voorbereid door de televisie aan te zetten en het bedlampje niet uit te doen, zodat ik meteen bij het wakker schrikken zou weten waar ik was. Wat ik niet had verwacht, was dat De Droom een tel langer zou duren dan normaal. Lang genoeg om de persoon die buiten de tent aanwezig was niet alleen te voelen, maar ook te hóren.

Het zachte ruisen van kleding.

Het geschuifel van voeten op het gras.

Een langzame, zware ademhaling.

Dan word ik wakker en ondanks mijn voorbereidingen ervaar ik een moment van gedesoriënteerde paniek als mijn ogen openschieten en het onheilspellende geluid van De Droom wegsterft.

Ik ga rechtop zitten en pak het notitieboekje. Als ik een lege bladzijde vind, krabbel ik er iets neer wat mijn eerste therapeut me heeft verteld. In een nacht als deze heb ik die reminder nodig.

De Droom is alleen maar een uiting van schuldgevoel en verdriet. Hij is niet echt. Hij kan me geen kwaad doen.

Dat mag dan waar zijn, maar hij blijft lang hangen nadat ik de televisie en het bedlampje heb uitgedaan. Liggend in het donker ben ik bang dat ik De Droom weer word ingezogen als ik mijn ogen dichtdoe, waarop alles opnieuw begint. Dus houd ik ze wijd open terwijl het later en later wordt.

Tegen de tijd dat het twee uur is geweest, glip ik uit bed en loop naar het raam. Er is een lamp aan boven de garage van het huis aan de overkant van de cul-de-sac.

Het huis van de Wallaces.

Net als de vorige nacht probeer ik te ontdekken waardoor hij is aangegaan. En net als de vorige nacht lijkt er niets te zijn. De oprit van de Wallaces is leeg. Ik staar naar het verlichte stukje asfalt en kan alleen maar denken aan Vance Wallace en wat hij de afgelopen dag heeft gezegd: *Ik heb hem vannacht buiten zien lopen.*

Iets moet die garagelamp hebben getriggerd voordat het weg is gescharreld, aangezien het licht al snel uitgaat en Hemlock Circle weer in duisternis wordt gehuld.

Tot de lamp boven de garage van de Patels begint te branden.

Ik grijp de vensterbank beet. Diep vanbinnen weet ik dat het opnieuw gebeurt. Een sluipend, onzichtbaar iets gaat de cul-de-sac rond, maar deze keer de andere kant op. Anders dan de vorige nacht wacht ik niet tot de lamp bij de Patels uitgaat, waarna een paar seconden later de lamp boven de garage van Russ' huis aan zal gaan. In plaats daarvan trek ik een joggingbroek aan, loop naar beneden en pak mijn telefoon. In enkele seconden ben ik de voordeur uit. Precies op dat moment gaat de lamp boven de garage van de Chens aan.

Ik sta stil op het gazon en zie het licht branden, vlak boven de heg die onze percelen van elkaar scheidt. De persoon die – of datgene wat – de lamp heeft geactiveerd bevindt zich nu waarschijnlijk aan de andere kant van de heg en staat op het punt om mijn tuin in te gaan.

Ik haal de telefoon uit mijn zak en vraag me af of ik de politie moet bellen. Die zal ongetwijfeld willen weten dat er een potentiële insluiper rondloopt in dezelfde buurt waar Billy Barringer is ontvoerd. Aan de andere kant is diegene vast alweer weg tegen de tijd dat er agenten komen. Wie het ook moge zijn is misschien nú zelfs al vertrokken. De lamp boven Russ' garage gaat uit, wat erop duidt dat er niemand meer vlak bij zijn oprit is. Het kan zijn dat de betreffende figuur zich bewust is geworden van mijn aanwezigheid en is gevlucht.

Of simpelweg wacht tot ik weer naar binnen ga.

Of erger nog: tot ik dichterbij de heg kom.

Ik steek de telefoon terug in mijn zak en bal mijn vuisten, alsof ik zou weten hoe ik iemand een opstopper moet verkopen terwijl ik nog nooit in mijn leven iemand heb geslagen.

Ik zet een aarzelende stap over het gras.

En nog een.

Ik wacht tot iemand zich door de heg wurmt.

Bid dat het niet zal gebeuren.

Bang dat het wel gaat gebeuren.

Zo loop ik stap voor stap verder over het gazon.

Stap, wachten, stap, bidden, stap, angst.

Ergens in de heg beweegt iets. Ik hoor het ritselen. Het geluid trekt me naar zich toe, terwijl mijn verstand me vertelt dat ik juist de andere kant op moet gaan. Dat ik terug naar binnen moet gaan en verdomme de politie moet bellen.

Maar het is te laat. Ik ben nu al hier. Slechts centimeters van de heg terwijl het ritselen luider wordt.

Als er een konijn tevoorschijn schiet, zo dichtbij dat ik zijn vacht langs mijn schenen voel glijden, geef ik een gil – zo luid dat ik vrees dat de hele buurt er wakker van is geworden. Het konijn, dat zich over de oprit haast, is er in elk geval van geschrokken. Ik ren in tegengestelde richting om de hoek van het huis heen en sta pas stil als ik me realiseer waar ik ben.

De achtertuin.

Halverwege tussen het huis en het bos.

Precies op de plaats waar mijn tent die nacht stond.

Ik haal nerveus adem. Ik kan me de laatste keer dat ik hier heb gestaan niet heugen. Het is zeker jaren geleden. Misschien wel tientallen jaren. Al die tijd heb ik onze tuin met opzet vermeden, bang om geconfronteerd te worden met de herinneringen die hier zouden opkomen.

Maar nu sta ik hier, terug op de plaats waar het is gebeurd, en mijn eerste gedachte is dat het hier in de afgelopen dertig jaar nauwelijks is veranderd. Er ligt nog steeds een keurig gazon vanaf de achterkant van het huis tot aan de rand van het bos. De magnolia direct achter het huis is natuurlijk groter geworden, en de takken raken nu de gevel en het dak, maar verder ziet alles er nog precies hetzelfde uit. Zelfs het gras waar de tent ooit heeft gestaan. Een schok. Deze plek is in mijn verbeelding zo verschrikkelijk dat er niets zou moeten zijn behalve verschroeide aarde.

Ik ga op mijn knieën zitten en strijk met mijn hand over het gras. De pas gemaaide sprietjes kietelen mijn handpalmen en de groene, gronderige geur doet hetzelfde in mijn neusgaten. Achter het gazon, uit het bos, komen volop geluiden. Krekels en nachtvogels die in het donker jagen. En ik zie vuurvliegjes die loom in de bomen dansen, helder als de sterren die twinkelen aan de wolkeloze hemel.

Het is allemaal zo vredig.

En dreigend.

Ik ga staan en loop naar het bos, want ik word er op onverklaarbare wijze naartoe getrokken. Ik tuur tussen de bomen door, met in mijn hoofd de afschuwelijke gedachte dat iemand bijna dertig jaar geleden op een nacht

als deze vanuit dit bos de tuin in is gekomen. Dat diegene naast de tent stond waarin Billy en ik sliepen. Dat diegene de tent kapot heeft gesneden, Billy heeft gepakt en...

Ik dwing mezelf om niet over de rest na te denken. Het is te gruwelijk om het me voor te stellen.

Om mezelf af te leiden haal ik mijn telefoon uit mijn zak en overweeg om Claudia weer te bellen. Meteen besluit ik dat niet te doen. Niet twee keer op een dag.

Terwijl ik de telefoon weer in mijn zak steek, merk ik iets vreemds op.

De geluiden uit het bos zijn opgehouden. Geen krekels. Geen roofvogels die door de nacht fladderen. Zelfs de vuurvliegjes die een ogenblik geleden nog zo helder te zien waren, lijken te zijn gevlucht.

In hun plaats is een stilte ontstaan en een kriebel in mijn nek vertelt me dat ik niet alleen ben.

Er is hier nog iemand.

In de tuin.

Vlak achter me.

Ik draai me abrupt om en zie...

Niets.

Er is verder niemand. Ik ben alleen met het gras en de magnolia, waarvan de schaduw zich in het maanlicht over het gazon tot aan mijn voeten uitstrekt. Mijn blik glijdt eroverheen naar het huis, dat stil en donker zijn eigen rechthoekige schaduw op de achtertuin werpt.

En in die donkerte, amper zichtbaar op een stuk gras dat seconden eerder nog leeg was, ligt weer een honkbal.

NEGEN

Het is een grap.

Nadat ik er de rest van de nacht over heb nagedacht is dat de enige verklaring die ik kan verzinnen voor deze tweede honkbal, die identiek is aan de eerste.

Ik weet dat het een andere bal is, want het exemplaar dat een van de tuinlieden gisteren heeft gevonden ligt nog in de woonkamer, waar ik hem aan Ragesh heb laten zien. Nu zit ik in kleermakerszit op het vloerkleed naar beide honkballen te staren en vraag me af wie de laatste ongezien in de achtertuin heeft kunnen plaatsen terwijl ik me op maar een paar meter afstand bevond. Hoe kan ik diegene niet hebben gezien? Was ik zo afgeleid geweest door het bos en de gedachten aan Billy dat ik helemaal heb gemist dat er iemand door de achtertuin snelde en de honkbal liet vallen?

Afgezien van het raadsel wie de bal heeft achtergelaten is er nog de vraag waarom. Ik kan geen andere reden bedenken dan dat diegene me wil herinneren aan Billy's geheime boodschap. Niet dat ik een reminder nodig heb. Ik herinner me alles maar al te goed.

Dus iemand haalt een grap met me uit. Een wrede grap. Iemand die weet dat Billy uit deze achtertuin is ontvoerd – dankzij het internet weet iedereen dat – en heeft bedacht dat de ontdekking van zijn lichaam de perfecte gelegenheid is om degene die hier woont de stuipen op het lijf te jagen. En diegene ben ik.

Maar volgens Ragesh weten slechts weinig mensen buiten de politie dat Billy is gevonden. Alleen ik, Russ, Ashley en wie ze het verder in het geheim verteld hebben – als ze dat al hebben gedaan.

Als degenen die de betekenis achter de honkbal in mijn achtertuin niet kennen afvallen, blijven er maar twee mensen over die het gedaan kunnen hebben: ikzelf en Billy.

Terwijl ik naar boven loop en onder de douche ga, denk ik na over mijn volgende stap. Aangezien de honkballen in de nacht zijn verschenen terwijl de lampen boven de garages van Hemlock Circle op mysterieuze wijze aangingen, neem ik aan dat beide verschijnselen verband houden met elkaar. Misschien dat degene die de honkballen heeft achtergelaten op weg naar mijn achtertuin de lampen heeft geactiveerd. Maar ik snap niet hoe het

diegene is gelukt om daarbij onzichtbaar te blijven. Noch wie diegene is of waarom die dit doet.

De enige manier om erachter te komen is de persoon in kwestie op heterdaad betrappen. Gelukkig heb ik een idee hoe ik dat zou kunnen doen – en heb ik een vriend die me kan helpen.

Ik kleed me snel aan, loop naar beneden en pak mijn telefoon en autosleutels. Als ik halverwege op weg naar de garage ben, gaat de deurbel. Ik verander van koers en loop naar de deur, vastbesloten om degene die aanbelt te vragen weg te gaan. Maar als ik opendoe, staat Ashley op de stoep, met Henry een meter achter haar, een boek in zijn handen.

‘Hoi!’ zegt ze op die iets te opgewekte manier die mensen gebruiken als ze weten dat ze misschien ongelegen komen. ‘Heb je even tijd?’

‘Ik stond op het punt om naar de winkel te gaan.’

Er verschijnt een frons op haar gezicht. ‘O, oké. Laat maar dan.’

‘Heb je ergens hulp bij nodig?’

‘Ik wilde je om een gunst vragen eigenlijk. Een vrij grote gunst.’ Ashley bijt op haar onderlip. ‘Ik moet met mijn vader naar de dokter. Het gaat... behoorlijk slecht met hem vanochtend. Normaal zou ik Henry naar Alice Van de Veer brengen, maar zij is niet thuis. En aangezien hij de Chens of Patels niet echt kent, vroeg ik me af of jij een paar uur op hem kunt passen.’

Achter haar duwt Henry zijn bril over zijn neusbrug omhoog, zodat hij me met een onverholen sceptische blik kan aankijken. Wat prima is, aangezien het gevoel wederzijds is.

‘Ik ben niet heel goed met kinderen,’ zeg ik.

‘Hij zal zich gedragen, echt,’ zegt Ashley. ‘Hij zal geen problemen veroorzaken.’

‘Ik schijn een rustige jongen te zijn,’ voegt Henry eraan toe.

Toch is het geen goed idee. Ik ben nooit meer alleen geweest met een kind sinds... nou, sinds ik er zelf nog een was. En ik zie op tegen het vooruitzicht dat ik Henry bezig moet houden – véilig moet houden – al is het slechts voor korte tijd.

‘Weet je zeker dat er niemand anders op hem kan passen?’ vraag ik.

Ashley leunt naar voren en fluistert: ‘Ik weet dat het plotseling is en, nou ja, nogal veel gevraagd op dit moment. Maar het is beangstigend wat er met zijn opa aan de hand is en ik wil Henry er zoveel mogelijk tegen beschermen. Alsjeblieft. Jij bent mijn enige hoop.’

Ik werp Henry een behoedzame blik toe en denk aan de tijd dat ik zo oud was als hij. Ashley paste toen elke doordeweekse dag op mij, tot die nacht dat Billy verdween. Als zij dat op vijftienjarige leeftijd kon, zou ik nu toch hetzelfde moeten kunnen met haar zoon.

‘Nou, dan kan ik denk ik wel een poosje op hem passen,’ zeg ik.

‘Het duurt hooguit twee uur. Je hoeft zelfs niet voor zijn lunch te zorgen.’

Dat is een opluchting, aangezien ik geen idee heb wat kinderen tegenwoordig eten.

Ashley hurkt neer voor haar zoontje, trekt de kraag van zijn poloshirt recht en strijkt zijn mouwen glad. ‘Ethan past op jou terwijl ik met je opa naar de dokter ga. Jullie twee gaan...’

‘... naar de sportzaak van Russ,’ vul ik aan.

‘Wat leuk!’ zegt Ashley geforceerd enthousiast. ‘Is dat niet leuk, Henry?’

Henry lijkt het zo leuk te vinden als een kat die op het punt staat in een bad vol water te plonzen. ‘Kunnen we niet naar de bibliotheek gaan?’

‘Ik neem je mee naar de bibliotheek als ik terug ben,’ zegt Ashley. ‘Wat vind je daarvan?’

‘Dat lijkt me redelijk.’ Henry wendt zich tot mij, met berustend afhangende schouders. ‘Nou, meneer Marsh, het lijkt erop dat ik met u meega.’

Tien minuten later zijn we onderweg naar Russ’ winkel. De stemming in de auto is op zijn best ongemakkelijk te noemen. Ik weet niet wat ik moet zeggen tegen een tienjarige die ik nog maar één keer eerder heb ontmoet, en Henry heeft duidelijk geen idee wat hij met mij aan moet. Dus zwijgen we eerst een tijdje, terwijl ik angstvallig zo’n zeven kilometer onder de maximumsnelheid blijf.

‘Zit je goed achterin?’ vraag ik aan Henry, die op de achterbank zit omdat ik heb gelezen dat dat veiliger is.

Via de achteruitkijkspiegel zie ik hem opkijken van het boek dat hij aan het lezen is. Een griezelboek uit de *Kippenvel*-serie: *Het moerasmonster*.

‘Ja hoor, meneer Marsh,’ zegt hij.

‘Je mag me gerust Ethan noemen.’

‘Ik hou het liever formeel, als u het niet erg vindt.’

Ik onderdruk een glimlach. Wat is dit voor bijzonder kind?

‘Goed. Eh, zal ik jou dan meneer Wallace noemen?’

Pas terwijl ik het zeg realiseer ik me dat Henry misschien niet dezelfde achternaam als zijn moeder heeft. Ik ga ervan uit dat er op de een of andere

manier een vader in het spel is, hoewel hij en Ashley kennelijk niet meer bij elkaar zijn.

Uit Henry's antwoord word ik niet veel wijzer, want hij zegt kalm: 'U mag mij Henry blijven noemen.'

'Juist. Henry.' Ik ben weer even stil en probeer iets anders te bedenken wat ik kan zeggen. 'Ik kan de radio aandoen, als je wilt. Wat voor muziek vind je leuk?'

'Mijn moeder bepaalt altijd wat we luisteren,' zegt Henry.

Het is fijn om te horen dat Ashley in sommige opzichten niet veranderd is. Vroeger was ze ook al fanatiek in haar muziekkeuze. Toen ze mijn oppas was, hebben we een paar middagen doorgebracht bij het zwembad achter haar huis. Daar zwom ik dan terwijl zij waterijsjes at en naar de radio luisterde. Als er een liedje klonk dat zij niet mooi vond – bijvoorbeeld iets van Ace of Base – schakelde ze over naar een andere zender, met een geïrriteerd 'Wat een bagger'.

Ik zet de radio aan en vind een jarennegentigzender waar ze 'Creep' van Radiohead draaien. Dat zou Ashley wel goedkeuren. Daarna volgt 'What's the Frequency, Kenneth?' van R.E.M., nog zo'n topper. Als het nummer is afgelopen zijn we bij de winkel angekommen.

'Mag ik rondkijken?' vraagt Henry als we binnenlopen, terwijl hij zijn boek tegen zich aan blijft klemmen.

Ik speur de zaak af, overdreven behoedzaam. 'Eh, ja hoor. Maar niets aanraken.'

Henry kijkt me beledigd aan. 'Alstublieft, zeg,' reageert hij verontwaardigd. 'Ik ben geen negen meer, hoor.'

En hij loopt weg, om een tafel vol honkballen heen, terwijl ik op zoek ga naar Russ. Maar ik tref alleen een verkoopmedewerkster aan, wier enthousiasme me vertelt dat ik de eerste klant van vandaag ben.

'Kan ik u helpen?' vraagt ze.

Net als Russ ziet ze er goed en fit uit, waardoor ik me afvraag of dat een vereiste is. Of je om hier te mogen werken fris en gezond moet ogen, als iemand die niet alleen een kano bezit, maar er ook daadwerkelijk geregeld gebruik van maakt.

'Is Russ er ook?'

De verkoopster laat haar schouders hangen. Ik heb dan ook zojuist gevraagd of ik de manager kan spreken. 'Ik haal hem wel even,' zegt ze.

Ik kijk rond in de winkel terwijl ik wacht, beschaamd om het besef dat ik hier nog nooit ben geweest, ondanks het feit dat Russ deze zaak al bijna tien jaar heeft. Ik ben onder de indruk. Het is groter dan ik had verwacht en het staat vol met dingen waarvan ik niet eens wist dat mensen ze nodig hadden of gebruikten. Kajaks en veldflessen. Zwemvesten en peddels. Rugtassen zo groot als een peuter. Een wand met een rij mountainbikes.

Aan de andere kant van de winkel is het een en al camouflage. Tot mijn verbazing. Daar kan toch niet veel behoefte aan zijn in een stadje als Princeton, waar zoveel yups wonen? Maar toch is hier alles te koop, van boots tot hoody's tot complete pakken die in mijn ogen alleen nuttig zijn voor de jacht of een oorlog in de jungle.

Als ik al dat bosgroen en aardse bruin zie, moet ik denken aan de onbekende man die naar verluidt in de buurt rondliep op de dag voordat Billy werd ontvoerd. De onbekende die nooit meer is opgedoken. Waarom droeg hij camouflagekleding? Was hij aan het jagen in het bos? En zo ja, waar joeg hij dan op?

‘Ethan?’

Ik draai me om en zie Russ staan, wiens bloeddoorlopen ogen en ruwe rode huid op een kater duiden. Ik weet niet hoeveel glazen bourbon hij gisteravond heeft gedronken, maar ze hebben hun effect in elk geval niet gemist.

‘Wat doe jij hier?’ vraagt hij.

‘Iets kopen,’ zeg ik. ‘Ik denk erover om een camera voor de achtertuin aan te schaffen. Zo’n nachtzichtding.’

‘Een wildcamera?’

‘Heet het zo?’

Russ knikt. ‘Die bevestig je aan een boom en dan neemt hij foto's van de dieren die langskomen. Zit er iets in je achtertuin?’

‘Ja,’ antwoord ik, want ik durf de waarheid niet te zeggen.

Dat er niet iets in mijn tuin zit, maar iemand.

Dat kan ik niet tegen Russ zeggen. Hij heeft me gisteren duidelijk gemaakt dat ik me niet in beslag moet laten nemen door de moord op Billy – en dat hij er in elk geval niet in mee zal gaan.

‘Nou, ik heb er heel wat op voorraad,’ zegt Russ. ‘Van goedkope basiscamera's tot supergeavanceerd. Kom maar mee.’

Hij gaat me voor, verder de winkel in, langs de mountainbikes en de kajaks en een nagemaakte kampeerplek op een stukje nepgras. Behoorlijk

uitgebreid voor een winkeldisplay: er is een kringetje van stenen met rode en gele imitatievlammen, er staan twee kampeerstoelen van canvas, een koeltas, een barbecue en een lantaarn. En in het midden staat een kleine oranje tent die precies lijkt op het exemplaar dat ik als kind had.

Het tentje waaruit Billy is ontvoerd.

Na die dag heb ik het nooit meer gezien. De politie had het meegenomen, samen met alles wat erin lag. Onze slaapzakken. Onze kussens. Zelfs het paar Air Jordans dat ik voor het slapengaan had uitgeschopt. Alles was bewijsmateriaal, dat na eindeloos en grondig onderzoek geen enkele aanwijzing opleverde over wat er die nacht precies was gebeurd.

Bij het zien van het tentje begint mijn hart te bonzen door vermoedelijk een PTSS-aanval. Net als de honkballen in mijn tuin voelt dit als een slechte grap. Ik wend me tot Russ met de bedoeling hem te beschuldigen van wreedheid of op zijn minst ongevoeligheid.

Maar ik weet ook wel dat hij deze nepkampeerplek niet heeft opgezet om mij van streek te maken. Zoiets zou hij nooit doen en bovendien wist hij niet eens dat ik vandaag naar de winkel zou komen. Dat dit tentje hier staat, kan niet anders dan toeval zijn.

‘Cool, hè?’ zegt Russ. ‘Jen heeft me geholpen het op te zetten.’

Ik staar naar het display, maar de charme ervan wordt overschaduwd door een soort déjà vu. Ik merk nauwelijks op dat een verborgen ventilator zachtjes de cellofaanvlammen van het namaakvuurtje aanblaast. Of dat een als rots gevormde speaker het getjilp van vogels laat horen. Het enige wat me bezighoudt is de tent zelf en de angst dat er als ik mijn ogen sluit een scheur in het doek zal zitten als ik ze weer opendoe.

Dan begint de tent te bewegen. Een piepkleine aardbeving die een verwarrend besef in me teweegbrengt.

Daarbinnen is iets.

De voorflappen van de tent gaan open en ik zet me schrap voor de aanblik van Billy. Niet verdwenen. Alleen maar dertig jaar vermist geweest. En er niet uitziend als op die verouderingsfoto's op zijn NamUs-pagina, maar precies zoals de laatste keer dat ik hem zag.

Maar hoewel er wel een jongetje uit de tent komt, is het Billy niet. Het is Henry, die me onzeker aankijkt en zegt: ‘Hallo meneer Marsh.’

‘O, hoi,’ zegt Russ. ‘Jij bent Henry toch?’

‘Dag meneer Chen.’

Henry maakt een wuifgebaartje dat Russ niet ziet omdat hij mij verbaasd gadeslaat. 'Is hij hier met jou?'

'Ja.' Ik probeer het vreemde gevoel van me af te schudden en terug te keren naar het heden. 'Ashley vroeg of ik een paar uurtjes op hem wilde passen. Ik heb gezegd dat hij mocht rondkijken maar nergens aan mocht komen.'

'Ik had een rustig plekje nodig om te lezen,' zegt Henry, terwijl hij zijn boek omhooghoudt.

'Prima hoor,' zegt Russ. 'Hou je van kamperen?'

'Ik heb er nog geen ervaring mee.' Henry gaat staan en klopt zijn knieën af alsof hij net over bosgrond heeft gekropen in plaats van het nepgras midden in een grote winkel. 'Maar als leesplek voldoet de tent uitstekend.'

'Goed om te horen,' zegt Russ, waarna hij in zijn handen klapt. 'Nou, laten we de wildcamera's maar eens gaan bekijken.'

Henry en ik volgen hem naar een schap achter in de winkel dat is gevuld met dozen wildcamera's.

'Hoeveel wil je eraan uitgeven?'

Een zeer goede vraag. Totdat ik over een paar weken aan mijn nieuwe baan als leraar begin, zit ik niet bepaald ruim in de slappe was. Aan de andere kant wil ik geen exemplaar kopen dat zo goedkoop is dat het amper werkt.

'Ik wil de beste hebben eigenlijk.'

'Dat klinkt me als muziek in de oren,' zegt Russ met een grijns. Hij haalt een doos van het schap en laat hem aan me zien. 'Ons topmodel. Voor de meeste wildcamera's heb je een SD-kaart nodig om de foto's op te bewaren. Deze heeft een app en gebruikt bluetooth om 4K-beelden direct naar je telefoon te sturen. Hij wordt door beweging geactiveerd. Als er een hert of iets anders voor de camera stapt, gaat er, klik, rechtstreeks een foto naar je telefoon.'

Ik bekijk de achterkant van de doos en lees wat de camera allemaal kan.

Hij heeft nachtzicht, wat een must is, en een bereik van dertig meter. Ruim voldoende om degene die honkballen in mijn tuin achterlaat te spotten. De camera heeft ook verschillende instellingen, waaronder een voor direct zonlicht en een snelle afstelling met een kortere sluitertijd.

'Hoeveel kost-ie?'

Russ noemt de prijs, die mij een laag gefluit ontlokt. Mijn eerste auto kostte minder.

‘Ik heb genoeg voordeliger opties,’ zegt Russ. ‘Het hangt af van wat je ermee wil. Ben je alleen maar nieuwsgierig naar wat er in je achtertuin rondloopt? Of wil je er echt zwart-op-wit bewijs van?’

Dat laatste natuurlijk. Ja, ik kan ook simpelweg opblijven en de hele nacht in de achtertuin op wacht gaan staan. Veel slaap zal ik er niet door missen. Maar ik mis dan misschien wél degene die de honkballen achterlaat, want die heeft dat tot nu toe verbazingwekkend stilletjes gedaan. Hoewel ik er een hoop geld aan kwijt ben, is deze wildcamera mijn beste optie om de persoon in kwestie te betrappen.

‘Ik heb bewijs nodig,’ zeg ik. ‘Ik neem deze.’

OceanofPDF.com

TIEN

Russ heeft medelijden met me en past zijn personeelskorting toe. Toch slaat de aankoop een flink gat in mijn spaargeld. En nu ik de camera uit de doos heb gehaald, en hij dus niet geretourneerd kan worden, zelfs niet aan een vriend als Russ, slaat de spijt toe.

‘Waar gaat u hem ophangen?’ vraagt Henry als we in de achtertuin staan.

Ik bestudeer de camera in mijn handen. Hij heeft ruwweg de vorm en grootte van een paperback en lijkt te klein te zijn om alles te kunnen wat er op de doos wordt beweerd. Maar de compactheid heeft één voordeel: hij kan aan bijna alles worden bevestigd.

‘Dat weet ik niet,’ zeg ik, terwijl ik de tuin afspeur naar een geschikte plek. Mijn blik blijft hangen op de magnolia, vooral omdat die het omvangrijkste uitzicht over de tuin lijkt te bieden.

Met de hulp van Henry bevestig ik de camera aan de boom en richt hem op de bosrand achter in de tuin. We plaatsen hem op borsthoogte, wat volgens de instructie aan te bevelen is. En het lijkt me ook logisch. Als hij te laag hangt, wordt alleen de onderste helft van iemand die de tuin in loopt in beeld gebracht. En als hij te hoog hangt, kan diegene onopgemerkt onder het oog van de camera door glippen.

Ik zet de camera aan en download de bijbehorende app op mijn telefoon. Dan vraag ik Henry om voor de camera te springen, even te wachten en weer uit beeld te springen. De camera klikt zo zachtjes dat geen mens het zou opmerken, tenzij iemand er zeer op gespitst zou zijn. Een seconde later volgt nog een geluid: de telefoon in mijn hand laat een luide *ping* horen.

Ik check de app en zie dat er een foto van Henry naartoe is gestuurd, een tikje wazig, terwijl hij op het punt staat uit beeld te springen.

Goed, het ding werkt, hoewel de wazigheid een probleem zou kunnen zijn. Als degene die de tuin binnenkomt voortdurend blijft bewegen, kan het zijn dat hij onherkenbaar in beeld komt. Nadat ik de gebruiksaanwijzing heb geraadpleegd stel ik de camera in op de snelle stand, die een scherpere foto zou moeten opleveren. Dan vraag ik Henry om weer voor de camera heen en weer te springen.

‘Meneer Marsh, waarom hebt u eigenlijk een camera in uw achtertuin nodig?’ vraagt hij terwijl hij opnieuw een sprong maakt, even wacht, en

weer uit beeld verdwijnt.

Mijn telefoon maakt weer een geluid.

Ping!

‘Ik denk dat hier ’s nachts iemand komt,’ zeg ik terwijl ik de app weer open. Deze keer is de foto van Henry haarscherp. ‘En ik wil uitzoeken of dat inderdaad zo is.’

‘Waaróm zou hier iemand komen?’

Dat is een uitstekende vraag. Een vraag die ik met behulp van de wildcamera hoop te kunnen beantwoorden. ‘Geen idee,’ zeg ik naar waarheid.

‘En u weet niet wie het is?’

‘Nope,’ zeg ik, en ik schaam me ineens voor mijn vermoeden van twee nachten geleden dat het Billy was, die na dertig jaar was teruggekeerd. Maar dan herinner ik me dat Vance Wallace ook had beweerd dat hij hem rond dezelfde tijd buiten had zien rondlopen, en schaam ik me alweer minder. ‘Heb jij in jullie achtertuin misschien iemand gezien?’ vraag ik Henry.

Hij schudt zijn hoofd. ‘Nee. Alleen eekhoorns en vogels. O ja, en een havik. Die vind ik niet leuk, want hij probeert de vogels en eekhoorns te vangen.’

‘Maar je ziet nooit mensen?’ vraag ik.

‘Nee,’ antwoordt Henry. ‘Maar opa wel.’

Ik laat geïntrigeerd mijn telefoon zakken. ‘Wie heeft hij dan gezien? Heeft hij dat gezegd?’

Deze keer reageert Henry met een langzaam, onzeker knikje. Hij weet wat ik nu ga vragen en zegt: ‘Maar ik heb hem beloofd dat ik het niemand zou vertellen. Vooral niet aan mijn moeder.’

‘Wat mag je mij niet vertellen?’

Henry en ik verstijven allebei als Ashley plotseling om de hoek van het huis de achtertuin in komt lopen. Ze kijkt ons nieuwsgierig aan, met haar hoofd schuin en een hand op haar heup.

‘Wat Henry aan het lezen is,’ zeg ik in een waardeloze poging een smoes voor het jochie te verzinnen.

Ashley zal heus wel weten van wat voor boeken Henry houdt. Hij had er een bij zich toen ze hem vanochtend afleverde. Maar ik kan zo snel niets anders bedenken.

‘O?’ zegt Ashley vol ongeloof. ‘Die kunnen geen kwaad, hoor. Bovendien kan ik me herinneren dat jij ze op zijn leeftijd ook leuk vond.’

Dat klopt niet. Billy was degene die dol was op de *Kippenvel*-boeken. Hij probeerde me altijd over te halen ze te lezen, maar ik was er niet in geïnteresseerd. Eigenlijk vond ik ze gewoon te eng. Alleen al van de kaften kreeg ik de kriebels.

‘Mag ik er dan nog een halen in de bibliotheek?’ vraagt Henry.

‘Ja, dat mag,’ zegt Ashley terwijl ze door zijn haar woelt. ‘Heb je het leuk gehad met Ethan?’

Henry kijkt me een moment aan, alsof hij de voors en tegens van onze ochtend tegen elkaar afweegt. Kennelijk komt hij ergens in het midden uit, want hij zegt: ‘Het was wel aardig.’

Ashley rolt met haar ogen en schudt verontschuldigend met haar hoofd, alsof ze wil zeggen: ongelooflijk toch, zo’n joch? ‘Dat klinkt beter dan “stom”,’ zegt ze tegen Henry. Tegen mij zegt ze: ‘Nogmaals bedankt dat je op hem gepast hebt, Ethan.’

Ze legt een hand op Henry’s schouder en loodst hem mee uit de achtertuin, langs de zijkant van het huis.

Ik loop naar binnen, benieuwd hoe goed de wildcamera het doet als er geen tienjarig jongetje vlak voor staat. Ik installeer me achter de glazen schuifdeur die naar het terras leidt, met uitzicht op de tuin, en ik wacht.

Vijf minuten later komt er een eekhoortje uit het bos. Na een paar voorzichtige stapjes op het gras begint het met zwaaiende staart over het gazon te hippen. Als het voor de camera langs hupt, geeft mijn telefoon een seintje.

Ping!

Ik bekijk de foto in de app. Nu Henry niet in beeld is, zie ik beter welk terrein de camera bestrijkt: een groot stuk gazon vanaf de onderkant van de magnolia tot aan de bosrand. In het midden van het beeld zie ik datgene wat de camera heeft geactiveerd: het eekhoortje, midden in een sprongetje, alsof het vliegt.

Tevreden over de werking van de camera leg ik mijn telefoon op het aanrecht en zet koffie. Terwijl ik poedermelk in mijn dampende mok strooi en begin te roeren, maakt mijn telefoon opnieuw geluid.

Ping!

Ik neem een slok koffie en pak de telefoon. Nu heeft de camera me een foto gestuurd van een rode kardinaal die in de grond loopt te pikken. Zijn

felle veren steken helder af tegen het groene gras. Ik leg de telefoon weer op het aanrecht.

Ping!

Ik pak hem weer op, check de app en zie een foto van de eekhoorn en de kardinaal, die elkaar vanuit de tegenovergestelde hoeken van de foto argwanend aankijken.

Ping! Ping! Ping!

Jezus, is de achtertuin plotseling veranderd in een kinderboerderij?

Ik pak de telefoon, in de verwachting de eekhoorn of de rode kardinaal of misschien wel allebei te treffen. In plaats daarvan toont de app me drie foto's van een vrouw die ik nog nooit heb gezien. Ze lijkt me begin veertig en ze is gekleed als een advocaat. Keurig kapsel. Op maat gemaakt pak. Gesteven witte blouse. Over haar schouder hangt een grote nette tas.

Op de eerste foto staat ze met haar rug naar de camera naar het bos achter het huis te kijken, met haar tas tegen haar heup. Op de tweede staat ze en profil, zich nu bewust van de camera, want ze is zich aan het omdraaien. De derde foto is het interessantst: ze kijkt met een nieuwsgierige blik direct in de camera en haar van lichte lipgloss voorziene lippen vormen een stralende glimlach.

Ik draai me ook om, van het koffiezetapparaat naar de schuifdeur. De vrouw staat nu aan de andere kant naar binnen te turen, met haar handen om haar gezicht tegen het glas.

‘Hallo!’ zegt ze opgewekt. ‘Het was niet de bedoeling om u te besluipen. Ik zag zojuist uw camera. Ziet er geavanceerd uit!’

Behoedzaam loop ik naar de deur. ‘Kan ik iets voor u doen?’

‘O, excuus. Natuurlijk.’ De vrouw duwt een legitimatiebewijs tegen het glas, waaruit ik kan opmaken dat ze van de State Police is. ‘Ik ben rechercheur Cassandra Palmer. Hebt u even?’

Nu begrijp ik haar onverwachte verschijning in de tuin beter. Ragesh had al gezegd dat ene rechercheur Palmer met ons zou komen praten.

‘Ik neem aan dat u Ethan Marsh bent?’ zegt ze als ik haar binnenlaat.

‘Dat klopt.’

‘Super. Het is altijd goed om het even te checken.’ De rechercheur maakt een hoofdgebaar naar de keukentafel. ‘Mag ik gaan zitten?’

‘Zeker, neem plaats,’ zeg ik, terwijl ze een stoel naar achteren trekt en er behoedzaam in gaat zitten. ‘Koffie?’

Rechercheur Palmer kijkt me stralend aan. ‘Dat zou heerlijk zijn. Graag.’

Terwijl ik een tweede mok vul, zie ik dat rechercheur Palmer door de open keukendeur het huis in kijkt. Bij het zien van de inrichting – of eigenlijk het gebrek eraan – vraagt ze: ‘Net hiernaartoe verhuisd of van plan te verhuizen?’

‘Een beetje van beide,’ zeg ik. ‘Mijn ouders zijn verhuisd. Ik woon hier sinds kort. Het is tijdelijk.’

Rechercheur Palmer glimlacht beleefd, alsof ze me niet gelooft. Ik geloof mezelf ook niet.

Ik ga ook aan de tafel zitten en schuif haar de mok koffie toe.

Smakkend met haar lippen neemt ze een slok, waarna ze van wal steekt. ‘Dus, Ethan, als ik Ethan mag zeggen, zoals je waarschijnlijk wel vermoed, ben ik hier om over de Billy Barringer-zaak te praten.’ Rechercheur Palmer, die dus liever tutoyeert, zwijgt een moment om nog een slok te nemen. ‘Daarom neusde ik buiten rond trouwens. Ik wilde de plaats delict graag even goed bekijken.’

Het horen van die twee woorden als omschrijving van mijn achtertuin is al schokkend, maar des te meer omdat ze zo vrolijk worden uitgesproken. En hoewel ik weet dat ontvoering op zich al een misdrijf is, hoor ik mezelf vragen: ‘Denk je dus dat Billy in de tuin is vermoord?’

‘Welnee zeg.’ Rechercheur Palmer gebaart met haar hoofd naar het gazon achter de terrasdeur. ‘Als hij daar was vermoord, had het forensische team wel bewijs gevonden. Bloedspetters of kleine stukjes bot misschien. Billy is beslist in het bos omgebracht en zijn lichaam is in het meer gegooid. Maar laten we de nare details maar achterwege laten.’

Te laat, denk ik terwijl ik een slokje koffie neem.

Rechercheur Palmer doet hetzelfde en wacht tot ik iets zeg.

‘Dus, eh, ik neem aan dat je wilt dat ik alles wat ik me over die nacht herinner nog eens vertel.’

‘O, dat hoeft niet,’ zegt rechercheur Palmer. ‘Ik ken Billy’s zaak door en door. Ik ben erdoor bij de politie gegaan in feite. Ik was twaalf toen het gebeurde en ik herinner het me als de dag van gisteren. Ik ben niet al te ver van hier opgegroeid, ongelooflijk maar waar. In Somerville. En die zomer, weet ik nog, hadden de meeste mensen het steeds over O.J. Simpson. Maar ik? Ik was geobsedeerd door wat er met Billy was gebeurd.’

Wij allebei. Het enige verschil is dat rechercheur Palmer voor haar obsessie had gekozen.

‘Nee, ik ben geïnteresseerd in wat je je destijds níét kon herinneren,’ zegt ze. ‘Is er in de loop der tijd misschien een belletje gaan rinkelen in je geheugen?’

Ik kijk naar mijn koffie om oogcontact te vermijden. Ik weet dat ik haar over De Droom zou moeten vertellen, hoewel het onduidelijk is of het om een herinnering gaat of slechts om een combinatie van verbeelding en een knagend schuldgevoel. Bovendien levert De Droom niet echt nieuwe informatie op. Alleen de mogelijkheid dat ik misschien wakker was toen de tent werd opengereten en Billy werd meegenomen. Wat waarschijnlijk al reden genoeg is om erover te praten.

‘Ik heb een terugkerende droom,’ zeg ik. Ik blijf naar mijn mok kijken, benauwd door de manier waarop mijn spiegelbeeld rimpelt en wiebelt op het bruine oppervlak van de koffie. Zie ik er zo uit in de ogen van rechercheur Palmer? In de ogen van iedereen?

‘Over Billy?’

‘Over die nacht.’

Ik beschrijf De Droom zo gedetailleerd mogelijk, tot aan dat gruwelijke *skrrrrrts* voor ik wakker word.

‘Interessant,’ zegt rechercheur Palmer als ik klaar ben. ‘En gaat die droom elke keer hetzelfde?’

‘Altijd.’

‘Ik zou wel willen vragen of je hebt geprobeerd te achterhalen wat het allemaal te betekenen heeft, maar ik neem aan dat je dat al hebt gedaan.’

Ik reageer met een ernstig knikje.

‘Heb je enig idee wie Billy meegenomen kan hebben?’ vraagt rechercheur Palmer.

‘Nee,’ zeg ik. ‘Ik heb niets gezien.’

‘Ik vroeg niet of je hebt gezien wie het heeft gedaan. Ik wil graag weten wie jij dént dat het gedaan kan hebben.’

Ik neem nog een slokje koffie en denk erover na. Dertig jaar lang heeft die vraag geregeld door mijn hoofd gespeeld, meestal midden in de nacht, als ik wakker lag. Hoewel ik verschillende opties heb overwogen, is er niet één blijven hangen.

‘Ethan?’ zegt rechercheur Palmer als er twintig seconden zijn verstreken zonder dat ik iets heb gezegd.

‘Ik ben er nog,’ zeg ik, hoewel ik diep in mijn gedachten graaf.

Want wie verdenk ik er eigenlijk van Billy ontvoerd te hebben? De vraag is altijd moeilijk te beantwoorden geweest omdat ik niet wist waaróm Billy was meegenomen of wat er vervolgens met hem was gebeurd. Nu ik dat laatste wel weet, kan ik het eerste eruit afleiden.

‘Iemand van het Hawthorne Institute,’ zeg ik.

Rechercheur Palmer slaat haar armen over elkaar en leunt achterover in haar stoel. ‘Een intrigerend antwoord. Ik ben benieuwd waarom je dat denkt.’

Dat verbaast me. Billy’s resten zijn daar gevonden. Is dat niet genoeg reden?

‘Omdat we daar die dag waren,’ zeg ik. ‘Bij de waterval. Heeft rechercheur Patel dat verteld?’

‘Jazeker.’

‘En heeft hij je ook verteld wat er is gebeurd?’

‘Ja, dat ook,’ zegt rechercheur Palmer.

‘En toch denken jullie niet dat het verband houdt met Billy’s dood?’

‘We onderzoeken elke mogelijkheid.’

Dat had Ragesh ook gezegd. Dat is natuurlijk de formele reactie. Het voelt als een zinnetje dat is gecreëerd om wantrouwige mensen als ik te sussen, hoewel ik alle reden heb voor mijn wantrouwen. ‘Nu wel,’ zeg ik. ‘Maar dertig jaar geleden niet. Waarom is het terrein van het instituut destijds niet uitgekamd? Was dat omdat Ezra Hawthorne stinkend rijk was?’

‘Hij was rijk inderdaad,’ zegt rechercheur Palmer. ‘En hij heeft veel royale donaties gedaan aan instellingen in deze staat, waaronder het campagnefonds van de gouverneur.’

Ik rol met mijn ogen. ‘Uiteraard.’

‘Maar ik denk niet dat dat er iets mee te maken had. Vergeet niet dat Billy’s spoor leek dood te lopen bij de toegangsweg in het bos, anderhalve kilometer van het instituut, zodat men ervan uitging dat hij was meegenomen in een auto die daar stond te wachten. En aangezien het domein van het instituut wordt omgeven door een muur, werd er aangenomen dat niemand het zomaar kon betreden.’

‘Maar wij konden dat wél,’ zeg ik. ‘Ik, Billy en drie anderen. Wij alle vijf.’

‘Een feit dat geen van jullie vóór gisteren ooit heeft verteld.’ Rechercheur Palmers uitdrukking kan alleen maar worden beschreven als ‘niet boos, maar teleurgesteld’. Met haar hoofd schuin en haar lippen geplooid ziet ze

eruit als een kleuterjuf die zojuist een kind op het jatten van een koekje heeft betrapt. 'Als mijn collega's dat al die jaren geleden hadden geweten, zouden ze ook op het terrein van het instituut hebben gezocht.'

De schaamte drukt op mijn borst, zozeer dat ik oppervlakkig begin te ademen.

'Wat deden ze eigenlijk op het instituut?' vraag ik.

'Dat weet ik niet precies. Ik heb begrepen dat ze er onderzoek deden.'

'Wat voor onderzoek?'

'Particulier onderzoek,' zegt rechercheur Palmer. 'Van het type dat niet openbaar werd gemaakt.'

'Maar je hebt wel een idee toch?'

Rechercheur Palmer brengt haar handen naar haar koffiemok en draait die langzaam rond. 'Voor zover mijn informatie reikt, ging het om een groep excentriekelingen. Zeer slimme, zeer rijke excentriekelingen. Bepaald niet het type mensen dat een jongetje zou kidnappen en vermoorden.'

'Nou, je vroeg mij wie ik dacht dat Billy heeft vermoord, en dat heb ik je verteld,' zeg ik. 'Aangezien dat niet het gewenste antwoord is, zijn we uitgepraat, lijkt me.'

'We staan aan dezelfde kant, Ethan,' zegt rechercheur Palmer, en deze keer klinkt dat oprecht. 'We willen allebei de schuldige vinden om Billy recht te doen. Dus laten we een nieuwe poging doen: wie denk je dat het kan hebben gedaan? Als je het Hawthorne Institute buiten beschouwing laat.'

Ik staar over haar schouder naar de tuin achter het terras met daarachter het bos. Iemand is vanuit de bomen tevoorschijn gekomen, heeft de tent opengereten, Billy eruit getrokken en hem meegenomen door het bos. En diegene heeft hem vervolgens vermoord en zijn lichaam bij de waterval in het meer gegooid. Alleen al bij de gedachte krijg ik een weeïg gevoel in mijn borst. En dan heb ik nog niet eens nagedacht over het andere, niet ondenkbare scenario dat had kunnen plaatsvinden. Het scenario waarin de moordenaar de tent vanuit een andere hoek was genaderd en de andere kant had opengereten. Dan was ik waarschijnlijk ontvoerd en vermoord.

'Er gingen...' Mijn mond is droog geworden, wat het praten moeilijk maakt. Ik neem een paar slokjes koffie en begin opnieuw. 'Er gingen geruchten over een onbekende man die de dag voor Billy's ontvoering in de buurt rondliep. Iemand die vanuit het bos was gekomen.'

‘En jij denkt dat die het zou kunnen hebben gedaan?’ vraagt rechercheur Palmer.

‘Het zou kunnen,’ zeg ik. ‘Een of andere seriemoordenaar die daarna is vertrokken, naar een plek heel ver hiervandaan.’

‘Helaas is dat heel onwaarschijnlijk. In de loop der jaren is iedere seriemoordenaar, ontvoerder en kindermoordenaar ondervraagd over Billy Barringer. Ik heb hem zelf bij minstens tien van hen ter sprake gebracht.’

Ik probeer me voor te stellen hoe rechercheur Palmer, deze vrouw met haar blozende wangen en akela-achtige glimlach, een seriemoordenaar in een zwaarbeveiligde gevangenis verhoort. Het lukt me niet.

‘Niet een van hen heeft het misdrijf bekend, terwijl ze dat gewoonlijk juist graag doen, zelfs als ze er níét schuldig aan zijn,’ gaat ze verder. ‘Niemand heeft ooit aangegeven destijds binnen een straal van honderdvijftig kilometer te zijn geweest. Dus de dader was of een psychopaat die de situatie aangreep voor de kick en slechts één keer heeft toegeslagen, een seriemisdadiger die nog nooit is gepakt of...’

‘... iemand van hier,’ vul ik aan.

Ik zie dat ik gelijk heb als rechercheur Palmer me van de andere kant van de tafel in de ogen kijkt. Nu begrijp ik waarom ze denkt dat het Hawthorne Institute niets met Billy’s dood te maken had. Ze vermoedt dat de dader iemand uit de buurt was.

‘Het was niet iemand van Hemlock Circle,’ zeg ik.

‘Ik begrijp waarom je dat denkt. Ik snap dat het moeilijk te geloven is dat een van je vrienden en burens een moordenaar kan zijn.’

‘Het is onmogelijk.’

‘Zelfs als je nagaat wat er die nacht precies is gebeurd?’ Rechercheur Palmer staat op en loopt naar de schuifdeur. Wijzend naar de tuin zegt ze: ‘Jij en Billy lagen te slapen in een tentje. En dat deden jullie die hele zomer al toch?’

Ik slik even, want mijn mond wordt plotseling weer droog als ik begrijp waar ze naartoe wil. ‘Elke vrijdagnacht.’

‘Dus dat was geen geheim,’ zegt rechercheur Palmer.

Het is geen vraag, maar een constatering, een onweerlegbaar feit.

‘Nou, bedenk eens dat jij niet hebt gemerkt dat Billy is meegenomen. Ja, je bent misschien wakker geworden, als we afgaan op jouw terugkerende droom, maar dat kwam door het geluid van de tent die werd opgesneden. Niet door andere geluiden.’

Ze zwijgt even en geeft me de kans om het zelf uit te vogelen.

Als ik besef waar ze op doelt, voelt dat als een vuistslag in mijn maag.

‘Billy heeft niet geschreeuwd,’ zeg ik.

Rechercheur Palmer knikt, tevreden over mijn vermogen tot logisch nadenken. ‘Hij heeft niet om hulp geschreeuwd en zich niet verzet. Jij hebt niets gehoord. Je ouders zeiden dat ze niets hadden gehoord. Niemand in deze cul-de-sac heeft iets gehoord. Hoe kan dat, denk je?’

Deze keer heb ik geen tijd nodig om een conclusie te trekken.

‘Billy wist wie het was.’

‘En hij heeft de tent vrijwillig verlaten en is met diegene mee het bos in gegaan,’ zegt rechercheur Palmer. ‘Dáárom ben ik ervan overtuigd dat het iemand was die hier woonde en niet een of andere onbekende die toevallig jullie tuin in sloop en een tentje zag staan met daarin twee tienjarige slapende jongetjes.’

Ik ben minder overtuigd. Het is niet ondenkbaar dat iemand van buiten Hemlock Circle de dader was. En dat Billy niet heeft geschreeuwd of om hulp geroepen? Misschien kwam dat omdat hij in shock was toen hij uit de tent werd getrokken. Of misschien is hij pas wakker geworden toen hij al een eind het bos in was gedragen en het te laat was.

‘Maar dit is een goede buurt,’ zeg ik. ‘Er wonen goede mensen die deugen.’

‘Dat kan zo lijken,’ zegt rechercheur Palmer. ‘Maar als je mijn werk een tijdje doet, krijg je oog voor wie mensen werkelijk zijn. De meesten deugen inderdaad, dat ben ik met je eens. Rechtschapen burgers die zich goed gedragen. Ik krijg te maken met het kleine percentage mensen dat zich niet goed gedraagt. Die mensen doen kwaad. Ze moorden. Vaak om redenen die ons verstand te boven gaan. En zulke figuren? Dat zijn beslist geen goede mensen.’

‘Hoe zou je ze dan noemen?’

Voor het eerst sinds ze in mijn tuin is verschenen, trekt rechercheur Cassandra Palmer een doodernstig gezicht. ‘Monsters.’

Vrijdag 15 juli 1994

10.32 uur

Billy gelooft niet in monsters, maar wel in geesten.

Nou ja, hij wíl erin geloven.

Hij gelooft er grotendeels in.

Hij weet bijna alles wat je over ze te weten kan komen, vooral door het steeds weer lezen van zijn lievelingsboek met de schitterende titel *Het grote boek over geesten, spoken en andere verschijningen*. Maar er blijft een zweem van twijfel. Want hoewel het boek vol staat met illustraties en zelfs foto's van geesten, zal Billy pas helemaal overtuigd raken van hun bestaan als hij er eentje met eigen ogen heeft gezien.

Billy neemt aan dat de meeste jongens van zijn leeftijd – en zelfs oudere jongens – het eng zouden vinden om een geest te zien. Maar hij niet. Voor hem geldt het tegenovergestelde. Hij is juist bang dat hij er nooit eentje te zien zal krijgen, want dan zou hij altijd een beetje aan hun bestaan blijven twijfelen.

En hij wil zo graag dat ze bestaan.

Want dan, denkt hij, voelt hij zich minder alleen.

In tegenstelling tot Ethan heeft Billy niet veel andere vriendjes. Nou ja, Russ Chen misschien, maar die is meestal stom. Net als zijn broertje, Andy. Ook stom. Maar dat is het wel zo'n beetje. Billy heeft heus wel geprobeerd om meer vriendjes te maken, meestal door zich zo veel mogelijk aan te passen. Hij heeft gedaan alsof hij van honkbal en videospelletjes hield en zijn moeder zelfs gesmeekt om net zulke kleren voor hem te kopen als de coole jongens op school droegen. Boardshorts van Billabong, T-shirts van GAP en een G-Shock-horloge. Het enige wat hij van haar mocht hebben was een paar Air Jordans zoals die van Ethan. Maar toen Billy die naar school aantrok, veranderde er niets. Hij werd nog steeds raar gevonden.

Als hij al werd opgemerkt.

Maar toen ontdekte hij *Het grote boek over geesten, spoken en andere verschijningen*. Hij kwam het op een dag tegen in de schoolbibliotheek, toen hij op zoek was naar een boek over haaien omdat hij er een stukje over moest schrijven voor de biologieles. Het was inderdaad groot, wel zo groot

en dik als een telefoonboek. Op de kaft stond een afbeelding van een blauwwit wezen dat boven een begraafplaats hing.

Terwijl hij ernaar keek voelde Billy een huivering van... nou ja, iets. Het was nog net geen angst, maar het kwam er dichtbij. Een siddering van nieuwsgierigheid, angstwekkend genoeg om het boek terug op de plank te willen zetten. In plaats daarvan sloeg hij het open – en op dat moment werd zijn hele wereld groter. Terwijl hij door het boek bladerde, en bladzijde na bladzijde las over geesten met namen als djinn en schim, beseftte hij dat hij niet de enige was die zich niet gezien voelde. Dat de wereld vol zat met wezens die er wél waren, maar onzichtbaar bleven, aanwezig maar genegeerd. In feite waren er genoeg van om een heel boek mee te vullen. Een groot boek.

En zo was zijn fascinatie voor geesten in alle soorten en maten ontstaan. Uiteindelijk was hij er dol op geworden. Zelfs op de spookachtige wezens die gillen in de nacht, of die erop uit zijn zielen te stelen, want Billy begrijpt dat ze alleen maar gezien, erkend en opgemerkt willen worden.

Net als hij.

Hij leende het boek van de bibliotheek en nam het mee naar huis, waar hij het zorgvuldig verstopte voor zijn moeder, die het vast en zeker zou afkeuren. Toen hij het moest terugbrengen, had hij het nog een keer geleend. En daarna nog een keer. En nog vele keren, totdat mevrouw Charbrier, de bibliothecaresse van de school, hem op de laatste schooldag vertelde dat hij het mocht houden.

‘Je hebt het verdiend,’ had ze met een glimlach gezegd terwijl ze de bibliotheeksticker van de rug pelde en het boek over de balie naar hem toe schoof. ‘Als iemand zoveel van een boek houdt, verdient hij het om het zelf te bezitten.’

Dat was nu ruim een jaar geleden, en Billy’s ouders weten nog steeds niet dat hij in het bezit is van *Het grote boek over geesten, spoken en andere verschijningen*. En hij wil dat graag zo houden. Zijn vader vindt het niet erg dat hij gefascineerd is door geesten. Hij moedigt het zelfs aan: vorig jaar heeft hij Billy geholpen om zich voor Halloween als spook te verkleden. Maar zijn moeder zou vast van streek raken als ze het boek zou vinden, dus verstopt hij het zorgvuldig. Hij verplaatst het om de paar dagen. De ene keer ligt het achter in zijn la met ondergoed, dan in zijn bureau en dan weer onder het bed.

Hij weet dat ze alleen maar bezorgd is, maar haar bezorgdheid kan nogal overdreven zijn. Zij zou niet begrijpen dat hij geesten beschouwt als – en dit is geen woordgrapje – zielsverwanten. Als hij *Het grote boek* opent en afbeeldingen ziet van allerlei griezelige, bovennatuurlijke, onbegrepen geesten, voelt het alsof zij de vrienden kunnen zijn die hij in het dagelijks leven niet heeft.

Sommige althans. Billy begrijpt heus wel dat niet elke geest of spook of schim uit het boek ook in het echt bestaat. Ongeveer de helft ervan is afkomstig uit mythes, films of andere boeken van auteurs waar hij nog te jong voor is. Lovecraft en Poe en King.

Nu bladert Billy door zijn boek met een potlood in zijn hand. Hij omcirkelt de geesten waarvan hij denkt dat ze echt zouden kunnen zijn.

Poltergeesten? Die omcirkelt hij, want er zijn ongeveer duizend waarnemingen van geweest.

Banshees? Ook die omcirkelt hij, om dezelfde reden.

De ruiter zonder hoofd krijgt geen cirkel, want die is afkomstig uit een verhaal, hoewel Billy vermoedt dat er wel een vergelijkbaar bestaand wezen zou kunnen zijn.

Als Ethan of Billy's broer of zelfs zijn vader hem zou vragen waarom hij vermoedt dat geesten echt bestaan, zou hij waarschijnlijk zeggen dat er zóveel in zijn grote boek staan dat het onmogelijk is dat ze allemaal verzonnen zijn. Dat is simpelweg de waarschijnlijkheidsleer, waarover hij vlak voor de zomer op school nog heeft geleerd.

Om het zeker te weten hoeft hij er maar één daadwerkelijk met eigen ogen te zien.

En Billy weet precies op welke plek hij moet zijn.

ELF

Tegen negen uur in de avond lig ik languit op de bank, half te dommelen bij een aflevering van *Ted Lasso* die ik al minstens tien keer heb gezien. Op de vloer staat een leeg bierflesje naast een papieren bord met de korstresten van de pizza die ik had besteld. Vrienden hadden me gewaarschuwd dat er een fase zou komen waarin ik alles zou laten verslonzen, zowel mijn gezonde gewoonten als de basishygiëne. Op dat moment geloofde ik ze niet. Maar nu ik een week lang eten heb laten bezorgen en zo min mogelijk tijd heb besteed aan wassen en aankleden, weet ik dat het waar is. Ik ben op een punt beland waar een grens is overschreden. Ik verwaarloos mezelf.

Hoewel ik dus een douche, een scheerbeurt en wat groente zou kunnen gebruiken, blijf ik waar ik ben en knipper herhaaldelijk met mijn ogen. Misschien lukt het zo om de hele nacht door te slapen. Dat zou een welkome verandering zijn.

Ik val bijna in slaap als mijn telefoon een geluid laat horen.

Ping!

Ik schrik wakker en pak de telefoon, die een halve meter bij het bierflesje vandaan ligt. Toen de schemering viel, was de activiteit rondom de wildcamera weggeëbd. De vogels hadden zich teruggetrokken in het bos en de eekhoorns waren naar hun holletjes gegaan. Ik open de app en wordt begroet door een foto van een maanverlicht gazon en, aan de rand van het bos, een opossum die met griezelig glimmende oogjes recht in de camera kijkt.

Het uitzicht via de wildcamera is anders dan overdag. Onheilspellender. Het scherm wordt omlijst door diepe schaduwen, in een akelige groentint vanwege het nachtzicht. Het gras zelf oogt grijs, als modderige sneeuw. Voorbij het gazon, amper zichtbaar in het donker ligt het bos, met de hoge bomen vaag in beeld.

Ik leg mijn telefoon met het scherm omlaag op de grond en check of er nog een paar laatste druppels bier in het flesje zitten.

Ping!

Ik kijk naar de telefoon en zie dat de melding van de wildcamera een dunne lichtstreep over het vloerkleed van de woonkamer werpt. Ik negeer

de melding en zeg tegen mezelf dat het gewoon de opossum weer is. Of iets dergelijks. Een hert. Een wasbeer. Een vos.

Of een geest.

Er komt een herinnering in me op aan mevrouw Barringer, die op een zomerdag langskwam voordat ik weer terug naar school zou gaan voor het najaar. Ik wist dat ze zouden gaan verhuizen, ik had mijn ouders er op een avond over horen fluisteren. Het was hier te moeilijk voor ze, had mijn moeder gezegd. Vooral voor mevrouw Barringer. Aan Hemlock Circle lagen te veel nare herinneringen. Waar ze naartoe zouden gaan – of wanneer – wist ik niet. Ik wist alleen dat ik het gevoel had dat het gedeeltelijk mijn schuld was. Dat de Barringers door mijn passiviteit die nacht in het tentje niet alleen een zoon hadden verloren, maar ook hun thuis.

Dus ik was verrast toen mevrouw Barringer opdook met in haar handen iets rechthoekigs dat in pakpapier gewikkeld was.

‘Ik wil het graag aan jou geven,’ had ze gezegd toen ze het me overhandigde. ‘Dat zou Billy ook hebben gewild.’

Ik scheurde het papier eraf, en er kwam een boek tevoorschijn. Op de kaft stond een afbeelding van een half doorzichtig wezen dat boven een begraafplaats zweefde. Daarboven stond de titel, afgedrukt in vette paarse letters.

Het grote boek over geesten, spoken en andere verschijningen.

Ik draaide het boek om in mijn handen en wist niet of ik het wel wilde hebben. Iets aannemen wat van Billy was geweest voelde om honderd verschillende redenen verkeerd. Ik wilde dit boek niet elke dag zien. Het zou me eraan herinneren dat hij was verdwenen. En dat het mijn schuld was.

‘Wat ontzettend attent, Mary Ellen,’ zei mijn moeder, die zo voor mij besloot dat ik het ongewenste geschenk moest aannemen. ‘Wat zeg je dan, Ethan?’

‘Dank u wel,’ antwoordde ik gehoorzaam.

Ik liep naar boven en zette het boek op de bovenste plank van mijn boekenkast, met de rug naar de muur gericht, zodat ik de titel niet kon zien. Sindsdien heb ik het niet meer aangeraakt. Niet één keer. Misschien staat het er nog wel, op die plank in mijn kamer, onder een decennia oude laag stof.

Uit deze herinnering komt een andere voort, onverwachts, plotseling. Als een film die verkeerd is gemonteerd en zomaar van de ene scène op de

andere overspringt.

Mijn laatste Halloween met Billy, toen we in onze kostuums langs de deuren liepen. Ik was verkleed als het personage van Sam Neill uit *Jurassic Park*, de frisse oktoberavond trotserend in een dunne kakibroek, een spijkershirt en een rode halsdoek. Billy was verkleed als spook, compleet met grijze schmink, wit gepoederd haar en plastic ketenen.

Naderhand zaten we in mijn keuken te snoepen. Hoewel Billy zijn gezicht had gewassen, waren er spoortjes van de schmink achtergebleven. Zijn ogen werden omrand door lichte ringen en er liep een veeg grijs over zijn wang. Kauwend op een mini-Snickers zei hij: 'Wat zou jij doen als je een geest zou ontmoeten?'

'Gillen en wegrennen,' antwoordde ik. 'Jij niet dan?'

Billy schudde zijn hoofd. 'Ik zou proberen ermee te praten. Dat is wat ze eigenlijk willen. Dat je ze ziet.'

'En als ze je proberen te vermoorden?'

'De meeste geesten kunnen je geen kwaad doen,' zei Billy, alsof dat de meest logische zaak ter wereld was.

Dat – naast zijn overduidelijke ernst – bracht me ertoe te zeggen: 'Je weet toch wel dat geesten niet bestaan, hè?'

'Jawel, ze bestaan wel.'

'Waarom zien we ze dan nergens?' vroeg ik. 'Waarom lopen er dan geen geesten op straat? Of in de supermarkt?'

'Ten eerste zijn veel geesten onzichtbaar, dus de meeste kun je niet zien,' zei Billy, die nadrukkelijk met de helft van zijn candybar in de lucht porde. 'Ten tweede zijn ze óveral. Ik durf te wedden dat er nu geesten door het bos hierachter zwerven.'

De gedachte alleen al joeg een rilling door mijn lijf. In tegenstelling tot Billy ben ik nooit een liefhebber geweest van geesten. Ik heb me die nacht na Halloween ver onder mijn dekbed begraven, te bang om een blik op mijn slaapkamerraam te werpen, voor het geval ik een geest boven de rand van het bos zou zien zweven.

'Het enige wat geesten willen is dat je weet dat ze er zijn,' had Billy zijn verhaal vervolgd. 'Ze proberen niet expres mensen bang te maken.'

'Nou, volgens mij is iedereen bang voor geesten.'

'Ik niet,' had Billy trots gezegd.

Ping!

De melding maakt een eind aan de herinnering en ik pak mijn telefoon weer, nu geërgerd. Wat voor dier zich ook in de achtertuin bevindt, ik wil dat het weggaat. Maar als ik de app open, zie ik geen dier.

Ik zie Vance Wallace.

Hij staat tussen de magnolia en het bos, zich blijkbaar niet bewust van de camera. Hij ziet eruit als een man die wakker is geschrokken – pyjamabroek, grijs T-shirt, haar dat alle kanten op piekt. Pantoffels aan zijn voeten. Grassprietjes die gisteren gemaaid zijn klevend aan de zolen.

Dertig seconden later ben ik buiten en loop ik voorzichtig over het gazon. Als Vance me ziet, strompelt hij naar me toe. Van dichtbij zie ik dat hij compleet van de kook is. Verward. Er is geen teken van herkenning in zijn ogen, al heeft hij me gisteren nog gezien, en hij staart me recht aan.

‘Meneer Wallace?’ zeg ik. ‘Gaat het wel?’

‘Heb je hem gezien?’ zegt hij met een stem die te zacht is om bars te klinken en te bruusk om een fluistering te zijn.

‘Wie?’

‘Die jongen van Barringer.’

Anders dan Vance Wallace fluister ik wél. ‘Meneer Wallace, Billy is dood.’

Vance pakt mijn onderarm en houdt hem in een ijzeren greep. Zijn hoofd is er misschien niet helemaal bij, maar de spieren van meneer Wallace werken nog naar behoren.

‘Ik heb hem gezien,’ zegt hij. ‘Ik ben hem gevolgd. Hij is terug.’

Hij draait zich om naar het bos, waar het nu wemelt van de schaduwen. Ik zie niets in het halfdonker. Alleen bomen zo ver als het oog reikt in het licht van de maan.

‘Weet u zeker dat het geen hert was of zo?’ vraag ik.

‘Het was geen hert,’ broemt Vance. ‘En die jongen van Barringer heeft niet veel goeds in de zin.’

In de verte hoor ik voetstappen op het gras. Ik draai me om en zie dat Ashley om het huis heen aan komt rennen, met Henry in haar kielzog. Instinctief weet ik waarom ze hier is en waarom ze haar zoon bij zich heeft. Net als Mary Ellen Barringer toen die met Andy onze achtertuin in was gelopen, wil Ashley haar zoontje niet onbewaakt achterlaten.

‘Pap?’ zegt ze, buiten adem van inspanning en ergernis. ‘Verlaat het huis alsjeblieft niet zonder het me te vertellen.’

‘Maar ik heb hem weer gezien.’

‘We hebben het hier al over gehad. Je hebt niemand gezien.’

‘Jawel, verdomme nog aan toe!’

‘Kom maar mee naar huis.’ Ashley probeert hem bij zijn arm te pakken, maar Vance schudt zich los.

‘In godsnaam zeg, ik kan zelf wel naar huis lopen. Behandel me niet als een baby, Trish.’

Achter haar hapt Henry naar adem. Ashleys ogen gaan wijd open en glinsteren van pijn. Diezelfde pijn klinkt door in haar stem als ze zegt: ‘Ik ben het, pap. Ashley. Mama is er niet meer.’

Meneer Wallace kijkt haar een ogenblik met een verwarde blik aan. Die uitdrukking verdwijnt snel en maakt plaats voor iets wat dicht bij pure paniek komt. Hij doet zijn mond open om iets te zeggen, maar Ashley sust hem en zegt dat hij zich geen zorgen hoeft te maken. Ze neemt hem weer bij de arm, en deze keer laat meneer Wallace het toe.

Onder het weglopen draait Vance zich nog eens om en kijkt naar het bos.

‘Ik lieg niet,’ zegt hij tegen me. ‘Er is daar iets.’

‘Zo is het wel genoeg, pap. Laten we naar huis gaan.’ Ashley werpt me een blik toe over haar schouder. ‘Loop je mee, Ethan? Ik kan je hulp wel gebruiken.’

TWAALF

Terwijl Ashley haar vader naar zijn slaapkamer brengt, sta ik op de overloop om ervoor te zorgen dat Henry weer naar bed gaat. Geen probleem, zo blijkt. Henry lijkt in de verste verte niet op mijn tienjarige ik. Ik zong altijd het liedje van verlangen en smeekte of ik nog vijf minuten op mocht blijven. Ironisch genoeg, als je bedenkt hoezeer ik nu verlang naar een ongestoorde nachtrust.

Henry, misschien wel met een vooruitziende blik op zijn latere leven, kruipt simpelweg onder de wol en pakt een boek van zijn nachtkastje. Hij is bezig aan een ander deel uit de *Kippenvel*-serie: *Het spookt bij de burens*.

‘Word je niet bang als je dat leest voor het slapengaan?’ vraag ik.

‘Nee,’ zegt Henry. ‘Het is maar fictie. En ik lees graag over spoken en monsters.’

‘Ik had vroeger een vriendje dat daar ook van hield. Hij was gefascineerd door spoken en geesten.’

‘Billy Barringer,’ zegt Henry. De naam klinkt vreemd uit de mond van zo’n jong iemand.

‘Wie heeft je over hem verteld?’

Henry duwt zijn bril omhoog over zijn neusbrug. ‘Mijn moeder. Ze zei dat hij een aardig jongetje was dat zomaar verdween, en dat ik haar daarom altijd moet vertellen waar ik naartoe ga.’

Ik zou niet verrast moeten zijn dat zelfs Ashley het verhaal van Billy slechts als waarschuwing heeft gebruikt, maar dat ben ik wel. Billy zal toch wel meer voor haar hebben betekend? Of misschien heeft ze net als Russ weinig herinneringen aan hem en heeft ze niet erg om hem getreurd. Misschien geldt dat wel voor iedereen.

Voor iedereen behalve voor mij.

‘Niet te lang lezen, hoor,’ zeg ik als ik de plafondlamp uitknip. ‘Slapen is belangrijk.’

Als ik de deur achter me wil dichtdoen, houdt Henry me tegen.

‘Meneer Marsh, vindt u mij raar?’

Ik draai me naar hem om en verwonder me erover hoe jong hij eruitziet, zo half onder zijn dekbed in de warme gloed van zijn bedlampje.

‘Nou?’ dringt Henry aan als ik niet meteen antwoord geef.

Ik weet niet wat ik moet zeggen. Als ik eerlijk ben, ja, dan vind ik Henry best raar, maar het zou hardvochtig zijn om hem dat te vertellen. Aan de andere kant wil ik niet tegen hem liegen. Er wordt door volwassenen al veel te veel tegen kinderen gelogen, omdat ze denken dat ze hen zo ontzien.

‘Maakt het dan wat uit of je raar bent?’ zeg ik.

Henry knikt. ‘Een beetje wel.’

‘Volgens wie dan?’

‘Nou ja. Andere mensen, denk ik.’

‘Kinderen van jouw leeftijd, bedoel je?’

‘Ja,’ geeft Henry toe. ‘Ik moet misschien wat toeschietelijker zijn.’

Zo’n kleine jongen zo’n woord – correct – te horen gebruiken, ontlokt me een glimlach. Soms is raar verre van erg.

‘Ik zal je een geheim vertellen,’ zeg ik terwijl ik door de kamer loop en op de rand van zijn bed ga zitten. ‘Iets wat de meeste mensen pas beseffen als ze ouder zijn. Maar iederéén is een beetje raar. Sommige mensen kunnen het beter verbergen dan andere, maar het is echt waar. Iedereen is raar.’

‘U ook?’

‘Ik ook.’ Ik probeer er niet bij stil te staan hoe waar deze bekentenis is.

‘Dus het maakt niet uit dat ik een beetje raar ben?’

‘Wees gewoon jezelf, dat is het enige wat telt,’ zeg ik. ‘En sommige mensen vinden je misschien niet leuk zoals je bent, maar een hele hoop anderen wel. Echt waar.’

Ik geef een klopje op zijn been en maak aanstalten te vertrekken. Opnieuw houdt Henry me tegen als ik in de deuropening sta, deze keer door op formele toon ‘Goedenacht meneer Marsh’ te zeggen.

‘Goedenacht meneer Wallace,’ speel ik het spel mee.

Henry knikt tevreden en ik verlaat de kamer. Op de overloop tref ik Ashley aan, leunend tegen de muur naast Henry’s deur, waar ze ongetwijfeld ieder woord heeft gehoord.

‘Je kunt goed met kinderen omgaan,’ zegt ze.

‘O ja? Ik dacht altijd van niet.’

‘Je bent een pro. Het is verbazingwekkend dat je er zelf geen hebt.’

Ik volg haar de trap af, naar de keuken, waar ze een kastje opentrekt en er twee glaasjes en een fles tequila uit tevoorschijn haalt. Ze houdt vragend haar hoofd schuin. *Zullen we?* Mijn antwoord is ja, helemaal als we het over kinderen gaan hebben.

Ik ga zitten terwijl Ashley de fles en glaasjes op tafel zet en vervolgens wat limoenen uit de koelkast haalt. Met haar rug naar me toe zegt ze, terwijl ze ze in partjes snijdt: 'Wilden jij en je vrouw kinderen?'

'Zij wel,' zeg ik. 'Ik niet.'

'Dat begrijp ik wel.'

Claudia begreep het niet. Niet dat ik, om Henry's vocabulaire maar even te lenen, toeschietelijk was met de reden waarom ik geen kinderen wilde. Als we er discussies over hadden, wat op het laatst vaak voorkwam, weigerde ik het haar te vertellen. Pas tijdens onze laatste ruzie had ik het onthuld.

'Vertel nou waaróm je geen kind wilt,' zei ze.

'Er is geen specifieke reden.'

'Die is er heus wel, Ethan.'

'Er zijn heel veel stellen die ervoor kiezen geen kinderen te krijgen, om een hele rits aan redenen.'

'Ligt het aan mij?' had Claudia met gepijnigde stem gevraagd.

'Natuurlijk niet. Ik denk dat je een geweldige moeder zou zijn.'

Ik had geprobeerd haar in mijn armen te nemen, maar ze maakte zich los en liep naar de andere kant van onze slaapkamer. 'Wat is het dan? Je weet dat ik een baby wil. Je hebt zojuist gezegd dat ik een geweldige moeder zou zijn. Ik denk dat jij een geweldige vader zou zijn. We hebben allebei een goede baan. We hebben financiële zekerheid. Er is geen reden waarom we het niet op z'n minst zouden kunnen proberen, behalve dan dat er iets is wat jij me niet vertelt.'

'Ik wil gewoon geen vader worden,' zei ik. 'Is dat geen goede reden dan?'

'Eerlijk gezegd: nee.'

'Nou, dat zou het wel moeten zijn. Maar blijkbaar doen mijn gevoelens er niet toe.'

Dat was een rotopmerking. Dat realiseer ik me nu, en toen beseftte ik het waarschijnlijk ook wel, maar op dat moment was ik boos. Op Claudia, ja, maar vooral op mezelf omdat ik niet eerlijk tegen haar was, hoewel ze met de minuut erger van streek raakte.

'Je vertelt me niet wat je voelt!' had ze geschreeuwd, haar ogen groot en al glinsterend van de tranen die nog zouden komen. 'En je hebt geen idee hoeveel pijn dat doet. Ik ben je vrouw, Ethan. Je zou niet bang moeten zijn om met me te delen wat je voelt.'

‘Zelfs als het iets is wat je niet wilt horen?’

‘Juist dan. Want hoe kunnen we dit samen oplossen als maar een van ons beiden weet wat het probleem is?’

‘Het kan niet worden opgelost,’ zeg ik. ‘Dát is het probleem.’

‘Maar vertel het me dan in elk geval. Alsjeblieft.’ Claudia keek me aan vanaf de andere kant van de kamer. Een van de tranen gleed al over haar wang. ‘Ethan, ik moet weten waarom je geen kinderen wilt.’

Ik had me vermoeid op het bed laten zakken, in de wetenschap dat ik op het punt stond het hart van mijn vrouw te breken.

‘Omdat kinderen verdwijnen.’ Het uitspreken van mijn waarheid voelde niet als een gewicht dat van mijn schouder viel, maar als een plotselinge verdubbeling ervan.

Claudia streelde mijn wang en gaf me een kus op mijn voorhoofd. ‘Ik begrijp het,’ zei ze zacht, en ik geloofde haar. Ze wist wat er met Billy was gebeurd. Ze wist welk effect dat op me had gehad. En daarom wist ze ook dat ik nooit, maar dan ook nooit, van gedachten zou veranderen.

‘Het spijt me,’ fluisterde ik.

‘Dat weet ik,’ zei Claudia.

En toen had ze onze slaapkamer voor de allerlaatste keer verlaten.

‘Zo,’ zegt Ashley, die me terug naar het heden brengt door een schaalte limoenpartjes en een zoutvaatje voor me op tafel te zetten. Ze schenkt ons allebei een shotje in.

We likken aan onze handen en bestrooien ze met zout, dat we er weer aflikken, waarna we de tequila in één teug naar binnen slaan en ten slotte op een partje limoen zuigen. De tequila, goedkoop maar sterk, brandt in mijn keel.

Ik krijg een korte hoestbui.

Ashley geeft een klap op de tafel. ‘God, dat had ik nodig,’ zegt ze. ‘Ik wed dat je niet had gedacht dat je ooit nog eens een shotje zou drinken met je oude oppas.’

‘Nee, dat had ik nooit gedacht.’

‘Het leven zit vol verrassingen, hè? Ik bedoel, ik had ook nooit gedacht dat ik weer aan Hemlock Circle zou komen te wonen. Voor jou geldt vast hetzelfde. Jij had van iedereen de beste reden om hier ver vandaan te blijven.’

‘Er waren weinig andere opties,’ zeg ik, maar ik ga niet in op het hoe en waarom. Er is meer dan een shotje tequila voor nodig om me daarover aan

het praten te krijgen.

‘Het is gewoon eng hoe weinig het hier is veranderd.’ Ashley kijkt rond in het vertrek, maar ik weet dat ze eigenlijk doelt op wat zich buiten deze keukenmuren bevindt. Hemlock Circle. ‘De huizen zijn hetzelfde. De mensen zijn hetzelfde. In sommige opzichten lijkt het alsof ik nooit weg ben geweest. Terwijl ik hier alleen maar vandaan wilde en nooit had willen terugkomen.’

‘Waarom ben je niet weggebleven?’

‘Mijn vader had me nodig,’ zegt Ashley. ‘Ik bedoel, hij had me ook al even nodig nadat mijn moeder overleed, hoor. Toen ben ik een paar weken gebleven, maar niet langer. Ik wist hoe gemakkelijk het zou zijn om dit leven weer ingezogen te worden, en ik was niet van plan dat te laten gebeuren. Maar op een gegeven moment begon mijn vader dingen te vergeten en verward te raken. En elke keer als ik op bezoek kwam, was het erger. Op een dag stond hij bij Deepika Patel voor de deur en zei hij dat hij niet meer wist in welk huis hij woonde. Toen was het onontkoombaar.’

Ze vult de shotglaasjes nog eens en we doen het nog een keer. Likken, achteroverslaan, zuigen. Deze keer lukt het me om niet te hoesten, maar de tequila maakt me al wat losser. ‘Dus alles wat je vader zei – dat hij Billy in jullie tuin zag en hem was gevolgd naar mijn tuin – is alleen waar in zijn verbeelding?’

‘Het is eerder verwarring.’

‘Ben je daar zeker van?’

‘Natuurlijk.’ Ashley kijkt me nieuwsgierig aan. ‘Ben je nu al dronken?’

‘Nee. Ik dacht gewoon...’ Ik zwijg en probeer een manier te bedenken om het te zeggen zonder gestoord over te komen. En als een fantast. Een sneue figuur. ‘Ik dacht dat ik Billy’s aanwezigheid voelde. Een paar nachten geleden.’

‘Waar? In je huis?’

‘De tuin. En overal aan Hemlock Circle. Ik heb... dingen gezien.’

‘Heb je daarom die camera gekocht?’

‘Ja,’ zeg ik. ‘Om uit te zoeken wat er aan de hand is. Want sinds jouw vader heeft gezegd dat hij ook dingen ziet, vraag ik me af of...’

‘... er iets van waarheid in zit?’ vraagt Ashley. Haar toon maakt duidelijk dat ze ‘gestoord’ en ‘fantast’ heeft overgeslagen en meteen heeft geconcludeerd dat ik een sneue figuur ben. ‘O, Ethan. Het is fijn om te

denken dat onze dierbaren nog dicht bij ons zijn nadat ze dit leven hebben verlaten. Maar helaas werkt het zo niet.'

'Hoe weet je dat zo zeker?'

'Ik geloof in de wetenschap. En wat mijn vader zegt moet je niet serieus nemen. Ik vind het vreselijk om dat over mijn eigen vader te zeggen, maar het is nu eenmaal zo. Het gaat niet goed met hem. En daarom ben ik teruggekomen, ook al was het het laatste wat ik wilde.'

'En Henry?' vraag ik. 'Vindt hij het hier fijn?'

'Ik geloof het wel. We zullen zien hoe het gaat als school weer begint. Zoals je al hebt opgemerkt, is hij een bijzonder kind.'

'Daar is niets mis mee,' zeg ik. 'Toen wij zo oud waren als hij was anders zijn een handicap. Tegenwoordig is het cool.'

'Toch maak ik me zorgen. Hij is zo gevoelig. Superslim. Heel wat slimmer dan ik. Maar kinderen kunnen zo wreed zijn. Sinds ik in mijn eentje voor hem zorg, ben ik voortdurend bang dat ik het verkeerd doe.'

We nemen een derde shotje. Nadat ik mezelf zojuist heb vernederd, kan ik dat wel gebruiken. Deze keer sla ik het zout en de limoen over. Ik sla alleen de tequila zonder aarzelen achterover.

'Waar is Henry's vader?'

'Die is niet in beeld,' zegt Ashley, waarna ze nog een partje limoen leegzuigt. 'Nooit geweest. Hij weet niet dat Henry bestaat. En ik, nou ja, ik weet niet precies wie hij is.'

'O.' Ik zou willen dat ik de vraag kon terugnemen. 'Het was niet mijn bedoeling om te...'

'Nee, het is oké.' Ashley draait het partje bijna tot pulp. 'Het is wat het is. Mijn moeder was net overleden en ik was in Los Angeles, waar ik al woonde sinds mijn studententijd. Ik maakte mezelf nog steeds wijs dat ik het kon maken in de muziekbusiness. Maar daar wordt vijfendertig al als stokoud beschouwd. Ik wedijverde om stageplekken met twintigjarigen. Al die tijd bleef ik dezelfde onnozele partygirl die ik op de middelbare school en de universiteit was. Niets werkt zo goed tegen teleurstelling als alcohol. En toen, oeps, werd ik zwanger. En ik had geen idee wie van de vele anonieme eikels met wie ik me had ingelaten daarvoor verantwoordelijk was. Kortom; ik had een puinhoop van mijn leven gemaakt.'

'Je lijkt het nu op orde te hebben,' zeg ik.

'Dat is aan Henry te danken. Zodra ik dat plusje op de zwangerschapstest zag, veranderde mijn hele manier van denken. Het ging niet alleen meer om

mij, snap je?’

Onwillekeurig hoor ik Claudia’s stem in mijn hoofd, die avond dat ze me vertelde dat ze een baby wilde.

Wij zijn alleen maar wij.

Alsof dat niet genoeg was.

‘Heb je er ooit spijt van gehad?’ vraag ik. ‘Dat je moeder bent geworden?’

Ashley schudt haar hoofd. ‘Geen seconde. Een jongen als Henry opvoeden is niet gemakkelijk. Helemaal niet. En ik weet dat ik het niet had hoeven doen. Ik had andere opties. Maar elke keer als ik naar hem kijk, weet ik dat ik de wereld iets goeds heb gegeven.’

‘En hoe nu verder?’ vraag ik. Mijn hoofd gonst van de tequila. ‘Ben je van plan hier een tijdje te blijven?’

‘Dat weet ik nog niet.’ Ashley schroeft de dop terug op de tequilafles. ‘Mijn vader wordt niet meer beter. En vroeg of laat zal er iets aan zijn situatie moeten veranderen. Daarna, wie weet? Er blijken ergere plekken te zijn om te wonen dan Hemlock Circle. En wat zijn jouw plannen?’

‘Geen idee. En al helemaal niet meer nu Billy is gevonden. Er liggen hier te veel herinneringen en ik weet niet wat ik ermee aan moet.’

‘Ik dacht altijd dat ik aan dit alles zou ontsnappen,’ zegt Ashley. Dat is precies wat ik de hele week al voel, maar nog niet onder woorden heb weten te brengen. ‘Het lijkt wel alsof het voorbestemd was of zo. Alsof het niet uitmaakte hoe ver weg ik zou gaan, alsof ik hoe dan ook terug zou worden getrokken naar deze plek.’

Vrijdag 15 juli 1994

11.52 uur

‘God, wat haat ik het hier,’ zegt Ashley, met de hoorn tussen haar hals en schouder geklemd terwijl ze een pleister om haar duim wikkelt. Ze heeft gitaar gespeeld – althans, ze heeft een poging gedaan – en een snaar vanuit de verkeerde hoek aangeslagen, waarbij ze een sneetje in haar duim heeft opgelopen.

‘Zo erg is het niet, hoor,’ zegt Tara. ‘Ik zou een moord doen om in jouw buurt te mogen wonen.’

Hierdoor voelt Ashley zich een beetje schuldig, want Tara woont in de stad, in een bescheiden huis naast een tandartspraktijk. Ze heeft weleens geklaagd dat ze haar slaapkamerraam overdag nooit kan openzetten vanwege het gesnerp van de tandartsboor. Dat lijkt Ashley nog erger dan wakker worden van de vrouwen van Hemlock Circle die zich onder haar raam hebben verzameld, zoals vanochtend was gebeurd.

Maar vandaag hadden de vrouwen op gedempte toon gesproken, waardoor Ashley vermoedde dat ze het over een van hun kinderen hadden.

Een geliefd gespreksonderwerp.

Ach, ze begrijpt het wel. Hemlock Circle is een soort bubbel. Onderdeel van een grotere wijk, dat wel, maar ook op zichzelf staand, omgeven door bossen, als een verstotene uit een van die duffe boeken die ze moet lezen voor Engels. Hester Prynne uit *The Scarlet Letter*. Daar doet de cul-de-sac haar aan denken. Die arme, verrekte Hester Prynne, maar dan zonder het schandaal. Hier gebeurt nooit iets smeüigs of spannends. Behalve misschien dan wat er met Johnny Chen is gebeurd, maar dat was eerder droevig.

Ashley wordt nog steeds somber als ze aan Johnny denkt. Een paar jaar geleden was ze een beetje verliefd op hem geweest, toen ze altijd samen aan het eind van de straat op de schoolbus wachtten. Nu is hij dood, iets wat ze soms nog steeds niet kan geloven. Een overdosis? Op zijn leeftijd? Zo gaan rocksterren dood. Geen knappe, verlegen, leergierige jongens als Johnny.

Wat de gedempte stemmen verklaart van de dames van de cul-de-sac wanneer ze over hun kinderen praten. Dan zijn ze serieus, vooral als het iets betreft wat hen allemaal raakt. Als enig kind weet Ashley niet goed wat ze ervan vindt dat ze met de andere kinderen uit de buurt is samengeklonterd

als verre neven en nichten op een bruiloftsreceptie. Ze heeft niets met de anderen gemeen, behalve het feit dat ze allemaal in hetzelfde buurtje wonen. Ze vindt ze niet eens echt leuk.

Nou, dat is niet waar. Ze vindt Ethan Marsh wel leuk. Dat is een aardig joch, hoewel hij soms naar haar staart alsof ze Claudia Schiffer is. Dat ziet ze door de vingers omdat het een onschuldige blik is, vol ontzag. Anders dan dat geloer van Ragesh Patel. Een paar weken geleden zag Ashley hem verstoep in het bos staan, turend naar haar huis. Dat joeg haar zo de stuipen op het lijf dat ze het haar vader had verteld, die meteen naar het naastgelegen huis beende en naar de Patels riep: 'Laat me die verrekke gluurder van een zoon niet meer achter mijn huis zien!' Ragesh ontkende het natuurlijk, maar Ashley weet wat ze heeft gezien.

Wat de andere kinderen van Hemlock Circle betreft: ze heeft weinig op met de lichtgeraakte Russell Chen, die van streek raakt om de kleinste dingen als hij met Ethan komt spelen wanneer ze op hem past. Ashley kent Andy Barringer, de jongste van allemaal, nauwelijks, maar ze heeft een zwak voor zijn oudere broertje, Billy. Het is een raar joch, wat haar zorgen baart. In deze wereld trekken rare kinderen pestkoppen aan, en ze is bang dat het leven voor Billy alleen maar moeilijker wordt als hij zich niet iets minder eigenaardig gaat gedragen.

'Deze wereld wordt met de dag gekker,' had Ashley haar moeder vanochtend horen zeggen, wat haar nieuwsgierigheid dusdanig had gewekt dat ze zachtjes uit bed was gestapt en naar het raam was geslopen. Misschien hadden ze het toch niet over een van de buurtkinderen. Maar toen was de groep alweer uiteengegaan en waren de vrouwen op weg naar huis om te gaan koken en schoonmaken of om een van die vele andere burgerlijke geestdodende alledaagse taken te vervullen.

Ashley zweert dat ze nooit zo zal worden. Zij heeft plannen. Voor de korte, middellange en lange termijn.

Op korte termijn wil ze genoeg geld bijeen zien te schrapen om in augustus naar Woodstock te gaan. Dat is haalbaar als ze elke cent van haar oppasgeld spaart en haar ouders weet wijs te maken dat ze met Tara en haar familie naar de Poconos gaat, in plaats van naar Upstate New York, om daar met Tara en haar nichtje een muziekfestival te bezoeken. Het liegen is gemakkelijk. Ze liegt zo vaak tegen haar ouders. Het is de smoes die haar zorgen baart. Hoewel haar ouders en Tara's moeders niet bevriend zijn,

bestaat er altijd het risico dat ze elkaar tegenkomen bij de Stop & Shop of de bioscoop in het centrum van Princeton.

Ook haar plan voor de middellange termijn is simpel: haar middelbareschooldiploma halen en dan met gezwinde spoed hier vertrekken. Ze is niet de beste leerling. Ze verveelt zich op school en eerlijk gezegd is ze te lui om zich te wijden aan dingen waar ze niet om geeft. Maar mevrouw Daniels heeft gezegd dat haar cijfers hoog genoeg zijn om te kunnen gaan studeren, en meer hoeft Ashley niet te weten.

Haar langetermijnplan is echter niet eenvoudig. Haar vader heeft te kennen gegeven dat hij graag wil dat ze naar de Rutgers University gaat om sportwetenschappen te studeren, waarna ze dan voor zijn sportscholen kan komen werken. Ashley heeft de moed nog niet kunnen opbrengen om hem te vertellen dat dit niet gaat gebeuren. Maar dat gaat ze wel doen, als ze eenmaal heeft bedacht wat ze dan wél met haar leven wil. Ze weet dat het in elk geval iets met muziek zal worden. Ze weet alleen nog niet hoe en wat. Ze kan absoluut niet zingen en het enige instrument dat ze kan bespelen is de gitaar – en niet al te best. Maar marketing of pr zou een mogelijkheid kunnen zijn, dus daarom veert ze nu op als Tara zegt: ‘Trouwens, ik heb gehoord dat Steve Ebberts vanavond naar het feest komt.’

Het feest in kwestie wordt gehouden door Brent Miller, wiens ouders met zijn zusje een lang weekend naar Cape May gaan. Ashley heeft al tegen Tara gezegd dat ze niet gaat. De laatste keer dat ze Brent Miller zag, was op het examenfeest van Sherri Benko, en daar was hij zo handtastelijk geworden dat ze hem een knietje had moeten geven. En daarmee was hij nog goed weggekomen, want Ashley is sterker dan ze eruitziet. Dat krijg je als je vader een aantal sportscholen bezit. Ze doet al sinds haar tiende aan gewichtheffen. Ze is niet enórm. Niet zoals die superstoere vrouwen van *American Gladiators* met nekken als boomstammen, die bijvoorbeeld een Volkswagen Beetle kunnen optillen. Maar ze is wel gespierd.

‘Weet je dat zeker?’ vraagt Ashley, die nu de hoorn met haar hand tegen haar oor houdt, hoewel haar duim nog steeds zeer doet.

‘Heel zeker,’ zegt Tara.

Nou, dat verandert de zaak. Niet dat Ashley op Steve valt of zo. In feite ziet hij er best stom uit en is hij eigenlijk niet eens aardig. Maar zijn oudere broer werkt voor Warner Music, en ze is meer dan bereid om te doen alsof ze Steve leuk vindt als hij een schakel kan vormen naar de muziekindustrie, hoe zwak die schakel ook moge zijn.

Ze gaat niet met hem daten. Ze weigert haar leven om een jongen te laten draaien. Maar als het moet, kan ze best doen alsof ze hem leuk vindt.

‘Kan ik met je meerijden?’

‘Gaat niet lukken,’ zegt Tara. ‘Mijn moeders gaan met de auto op bezoek bij mijn tante in Pennsylvania.’

‘Hoe kom jij er dan?’

Tara slaakt een zucht. ‘Ik ga niet. Tenzij ik met jou kan meerijden.’

‘Ik bedenk wel iets,’ zegt Ashley met stelligheid.

En dat doet ze. Ze weet dat het feest, het mogelijke contact met Steve Ebberts, Woodstock, studeren en een carrière in de muziek allemaal noodzakelijke stappen zijn naar haar echte doel: later geen leven leiden als haar moeder en de andere vrouwen van Hemlock Circle. Ze houdt van haar moeder en ze heeft geen problemen met de anderen, maar hun leven lijkt haar niks. Kinderen grootbrengen. Het huishouden doen. Roddelen op het gazon. Het is allemaal zo ordelijk, zo gewoontjes. En Ashley wil een rommelig leven. Niet té rommelig. Niet zoals Courtney Love. Maar rommelig genoeg om op haar sterfbed te kunnen zeggen dat ze heeft gelééfd.

Zonder spijt.

Dat is het leven dat ze wil.

Zelfs als dat betekent dat ze Hemlock Circle gaat verlaten om nooit meer om te kijken.

Ashley hoort haar moeder vanuit de gang naar boven roepen. ‘Ash? Ben je boven? Het is tijd om naar je werk te gaan, lieverd.’

Ashley kijkt op de Swatch aan haar pols. Shit. Ze moet over twee minuten bij de Marshes zijn.

‘Tara, ik moet gaan,’ zegt ze, waarna ze ophangt en de bloederige tissue en pleisterverpakking in de prullenbak gooit. Ze steekt haar voeten in een paar Keds en holt naar beneden. ‘Doeg mam!’ roept ze op weg naar de voordeur.

Hoewel ze gemakkelijk een vakantiebaantje had kunnen krijgen in een van de sportscholen van haar vader, had Ashley de kans om op Ethan Marsh te passen met beide handen aangegrepen. De werktijden, elke weekdag van twaalf tot vijf, zijn veel gunstiger dan die in de sportschool, waarvoor ze elke ochtend in alle vroegte zou moeten opstaan. Bovendien zou haar vader precies weten wat ze verdiende als ze daar werkte, wat het lastiger zou maken om heimelijk geld opzij te leggen, zoals ze de hele zomer al doet.

Over een paar weken zal het geld dat Joyce Marsh haar betaalt – contant – genoeg zijn om alle kosten voor het uitstapje naar Woodstock te dekken.

Ashley loopt langs de ronding van de cul-de-sac naar het huis van de Marshes en huppelt over het gazon naar de voordeur. Als die opengaat, verwacht ze door Ethan te worden begroet, die zoals altijd blij zal zijn haar te zien. In plaats daarvan doet mevrouw Marsh open. Ze knippert verward met haar ogen en Ashley is al net zo beduusd. Moet mevrouw Marsh niet op haar werk zijn?

‘O jee,’ zegt mevrouw Marsh op een manier waarvan Ashley de moed in de schoenen zakt. ‘Ik ben helemaal vergeten het je moeder te vertellen.’

Ashley voelt de bui al hangen. ‘Wat te vertellen?’

‘Het spijt me heel erg, maar we hebben je de rest van de zomer niet meer nodig.’

‘O,’ zegt Ashley. ‘Heb ik iets verkeerd gedaan?’

‘Nee, je bent geweldig,’ zegt mevrouw Marsh. ‘Ethan is dol op je. Maar eh, nou ja, ik ben opgehouden met werken. En aangezien ik de hele dag thuis zal zijn, heeft het geen zin om een oppas voor Ethan te hebben. Het spijt me dat ik het je niet eerder heb laten weten.’

Op dat moment ziet Ashley haar kortetermijnplan voor de rest van de zomer als een zeepbel uiteenspatten. Geen geld meer verborgen houden voor haar ouders. Geen Woodstock. Maar ze wil mevrouw Marsh geen rotgevoel bezorgen, dus zegt ze: ‘Ik begrijp het. Prima.’

‘Nee, het is niet prima,’ zegt mevrouw Marsh. ‘We hebben een afspraak voor de hele zomer gemaakt en jij rekende natuurlijk op dat geld. Ik kan je geven wat we je de komende week zouden betalen, en als we ’s avonds iemand nodig hebben, ben jij de eerste die we vragen.’

‘Dat is aardig,’ zegt Ashley terwijl ze in haar hoofd uitrekent hoeveel ze nodig heeft om naar Woodstock te gaan. ‘Ik waardeer het zeer.’

‘Dank voor je begrip.’

Tot haar verrassing geeft mevrouw Marsh haar dan een knuffel. Ashley staat het toe en wacht tot de ongemakkelijke situatie voorbij is. maar het wordt alleen maar ongemakkelijker.

Want op dat moment begint Joyce Marsh te huilen.

Eerst blijft Ashley als verstijfd stilstaan, in de hoop dat het ophoudt. Als duidelijk blijkt dat het huilen niet snel zal stoppen, maar alleen maar erger wordt, neemt ze het heft in handen.

‘Kom, dan gaan we naar binnen,’ zegt ze, want ze weet hoe graag de vrouwen van Hemlock Circle roddelen – ook haar eigen moeder. En de aanblik van Joyce Marsh huilend op haar drempel zal beslist reden tot roddelen zijn.

Eenmaal binnen loodst Ashley mevrouw Marsh mee naar het eiland in de keuken, waar ze Ethan gewoonlijk tussen de middag zijn lunchhapje geeft.

‘Wilt u iets drinken?’ vraagt ze, alsof ze nu de oppas van mevrouw Marsh is.

‘Nee, dank je wel.’ Mevrouw Marsh haalt diep adem en veegt haar tranen weg. ‘Wat is dit beschamend.’

‘Ik begrijp het,’ zegt Ashley, hoewel dat niet zo is. Haar belangrijkste bron van inkomsten, om nog maar te zwijgen van haar plannen voor de zomer, is zojuist in rook opgegaan. Als er iemand zou moeten huilen, is zij het wel.

Mevrouw Marsh pakt een papieren zakdoekje en snuit haar neus. ‘Het is lief dat je dat zegt. Maar toch spijt het me dat je dit hebt moeten zien. Ik ben gewoon... nou ja, van streek omdat ik ben ontslagen.’

Ze heeft het laatste woord amper uitgesproken voordat ze weer begint te huilen, deze keer schokschouderend en met een heftig gesnik, zodat Ashley zich zorgen begint te maken. Heeft mevrouw Marsh een zenuwinstorting? Moet ze om hulp roepen? En waar is haar echtgenoot in godsnaam? Die gaat gewoonlijk pas rond halfeen naar de universiteit.

‘Stil maar,’ zegt Ashley, die hoort hoe zinloos het klinkt. Hebben die woorden ooit iemand getroost?

‘God, wat ben ik een hopeloos geval,’ zegt mevrouw Marsh tussen haar snikken door. ‘Ik weet dat ik dankbaar moet zijn voor wat ik heb. Een goede echtgenoot. Ethan. Dit huis. Maar ik wilde zelf iets bijdragen, snap je? En nu voel ik me zo... nutteloos.’

Haar tranen beginnen nog harder te stromen en Ashley realiseert zich dat er niets anders op zit dan een vriendin voor mevrouw Marsh te zijn. Dus ze springt op de kruk naast die van mevrouw Marsh, legt een arm om haar heen en laat haar op haar schouder uithuilen.

Terwijl Ashley zo met haar buurvrouw in haar perfecte keuken zit, hernieuwt ze haar belofte aan zichzelf dat ze nooit zal eindigen als mevrouw Marsh of een van de andere echtgenotes aan Hemlock Circle. Zij zal nooit afhankelijk worden van een echtgenoot. Zij zal nooit in tranen

uitbarsten omdat ze zich nutteloos voelt. En bovenal, wat er ook gebeurt: ze gaat suburbia verlaten.

En niets kan haar tegenhouden.

OceanofPDF.com

DE TIEN

Hoewel de afstand tussen Ashleys huis en dat van mij slechts de helft van de cul-de-sac beslaat, voelt het een stuk langer met drie shots tequila achter de knopen. Ik dein lichtjes heen en weer over de stoep voor de Wallaces en struikel bijna over de bloemstrook die ernaast loopt. De lamp boven de oprit flitst aan en ik schrik van het plotselinge licht.

Ik blijf even staan en probeer het bereik van de bewegingssensor van de lamp in te schatten. Hoe dichtbij moet je zijn om het licht te activeren? Om het uit te testen loop ik twintig passen terug. Ik wacht tot de lamp boven de garage van de Wallaces uitgaat.

Dan zet ik een stap naar voren.

En nog een.

Bij de derde stap flitst de lamp weer aan.

Ik schat in dat ik er ongeveer zes meter vandaan ben. Niet zo dichtbij als ik dacht dat nodig zou zijn. Inmiddels heb ik twee keer verschillende garagelampen aan Hemlock Circle aan zien gaan, schijnbaar door niets geactiveerd. Maar dat ik niemand zag, wil niet zeggen dat er niemand was. Het is heel goed mogelijk dat de lampen werden getriggerd door iemand op zes meter afstand in de tegenovergestelde richting, aan de achterkant van de huizen.

Maar wie dan?

Volgens Vance Wallace was het Billy. Hij had hem door de achtertuin zien rennen – een bewering die ik graag als onzin zou willen afdoen, maar dat kan ik niet. Want ik had rond hetzelfde tijdstip Billy's aanwezigheid in mijn achtertuin gevoeld.

En dan zijn er nog de honkballen. Waar alleen Billy en ik de betekenis van kennen. Ja, Ragesh inmiddels ook, maar die heb ik er pas over verteld nadat de eerste bal in mijn tuin was verschenen.

En dan is er nog het verontrustende feit dat een van de ballen ongemerkt is achtergelaten terwijl ik er stónd. Hoe kan ik niet hebben gezien dat iemand de achtertuin in kwam om daar een bal neer te leggen? Hoe is dat mogelijk?

Ik zie weer voor me hoe Vance Wallace er een uur geleden uitzag toen hij in mijn achtertuin stond. Niet alleen in de war en verfomfaaid. Er was nog

iets anders. Iets zorgwekkenders. Hij zag er angstig uit – en wat hij tegen me had gemompeld maakte het des te zorgwekkender.

Ik heb hem gezien. Ik ben hem gevolgd. Hij is terug.

Ondanks Ashleys uitleg dat het komt door de ziekte die zijn hersenen langzaam aantast, denk ik toch dat er iets anders aan de hand is. Iets wat te vreemd en te beangstigend is om waar te zijn.

Ik blijf weer stilstaan, deze keer voor het vroegere huis van de Barringers, en denk aan de wildcamera. Die had eerder vanavond drie meldingen naar mijn telefoon gestuurd. De eerste van een opossum. De derde van meneer Wallace, die naar mijn tuin was geleid door iemand van wie hij beweerde dat het Billy was.

De tweede foto heb ik nog niet bekeken. Spijtig genoeg, want die laat misschien zien wie Vance Wallace tot in mijn tuin is gevolgd.

Ik haal de telefoon uit mijn zak en open de app van de wildcamera, die nog steeds de verwarde gestalte van meneer Wallace in de achtertuin toont, met zijn blik op de bomen gericht. Mijn hart begint te bonzen. Op de voorgaande foto is misschien wel te zien waar hij naar stond te kijken.

Mijn vinger trilt wanneer ik weer over het scherm van mijn telefoon begin te swipen.

En ik bekijk de foto in de app door nerveus samengeknepen ogen.

Niet dat daar reden toe is. Want de opname die de wildcamera heeft doorgestuurd laat... niets zien. Slechts het grijsgroene gazon dat zich uitstrekt tot aan het bos.

Ik blijf naar de foto turen om na te gaan wat de wildcamera kan hebben getriggerd. Maar ik zie niets. Geen dieren. Geen nachtvogel of groot insect of zelfs maar een vallend blad.

Ik sta op het punt de app te sluiten als ik iets aan de bosrand zie, vaag zichtbaar tussen de bomen.

Een schaduw.

In de vorm van een mens.

Wat niet betekent dat er ook echt een persoon staat. Het kan zijn dat die schaduw daar altijd te zien is als de maan door de bomen schijnt. Ik swipe om de drie foto's te bekijken die de wildcamera in de tijdspanne van een paar minuten heeft genomen. De schaduw is alleen zichtbaar op de foto met het lege gazon, wat mijn maneschijntheorie ondermijnt.

Wat het ook is, het heeft bewógen.

Ik breng de telefoon dichterbij mijn gezicht om te kijken of er misschien een of ander dier aan het eind van de tuin staat. Een hert lijkt me het meest waarschijnlijk. Maar hoewel de schaduw nauwelijks te onderscheiden is van andere schaduwen in de donkerte, zie ik wel welke vorm hij heeft. Hoofd, nek, ronde schouders.

Dit is geen hert.

Het is een persoon.

Een klein iemand, zo te zien. Te oordelen naar de nabije bomen is de schaduw ongeveer een meter veertig lang. Ongeveer de lengte van een kind. Maar niet zomaar een kind. Ik herinner me plotseling hoe we in groep zes les kregen over gewichten en maten. Onze leerkracht, meneer Richardson, zette ons in een rij tegen de muur om te kijken hoe lang we waren. Ik was toen een meter veertig.

En Billy ook.

Ik haast me naar huis. Binnen ga ik meteen naar boven, waar ik pas stilsta voor de deur van mijn vroegere slaapkamer. Ik kan me niet heugen wanneer ik daar voor het laatst binnen ben geweest. Net als de achtertuin heb ik mijn slaapkamer jarenlang vermeden, om precies dezelfde redenen. Te veel herinneringen. Die ik graag wil vergeten. Het vergt alles wat ik in me heb om de deurknop om te draaien en de deur open te doen. Voorzichtig tuur ik naar binnen, alsof mijn jongere ik daar op me wacht.

Als ik de kamer binnenloop, is het alsof ik via een tijdmachine het verleden in word geworpen. Bijna alles in de kamer is nog hetzelfde als toen ik tien was. Hetzelfde behang met cowboys, paarden en dennenbomen dat ik had uitgekozen in een rare westernfase toen ik zes was. Hetzelfde bed. Hetzelfde bureau bij het raam, waar ik uit het raam naar de achtertuin keek in plaats van mijn huiswerk te doen.

En dezelfde boekenkast.

Die vult de muur tegenover het bed en is nog net zo hoog als in mijn herinnering. Toen ik klein was, had ik een krukje nodig om bij de bovenste plank te komen. Nu niet, maar ik moet me flink uitrekken.

Het boek waar ik naar op zoek ben, is gemakkelijk te vinden. Het is het exemplaar met de rug naar de muur. Ik trek het van de plank en veeg er een laagje stof af van misschien wel een centimeter dik. Ik bestudeer de kaft.

Het grote boek over geesten, spoken en andere verschijningen.

Ik neem plaats aan mijn bureau, op een stoel die is gebouwd voor iemand van dertig jaar jonger, en sla het boek open. Ik zie bladzijden vol levendige

illustraties. Sommige zijn met potlood omcirkeld, waarschijnlijk door Billy.

Ik blader door het boek en zie dat het alfabetisch is geordend, te beginnen met de *amadlozi*, Afrikaanse spirituele figuren, en eindigend met de *zuijin*, Japanse geesten die naar verluidt de poorten van heiligdommen bewaken.

Ik blader wat heen en weer, waarbij ik trollen en schimmen en een verschijning in ouderwetse kleding, omringd door een blauwgroene gloed tegenkom, die zo uit *Scooby-Doo* afkomstig zou kunnen zijn.

Dan stuit ik op een afbeelding waar mijn bloed van stolt.

Het is de afbeelding van een menselijke figuur in dezelfde kleur als een schaduw, maar met twee witte speldenprikjes als ogen. De afgebeelde geest is niet doorzichtig, zoals een typisch spook uit een film, maar ook niet volledig stoffelijk. Een donkere wolk in de vorm van een mens.

Ik vergelijk de illustratie met de foto op mijn telefoon. Hoewel de schaduw die de wildcamera heeft vastgelegd geen witte oogjes – of überhaupt ogen – heeft, lijkt de rest precies op de afbeelding in het boek.

Het is extra intrigerend dat Billy de figuur, net als enkele andere in het boek, met potlood heeft omcirkeld;

Schaduwmens.

Ik kijk naar de marge van de bladzijde. Wat ik daar zie veroorzaakt een angst die over mijn ruggengraat omlaagglijdt als druppels ijskoud water. Billy heeft er iets opgeschreven wat destijds misschien onbeduidend was, maar nu maar al te verontrustend is.

Deze is echt.

VEERTIEN

Het is middernacht en ik zit achter de laptop in mijn vaders werkkamer, waar ik het afgelopen uur door de ene paranormale website na de andere heb gescrold. Mijn hoofd tolt. Schaduw mensen blijken niet zo gemakkelijk te duiden te zijn als hun naam suggereert. Het zouden geesten kunnen zijn, maar ze zouden ook alleen in de verbeelding kunnen bestaan van mensen die lijden aan nachtangst. Of ze bestaan helemaal niet. Slechts in het perifere zicht dat degenen die ze zien voor de gek houdt.

Om de verwarring compleet te maken zijn er, als je het internet mag geloven, verschillende subcategorieën van schaduw mensen. De meeste schijnen niemand kwaad te doen. Ze verbergen zich alleen maar in hoeken om naar je te kijken, soms is het op het stalken af. Andere brengen weliswaar geen fysiek letsel toe, maar veroorzaken extreme angst en ongemak door louter hun aanwezigheid. En weer andere vallen, zo wordt beweerd, soms slapende slachtoffers aan, die ze slaan en proberen te wurgen.

Ik moet toegeven dat ik even huiver als ik dat lees. Ik vind mijn slapeloosheid ineens iets minder erg.

Sommige schaduw mensen dolen rond zonder zich bewust te zijn van de mensen om zich heen. Sommige verschijnen steeds op dezelfde plek. Er zijn zelfs schaduw dieren, hoewel ik daar met mijn verstand al helemaal niet bij kan. De wildcamera schijnt een bosschaduw mens te hebben opgepikt.

Als er al zoiets bestaat.

Ik ben er om een hele hoop redenen niet van overtuigd dat de wildcamera een schaduw mens heeft gefotografeerd. Het zou om een hapering van de camera kunnen gaan of om het silhouet van een dier dat vanuit de hoek van de camera toevallig net op een menselijke gedaante leek. En het zou nog honderd andere dingen kunnen zijn. Dat Billy dertig jaar geleden in een boek heeft neergekrabbeld dat schaduw mensen echt bestaan, wil nog niet zeggen dat het zo is.

Of dat hij er een geworden is.

Aan de andere kant: stel dat hij het wél is?

Want er gebeuren buiten rare dingen. Dat valt niet te ontkennen. En daarom blijf ik door paranormale sites scrollen met de rusteloze

concentratie van een tiener op zoek naar onlineporno. Vervolgens zoek ik naar gewone ouderwetse spoken en geesten. Een vergissing. Er zijn duizenden websites over geesten. Zoveel dat er een stekende pijn achter mijn ogen ontstaat.

Ik probeer de pijn weg te knippen terwijl ik door de zoekresultaten scroll en op een willekeurige site klik. Daar tref ik een lange lijst aan van alle verschillende soorten geesten die over de hele wereld bekend zijn. Een héél lange lijst. Van meer dan de helft heb ik nog nooit gehoord. Schimmen en schaduwen. Djinns en *mylingar*. Poltergeisten en fantomen en uit as verzezen verschijningen.

Na nog een uur scrollen, klikken en lezen denk ik dat ik de situatie aardig in beeld heb. Nou ja, een mógelijke situatie. Een die iedereen die ik het zou vertellen aan mijn gezond verstand zal doen twijfelen. Eerlijk gezegd maak ik me daar zelf ook zorgen over. Als leraar Engelse literatuur ben ik bekend met vele geesten. Hamlets vader, uit op wraak. Shirley Jacksons huiveringwekkende geesten van Hill House. Alle spoken en fantomen die aan de verbeeldingskracht van Edgar Allan Poe zijn ontsprongen. Maar die waren allemaal verzonnen. Verhalen. Wat ik overweeg, is iets totaal anders.

Iets wat uitermate, onmogelijk echt is.

Mijn research – anekdotisch en onwetenschappelijk, dat geef ik toe – heeft uitgewezen dat de meeste geesten een doel hebben. Dat ze er niet op uit zijn mensen de stuipen op het lijf te jagen. In veel gevallen willen ze hier op aarde iets afmaken of rechtzetten, zodat ze verder kunnen. Maar daarvoor is vaak de hulp van de levenden nodig, die zich meestal niet bewust zijn van de aanwezigheid of drijfveer van een geest. Om hun aandacht te trekken zoeken geesten soms hun toevlucht tot dat ene cliché.

Ze gaan spoken.

En dat hoeft niet per se het spoken te zijn dat je in films of griezelromans tegenkomt: slaande deuren en rammelende kettingen en ijzingwekkend gegil dat door kasteelgangen weerklinkt. Nee, geesten gaan subtieler te werk. Ze zijn bovendien geduldig en wachten soms op het juiste moment om in actie te komen.

Voor Billy zou dit het perfecte moment zijn. Voorvallen buiten mijn invloedssfeer hebben me hier teruggebracht, naar de plek waar Billy is verdwenen. Hetzelfde geldt voor Ashley, die nooit had gedacht dat ze naar Hemlock Circle zou terugkeren. Voor Russ en Ragesh ligt het anders, want

zij zijn nooit echt vertrokken, maar door het leven steeds aan deze plek gebonden gebleven.

Uren voordat Billy verdween, waren wij vieren met hem samen. Nu zijn we voor het eerst in dertig jaar weer alle vier terug aan Hemlock Circle.

Precies op het moment dat Billy's lichaam is gevonden.

En zijn sterfdag is nu bijna exact dertig jaar geleden.

Misschien is het niet per se voorbestemd, maar het lijkt er toch verdacht veel op.

Stel dat dit allemaal het werk van Billy is?

Een krankzinnig idee, ongetwijfeld in mijn hoofd geplant door zijn dwaze geestenboek en al die websites die ik vannacht heb doorgenomen. Maar als ik mag afgaan op die websites is er ook enige logica te bespeuren. Als het hoofddoel van een bovennatuurlijk wezen is om iets op aarde af te handelen zodat het naar gene zijde kan vertrekken, dan is het aannemelijk dat Billy wil dat wij erachter komen wie hem heeft vermoord, en waarom.

Het kan zelfs zijn dat dit de reden is waarom Billy's stoffelijke resten nú zijn gevonden en niet vijf, tien of twintig jaar geleden. Dat hij degene is die het mogelijk heeft gemaakt dat zijn lichaam is gevonden, omdat hij wist dat wij vieren naar Hemlock Circle waren teruggekeerd.

Maar het is nog waarschijnlijker dat hij alleen op mij heeft gewacht. Zijn beste vriend, die is weggegaan en nooit meer heeft omgekeken. Het zou verklaren waarom de lampen rondom de cul-de-sac aan- en uitgingen, om nog maar te zwijgen van de honkballen in de tuin. Daar kan Billy ook achter zitten: hij kan een van zijn oude hebbelikheden hebben aangegrepen om me een duwtje in de juiste richting te geven.

Ik heb geen idee wat me nu te doen staat. De meeste websites adviseren om te proberen contact te leggen. Voorzichtig natuurlijk. Eén vergissing en er kan van alles misgaan. Een van de meest voorkomende vergissingen is om de geest niet vanuit uiterste oprechtheid te benaderen.

Ik klap mijn laptop dicht, haal mijn telefoon tevoorschijn en bel de enige persoon met wie ik kan praten over iets wat zo vreemd is als dit. Ik tel het aantal beltonen in de wetenschap dat er vijf zullen klinken voordat Claudia's voicemail wordt ingeschakeld.

'Hoi,' zeg ik na de piep. 'Weer met mij. Ik weet dat ik je niet steeds moet bellen. Maar ik moet het iemand vertellen, anders word ik gek. Misschien ben ik dat al.'

Pas als ik het hardop uitspreek, besef ik dat ik het meen. Misschien heeft alles wat er de afgelopen dagen is gebeurd, gecombineerd met de gebeurtenissen van eerdere jaren, ertoe geleid dat ik ontoerekeningsvatbaar ben geworden. Het zou veel verklaren, waaronder dit telefoontje naar Claudia om één uur 's nachts. Maar ik blijf praten, gedreven door de behoefte het allemaal te doorgronden.

‘Ik denk dat Billy hier misschien wel rondwaart, Clau.’ Ik probeer me haar verontruste reactie voor te stellen. ‘Ik weet dat het belachelijk is. Maar er gebeuren rare dingen die ik niet kan...’

Ping!

Eerst denk ik dat Claudia's voicemail weer vol zit en dat ik ben afgekapt. Een paar seconden later realiseer ik me dat ik dat verkeerd heb gedacht, want dan hoor ik de bekende piep van Claudia's voicemail. Pas dan begrijp ik wat het eerste geluid was.

Een melding van de app op mijn telefoon.

De wildcamera heeft zojuist weer een foto genomen.

Ik verstijf met de telefoon nog tegen mijn oor gedrukt, verlamd door... wat?

Onzekerheid?

Misschien.

Angst?

Absoluut.

Want stel dat dit inderdaad echt is? Stel dat ik de app open en Billy's geest voor de wildcamera zie staan?

Die gedachte alleen al is beangstigend, maar er is ook nog het grotere plaatje. Ik weet niet hoe ik moet leven in een wereld waarin geesten werkelijk bestaan. Betekent dit dat ik er meer zal gaan zien? Zullen ook andere geesten contact met me zoeken? En nog griezeliger: zal ik zélf contact met ze kunnen leggen?

Ik zet me schrap en open de app. In plaats van Billy zie ik het lege gazon en het bos erachter, zonder een spoor van een schaduwmens.

Maar iets heeft de bewegingssensor van de camera geactiveerd, en ik moet weten wat het is.

Ik verlaat de werkkamer en loop naar de keuken, waar ik een zaklantaarn uit de rommella pak. Ik loop behoedzaam de tuin in en schijn met de straal van de zaklamp over het gras en door de bomen. Het licht valt op iets vlak achter de bosrand.

Een wazige vlek.

Iets wat beweegt.

De aanblik ontlokt me een gil, met als gevolg nog meer beweging tussen de bomen. Wat is dat in godsnaam? Ik kan alleen maar denken aan de verhalen over de waterval en het meer, aan de geesten van gestorvenen die als mistslierten over het water drijven. Is het Billy? Is hij die grijze vlek?

Nee, zo blijkt. Want de gedaante in het bos neemt snel vastere vorm aan en verandert van een grijze vlek in een geschrokken hert. In de straal van de zaklamp zie ik zijn witte staart op en neer wippen terwijl het dieper het bos in springt.

Dat mysterie is dus opgelost, maar ik blijf in de tuin staan wachten. Ik weet niet precies waarop. Billy, denk ik, die als geest de tuin in stapt. Of zweeft. Of hoe een geest zich ook voortbeweegt. Misschien is hij er al, onzichtbaar in de schaduwen, waar hij rustig afwacht tot ik hem opmerk.

Ik kijk terug op alles wat er de afgelopen dagen is gebeurd – de lampen, de honkballen, de schaduw in het bos – en vraag me voor de zoveelste keer af of er een rationele verklaring voor kan zijn. Als dat zo is, heb ik die nog niet gevonden. En dat maakt het bovennatuurlijk, lijkt mij: het complete gebrek aan rationaliteit.

De kans bestaat dat een deel van dit alles simpelweg in mijn verbeelding bestaat, gevoed door schuldgevoel, verdriet en een zekere manier van magisch denken. En dan is er nog de onfortuinlijke ziekte van Vance Wallace, die zijn brein in de war brengt waardoor hij dingen ziet die er niet zijn. Zelfs voor de honkbal die in de achtertuin verscheen terwijl ik er stónd kan een logische verklaring zijn.

Ik werp een blik op het oude huis van de Barringers. Daar is een hoek van de eerste verdieping boven de heg zichtbaar en kijkt een raam uit op mijn achtertuin. Misschien heeft iemand de bal uit dat raam gegooid, hoewel ik niet zou weten wie. Op dit moment woont er niemand en sinds halverwege de jaren negentig is er geen Barringer meer binnen geweest. Maar het zou wellicht een verklaring kunnen zijn. En zo kan ik elk vreemd voorval vast op vergelijkbare wijze verklaren. Ook al beweert mijn intuïtie het tegenovergestelde: dat Billy erachter zit.

Ik draai me net om naar mijn huis als ik iets hoor.

Geritsel vanuit het bos.

Lichtjes maar toch merkwaardig luid in de verder stille duisternis.

En ik voel diezelfde aanwezigheid van twee nachten geleden. Deze keer onmiskenbaar.

Billy.

En niet een herinnering aan hem. Het voelt echt alsof hij hier nu bij me is.

Met de zaklamp in mijn vuist geklemd draai ik me weer om naar het bos.

Langzaam.

Heel langzaam.

Langzaam genoeg om mijn gedachten te voelen veranderen van angstig naar nieuwsgierig naar bijna hoopvol. Wat als hij het echt is? Wat moet ik in hemelsnaam na al die jaren tegen hem zeggen?

Het spijt me, ten eerste. Ik had niet moeten zeggen wat ik zei en niet moeten doen wat ik heb gedaan. En ik had je moeten helpen, ook al had ik geen idee dat je hulp nodig had.

Maar als ik me eenmaal naar het bos heb omgedraaid en mijn zaklamp op de bomen richt, kan ik alleen maar zeggen: ‘Billy? Ben jij dat?’

Eerst is er niets. Alleen het lichte gezoem van insecten, het zwakke getwinkel van vuurvliegjes en een stilte die bijna verstikkend intens is.

Dan hoor ik een vaag geritsel in de bomen en het zachte geruis van bladeren. Er komt iets tevoorschijn vanuit het bos, laag over de grond.

Een honkbal.

Ik richt de straal van de zaklamp naar beneden, op de bal. Ik kijk als gehypnotiseerd toe hoe de bal over het gazon in de richting van mijn voeten rolt.

Als hij tegen de neus van mijn schoen stoot, begin ik te rennen.

Het bos in, stormend door de ondergroei, op zoek naar degene die zojuist die bal mijn achtertuin in heeft gerold.

Maar er is niemand tussen de bomen aan de bosrand.

Alleen ik.

Ik draai een paar rondjes en laat bevend de lichtstraal van de zaklamp door het bos schijnen, over de grond, de bomen en hun bebladerde takken,

Ik keer terug naar de tuin en pak de nieuwe honkbal op, die niet nieuw is, maar zo te zien tientallen jaren oud. Het leer is een beetje vergeeld en het rode stiksel is hier en daar versleten. Als ik de bal omdraai, zie ik wat grasvlekken en bijtplekken die waarschijnlijk door een hond zijn gemaakt.

Het is, besef ik, dezelfde honkbal die Billy in mijn tuin gooide toen hij nog leefde.

Nu begrijp ik het helemaal.

Billy is inderdaad terug.

Hij is hier al dagen buiten en probeert uit alle macht mijn aandacht te trekken. Door te dolen door de cul-de-sac en lampen aan te laten flitsen, door honkballen in mijn tuin te gooien. En de betekenis is dezelfde als dertig jaar geleden.

Kom je spelen?

OceanofPDF.com

Vrijdag 15 juli 1994

12.15 uur

Nadat hij heeft geluncht maar voordat hij gaat buitenspelen, neemt Ethan snel een douche – nog een recente ontwikkeling. Tot mei moest hij van zijn moeder elke avond in bad. Iets wat hij vroeger fijn vond, omdat in bad gaan leuke spelideeën voortbracht. Dan deed hij alsof hij een zeemonster of een haai was, of een drenkeling, plat op zijn rug onder water. Maar sinds Russ Chen heeft gezegd dat hij alleen maar onder de douche gaat, vindt Ethan het concept ‘in bad gaan’ ineens kinderachtig, dus heeft hij zijn moeder gevraagd of hij voortaan mag douchen.

Eenmaal schoon kleedt Ethan zich snel aan – een neongroen T-shirt, een wijde korte broek en zijn witte Air Jordans die nu grijs zijn omdat hij ze veel heeft gedragen. De reden voor zijn haast is simpel: hij wil niet meer bij zijn moeder zijn. Ze doet de hele ochtend al vreemd. Boos. Niet op hem – wat als een verfrissende verandering zou moeten voelen, maar Ethan raakt er alleen maar door van slag. Hij weet dat het komt omdat ze haar baan kwijt is. Dat is wel duidelijk. Wat niet duidelijk is, is wat hij eraan kan doen.

Ethan denkt dat zijn vader hetzelfde probleem heeft, want die is eerder dan anders naar zijn werk gegaan, waardoor zijn moeder alleen nog maar bozer lijkt te zijn geworden. En het werd nog erger toen Ethan voor de tweede keer vandaag vroeg wanneer Ashley zou komen oppassen.

‘Ze komt niet,’ had zijn moeder gesnauwd. ‘Je zit nu met mij opgescheept.’

Toch hoort Ethan Ashley beneden. Nog een reden om zich te haasten. Misschien is zijn moeder van gedachten veranderd en heeft ze besloten dat Ashley toch zijn oppas kan blijven.

Als hij beneden is, begrijpt hij dat dat niet het geval is. Maar wat er dan wel aan de hand is, weet hij niet. Want zijn moeder zit met haar hoofd op Ashleys schouder aan het keukeneiland. Terwijl Ethan dichterbij komt, slaat de schrik hem om het hart.

Zijn moeder huilt.

‘O!’ zegt ze als ze hem ziet, en ze probeert snel haar tranen weg te vegen, alsof Ethan dan zal vergeten wat hij zojuist heeft gezien.

Maar dan duikt Ashley ertussen en blokkeert ze Ethans zicht op zijn moeder. ‘Hoi jochie,’ zegt ze. ‘Ga jij vast naar buiten om te spelen? Ik kom er zo aan, oké?’

Met tegenzin loopt Ethan naar buiten. Hij kijkt nog even over zijn schouder naar zijn moeder. Ze heeft zichzelf weer onder controle gekregen in de paar seconden dat Ashley tussen hen in kwam staan, en nu lijkt ze eerder gegeneerd dan verdrietig te zijn. Maar de aanblik van zijn huilende moeder blijft Ethan bij nu hij in de achtertuin staat, en zijn verbeelding vult zich met allerlei vreselijke scenario’s. Het belangrijkste van vanochtend – dat zijn ouders gaan scheiden – wordt al snel overstemd door andere. Ziekte en dood en een gedwongen verhuizing.

Hij wordt zo in beslag genomen door verschrikkelijke gedachten dat hij het niet opmerkt als Russ Chen zich door de heg wurmt die hun tuinen van elkaar scheidt. Ethan merkt hem pas op als Russ een nerveus piepend ‘Hoi Ethan’ laat horen.

‘Hoi,’ zegt Ethan verstrooid.

‘Wat is er aan de hand?’

Ethan wendt zich nu eindelijk tot zijn buurjongen. Zoals gewoonlijk valt hem op hoe ontzettend mager Russ is: een en al benen en armen, knieën en ellebogen. Niet voor het eerst vraagt Ethan zich af hoe Russ overeind blijft op zulke dunne benen.

‘Niets,’ zegt hij, wat het tegenovergestelde van waar is. Er lijkt van alles aan de hand te zijn en hij begrijpt er helemaal niets van. ‘Ik was onderweg naar Billy om te spelen.’

‘Cool,’ zegt Russ. ‘Dan ga ik mee.’

Ethan weet dat Billy daar niet op zit te wachten, maar hij heeft niet het lef om dat tegen Russ te zeggen. ‘Oké,’ zegt hij terwijl hij Billy’s honkbal opraapt en door de heg naar de achtertuin van de Barringers loopt.

Daar treft hij niet Billy aan, maar zijn broertje, Andy, die een speelgoedautootje over het gras laat rijden. Andy klaart op als hij de twee oudere jongens ziet.

‘Hoi Ethan! Hoi Russ!’

‘Is Billy er ook?’ vraagt Ethan, hoewel hij al weet dat het antwoord ja zal zijn. Wanneer Billy een bal in zijn tuin heeft gegooid, is hij zeker thuis.

Er gaat een raam op de bovenverdieping open. Dat van Billy’s slaapkamer, weet Ethan. Door het open raam roept Billy omlaag, ‘Ik kom eraan!’

Als hij twintig seconden later uit het huis komt lopen, gooit Ethan de honkbal naar hem toe. ‘Hier is je bal terug.’

Billy strekt zijn armen uit om hem te vangen, maar dat lukt niet en hij kijkt teleurgesteld hoe de bal op het gras neerploft. Dan ziet hij Russ aan de rand van de tuin staan. Een moment lang vindt er tussen Ethan en Billy een compleet gesprek zonder woorden plaats, met een blikwisseling die alleen beste vrienden onderling begrijpen.

Wat doet hij hier?

Ik kan er niks aan doen. Hij heeft zichzelf uitgenodigd.

Waarom heb je hem niet afgeschud?

Doe alsjeblieft niet zo moeilijk.

‘Nou, hebben jullie zin om te spelen?’ vraagt Russ op een manier waaruit Ethan niet kan opmaken of hij de stille uitwisseling heeft meegekregen of zich er totaal niet van bewust is.

‘We gaan niet spelen,’ zegt Billy. ‘We gaan verkennen.’

Dit is nieuw voor Ethan, die ervan uitging dat ze verstopperijtje zouden doen of Teenage Mutant Ninja Turtles gingen spelen. ‘Waar dan?’ vraagt hij.

Billy haalt zijn schouders op alsof hij er nog niet over heeft nagedacht. ‘Het bos.’

Ethan kijkt naar de bomen aan de golvende rand van Billy’s tuin. Zijn ouders vinden het niet goed als hij het bos ingaat zonder het hun eerst te vertellen, en dat kan hij vandaag niet doen want als hij naar binnen gaat, ziet hij zijn moeder misschien weer huilen.

‘Kunnen we niet gewoon in de tuin blijven?’ vraagt hij.

‘Valt er dan nog iets te verkennen in deze tuin?’

Ethan kijkt naar beide kanten van het gazon, al snapt hij zelf ook niet waarom. Natuurlijk valt hier niets te verkennen. ‘Nee,’ zegt hij.

‘Precies,’ antwoordt Billy.

Russ, die naast Ethan staat, doet ook een duit in het zakje. ‘Ik ga op onderzoek uit!’

‘Ik ook,’ zegt Andy, terwijl hij zijn speelgoedautootje in het gras laat liggen.

Billy hurkt neer voor zijn broertje en legt een hand op zijn schouder. Hoewel hij vaak klaagt hoe irritant Andy is, reageert Billy nooit geërgerd op hem, maar altijd met een zekere genegenheid. Ethan, enig kind, vermoedt dat hij dat niet zou kunnen opbrengen. Hij kan zich niet voorstellen hoe het

is om een broertje of zusje te hebben. Ruimte delen. Speelgoed delen. Ouders delen. Hij is thuis altijd het middelpunt van de belangstelling.

‘Alleen de grote kinderen mogen mee,’ zegt Billy, alsof zij al tieners zijn en niet slechts drie jaar ouder dan Andy.

‘Maar ik ben al best groot.’

‘Als ik terug ben, gaan wij samen spelen.’ Dan doet Billy weer een beroep op het zinnetje dat hij voortdurend gebruikt sinds hij en Ethan drie weken geleden naar *The Lion King* zijn geweest. ‘Hakuna matata, dude?’

Andy knikt mismoedig. ‘Oké.’

Dan lopen ze met z’n drieën weg door de tuin. Billy voorop, gevolgd door Russ en dan een onwillige Ethan. Er is iets vreemds aan Billy vandaag, iets wat Ethan niet precies kan benoemen. Normaal is hij minder vastberaden, minder zelfverzekerd. Als Russ er niet bij zou zijn, kon hij Billy vragen wat er aan de hand is. Maar Russ is er wél en als ze bij de bosrand stilstaan, lijkt Billy dat niet meer zo erg te vinden.

‘Zijn jullie er klaar voor?’ vraagt hij.

‘Helemaal,’ zegt Russ enthousiast, waardoor Ethan met zijn ogen rolt.

‘En jij, Ethan?’

Billy kijkt hem aan. De merkwaardige blik in zijn ogen baart Ethan zorgen. Er is beslist iets aan de hand.

‘Ja hoor,’ zegt Ethan gelaten. Hij besluit zich neer te leggen bij wat Billy van plan is – wat dat ook moge zijn. ‘Laten we maar op verkenning gaan.’

VIJFTIEN

Nadat ik nog wat slaperig het normale leven heb hervat – koffie, ontbijt, een douche – zit ik om negen uur 's ochtends weer achter de laptop, deze keer om Hemlock Circle op Google Maps te bekijken. Van bovenaf lijkt de cul-de-sac een reeks cirkels binnen cirkels, als op een dartboard.

Als je er op deze manier naar kijkt, is de roos een rond eilandje met planten, precies in het midden van de cul-de-sac. Daar staan een Japanse esdoorn, wat stekelige heesters en er groeit klimop. Daaromheen ligt de straat zelf, die de cirkel binnenkomt tussen het huis van de Wallaces en dat van de Patels. De buitenste cirkel bestaat uit de percelen, een brede ring van gras waarop zes huizen liggen.

Om dat alles heen ligt het bos, dat zo'n vierhonderd meter achter het huis van de Wallaces uitdunt, waar een provinciale weg te zien is, met een ander, minder bebost buurtje aan de andere kant. Ik beweeg de kaart de andere kant op, noordwaarts, tot het scherm wordt gevuld met het groen van de bomen achter mijn huis.

Ik ga verder tot een bruine rechthoek het groen onderbreekt.

Het Hawthorne Institute.

Althans, dat denk ik. Het land eromheen is sterker begroeid dan ik me herinner, met stukken groen die het terrein grotendeels verbergen. Zelfs als ik inzoom, is het lastig om afzonderlijke gebouwen of andere details te onderscheiden. Bijna alsof het verboden is om ze vanuit welke hoek dan ook te zien.

Of misschien ben ik gewoon zo vermoeid dat mijn zicht eronder lijdt.

Ik heb vannacht amper een oog dichtgedaan, want ik was te zeer in beslag genomen door gedachten aan Billy, aan geesten, aan Billy's geest. Nu functioneer ik alleen op adrenaline en cafeïne terwijl ik de satellietbeelden van het gebied bekijk en tevergeefs probeer ze helder te krijgen.

Een van de dingen die me de hele nacht wakker hebben gehouden, was het idee dat Billy me nodig heeft om hem te helpen verder te kunnen. Dat hij de afgelopen dertig jaar heeft doorgebracht in een schemerzone, wachtend op mijn terugkeer. Aangezien zijn stoffelijke resten er zijn gevonden – en omdat we er de dag voor zijn verdwijning naartoe waren

gegaan om het terrein te verkennen – lijken de waterval en het Hawthorne Institute me de logische plek om te beginnen.

Ik ga terug naar mijn oude vriend Google en zoek naar Ezra Hawthorne. Voor iemand die toen hij overleed een miljard dollar bezat, is zijn digitale voetafdruk verbazingwekkend klein. Mijn zoekactie levert alleen wat archieffoto's op van een man die in de loop der jaren amper veranderd lijkt te zijn. Een foto van hem uit de jaren zestig lijkt opvallend veel op een exemplaar uit de jaren negentig. Op alle foto's valt vooral zijn bleekheid op. Wit haar, een lichte huid, witte tanden. Doordat hij ook nog eens alleen in een zwart pak gefotografeerd lijkt te zijn, zou je bijna denken dat Ezra een wandelend lijk was.

Maar hij heeft bijna honderd jaar geleefd, volgens zijn bescheiden Wikipediapagina. Geboren in 1900, overleden in 1998. En dat is het zo ongeveer qua relevante informatie. Er wordt nog verteld dat hij enig kind was van Elsa Hawthorne, die zelf weer het enige kind was van staalmagnaat L.B. Hawthorne. Het instituut wordt één keer genoemd, in een zin die zo vaag is dat er niets uit op valt te maken.

Hawthorne richtte het Hawthorne Institute op in 1937 en bleef er tot aan zijn dood directeur en de belangrijkste geldschieter. Het instituut sloot zijn deuren kort na zijn overlijden.

Er is geen link naar een afzonderlijke pagina over het instituut en er staat geen enkele aanwijzing over wat er daar gebeurde. De rest van de pagina bestaat alleen maar uit de puntsgewijze biografie van Ezra Hawthorne.

Opleiding: Princeton University

Vak: filantroop en filosoof

Privéleven: ongehuwd gebleven

Pas achter de aanduiding 'geloof' wordt het interessant. Daar staat:

Hoewel Hawthorne zich nooit heeft aangesloten bij een bepaalde godsdienst, stond hij erom bekend dat hij zich graag bezighield met het occulte.

De laatste woorden gloeien als neon op mijn laptopscherm.

Het occulte.

Totaal niet in lijn met de beschrijving die onderzoeker Palmer van Ezra Hawthorne had gegeven. Zij noemde hem alleen maar excentriek en had gezegd dat er op zijn instituut onderzoek werd gedaan. Maar dit werpt een ander licht op de zaak.

Een sinister licht.

Aan de andere kant hoeft het helemaal niet waar te zijn. Wikipedia heeft de zin de tag REFERENTIE GEWENST meegegeven, wat wil zeggen dat er geen bronvermelding is.

Maar het woord ‘occult’ – en alles wat het impliceert – blijft me bij terwijl ik verder googel, deze keer op het Hawthorne Institute. Dat levert honderden resultaten op. Heel weinig van plekken in de Verenigde Staten. Geen in New Jersey.

Ik zoek opnieuw en voeg deze keer de postcode toe. Er komt één resultaat tevoorschijn: Hawthorne Farms.

Ik klik erop en kom terecht op een pagina van de website van het County Park System. Bovenaan staat een afbeelding van wat zou kunnen doorgaan voor een koninklijk landgoed op het Britse platteland. Natuurstenen muren, glas-in-loodramen, een leien dak. En hoewel de begeleidende tekst geen melding maakt van een instituut, ben ik er zeker van dat dit de plek in kwestie is. Dat weet ik omdat er staat dat het landhuis en het domein kunnen worden gehuurd voor bruiloften en partijen, waar Ragesh het een paar dagen geleden over had. Blijkbaar zorgt de term ‘boerderij’ voor meer boekingen dan de aanduiding ‘instituut’.

Lager op de pagina staan als voorbeeld wat foto’s die op een aantal gelegenheden zijn gemaakt. Op een ervan staan mannen in pakken die er net zo bleek uitzien als Ezra Hawthorne. Ik zie foto’s van dezelfde zaal, waar de tafel nu voor een bruiloft is gedekt. Eronder staat een foto van een bruid en bruidegom die poseren met de waterval op de achtergrond. Mijn maag krimpt samen.

Billy staat op die foto.

Niet zichtbaar.

Geen schaduwmen die in een mistig waas bij het ruisende water zweeft.

Maar hij is er. Net onder het oppervlak van het meer. Al is niemand op de foto zich bewust van zijn aanwezigheid.

Kijkend naar de gezichten van het gelukkige paar vraag ik me honderd dingen tegelijk af. Voelden zij dat Billy daar was terwijl ze glimlachten naar de camera? Hebben ze hem gevoeld op dezelfde manier als ik hem voel wanneer ik de achtertuin in loop?

Ik kan er niet meer naar kijken en hervat mijn zoekactie naar aanwijzingen over het vroegere instituut. Maar ik heb geen zin om weer tevergeefs een paar uur te googelen, zoals ik gisteravond heb gedaan, en ik herinner me dat Claudia, voor haar werk op een andere Park Service, een

abonnement had op een krantenarchief, voor het geval ze zich moest verdiepen in de historie van een van de plekken waarop ze toezicht hield.

Vijf minuten en een onlinebetaling later zit ik te neuzen in meer dan een eeuw lokale kranten, waarvan de meeste allang niet meer bestaan.

Het Hawthorne Institute levert verschillende hits op in het soort plaatselijke weekkranten dat vroeger overal floreerde. Ik kies een willekeurige uit en zie dat die van eind oktober 1963 is. Een agenda informeert lezers wat er in deze omgeving te doen is. In dit geval gaat het om een lezing over Harry Houdini die voor genodigden op het Hawthorne Institute wordt gehouden op de avond van Halloween. Er is verder geen artikel over te vinden.

De meeste andere zoekresultaten zijn vergelijkbare aankondigingen of korte berichtjes achteraf. HET HAWTHORNE INSTITUTE HAD ZATERDAG MENTALIST THE AMAZING KRESKIN TE GAST BIJ EEN PRIVÉDINER, meldt een bericht uit 1972. HAWTHORNE INSTITUTE HOUDT JAARLIJKSE VERGADERING, kopt een krant uit 1985.

In recentere kranten staan in memoriams over Ezra Hawthorne, waarin het instituut wel wordt genoemd, maar wordt ondergesneeuwd door aantrekkelijker onderwerpen zoals zijn familie en liefdadigheid. Niet lang daarna volgden artikelen over het feit dat hij de grond en het instituut aan de county had geschonken. In bijna alle stukken wordt Ezra beschreven als ‘excentriek’ of ‘teruggetrokken’ of, in één geval, ‘controversieel’, hoewel er niets is wat die beschrijvingen onderbouwt, net zoals er op Wikipedia geen bron was vermeld over Ezra’s belangstelling voor het ‘occulte’. En er is niets waaruit ik kan opmaken wat er nou werkelijk gebeurde op het Hawthorne Institute en of iemand daar een reden had kunnen hebben om een tienjarig jongetje kwaad te doen.

Daar gaan mijn gedachten steeds weer naartoe, hoewel ik het eens ben met Russ dat ik paranoïde lijk te worden. Misschien zou ik niet zo denken als het terrein van het instituut was afgezocht nadat Billy was ontvoerd. Maar dat is niet gebeurd, hoogstwaarschijnlijk omdat Ezra Hawthorne iemand heeft omgekocht. Aangezien Billy’s lichaam er gevonden is – en omdat ik niet geloof in rechercheur Palmers theorie dat de moordenaar uit Hemlock Circle kwam – kan ik alleen maar concluderen dat zijn moord op de een of andere manier te maken heeft met ons bezoek aan het Hawthorne Institute.

De grote onbekende factor van die dag is waar Billy is geweest tussen het moment waarop de rest van ons het terrein van het instituut zonder hem verliet en zijn terugkomst naar mijn achtertuin later die avond. Een tijdspanne van meer dan vijf uur. Ik heb geen idee hoelang hij op het domein van het Hawthorne Institute is geweest of wat hij heeft gezien of met wie hij heeft gepraat. Hij heeft er in de tent niets over verteld omdat hij kwaad op me was en ik op hem, en omdat we allebei, vermoed ik, ook kwaad waren op onszelf.

Maar als Billy's dood op de een of andere manier verband houdt met zijn aanwezigheid op het Hawthorne Institute, kan hij dan iets hebben gezien of gehoord wat hij niet had mogen zien of horen? Dat zal ik niet weten tot ik er zelf ben geweest.

Dus de volgende stap is ernaartoe gaan. Ik zal waarschijnlijk niets ontdekken als ik onze gang naar het instituut en weer terug nog eens overdoe, maar daar gaat het niet zozeer om. Als Billy wil dat ik het doe – en daar ben ik vrij zeker van – doe ik het. Dat ben ik hem op z'n minst verschuldigd.

Voordat ik de website afsluit, spits ik de zoekactie toe op dingen die zijn gepubliceerd binnen een periode van vijf jaar rond Billy's ontvoering. Een laatste poging om iets nuttigs te weten te komen over het instituut in die tijd. Ik vind niet veel. Er vonden in de jaren negentig steeds minder evenementen plaats in het Hawthorne Institute. Ik kom alleen kleine vermeldingen tegen in lijsten van bibliotheekdonaties en grondbelastingaanslagen.

Slechts één item wekt mijn belangstelling. Het staat in een misdaadrubriek van juli 1992. Iemand die dicht bij het instituut woonde had een klacht ingediend over geluidsoverlast, met de mededeling dat er midden in de nacht een luide schreeuw vanaf het domein had geklonken.

Omdat Hemlock Circle het dichtstbijgelegen woonwijkje is, vermoed ik dat de klacht van iemand hier afkomstig was. Ik kan me niet voorstellen dat mijn ouders hebben geklaagd, hoewel we er toen al lang en breed woonden. Wie de klacht heeft ingediend – en wat de bron van de schreeuw was – blijft onbekend. De krant heeft er verder geen aandacht aan besteed.

Ik ga ervan uit dat het nieuwsitem dat er direct aan voorafgaat, van juni in datzelfde jaar, niet veel meer details zal opleveren. Ik neem het vluchtig door, niet geïnteresseerd in een lijst van plaatsen waar lokale leerlingen hun maatschappelijke stage gingen vervullen. Maar dan zie ik dat het

Hawthorne Institute ertussen staat – een openbaring die een golf van adrenaline in mijn lijf teweegbrengt.

En mijn opwinding neemt alleen maar toe als ik de vertrouwde namen lees van de twee leerlingen die erheen zijn gestuurd.

Johnny Chen en Ragesh Patel.

Hoewel ik niet verbaasd ben dat ze vrijwilligerswerk hebben gedaan – dat was tenslotte verplicht – ben ik wel verbaasd dat een zo gesloten instelling aan het programma deelnam. Slechts één keer, zo lijkt het, want een zoekactie naar vermeldingen in vergelijkbare lijsten levert niets op.

Dat vind ik vreemd.

Heel vreemd.

Een particulier instituut dat onbekend onderzoek verricht laat er twee tienerjongens één keer stage lopen en daarna kennelijk nooit meer. Wat het nog vreemder maakt, is het feit dat Johnny de zomer erna is gestorven aan een overdosis drugs. Hoewel het een waarschijnlijk niets met het ander te maken heeft, vraag ik me wel af wat voor werk Johnny en Ragesh op het Hawthorne Institute hebben verricht – en hoeveel Ragesh eigenlijk over het instituut weet.

In elk geval meer dan hij heeft doen voorkomen, zowel nu als dertig jaar geleden.

Vrijdag 15 juli 1994

12.33 uur

Ragesh zit op een boomstam in het bos achter het huis van Johnny Chen. Hij vraagt zich af of vandaag de dag zal zijn dat hij eindelijk zijn eerste joint gaat roken. Hij heeft hem al meer dan een jaar bewaard in een pepermuntblikje achter in zijn la met ondergoed. Hij weet niet meer hoe vaak hij dit bos in is gelopen om naar dezelfde omgehakte boom te gaan waar hij en Johnny vroeger samen zaten, en de joint tevoorschijn had gehaald, klaar om te roken. Maar hij heeft nooit het lef gehad om het echt te doen. Johnny had hem de joint gegeven nadat hij een aantal maanden voor zijn dood was overgestapt op sterker spul. En Ragesh is bang dat het, als hij hem eenmaal heeft opgerookt, nog eens extra bevestigd zal worden.

Zijn beste vriend is weg.

En komt nooit meer terug.

Ragesh weet dat natuurlijk al. Hij is verdomme niet achterlijk. Maar hij weet ook dat die joint, weggestopt in het pepermuntblikje, hem het gevoel geeft dat Johnny niet helemaal weg is.

Hij steekt de joint tussen zijn lippen, het vloeipapier broos van de ongeveer tien keer dat hij dit eerder heeft gedaan, en denkt na over wat hij nu zal doen. Hij weet wat Johnny's antwoord zou zijn. *Rook dat ding lekker op, man*, zou hij zeggen op die vermoeide toon van hem die voortkwam, zo wist Ragesh, uit het feit dat hij de oudste zoon was van strenge ouders die perfectie van hem eisten. De beste leerling die extra vakken volgde en buitenschoolse activiteiten ontplooipte om later naar Harvard of Yale te kunnen. (Niet naar Princeton. Als je op een steenworp afstand van een topuniversiteit woont, voelt het op de een of andere manier toch wat gewoontjes om daar te gaan studeren.)

Ragesh voelt die druk niet. Zijn oudere zus, Rani, heeft de kastanjes al voor hem uit het vuur gehaald. Miss Perfect zit momenteel in Oxford voor het eerste jaar van haar Rhodes Scholarship, een prestigieuze internationale studiebeurs. Aangezien zijn ouders nul verwachtingen van hem hebben, kan Ragesh de zomer zoals gewoonlijk doorbrengen met nietsdoen. Daarom heeft hij er ook nooit zo'n puinhoop van gemaakt als Johnny. Aan een paar gestolen biertjes heeft hij al genoeg om zich te vermaken. Voor Johnny was

dat anders geweest. Die leek vaak in zichzelf gekeerd te zijn en maakte een gekwelde indruk. Alsof hij ergens voor op de vlucht was.

‘Ben je echt niet benieuwd hoe het voelt?’ had hij eens gevraagd toe ze met z’n tweeën op deze boomstam zaten, waar Ragesh een lauw blikje Zima dronk en Johnny wiet rookte. Voordat Ragesh antwoord kon geven, had Johnny gezegd: ‘Ik wil het je laten voelen.’

‘Hoeft niet.’

‘Alsjeblieft,’ had Johnny gezegd. ‘Eén trekje maar.’

Ragesh had toegegeven en gewacht tot hij de joint aangereikt zou krijgen. ‘Doe je mond maar open,’ had Johnny gezegd voordat hij inhaleerde. Dat had Ragesh gedaan, waarna hij een verraste grom uitstootte toen Johnny zich naar hem toe boog en zijn geopende lippen tegen die van Ragesh plaatste. Toen de rook van de ene mond in de andere was overgegaan, begon Johnny hem te zoenen.

De paniek was door Ragesh’ hoofd geschoten, dwars door zijn met Zima benevelde brein en misschien ook roes die de wiet had teweeggebracht heen. Hij wist niet wat hij moest doen, want hij wist niet goed wat er gebeurde. Was Johnny hem echt aan het zoenen? Was het een grap?

Maar Ragesh flipte pas echt toen Johnny omhoogreikte en een hand door zijn kortgeknipte haar liet glijden. Op dat moment wist hij dat zijn vriend geen geintje uithaalde. Hij was hem echt, serieus, aan het zoenen.

‘Wat de fuck, man?’ had Ragesh uitgeroepen terwijl hij van de boomstam opsprong en tien stappen verderop bleef staan.

De blik in Johnny’s ogen ging in een halve seconde van bedwelmd naar verslagen. ‘Ik meende het niet,’ zei hij. ‘Het komt door de wiet.’

Ragesh had gezegd dat het niet erg was. Dat hij zich er niet druk over hoefde te maken. Maar daarna was het tussen hen niet meer hetzelfde geweest, hoewel ze allebei deden alsof er niets was veranderd. Zes maanden later was Johnny dood. En het enige wat Ragesh nog van hem heeft, is deze stomme joint, die waarschijnlijk niet eens meer goed is.

Als Johnny er nu was, zou Ragesh tegen hem zeggen dat het niet zijn bedoeling was geweest om zo opgefokt te reageren, dat het prima was als hij op jongens viel, dat hij de zoen zelfs best lekker vond, ook al is hij er vrij zeker van dat hij zelf niet op jongens valt. Maar bovenal zou Ragesh Johnny willen vragen of hij die overdosis met opzet had genomen en of het iets te maken had gehad met zijn reactie die dag.

Maar Johnny is er niet, en het enige wat Ragesh kan doen is ‘Rook dat ding lekker op, man’ fluisteren voordat hij zijn aansteker tevoorschijn haalt en het vlammetje tot leven klikt.

Net als hij op het punt staat om de joint aan te steken, hoort Ragesh stemmen door de bomen weerklinken. Drie stemmen, zo te horen. Hij kent ze goed. En ja hoor, Johnny’s broertje, Russ, verschijnt in de verte, gevolgd door dat joch van Marsh en de oudste nerd van de Barringers.

Ragesh stopt de joint en de aansteker in zijn zak. Niet omdat hij vreest dat de jongens hem zullen verlinken, want dat zouden ze niet durven. Maar hij wil Russ er niet aan herinneren dat zijn grote broer een wietroker was voordat hij het spul ging gebruiken waaraan hij snel daarna zou overlijden.

Tegen de tijd dat de jongens hem zien, staat Ragesh op de boomstam, waardoor hij heel lang lijkt. Hij torent boven hen uit en geniet van hun nerveuze blik als hij zegt: ‘Wat zijn jullie van plan, stelletje losers?’

‘Niets,’ zegt het joch van Marsh. Hij kan zijn naam maar niet onthouden, ook al wonen ze tegenover elkaar.

‘En we zijn geen losers,’ zegt Russ, die weet dat hij brutaal kan zijn tegen Ragesh vanwege de connectie met Johnny.

Alleen die jongen van Barringer, Billy – die naam kan Ragesh wel onthouden – geeft iets wat op een antwoord lijkt. ‘We zijn op verkenning,’ zegt hij, met zoveel onschuldige trots dat het gezicht van het joch van Marsh even vertrekt.

Ragesh springt met een grijns van de boomstam. Hij weet niet precies waarom. Het zijn maar kinderen die stomme kinderdingen doen. Toen Johnny en hij zo oud waren, struinden ze ook door het bos. Maar ook al heeft hij besloten hen door te laten, hij kan het niet nalaten te zeggen: ‘Er valt hier niets te verkennen, halvezool.’

Er klinkt een stem door het bos. Een meisjesstem. Van een meisje dat ouder is dan de jongens.

‘Laat hem met rust, klootzak.’

Ragesh ziet Ashley Wallace op hem afstevnen; ze lijkt hem het liefst een klap te willen verkopen. Hij steekt zijn handen omhoog. ‘Ik dolde maar wat.’

‘Je was een kind aan het treiteren. Dat is zo... sneu.’ Ashley wendt zich tot de jongens en zegt: ‘Ik heb je moeder beloofd dat ik op je zou letten, Ethan.’

Ragesh slaat op zijn bovenbeen. Ethan. Natuurlijk. Ongelooflijk dat hij dat was vergeten. Nu pas merkt hij op hoe gekweld het joch praat.

‘Dus je bent nog steeds mijn oppas?’

‘Vandaag wel, ja.’ Ashley haalt haar schouders op. ‘Geloof ik.’

‘We zijn op verkenning,’ verkondigt Billy weer.

Ashley werpt Ragesh een boze blik toe en zegt: ‘Dat hoorde ik al. Gaan jullie maar voor.’

De vier lopen verder door het bos, gevolgd door Ragesh, want hij heeft toch niets beters te doen. Hij bekijkt Ashley terwijl ze voor hem uit loopt, ziet haar lange benen onder haar korte broek en hoe haar shirtje soms omhoogkruipt, zodat hij een glimp opvangt van haar gebruinde onderrug. Hij zou verlangen willen voelen. Lust. Of zelfs maar iets van aantrekkingskracht. Maar zoals gebruikelijk kan hij alleen maar denken aan Johnny’s lippen op de zijne en dat hij hem eigenlijk ook wel terug wilde zoenen en dat dat nu nooit meer zal gebeuren.

Ragesh haalt Ashley in en krabt aan zijn achterhoofd, niet omdat het jeukt, maar omdat hij weet dat zijn biceps er groter door lijkt en hij hoopt dat Ashley dat zal opmerken.

Dat doet ze, en ze lijkt onder de indruk te zijn.

‘Er is vanavond een feest bij Brent Miller thuis,’ zegt hij.

‘Dat weet ik.’

‘Wil je erheen?’

‘Samen, bedoel je?’ zegt Ashley, waarna ze een grimas trekt alsof ze haar afkeer niet kan verbergen.

‘Laat maar.’ Ragesh zwijgt even voordat hij een andere aanpak kiest. ‘Nee, toch niet. Waarom wil je er niet met mij naartoe? Vanwege wat ik daarnet tegen Billy zei?’

‘Deels. Rot doen tegen een kind dat half zo oud is als jij is niet cool, Patel. Eerder sneu.’

Ashleys woorden komen hard aan, maar Ragesh vraagt toch verder. ‘Je zei deels. En verder? Komt het door dat gedoe in het bos?’

Hij wil het er eigenlijk niet over hebben, vooral omdat het vernederend is, zelfs nu nog, weken later. Maar hij vindt het idee dat Ashley hem verafschuwt nog erger. Hij weet dat het nergens op slaat, maar hij wil dat ze hem leuk vindt, want dan kan hij haar misschien ook leuk vinden en zich niet zo... Ach, hij weet niet goed hoe hij zich voelt. Hij weet alleen dat hij het vreselijk vindt.

‘Achter je huis,’ voegt hij eraan toe als Ashley geen antwoord geeft.

‘Ik weet wat je bedoelt,’ snauwt ze. ‘En ja, dat is ook deels de reden. Vind je het gek? Je was naar me aan het gluren...’

‘Niet waar. Echt niet.’

‘Waarschijnlijk stond je jezelf af te rukken.’

‘Dat is zéker niet waar,’ zegt Ragesh.

‘Wat deed je daar dan?’

Hij was er aan het nadenken. Ragesh had tussen de bomen aan Johnny staan denken, bang dat hij het tussen hen zo had verkloot dat Johnny zich daarom van kant had gemaakt. Maar dat kan hij Ashley niet vertellen. Hij kan het niemand vertellen.

‘Niets,’ zegt Ragesh. ‘Ik was alleen maar mijn hoofd aan het leegmaken.’

Ashley snuift. Ze gelooft hem duidelijk niet. ‘Maak dat de kat wijs.’

Ragesh wendt zich af. Hij voelt zich gekleineerd en heeft nu spijt van alle beslissingen die hij de afgelopen tien minuten heeft genomen. Hij had die sukkels gewoon moeten laten doorlopen, zijn joint moeten opsteken en al zijn nare gedachten in het niets moeten laten vervluchtigen. In plaats daarvan beent hij nu door het bos met drie jongetjes en een meisje dat een hekel aan hem heeft. God mag weten waarnaartoe. Hij kijkt om zich heen en ziet dat ze al ver het bos in zijn. Hoewel hij er zeker van is dat hij eerder zo ver is geweest, ziet hij niets bekends.

‘Waar zijn we in godsnaam?’

‘Dat weet ik niet,’ antwoordt Ashley met een zucht. ‘Zeg, Billy, aangezien jij onze gids lijkt te zijn, hoe ver gaan we eigenlijk precies?’

Billy, die vooroploopt, zegt: ‘Nog anderhalve kilometer.’

‘Eh, waarom?’

Ze hebben een open plek bereikt, waar de bomen plaatsmaken voor een smalle strook land voordat ze aan de andere kant weer oprijzen. Billy draait zich om om antwoord te geven, terwijl hij achterwaarts de open plek op loopt.

‘Omdat daar...’

Ragesh hoort de auto voordat hij hem ziet. Een luid getoeter, gevolgd door piepende banden die slappend tot stilstand komen op het asfalt. Op dat moment realiseert hij zich dat de open plek in feite de weg is die door het bos loopt.

En dat Billy die weg al pratend bijna op was gelopen.

En dat de auto – een of andere Ford met een geschrokken bestuurder – hem op een haar na heeft gemist.

OceanofPDF.com

ZESTIEN

Het is stil en donker in het bos.

Verontrustend stil en donker.

Ik had tjilpende vogels en dartelende dieren en zonlicht door de bomen verwacht. Een cartoon in feite. Zo uit de Disney-videobanden die in de kelder nog in hun witte plastic doosjes zitten. In plaats daarvan loop ik door de stilte en komt het enige geluid van mijn voetstappen. Boven mij wordt de zon grotendeels door een bladerdak geblokkeerd. Het weinige licht dat er is valt in heldere vlekken op de bosgrond.

Ik kan me de laatste keer dat ik door dit bos liep, de dag voordat Billy verdween, slechts vaag herinneren. In mijn herinnering was het lichter, opener. Maar we liepen hier destijds dan ook met z'n vijven en we deden geen poging om stil te zijn. Nu ben ik in mijn eentje en is het geruis van mijn stappen het enige wat de bovennatuurlijke rust van het bos doorbreekt.

Daartussendoor klinkt een ander, lichter geluid waarvan ik eerst denk dat het de echo van mijn voetstappen is. Maar er klopt iets niet. Het klinkt niet synchroon met mijn bewegingen, bovendien lijkt het zachter dan een echo.

Ik sta stil, til mijn rechtervoet op en stamp op de met bladeren bedekte grond. Het geluid weergalmt door het bos en sterft snel weer weg. Nu ik weet hoe de echo van mijn voetstappen klinkt, loop ik verder.

Eén stap.

Vijf stappen.

Tien stappen.

Bij de elfde stap hoor ik het geluid weer.

Ik stop. Zo plotseling dat al het geluid dat ik maak meteen ophoudt. Maar er klinkt nog iets anders door het bos. Een bijna onwaarneembaar geritsel van bladeren ergens achter me.

Er glijdt een koude druppel angstzweet over mijn ruggengraat. Ja, het zou een dier kunnen zijn. Maar dieren, die veel banger voor ons zijn dan andersom, stoppen niet als er een mens in de buurt is. Ze vluchten juist door de ondergroei en maken daarbij een hoop geluid.

Maar dit? Het klinkt als voetstappen. Zachte, behoedzame passen, afgestemd op die van mij.

Ik ben niet alleen in het bos.

Er is nog iemand.

Ik draai langzaam rond en speur het bos af, maar ik zie niets. Ik lijk alleen te zijn met de bomen en het ruige onkruid dat de bodem ertussen vult.

Wat betekent dat degene die me volgt niet gezien wil worden. Géén goed teken.

Ik blijf roerloos stilstaan terwijl ik in gedachten probeer na te gaan waarom iemand mij zou willen volgen door het bos – en daarbij onopgemerkt wil blijven. Zoals gewoonlijk kom ik eerst uit bij het slechtste scenario: iemand wil me kwaad doen.

Er schuilt een maniak tussen de bomen. Die mij wil aandoen wat Billy is aangedaan.

Dat scenario mondt uit in een ander, nog erger scenario.

Het is Billy zelf. Zijn voorspelling op Halloween, lang geleden, komt uit op de meest verwrongen manier die ik kan bedenken.

Ik durf te wedden dat er nu geesten door het bos hierachter zwerven.

Ik begin weer te lopen. Ik heb geen keus, ik bevind me midden in het bos en ik moet ergens heen. Dus ik loop voort en elke stap die ik zet wordt verdubbeld door een vergelijkbare stap, zachter en een halve seconde later.

Eén stap.

Vijf stappen.

Tien stappen.

Dan begin ik te rennen.

Doodsbang dat ik word achternagezeten – door een moordenaar, door Billy, door wat dan ook – stuif ik door het bos, waarbij ik buk voor laaghangende takken en over boomstappen spring, al ben ik me er volledig van bewust dat het totaal onzinnig is. Ik weet niet waar ik voor wegren. Ik weet niet of het nodig is om te rennen. Maar mijn instinct houdt me in beweging. Zonder te vertragen waag ik het een blik achterom te werpen. Misschien vang ik een glimp op van wie of wat me achtervolgt, áls er al wat is.

Ik zie niets.

Nog steeds achteromkijkend storm ik tussen een rij bomen door... het bos uit. Een verrassende overgang waardoor ik meteen weer voor me kijk. En gaat een seconde voorbij waarin ik denk de waterval te hebben bereikt, met het donkere water van het meer vlak voor me. Ik kom glijdend tot

stilstand, met zwaaiende armen om in evenwicht te blijven en er niet in te tuimelen.

Maar ik ben niet bij de waterval. Nog lang niet.

Ik ben er nog anderhalve kilometer vandaan, bij de weg die tussen mijn achtertuin en het Hawthorne Institute ligt. Bij de aanblik van het asfalt door het bos – een overduidelijk teken van de beschaving – vraag ik me af of rechercheur Palmer gelijk heeft: dat Billy wist wie de tent opensneed.

En of hij daarom vrijwillig mee het bos in ging, naar deze weg. Wat voelde hij op dat moment? Had hij enig idee wat er zou gebeuren?

En mijn grotere vraag: was hij bang?

O god, ik hoop het niet. Ik hoop dat het snel en pijnloos is gegaan, zo plotseling dat hij niet wist wat er gebeurde.

Terwijl ik aan de kant van de weg op adem kom, denk ik aan de politiehonden die zijn geur tot hier hebben gevolgd. Het is algemeen bekend dat de honden het spoor van Billy hier kwijtraakten, waardoor iedereen dacht dat hij was meegenomen naar een auto die hier stond te wachten en naar een plek ver van hier was ontvoerd. Minder bekend is het feit dat Billy hier die dag al eerder was geweest, samen met vier anderen.

Met mij, Ragesh, Ashley en Russ.

Ik blijf maar denken dat wij misschien wel verantwoordelijk waren voor het misverstand. Dat onze eerdere aanwezigheid in het bos de honden in de war heeft gebracht en ze terug heeft geleid naar waar ze vandaan kwamen. Al die verschillende geursporen kriskras over de weg, sommige van Billy, sommige niet. Daardoor dacht men dat Billy's tocht hier was geëindigd.

Terwijl hij in feite nog maar halverwege was.

Vrijdag 15 juli 1994

13.07 uur

Ethan ziet het allemaal gebeuren als in slow motion. Billy die de weg op loopt. De toeterende auto die piepend tot stilstand komt. Ashley die gillend op Billy afrent, hem van de weg trekt en een verontschuldiging mompelt naar de bestuurder, waarna de auto langzaam verder rijdt.

‘Kijk toch waar je loopt!’ schreeuwt ze tegen Billy.

Billy, zichtbaar geschrokken maar ongedeerd, knikt. ‘Het spijt me. Ik was afgeleid.’

‘Kijk voortaan uit.’ Ashley slaakt een zucht terwijl ze hen alle drie even aankijkt. ‘Dat geldt voor jullie allemaal. Ragesh en ik zitten diep in de shit als er iets met een van jullie gebeurt.’

‘Ik ben hun oppas niet,’ protesteert Ragesh.

‘Sorry hoor, klojo, maar jij bent net zo goed verantwoordelijk voor hun welzijn als ik. Dat heet volwassenheid. Zoek maar eens op.’

Terwijl ze kabbelen staart Ethan naar de weg die als een mes door het bos snijdt. Van zijn ouders mag hij niet zo ver afdwalen en hij heeft ook nooit de behoefte gevoeld dat te doen.

‘Misschien moeten we teruggaan,’ zegt hij. Ze zijn nu al anderhalve kilometer door het bos gelopen en ze lopen het risico te verdwalen als ze verdergaan.

Maar de anderen blijven doorlopen en steken zonder aarzelen de weg over. Zelfs Billy, die alweer vergeten lijkt te zijn dat hij zojuist bijna door een auto is aangereden. Hij lijkt er nu nog meer op gebrand te zijn om de diepste, donkerste regionen van het bos aan de overkant te verkennen. Hij blijft even stilstaan, midden op de weg, draait zich om naar Ethan en vraagt: ‘Ga je mee?’

Ethan weet niet wat hij moet antwoorden. Deze middag verloopt helemaal niet zoals hij zich had voorgesteld. Hij had gewoon met Billy willen rondhangen en niet op Russ of Ashley of Ragesh gerekend. En hij maakt zich ongerust over wat ze collectief van plan lijken te zijn.

‘Ik vind dat we terug moeten gaan,’ zegt hij weer, trots op zichzelf omdat hij deze keer vastberadener klinkt.

Maar Billy is al aan de overkant van de weg en voegt zich bij de anderen in de berm. Nu hij zijn vriend – zijn beste vriend – zo ziet staan met Ragesh, de pestkop die zich aan hun groepje heeft opgedrongen, en met Russ, die hij niet eens léúk vindt, voelt Ethan zich verraden. Het doet pijn. Billy had partij voor hem moeten kiezen. Bij hem moeten blijven. Maar hij staat daar alleen maar ongeduldig van het ene been op het andere te wippen. En hij heeft zijn armen over elkaar geslagen waarmee hij onbewust Ragesh' houding imiteert.

‘We hebben niet de hele dag,’ zegt Ragesh.

‘Nee,’ voegt Russ eraan toe, als een slaafse echo van wat de oudere jongen net heeft gezegd.

Billy kijkt hem aan vanaf de overkant van de weg, die net breed genoeg is voor twee auto's, maar in Ethans beleving zo breed is als een rivier. ‘Kom nou,’ zegt hij. ‘Ik wil graag verder.’

Ethan draait zich om en kijkt naar de uitgestrektheid van het bos waar ze al doorheen zijn gelopen, alsof hij hun spoor terug kan volgen, helemaal naar huis, waar zijn moeder misschien nog wel zit te huilen. Bij die verwarrende herinnering besluit Ethan dat hij er nog niet klaar voor is om terug te gaan.

‘Oké,’ zegt hij. ‘Ik ga wel mee.’

Met zijn tenen aan de rand van het asfalt kijkt Ethan naar links en naar rechts, hoewel er in de verste verte geen auto te zien is. Hij staat op het punt om een van de belangrijkste regels van zijn ouders te overtreden: steek de weg niet over.

Hij weet dat ze boos zullen worden als ze erachter komen.

Nee, niet boos.

Woedend.

Misschien krijgt hij zelfs huisarrest, wat nog nooit is gebeurd omdat Ethan weet dat dat een marteling zal zijn. Daarom let hij op zijn manieren en doet hij zijn karweitjes zonder al te veel te klagen. Kortom: hij is gehoorzaam. Maar dit? Dit is het tegenovergestelde. Dit is ongehoorzaamheid, willens en wetens.

En zijn ouders mogen er nooit achter komen.

‘Schiet dan eens op,’ spoort Ragesh hem aan.

Ethan knikt en kijkt nog eens naar links en naar rechts, waarna hij als een geschrokken hert de weg over sprint. De anderen hebben zich alweer in beweging gezet voordat hij de overkant heeft bereikt, wat hem zowel

mistroostig als kwaad maakt. Vooral op Billy, die opnieuw vooroploopt. Ethan dacht dat ze samen zouden doorlopen, zoals beste vrienden dat doen. Maar Billy zet de pas erin alsof ze elkaar amper kennen.

‘Deze kant op,’ zegt hij.

‘Waar gaan we heen?’ vraagt Ethan, die hoopt dat de klank van zijn stem Billy eraan herinnert dat ze eigenlijk met z’n tweeën zouden moeten zijn. Hij overweegt de mogelijkheid dat Billy ook kwaad is op hém, misschien omdat hij Russ had meegenomen. Als dat al zo is, lijkt hij er nu niet meer mee te zitten, want Russ beent voort naast Billy. Op de plek waar h́j zou moeten lopen, denkt Ethan bitter.

‘Het Hawthorne Institute,’ antwoordt Billy.

Dat verrast Ethan, die het domein van het instituut nog nooit heeft betreden. Billy ook niet, voor zover hij weet. Eerlijk gezegd dacht hij dat mensen er niet lopend konden komen. Ethans ouders willen in elk geval niet dat hij ernaartoe gaat. Dat is zelfs een van de redenen waarom ze hem hebben verboden de weg over te steken.

En toch loopt hij er nu op af. Dat feit maakt hem zo ongerust dat zelfs de plotselinge aanwezigheid van Ashley aan zijn zijde geen verlichting brengt.

‘Hoi,’ zegt ze. ‘Gaat het wel?’

Ethan knikt zwakjes. ‘Ja hoor.’

‘Je kunt het gerust tegen me zeggen als het niet gaat,’ zegt Ashley. ‘En als je terug wilt, ga ik met je mee.’

Het idee is zowel aantrekkelijk als vernederend. Hoewel Ethan eigenlijk niet verder wil, wil hij ook niet de bangerik zijn die zijn oppas nodig heeft om hem thuis te brengen. Wat zou Billy wel niet van hem denken? En Ashley? Als hij nu rechtsomkeert maakt, is hij bang dat hij op de een of andere manier in hun achting zal dalen. En hoewel het hem niet kan schelen wat Ragesh en Russ van hem denken, kan het hem wel degelijk schelen hoe Ashley en Billy naar hem kijken.

‘We gaan gewoon verder,’ zegt hij.

‘Weet je het zeker?’

‘Ja,’ zegt Ethan zonder het te menen. Maar het is of dit, of gezichtsverlies tegenover de enige twee mensen op wie hij indruk wil maken.

Ashley geeft hem een por met haar elleboog, blijkbaar tevreden, waardoor Ethan ervan overtuigd is dat hij de juiste keuze heeft gemaakt. Die overtuiging wordt nog sterker als Ashley naast hem blijft lopen terwijl ze de anderen dieper het bos in volgen.

Ethan weet dat ze het instituut hebben bereikt als hij verderop een stenen muur ziet. Hoewel die nog ver weg is en er tussen de bomen door slechts glimpen van te zien zijn, krimpt Ethans maag samen bij de aanblik. Het is een hoge muur, minstens tweeënhalve meter, en er ligt gedraaid prikkeldraad overheen. Terwijl ze dichterbij komen, ziet hij om de zoveel meter een bordje waarop VERBODEN TOEGANG staat. Totaal overbodig. De muur is al waarschuwing genoeg.

Erachter lijkt het bos gewoon verder te gaan, alsof de muur een vergissing is en zich aan de andere kant niets bijzonders bevindt. Maar schijn bedriegt. Ethan hoort het. Het geruis van water dat met elke stap luider wordt.

Billy, Ragesh en Russ zijn het eerst bij de muur. Russ tuurt omhoog en vraagt: 'Is het hier?'

'Yep,' zegt Billy.

Ragesh geeft een zachte trap tegen de onderkant van de muur. 'Hoe komen we erlangs? Je hebt ons toch niet zo ver laten lopen om alleen maar deze stomme muur te zien, toch?'

'Er is meer,' zegt Billy, die een paar passen verderop staat. 'Deze kant op. Volg mij maar.'

De anderen doen wat hij zegt en beginnen zich een weg te banen over dode bladeren die zich tegen de muur hebben opgehoopt. Alleen Ethan wacht even en vraagt zich af hoe Billy weet welke kant hij op moet. Hij overweegt weer voor te stellen terug te gaan. Nu ze de muur hebben bereikt kunnen ze geen kant meer op. Hij strijkt met een hand over de stenen en voelt hoe dik de muur is, hoe ondoordringbaar, alsof datgene wat erachter ligt het best met rust gelaten kan worden. En dat zou Ethan graag doen. Maar de rest loopt door, achter Billy aan, dicht langs de muur.

'Schiet een beetje op,' roept Ragesh achterom, waarop Ethan zich haast om hen weer in te halen.

De anderen staan rond een opening in de muur. Erachter liggen stenen verspreid over de grond. Ethan heeft geen idee of het gat vanzelf is ontstaan of dat iemand het met opzet heeft gemaakt. Hij ziet alleen maar dat het zo'n zestig centimeter breed is en dat ze zich er dus doorheen kunnen wurmen.

En tot zijn verbijstering is dat precies wat Billy doet.

'Dat is geen goed idee, Billy,' zegt Ashley. Ethan is opgelucht dat hij niet de enige is die zich zorgen maakt om wat er gebeurt. 'Misschien kun je beter terugkomen.'

‘Of misschien moeten wij ook gewoon gaan,’ zegt Ragesh, die haar voorbijloopt en zich bij Billy voegt, aan de andere kant van de muur.

Ook Russ glipt door de opening en gaat aan de andere kant naast Billy staan. Billy draait zich om en kijkt Ethan verwachtingsvol aan.

‘Kom je ook?’

Ethan blijft waar hij is, onzeker. Opnieuw vraagt hij zich af wat Billy van hem zal denken als hij weigert. Hij heeft opgemerkt dat Russ de hele tijd aan Billy’s zijde is gebleven en hij is bang dat dat zo zal blijven als ze terug zijn. Billy kon Russ tot vandaag alleen maar verdragen – met tegenzin. De enige reden waarom Russ is meegegaan is omdat Ethan dat heeft laten gebeuren. Maar nu lijken de twee beste vrienden te zijn, zoals ze daar schouder aan schouder aan de andere kant van de muur staan.

‘Tuurlijk,’ zegt Ethan.

Naast hem fronst Ashley afkeurend. ‘Nou, dan zit er voor mij ook niets anders op. Dan maar allemaal samen in overtreding.’

Ze stappen door het gat en voegen zich bij de rest. Billy loopt weer voorop als een soort gids. Hij lijkt een bepaalde bestemming voor ogen te hebben en Ethan denkt te weten waar hij naartoe wil, te oordelen naar de gestage stijging van het land onder hun voeten en het geluid van stromend water, dat verontrustend luid klinkt nu ze aan de andere kant van de muur zijn.

De waterval.

Ethan heeft er natuurlijk wel van gehoord. De jongens op school fluisteren verhalen over een mysterieuze waterval waar iedereen van weet, maar die slechts weinig mensen met eigen ogen hebben gezien. Het schijnt er te spoken en de waterval is ook nog eens vervloekt. Twee beweringen waardoor hij altijd had betwijfeld of de plek wel echt bestond.

Maar jawel hoor.

En te zien aan het uitdunnen van het bos zijn ze er bijna. Door de bomen heen ziet Ethan de blauwe lucht en verder niets: ze zijn dus op een hoog punt beland. Veel hoger dan het gebied dat voor hen ligt. Hij had gedacht dat ze naar de onderkant van de waterval liepen, maar nu weet hij wel beter. Nu weet hij dat ze de bovenkant naderen.

Al snel komen ze vanuit de bomen op een verhoogde rotsachtige punt terecht. Links stroomt het water razend voorbij, waarna het omlaagstort in het meer. Nu hij er zo dichtbij staat, wordt Ethan overrompeld door een angstige fascinatie.

De waterval zelf is maar zo'n drie meter breed, maar het gebrek aan omvang wordt ruimschoots goedge maakt door de enorme kracht. Het water glijdt niet over de rotsen, het brúlt. Een geluid dat Ethan in zijn borst kan voelen, net zoals hij het stuivende water op zijn huid voelt.

Ethan schuifelt naar voren tot hij bijna aan de rand staat, tussen Russ en Billy in. Maar hij heeft er meteen spijt van. Van hieraf lijkt de afgrond nog dieper en dreigender.

De waterval stroomt niet in een hoek naar het meer omlaag, maar stort recht naar beneden. Minstens tien meter. Als hij naar beneden durft te kijken, ziet Ethan dat het water beneden als een witte massa kolkt en ruist en dat er een fijne mist boven het oppervlak hangt. Het meer zou dertig centimeter diep kunnen zijn, maar ook vijftien meter. Je kunt het niet zien.

De hoogte, de steile afgrond en de kracht van de waterval brengen Ethan van zijn stuk. Het voelt hier gevaarlijk, al helemaal omdat er niets is wat hen tegenhoudt als ze uitglijden. Ze kunnen er zo in vallen.

‘Hoeveel mensen zouden hier verdronken zijn?’ zegt Ragesh. ‘Minstens tien, heb ik gehoord.’

‘Bullshit,’ zegt Ashley. ‘Als er hier iemand was gestorven, zouden we het weten.’

Ragesh zet een hoge borst op, duidelijk geërgerd dat hij wordt gecorrigeerd. ‘Ik bedoel, nou, honderd jaar geleden.’

‘Dit was hier honderd jaar geleden nog niet. Het is allemaal aangelegd. Het is niet de Grand Canyon of zo.’

Dat zou het in Ethans ogen evengoed kunnen zijn. Hij is vol ontzag. Dit bevindt zich allemaal op loopafstand van zijn eigen achtertuin en hij wist er niets van. En hoewel het formeel gezien deel uitmaakt van het buitengebied bij de stad, voelt het als het uiteinde van de wereld.

Wat de waterval extra vreemd maakt, is wat erachter ligt. Het domein van het Hawthorne Institute strekt zich voor hen uit als een koninkrijk uit een verhalenboek. Direct onder hen bevindt zich het meer, dat vanaf de waterval breder wordt en waar het water in een vlakke spiegel tot rust komt. Uiteindelijk splitst het zich op in verschillende kleine stroompjes die over het land meanderen. Hier en daar ligt een stenen bruggetje over het water.

Naast het meer ligt een weide die omhoog glooit naar een groot terrein met bomen en verschillende bouwsels die Ethan van deze afstand niet goed kan zien. Hij ziet alleen muren van hout en steen.

Erachter ligt een landhuis dat zo groot oogt als een bibliotheek. Het doet hem denken aan het gebouw in Princeton waar zijn vader werkt. Het ziet er net zo uit. Oud. Statig. Een beetje griezelig. Ethan gaat niet graag naar zijn vaders kantoor, want de vloeren kraken er en alles galmt. Hij vermoedt dat hij zich in dat landhuis nog minder op zijn gemak zou voelen.

‘Wat is dat voor gebouw?’ vraagt hij aan niemand in het bijzonder.

‘Het Hawthorne Institute,’ zegt Ragesh.

‘Wat doen ze daar?’ vraagt Russ.

‘Wetenschap bedrijven,’ zegt Ragesh. ‘Het is een onderzoekscentrum.’

‘Ja, maar wat voor onderzoek doen ze?’

‘Ik weet wat ze er doen,’ zegt Billy, die bij Ethan weg is geschuifeld en nog dicht bij de rand is gaan staan. Te dicht, vindt Ethan. Hij zou zo in de waterval kunnen vallen. Maar Billy lijkt zich er niet van bewust te zijn. Hij kijkt voor zich uit.

‘Ze praten er met geesten,’ zegt hij.

ZEVENTIEN

Wanneer de muur in de verte zichtbaar wordt, gaat er een huivering van herkenning door me heen. Hij is nog net zo imposant als dertig jaar geleden. Misschien nog wel imposanter, dankzij het gebrek aan onderhoud. Sommige stenen zijn gebroken of eruit gevallen, zodat er donkere bemoste scheuren zijn ontstaan. Het prikkeldraad bovenop oogt roestig. Het lijkt er allemaal op te wijzen dat het niet alleen verboden, maar ook heel gevaarlijk is om het terrein te betreden.

Als ik de muur heb bereikt, volg ik onze route van dertig jaar geleden, op zoek naar het gat waar we destijds doorheen zijn gegaan. Het is er nog, wat doet vermoeden dat beide beheerders van het domein – eerst het Hawthorne Institute, nu de county – er geen weet van hebben of dat het ze niet kan schelen.

Als ik me door het gat in de muur wurm, voel ik dezelfde nerveuze spanning die ik als kind voelde. Dit is geen goed idee. Nu niet, toen niet. Het grootste verschil is mijn fitheid – of het gebrek eraan. Mijn tienjarige ik was zich amper bewust van de helling naar de waterval. Nu ik veertig ben en in slechts redelijke conditie, doen mijn benen pijn terwijl ik verder sjok. Tegen de tijd dat ik op de rotspunt ben aangekomen, moet ik even op adem komen. Dan tuur ik over de waterval en overvalt het me weer.

Billy was al die tijd hier.

Terwijl ik opgroeide, ouder werd, ging studeren, Claudia leerde kennen en trouwde, was Billy hier gebleven, niet in staat om zulke dingen te doen. Ik pink een traan weg om de oneerlijkheid – de wreedheid.

Hoewel er onderaan de waterval op dit moment geen politieagenten bezig zijn, zie ik wel tekenen dat ze hier recent zijn geweest. Op het meer is een opblaasbootje aan een rots vastgemaakt; door het onrustige water van de waterval deint het lichtjes op en neer. Op de oever is geel politielint langs de rand van het meer gespannen. Een stukje procedurele overkill die me er echter wel aan herinnert dat ik naar een plaats delict sta te kijken.

Verschillende voertuigen hebben brede bandensporen op het gras achtergelaten, waaronder twee parallelle gleuven die recht naar het water leiden. Ik kan maar één voertuig bedenken dat zo dichtbij is gekomen: de wagen die Billy's stoffelijke resten heeft afgevoerd.

Ernstig gestemd door die gedachte richt ik mijn aandacht op de rest van het terrein. Het is sinds de laatste keer dat ik hier was veel sterker begroeid; het bos rukt van alle kanten op. Dertig jaar geleden kon ik de meeste bijgebouwen zien, hoewel ik te ver weg stond om te zien wat voor bouwsels het waren. Nu is er amper nog iets zichtbaar tussen de bomen. Misschien dat de mensen die de plek afhuren voor hun bruiloft dat ook liever zo hebben.

Het enige gebouw dat wél goed zichtbaar is, is het landhuis. Zelfs tussen alle hoge begroeiing is het te groot om over het hoofd te zien. Nu ik ernaar sta te kijken, herinner ik me wat Billy erover heeft gezegd.

Ze praten er met geesten.

Ik speur het domein van het instituut af, maar zie niemand. Geen auto's. Geen mensen. Hoewel ik weet dat het gebied niet compleet verlaten is, voelt het wel zo. Alsof de politie na het bergen van Billy's lichaam heeft besloten alleen het hoognodige mee te nemen en de rest achter te laten.

Ik vraag me af hoe dat zit met het instituut zelf. Hoewel het landhuis af en toe wordt verhuurd voor bruiloften en partijen, veronderstel ik dat er gedeelten zijn waar gasten niet mogen komen. Het is een groot gebouw, dat waarschijnlijk kamers bevat waar niemand meer komt sinds de sluiting van het instituut. Zou het kunnen dat de mensen die op het Hawthorne Institute werkten dingen hebben achtergelaten, net als de politie bij het meer?

Ik verlaat het hoge punt en begin mijn afdaling naar de rest van het domein, afgaand op de herinnering aan mijn bezoek van lang geleden. Er is geen pad, slechts een steile, dichtbeboste helling met een rotsige bodem en onkruid dat tot aan mijn middel komt. Ik loop voorzichtig, grijp me vast aan boomstammen en buk onder takken door. Onderwijl luister ik of ik dezelfde geluiden hoor als op de weg hiernaartoe: de echo van voetstappen die niet van mij waren. Want waarom zou iemand die me tot aan de weg heeft gevolgd me niet tot hier blijven volgen?

Maar ik word niet gevolgd.

Althans, ik zie niemand.

Dat – en het feit dat ik niets hoor terwijl ik weer verder loop – zegt me dat ik eerder misschien toch de echo van mijn eigen voetstappen had gehoord. Of dat mijn verbeelding een loopje met me heeft genomen.

Misschien was het een hallucinatie. Gezien alles wat ik de afgelopen dagen heb meegemaakt, is dat de waarschijnlijkste verklaring. Dat mijn

schuldgevoel, verdriet om Billy en gebrek aan slaap uiteindelijk mijn brein hebben gehavend.

Maar dan pingt mijn telefoon in mijn zak, wat me vertelt dat iets van dit alles toch werkelijkheid is. Wildcamera's fotograferen geen hallucinaties. Datgene wat de camera me nu stuurt is echt én op dit moment in mijn tuin.

Het blijkt Henry te zijn.

Ik open de app en daar staat hij voor de camera, met een grote grijns op zijn gezicht en een vel papier in zijn handen. Hij heeft er met een viltstift iets op geschreven.

HALLO MENEER MARSH!

Ik moet erom glimlachen. Ashley heeft gelijk. Het is een fijn joch en de zweem van bezorgdheid die ik voor de jongen voel is nog niets vergeleken met wat zij elke minuut van elke dag te verduren heeft. Het leven is moeilijk. Het valt niet te ontkennen. De wereld is vaak meedogenloos en wreed, en dat lijkt met de tijd alleen maar erger te worden. De druk en de gevaren waar kinderen tegenwoordig mee te maken hebben, zijn veel groter dan toen ik die leeftijd had. Ik kan me nauwelijks voorstellen hoe ouders als Russ en Ashley omgaan met de ongerustheid die ze vast vaak zullen voelen. Ik heb er de emotionele draagkracht niet voor. Iets wat Claudia nooit heeft begrepen.

Nu ik de telefoon in mijn hand heb, denk ik erover haar te bellen, alleen maar om haar te vertellen dat ik momenteel een beboste helling afdaal, waarbij ik vast jeuk zal oplopen van gifsumak. Claudia was het buitenmens in ons huwelijk, ze sleepte me altijd van het ene nationale park naar het andere om, in haar woorden, 'de natuur te ervaren'.

'Ik ervaar graag mijn bank,' vertelde ik haar dan. 'En mijn televisie.'

Maar ik heb haar de afgelopen dagen al te vaak gebeld. Ik schaam me dood als ik denk aan de voicemail die ik gisteren heb ingesproken. *Ik denk dat Billy hier misschien wel rondwaart, Clau.* Dus stuur ik een kort berichtje dat lief en honderd procent waar is.

loop in het bos en denk aan je

Als ik de telefoon weer in mijn zak heb gestoken, vervolg ik mijn afdaling naar de rest van het domein van het Hawthorne Institute. Het bos dunt uit waar het land vlakker wordt. Er loopt zelfs een grindpad, dat ik me nog herinner van dertig jaar geleden. Ik volg het pad, maar nu in de tegenovergestelde richting van de route die we toen namen. Ik vermijd met liefde de dingen die we die dag tegenkwamen.

Ik loop over het kronkelige pad langs een veld met wilde bloemen en over een stenen bruggetje dat een zijtak van het meer overspant. Aan de andere kant, op een stuk land dat ooit een weide was maar nu langzaam wordt overgenomen door bomen, staat een schuurtje dat net zo oud lijkt te zijn als het terrein zelf. De houten wanden zijn ongeschilderd en door de zon gebleekt, en het geheel staat ietwat scheef op zijn stenen fundament; het ziet eruit alsof het bij een stevige windvlaag kan omwaaien.

De deur staat op een kier, een donkere strook die me lokt, niet om wat erachter te zien is maar om wat erachter verborgen ligt. Mijn nieuwsgierigheid drijft me ernaartoe en ik verlaat het pad om door de smalle opening te turen.

In de schuur wordt het web van schaduwen slechts onderbroken door hier en daar een streep zonlicht dat door de gaten in de wanden schijnt. Ik ruik eerder wat zich daarbinnen bevindt dan dat ik het zie. Hooi, waarschijnlijk decennia geleden in balen verpakt. Stof. De warme, gronderige geur van oud hout. En ook iets anders. Iets onaangenaams.

Ik zie de bron daarvan op de vloer van het schuurtje staan, in de baan van licht die door de open deur naar binnen valt.

Een blikje.

Wat vreemd.

Het is opengetrokken en het dekseltje hangt er nog aan. Zelfs van ruim een meter afstand ruik ik aan de stank die eruit komt walmen wat er ooit in heeft gezeten.

Tonijn.

Ik zie voetafdrukken in alle richtingen. Sommige lopen naar de deur, andere dieper het schuurtje in. Snel zet ik een paar stappen achterwaarts, bij de deur vandaan.

Het was niet in me opgekomen dat er krakers op het domein konden zijn. Maar nu lijkt me dat volkomen logisch. Het Hawthorne Institute staat op een geïsoleerde plek, helemaal verlaten, op af en toe een bruiloft of een besloten feest na. Iemand kan hier dagen, misschien wel weken achtereen ongestoord wonen. En hoewel het onduidelijk is hoelang deze voetafdrukken hier al zijn, heb ik geen zin om hier te blijven en daarachter te komen.

Terug op het pad versnel ik mijn pas, loop ik over nog een bruggetje en langs een halve cirkel standbeelden, met daaromheen een en al onkruid. Ik sla een hoek om en sta stokstijf stil.

Dit is de plek waar we dertig jaar geleden zijn geweest.

De plek die ik had willen vermijden.

Nu ik ernaar sta te kijken – de granieten muren, het gietijzeren hek –
word ik overweldigd door een enkele, allesomvattende gedachte.

Dit is de plek waar ik Billy heb verraden.

OceanofPDF.com

Vrijdag 15 juli 1994

13.56 uur

Ragesh' bulderende lach klinkt zo hard dat er een zwerm vogels dichtbij met luide kreten en fladderende vleugels opschrikt en over de waterval wegvliegt. Tegen de tijd dat ze in de verte verdwenen zijn, is ook Ragesh' lach weggestorven.

'Ik wil niet lullig doen, hoor, maar geesten bestaan niet,' zegt hij tegen Billy.

'Wel waar,' zegt Billy met zoveel overtuiging dat zelfs Ethan zich plaatsvervangend schaamt, waardoor hij zich onmiddellijk schuldig voelt. Billy is zijn beste vriend. Hij zou hem moeten steunen. Maar Ragesh heeft gelijk: geesten bestaan niet. Bovendien had Billy hem ook niet gesteund toen ze ieder aan één kant van de weg stonden. Het gevoel gekleineerd te zijn steekt nog steeds, zelfs nu ze hier op deze rotspunt bij de waterval zo dicht bij elkaar staan dat Ethan bijna een aanval van claustrofobie krijgt.

'Kunnen we nu gaan?' zegt hij, zo zwakjes dat hij zich afvraagt of iemand hem gehoord heeft. Waarschijnlijk niet, want Ragesh is nu aan het woord.

'Bewijs het dan,' zegt hij.

'Dat kan ik niet,' antwoordt Billy. 'Ik heb er nog geen een gezien.'

'Maar dat wil je wel toch?' Er blinkt een gemene glinstering in Ragesh' ogen. 'Ik ken een plek waar dat kan.'

Ashley kijkt hem met een schuin hoofd aan. 'Je hebt hem net verteld dat geesten niet bestaan. Geloof je er nu wel of niet in?'

'Misschien kan Billy me daarbij helpen,' zegt Ragesh. 'Misschien zal de plek die ik bedoel me bekeren. Kom mee... als jullie durven.'

Hij loopt zonder nog wat te zeggen terug door de bomen, alsof hij weet dat de anderen toch wel zullen volgen. En dat doen ze. Billy en Russ gretig, Ashley langzaam en met een zucht. Ethan sluit opnieuw de rij en sjokt onwillig achter hen aan terwijl ze door het bos naar beneden lopen. Hij begrijpt niet waarom ze verder het domein in gaan in plaats van om te keren en naar huis te gaan. Hij begrijpt sowieso niet wat ze hier doen. Waarom heeft Billy hen hiernaartoe meegenomen? Om op zoek te gaan naar geesten? Echt?

En zijn laatste maar zeker niet zijn minst belangrijke gedachte is: wat gebeurt er als ze betrap worden? Dan zwaait er wat, vermoedt Ethan. Maar dat is nog niets vergeleken met de reactie van zijn ouders als ze erachter komen dat hij ongehoorzaam is geweest – en als ze worden betrap komen ze daar uiteraard achter. En zijn moeder is al genoeg van streek door het verlies van haar baan.

Als ze een vlak gedeelte bereiken, met een grindpad dat over het terrein meandert, slaat Ragesh links af. ‘Het is iets verderop,’ zegt hij.

En ja hoor, na nog een bocht treffen ze een gebouwtje aan. Het staat voor de bomen en wordt geflankeerd door een paar reusachtige wilgen, dus Ethan ziet eerst nog niet wat het is als ze dichterbij komen. Pas wanneer ze er vlak voor staan, wordt het duidelijk.

Het is een mausoleum.

Het bestaat uit marmer en graniet en staat breeduit in de schaduw van de wilgen. De voorkant wordt gesierd door twee zuilen waar ranken klimop omheen slingeren. Samen met de hangende bladeren van de wilgen die het puntdak raken geeft dat de indruk dat de hele plek door de natuur is ingehaald.

De ingang van het mausoleum is niet met een deur afgesloten, maar met een simpel gietijzeren hek met een roestige klink. Ethan probeert erdoorheen naar binnen te kijken. Het is er donker. De duisternis doet hem denken aan een grot waarin iets verschrikkelijks op de loer ligt. Maar in dit geval weet hij wat dat verschrikkelijke is.

Dode mensen.

‘O, wat cool,’ zegt Billy, hoewel dat het laatste woord is dat Ethan zou gebruiken om het gebouwtje te beschrijven. Mysterieus? Ja. Griezelig? Zeker. Angstaanjagend genoeg om te willen omkeren en weglopen? Absoluut.

Billy zet echter een stap dichterbij het mausoleum. ‘Wie ligt hier begraven?’

‘Al sla je me dood,’ zegt Ragesh. ‘Waarom ga je niet even kijken?’

Tot Ethans verbazing doet Billy wat hij zegt. Hij loopt behoedzaam naar het ijzeren hek toe en tuurt tussen de spijlen door. ‘Ik zie niets. Het is te donker.’

‘Vraag het die spookvrienden van je dan maar,’ zegt Ragesh.

‘Het zijn mijn vrienden niet,’ zegt Billy, waarna hij eraan toevoegt: ‘Nog niet.’

Ethan voelt opnieuw een zweem van plaatsvervangende schaamte. Billy is zo oprecht en gelooft zozeer wat hij zegt, dat hij niet inziet dat iedereen het onzin vindt. Vooral Ragesh, die naast Billy voor het hek gaat staan. Hij brengt de klink in beweging, die roestig knarsend uit zijn haak omhoogkomt. Er klinkt nog meer geknars als Ragesh het hek opentrekt. Hij houdt hem op een kier, kijkt Billy aan en zegt: 'Misschien moet je maar naar binnen gaan.'

'Nee,' zegt Ashley. 'Billy, niet doen.'

'Heel even maar,' zegt Ragesh pesterig. 'Een seconde.'

Ashley slaat haar armen over elkaar en kijkt hem kwaad aan. 'Waarom ga jij niet naar binnen?'

'Omdat ik er niet op zit te wachten vriendschap te sluiten met een geest.'

'Ik doe het.' Billy werpt Ethan een blik toe. 'Als hij met me meegaat.'

Er ontstaat een knoop in Ethans maag. Met zijn ijzeren spijlen en dikke stenen muren lijkt het mausoleum eerder op een gevangenis dan een graf. Terwijl hij de duisternis in tuurt, komt er een verontrustende gedachte in hem op: is het hek bedoeld om mensen buiten te houden? Of juist om de geesten binnen te houden?

'Nee,' zegt hij.

Hij ziet dat de anderen hem weer aankijken zoals toen de weg tussen hen in lag, hij aan de ene kant, zij aan de andere. Opnieuw voelt hij schaamte. Alsof hij tekortschiet. Alsof hij Billy teleurstelt.

'Toe nou,' zegt Billy. 'Spannend toch?'

'Maar ik wil niet.' Ethan zou willen dat hij het op een andere manier kon zeggen. Dat hij verstandig zou lijken, dapper zelfs. In plaats van kinderachtig en zeurderig. En nog jonger dan Andy Barringer. 'Kunnen we niet gewoon naar huis gaan?'

'Tuurlijk,' zegt Ragesh. 'Maar pas als iemand van jullie minstens een minuut in dit mausoleum is geweest.'

Hij kijkt hen met een uitdagende blik aan. En Billy wil de uitdaging aangaan. Het enige wat hem tegenhoudt is zijn beste vriend.

'Alsjeblieft?' zegt hij tegen Ethan. 'Het is hartstikke cool.'

'Dat is het níét,' merkt Ashley op. 'En je hoeft niet iets te doen omdat Ragesh je uitdaagt.'

'Maar ik wil het zelf.'

'En ik niet,' zegt Ethan.

Russ, die zich de hele tijd afzijdig heeft gehouden, zegt plotseling: 'Ik ga wel mee.' Met zijn dunne benen zet hij een paar grote stappen naar voren. 'Ik ga wel als Ethan niet durft.'

'Ik durf best!'

Aan de manier waarop ze Ethan aankijken is duidelijk te zien dat Billy en Russ hem niet geloven. Russ kijkt hem uitdagend aan, net als Ragesh. Bewijs het dan, lijkt hij te zeggen. Billy's blik is complexer en lijkt een mengeling van mismoedigheid, teleurstelling en ja, medelijden. Ethan voelt een steek van herkenning. Hij heeft die uitdrukking vaak zelf op zijn gezicht gehad, ook vandaag nog. Maar nu komt hij tot een loodzwaar besef.

Billy voelt plaatsvervangende schaamte.

Ethans wangen gloeien en de knoop in zijn maag begint te branden. Zo hoort het niet. Billy moet zich schamen, met zijn geklets over spoken en geesten. Van hun tweeën is Ethan de coolste. De normale jongen. Althans, dat dacht hij. Maar hoe langer Billy hem zo aankijkt, hoe meer Ethan het begint te betwifelen.

'Ik ga ook,' zegt hij, en hij hoopt dat hij niet zo bang klinkt als hij zich voelt.

Ashley grijpt hem bij zijn arm voordat hij zich bij de anderen kan voegen. 'Je hoeft dit niet te doen,' fluistert ze. 'Groepsdruk is bullshit en alleen sukkels gaan erin mee.'

Ethan maakt zich los en verhoogt de inzet met nog een leugen. 'Ik wil het zelf.'

Hij voegt zich bij Billy en Russ en kijkt naar de ingang van het mausoleum. Van dichtbij ziet het er binnen net zo donker uit als van een afstandje. Vanuit de donkerte komt koude lucht, die over Ethans gezicht strijkt. Als hij zijn ogen dichtdoet, ruikt hij aarde, water, verval.

'Hierlangs, jongens,' zegt Ragesh terwijl hij het oude, roestige hek verder opendoet. Het blijft steken op zo'n zestig centimeter, hoe hard Ragesh er ook aan trekt, maar ze kunnen erdoorheen en Billy glipt erdoor, nog steeds met die onverschrokkenheid die Ethan niet van hem kent. Hij wacht zelfs niet even voordat hij in het mausoleum verdwijnt. Vlak achter hem komt Russ, die iets meer aarzeling tentoonspreidt. Voordat hij naar binnen gaat, draait hij zich om naar Ethan, om zeker te weten dat die achter hem aan komt en niet alsnog terugschrikt.

'Tof hè, dit?' zegt Russ, waarna hij naar binnen glipt.

Ethan is het niet met hem eens. Hij kan Russ' gespeelde enthousiasme niet opbrengen. Hij doet dit alleen om zijn plotseling onzekere vriendschap met Billy te redden.

Toch blijft hij even stilstaan in de deuropening, nerveus, hoewel hij zichzelf inprent dat dat nergens voor nodig is. Niets daarbinnen kan hem kwaad doen. Maar zo vóelt het wel. Alsof de onbekende doden die daarbinnen rusten misschien toch niet helemaal dood zijn. Alsof ze degene die het waagt hun laatste rustplaats te betreden zomaar vast kunnen grijpen.

Achter het hek schuifelen Billy en Russ rond in het mausoleum, schouder aan schouder. Voor iets wat van buitenaf zo groot lijkt, is het binnen heel klein. Al die ruimte, denkt Ethan bij zichzelf, is ingenomen door de doden, waardoor er weinig overblijft voor de levenden.

Voordat hij zich kan bedenken wurmt Ethan zich door het hek en begeeft hij zich in de duisternis die op hem wacht.

Eerst denkt hij dat het best meevalt, al voelt het raar. Er komt een beetje licht door het halfopen hek. De lucht is bedompt en muf, maar hij kan gewoon ademhalen. En er zijn godzijldank geen dode lichamen. Althans niet zichtbaar. De lijken die er zijn, blijven verborgen achter marmeren platen in de muren.

Ethan telt er vier. Twee aan elke kant. In het gedempte licht dat binnensijpelt, kan hij de naam lezen op het graf dat zich het dichtst bij het hek bevindt.

ELSA HAWTHORNE

GELIEFDE MOEDER

Als hij die woorden in het marmer gebeiteld ziet staan in de wetenschap dat daarachter een dood lichaam rust, voelt Ethan een diepe angst. Net als het feit dat er nog drie lichamen verborgen liggen achter de andere marmeren platen, waarvan Billy en Russ de namen proberen af te lezen. Ze botsen tegen hem aan terwijl ze zich door het mausoleum bewegen, wat Ethan eraan herinnert hoe klein de ruimte is. Ongeveer zo groot als de badkamer op de begane grond van zijn huis – en die is helemaal niet groot.

Hij ziet nu ook andere dingen. Een vieze stilstaande plas water in een hoek. Een enkel oud rozenblaadje dat er als een stuurloos bootje op drijft. De stank die verder naar achteren erger wordt, een weeïge combinatie van schimmel en stof. Hoe het licht dat door het hek valt hem bij de achterste muur niet eens bereikt. Er is daar alleen maar schaduw.

Om het nog erger te maken rijst er een gekweld gekreun achter hen op, dat meteen Ethans aandacht trekt. Hij draait zich om en speurt de marmeren vloer af, waar de schaduwen van de spijlen van het hek in beweging komen.

Achter de spijlen ziet hij hoe Ragesh' gedaante zich aftekent tegen het zonlicht terwijl hij het hek dichtslaat. Het rammelt van de harde klap en het regent fragmentjes roest en ijzer. Het hek trilt nog na terwijl Ragesh de klink omlaagduwt, die met een dof metalig geluid op de haak terechtkomt.

Hij heeft hen opgesloten.

Ethan haast zich naar het hek. Hij grijpt een paar spijlen en duwt. Zijn angst groeit als het hek niet meegeeft. Zenuwachtig kijkt hij naar buiten, op zoek naar Ashley. Hij is enigszins opgelucht als hij ziet dat ze al aanstalten maakt zich ermee te bemoeien. Ze beent naar Ragesh toe met een woedende uitdrukking op haar gezicht.

'Hé, klootzak,' zegt ze. 'Wees eens voor één keer in je leven geen hufter.'

'Ik plaag ze alleen maar een beetje,' zegt Ragesh.

'Nou, hou daar dan nu mee op. Doe dat hek open.'

Ragesh snuift geërgerd. 'Vooruit dan maar.'

Maar het hek gaat niet open. Door de spijlen heen ziet Ethan hoe Ragesh aan de klink staat te prutsen en hem blijkbaar niet kan optillen.

'Hou op met die ongein, Ragesh,' zegt Ashley.

'Het gaat niet.'

'Hoe bedoel je?'

'Hoe denk je verdomme dat ik het bedoel?' snauwt Ragesh. 'De klink zit vast.'

Billy en Russ komen achter Ethan staan en duwen tegen het hek. Ethan is verre van claustrofobisch aangelegd. Hij is graag in zijn tentje en als Billy en hij verstoppertje spelen met Andy, perst hij zich in de krapste verstoppelken. Maar het mausoleum, het hek dat vastzit en de twee jongens die van beide kanten tegen hem aan duwen... Het wordt Ethan te veel. Hij begint lichtelijk in paniek te raken en hij wil alleen nog maar weg.

Nu.

Maar hij kan er niet uit. Ashley probeert nu samen met Ragesh de klink omhoog te krijgen. Ze duwen met zoveel kracht dat ze allebei een knalrood gezicht krijgen.

'Shit,' zegt Ashley. 'Er zit geen beweging in. Wat nu?'

'Ik weet het niet,' zegt Ragesh paniekerig.

'Nou, bedenk maar iets.'

‘Waarom ik?’

‘Omdat jij de eikel bent die zojuist drie jongetjes in een mausoleum heeft opgesloten.’

Dat laatste woord zou de paniek in Ethan compleet hebben gemaakt, maar Ashley heeft het amper uitgesproken of Russ zegt: ‘Ik zit niet opgesloten. Kijk maar.’

Hij glipt zijwaarts tussen de spijlen door als water door een zeef. Een van de voordelen van mager zijn. Bevrijd uit het mausoleum blijft hij achter Ashley en Ragesh staan terwijl ze de ruimte tussen de spijlen bestuderen. En dan Ethan en Billy eens goed bekijken.

‘Denken jullie dat jullie je erdoorheen kunnen wurmen?’ vraagt Ashley.

‘Misschien wel,’ zegt Ethan, hoewel hij denkt van niet. Hij is in elk opzicht groter dan Russ, en Billy is nog groter. Niet veel. Centimeters. Maar dat kan al het verschil maken. ‘We kunnen het proberen.’

Deze keer gaat Ethan als eerste, eveneens zijwaarts. Hij duwt zijn schouder tussen twee spijlen en is zowel verrast als opgelucht als hij merkt dat die er met gemak tussen past. Als hij zijn been draait en met zijn teen naar buiten wijst, blijkt hetzelfde voor zijn knie te gelden.

Het wordt lastiger als Ethan halverwege is. De combinatie van zijn borst, billen en hoofd blijkt te veel te zijn en hij blijft steken –half in het mausoleum, half erbuiten.

‘Rustig aan,’ zegt Ashley. ‘Draai je hoofd maar.’

Dat doet Ethan. Hij duwt zijn gezicht tussen de spijlen en zijn gezicht vertrekt als het ijzer over zijn oorschelpen krast. Alsof iemand ze met een staalsponsje bewerkt. Maar als hij zijn oren door de spijlen heeft gewurmd is zijn hoofd vrij. Nu nog twee derde van zijn lichaam.

‘Ga zo recht mogelijk staan,’ adviseert Russ hem.

Ethan haalt diep adem en maakt zich zo lang en dun mogelijk, waarop de rest van zijn lichaam naar buiten glijdt.

De anderen applaudisseren. Behalve Billy, die tussen de spijlen door tuurt als een hond in een asiel. ‘Ik denk niet dat ik erdoorheen pas,’ zegt hij.

‘Vast wel,’ zegt Ethan. ‘Gewoon doen wat ik heb gedaan.’

Hij gidst Billy erdoorheen, te beginnen met een schouder en een knie. Als Billy zijn hoofd tussen de spijlen duwt, vreest Ethan even dat het niet zal lukken. Billy’s oren lijken tussen de spijlen te blijven hangen, tegen zijn hoofd gedrukt. Billy blijft naar voren drukken tot zijn oren scharlakenrood worden, maar dan is zijn hoofd er bijna door.

‘Je kán het,’ zegt Ethan als Billy even wacht. ‘Straks alleen nog je buik intrekken en...’

Hij wordt onderbroken door een stem die over het terrein weerklinkt, zo luid als een gewerschot. ‘Hé! Wat moet dat hier, jongens!’

Ethan draait zich pijlsnel om en ziet in de verte iemand over het pad aan komen snellen. Hij ziet er officieel uit. Donker pak. Een wapperende stropdas omdat hij zo hard loopt, zijn keurige schoenen knarsend over het grind.

‘Shit!’ gilt Ragesh. ‘Wegwezen!’

Hij gaat ervandoor, sprint weg van het mausoleum, terug in de richting waar ze vandaan zijn gekomen. Russ volgt zo snel als zijn spillebenen hem willen dragen. Ethan weet van de zenuwen niet wat hij moet doen. De man in het pak blijft schreeuwen dat ze moeten stoppen, maar Ethans lichaam wil alleen maar rennen. Dus hij draait als een kapot stuk speelgoed in het rond, waarbij hij tegen Billy aan botst, die zich nog steeds uit het mausoleum probeert te persen, zijn lichaam nu in een hoek, met de spijlen van het hek schrapend over zijn borst en rug.

Ashley grijpt Ethan bij de arm. ‘Kóm!’ zegt ze met een ruk. ‘En trek Billy mee.’

Dat doet Ethan. Hij pakt Billy’s hand en trekt er net zo hard aan als Ashley aan hém trekt. Maar het lijkt alsof Billy alleen maar vaster komt te zitten, en zijn ogen beginnen uit te puilen.

‘Hou op,’ sist hij. ‘Ik zit klem.’

Op dat moment dringt tot Ethan door hoe hachelijk de situatie is.

Ze zijn op een plek waar ze beslist niet mogen zijn.

De anderen hollen weg of zijn al verdwenen.

En Billy zit muurvast.

ACHTTIEN

Aan de buitenkant is het mausoleum de afgelopen dertig jaar maar weinig veranderd. Het staat nog steeds in de schaduw van de bomen, de grote wilgen treuren nog over het puntdak. Het enige duidelijke verschil is het grote hangslot aan het hek, met kettingen om de spijlen heen. Hoewel het er waarschijnlijk hangt vanwege het voorval van dertig jaar geleden, komt dezelfde gedachte als toen in me op: is al deze moeite gedaan om te voorkomen dat er iemand naar binnen gaat – of om te voorkomen dat de doden ontsnappen?

Een ander verschil heeft niets met het mausoleum te maken, maar met mij. Met geen mogelijkheid zou ik nu nog tussen de spijlen passen. Een been zou nog net gaan.

Maar er is binnen iets waar ik benieuwd naar ben, dus ik verlaat het pad en loop naar het hek. Ik tuur door de spijlen heen. Er is iets toegevoegd sinds de laatste keer dat ik hier was: een smalle zerk van graniet op de vloer van het mausoleum.

Ik richt de zaklamp van mijn telefoon de donkere ruimte in en laat het licht over de steen glijden tot ik de naam zie die erin is gebeiteld.

EZRA HAWTHORNE

Hoewel het me niet verbaast dat de heer Hawthorne het domein van het instituut heeft gekozen als laatste rustplaats, vind ik de eenvoud ervan wel interessant. Die man was schathemeltjerk en zijn familie heeft een fortuin besteed aan de creatie van dit privélandgoed in de bossen van New Jersey. Desondanks is hij begraven in een simpel granieten graf waarop niet eens zijn geboorte- en sterfdatum staan. Alleen nog een epitaaf, zo'n vijftien centimeter onder zijn naam.

DE DOOD IS SLECHTS EEN ILLUSIE

Ik heb geen idee wat het betekent. Misschien dat Ezra Hawthorne in een hiernamaals geloofde? Of vond hij juist dat dat er níét is en dat wie erin gelooft zichzelf voor de gek houdt? Ik denk aan Billy. Dood – maar ook weer niet. Ik vraag me af wat Ezra daarvan zou vinden.

Ik verlaat het mausoleum en vervolg mijn weg met snelle passen over het grindpad. Na nog een bocht langs een labyrint van vormsnoei dat zijn beste tijd heeft gehad, komt het landhuis in beeld.

Het brede, grillige gebouw steekt groot en statig af tegen het golvende gazon. Het heeft geen bepaalde architectonische stijl, waardoor het een tijdloze indruk maakt. Als uit een film. Afgezien van de grootte is het meest opvallende de stilte. Het is buitengewoon stil. Als ik het gebouw nader, hoor ik alleen mijn eigen voetstappen, die verbazend luid klinken in de geluidloze omgeving. Ik begin instinctief behoedzamer te lopen, al is dat misschien helemaal niet nodig. Ik heb niets gezien of gehoord wat erop duidt dat er nog iemand in de buurt is.

Toch probeer ik het landhuis zo onopvallend mogelijk te naderen. Ik sluip naar een raam aan de achterzijde, leg mijn handen om mijn gezicht en tuur naar binnen. Het blijkt een zitkamer te zijn, met leunstoelen en een fluwelen bank rondom een salontafel. Er hangt een tapijt aan een muur terwijl een andere muur wordt gesierd door een groot landschapsschilderij.

De kamer lijkt leeg te zijn – tot er een vrouw opduikt aan de andere kant van het glas. Met een bibberige stem zegt ze: ‘Wie u ook bent, ga alstublieft weg.’

Geschrokken spring ik achteruit, met mijn handen omhoog als een op heterdaad betrapte inbreker. Niet de indruk die ik wil maken, dus ik laat ze snel weer zakken en zeg: ‘Dag! Sorry! Ik wilde alleen maar kijken naar de mogelijkheden hier voor feesten en partijen.’

Ik heb geen idee waar ik die leugen zo snel vandaan heb gehaald, maar godzijdank kalmeert de vrouw enigszins. Ze wijst naar rechts, voor mij links. Ik kijk en zie een rode deur aan de achterkant van het gebouw. Ik knik en loop ernaartoe. Ik ben er dertig seconden voordat de vrouw opendoet.

Ze staat in de deuropening in een lavendelkleurige jumpsuit en ze glimlacht voorzichtig. ‘Het spijt me, we zijn gesloten.’

‘Ik wilde alleen maar even rondkijken.’

‘Hebt u een afspraak?’

‘Nee,’ zeg ik. ‘Ik kwam deze plek online tegen en ik wilde de faciliteiten graag even met eigen ogen zien.’

De vrouw neemt mijn bezwete, verfomfaaide verschijning in zich op. ‘Hoe bent u hier gekomen? Ik heb geen auto op de parkeerplaats gezien.’

‘Mijn Uber heeft me bij de toegangspoort afgezet.’

Aangezien het domein is omgeven door een stenen muur, ga ik ervan uit dat er een poort is. Ik weet echter niet of die momenteel open is. Maar de vrouw schenkt me nog een glimlach en zegt: ‘Nou, we geven normaal

alleen rondleidingen op afspraak. Maar aangezien u hier nu bent, kan het geen kwaad om u even een blik te gunnen.'

Ze gaat me voor door een smalle gang. Terwijl ze vlot doorloopt, werpt ze af en toe een blik over haar schouder. 'Ik ben Lonette Jones,' zegt ze, als een politievrouw die op een persconferentie de volledige naam van een slachtoffer noemt, om diegene menselijker te maken in de ogen van zijn ontvoerder.

'Ik ben Ethan,' antwoord ik. Een beetje te laat realiseer ik me dat ik misschien beter niet mijn echte naam kan gebruiken. 'Ethan Smith.'

'En gaat het om een bruiloft of een besloten feest?'

'Een bruiloft,' flap ik eruit.

'Misschien kunt u dan een afspraak maken en met uw verloofde komen.'

'Die heeft het momenteel erg druk.' Mijn hemel, waarom blijf ik maar praten? 'Maar als het me wat lijkt, maak ik absoluut een afspraak en kom ik binnenkort samen met haar langs.'

'Goed, dit is het dan,' zegt Lonette als de gang uitkomt op een hal die doet denken aan *Downton Abbey*. Er heerst een vergelijkbare vergankelijke grandeur vol mahonie, fluweel en brokaat. Op gelijke afstand van elkaar hangen portretten aan de muur, boven wandtafels waarop vazen met bloemen staan. Er lopen houten balken over het hoge plafond en het zonlicht stroomt via hoge ramen naar binnen.

De ruimte wordt gedomineerd door een trap die naar de eerste verdieping leidt. Onderaan biedt een brede deuropening toegang tot zo te zien een balzaal. Ik vang glimpen op van een parketvloer, vergulde sierlijsten, een niet verlichte kroonluchter die als een enorm spinnenweb aan het plafond hangt.

Net als aan de buitenkant van het landhuis is er binnen op het eerste gezicht niets sinisters te zien. Gewoon een hoop mooie met oud geld gekochte spullen. Het enige merkwaardige is een groot olieverfschilderij naast de voordeur. Daarop staat een jongeman in een donker pak met een doordringende blik in zijn ogen. Achter hem staat aan de ene kant een knoestige boom en aan de andere kant een stenen obelisk.

'Ezra Hawthorne,' zegt Lonette met een zucht als ze ziet dat ik ernaar kijk. 'Hij heeft hier gewoond.'

Ik loop naar het schilderij toe en zie dat zowel de boom als de obelisk van vreemde markeringen is voorzien. Een ervan is duidelijk een ster. En

een andere lijkt op een liggende acht, het teken voor oneindigheid. Maar de meeste ken ik niet.

‘Wat betekenen die symbolen?’

‘Geen idee. Ik weet alleen dat veel bruiden er een hekel aan hebben. Maar we mogen het portret niet weghalen. Dat heeft de heer Hawthorne vastgelegd in zijn testament.’ Terug in haar rol van gids loopt Lonette in de richting van de deuropening naar de balzaal. ‘Deze multifunctionele ruimte kan worden gebruikt voor de plechtigheid of als receptiezaal wanneer de plechtigheid buiten plaatsvindt.’

Ik wend me af van het schilderij en kijk naar de trap. ‘En boven?’

‘De eerste verdieping is niet toegankelijk voor gasten, maar er mogen wel foto’s op de trap worden genomen.’

Hoewel niets erop wijst dat dit vroeger het Hawthorne Institute was, laat staan wat er voor onderzoek plaatsvond, vermoed ik dat er ergens in dit landhuis nog overblijfselen uit vroeger tijden bestaan. Maar misschien ook niet, het kan zijn dat er niets meer te bespeuren valt. Of misschien is het allemaal verplaatst naar de verboden eerste verdieping. Ik besluit om Lonette meer informatie te ontlokken.

‘Is dit vroeger niet een of andere school of instelling geweest?’

‘Ja, het Hawthorne Institute.’

‘En waar hield men zich hier mee bezig?’

Lonette lijkt van haar stuk gebracht te zijn, alsof niemand haar ooit deze vraag heeft gesteld. Misschien is dat ook wel zo. Ik denk dat de meeste mensen die hier worden rondgeleid het te druk hebben met het verkennen van de faciliteiten om zich af te vragen wat het pand vroeger herbergde.

‘Ik weet het eerlijk gezegd niet. Ik beheer de trouw- en feestlocatie hier nog maar twee jaar.’ Lonette begint te fluisteren. ‘Het gerucht gaat dat het om een of andere sekte ging. Een soort cultus.’

Ik probeer kalm over te komen, al flitst bij het woord cultus meteen ‘occult’ in neonletters door mijn hoofd.

‘Denkt u dat dat waar is?’

‘Nee,’ zegt Lonette schouderophalend. ‘Maar ik snap wel waarom mensen het denken. Vooral als ze in de kelder zijn geweest. Niet alleen het domein en het landhuis zijn aan de county gedoneerd, ook de meubels en spullen. Die zijn allemaal in de kelder opgeslagen. Griezelige boel, als u het mij vraagt.’

Of het nou haar bedoeling was of niet, Lonette heeft me verteld waar ik moet zijn. Niet op de eerste verdieping, ik moet zorgen dat ik in de kelder kom. Ik denk zelfs dat ik weet hoe ik er moet komen: via een gesloten deur direct onder de grote trap.

Terwijl ik manieren bedenk om er te komen, laat ik me door Lonette verder rondleiden. Na de balzaal laat ze me de vertrekken zien voor de bruid, de bruidegom en anderen die bij de ceremonie betrokken zijn, de keuken die de cateraars gebruiken en de eetzaal, waar ook de receptie gehouden kan worden als de plechtigheid in de balzaal plaatsvindt.

In de kamer die ik van buitenaf door het raam heb gezien kunnen cocktails en drankjes genuttigd worden. Daarnaast ligt het vertrek dat door Lonette de ‘recovery’ wordt genoemd, een voorkamertje waar gasten die wat te veel hebben gedronken kunnen bijkomen. Al snel zijn we terug in de grote hal, waar Lonette me haar visitekaartje overhandigt en me aanraadt om met mijn verloofde terug te komen en daarvoor eerst een afspraak te maken.

‘Mag ik even gebruikmaken van het toilet?’ vraag ik. Dat had ik meteen moeten vragen toen ze me bij het raam betrapte, het had ons beiden de nodige tijd bespaard.

Lonette wijst naar een kleine hal net voorbij de deur waarvan ik vermoed dat die toegang biedt tot de kelder. ‘Daar in het halletje aan de linkerkant.’

Ik loop er rustig naartoe, me ervan bewust dat ze me met haar ogen volgt. Ik doe alsof ik het even niet weet en blijf staan voor de deur onder de trap.

‘Verder,’ roept Lonette voordat ik hem kan opendoen. ‘En dan links.’

Ik grijns schaapachtig en loop naar de deur van het toilet, zo langzaam dat Lonette het verder wel gelooft en haar kantoor binnenloopt. Dan zie ik mijn kans schoon. Ik haast me naar de deur onder de trap, doe hem open, glip naar binnen en sluit hem gauw weer achter me.

Even sta ik in het pikkedonker, tastend naar een lichtknopje. Als ik dat vind en erop druk, zie ik treden die naar een kelder leiden.

Bingo.

Beneden tref ik een groot vertrek met stenen muren aan, dat is volgestouwd met meubels, kisten en rommel van tientallen jaren oud. Het is allemaal lukraak neergezet, met stoelen op tafels, planken vol curiosa en hoge stapels dozen. En alles is bedekt met een dikke laag stof. De hoeken worden gevuld met spinnenwebben. Al met al heb ik het gevoel dat ik net ’s werelds meest spookachtige antiekzaak ben binnengegaan.

Terwijl ik tussen de troep door stap, voel ik een koude tochtvlaag waar de haartjes in mijn nek recht van overeind gaan staan. Lonette heeft gelijk: het is een griezelige boel.

Wat niet helpt is dat veel meubels zijn bedekt met witte lakens die donkerder zijn geworden door het stof – en hier en daar ook nog een verontrustend menselijke vorm hebben. Een beetje als de schaduw mensen uit Billy's boek. Ik probeer ze te negeren en haal mijn telefoon tevoorschijn om foto's te nemen, te beginnen met de dichtstbijzijnde plank, waarop een allegaartje van spullen is neergezet. Een aardewerken hoofd met aantekeningen erop. Een kistje ingelegd met edelstenen. Een houten ouijabord.

Dan open ik een willekeurige doos en komt me een stofwolk tegemoet. Ik onderdruk een hoestbui en bekijk de boeken die erin zitten, van in leer gebonden encyclopedieën tot een boek met spreuken. In de volgende doos zitten nog meer boeken, waaronder een stokoud exemplaar van *Gray's Anatomy* van Henry Gray, *Walden* van Henry David Thoreau en een gehavende paperback uit de serie *House of Horrors*.

Aangezien ik de hele dag nodig zou hebben om de inhoud van alle dozen te bekijken, richt ik me op twee houten hutkoffers die naast elkaar staan. Er zitten stapels ingelijste foto's in. Ik haal ze er snel uit en fotografeer ze zonder goed te kijken wat erop staat. De meeste lijken genomen te zijn bij gelegenheden die lang geleden in dit landhuis hebben plaatsgevonden. Groepen van oude witte mannen, allemaal in een zwart pak gekleed, die naar de camera kijken. Vergulde plaatjes op de lijsten onderaan vertellen me in welk jaar ze zijn genomen, te beginnen bij 1937 en eindigend in 1998.

Wanneer ik mijn telefoon richt op een foto uit 1993 valt één gezicht me op. Dat van een tiener die poseert naast een man die zo te zien bijna tachtig jaar ouder is. De oudere heer is duidelijk Ezra Hawthorne. Ik heb genoeg foto's van de oude Ezra gezien om hem te herkennen.

Ik herken ook de tiener naast hem.

Johnny Chen.

Hoewel ik weet dat hij hier zijn maatschappelijke stage heeft vervuld, hap ik geschokt naar adem nu ik zie dat hij blijkbaar omging met Ezra Hawthorne. Het geluid dat ik maak is net luid genoeg om gehoord te worden door de gesloten deur bovenaan de trap. En ik hoor Lonette zeggen: 'Hij is daarbeneden.' Vervolgens klinken er twee paar voetstappen op de trap.

Ik blijf klikken om snel nog de foto's van de overige jaren vast te leggen. Ik ben net klaar met de laatste foto, uit 1998, als Lonette de kelder binnenkomt. Ze wordt vergezeld door Ragesh Patel, die niet blij is me te zien.

‘Hoi Ethan,’ zegt hij met onmiskenbare ergernis. ‘Je kunt maar beter meekomen.’

OceanofPDF.com

Vrijdag 15 juli 1994

14.48 uur

Ethan blijft aan Billy trekken, net zoals Ashley aan hem blijft trekken. Hij heeft het gevoel dat hij uitgerekt wordt. Bijna uiteen wordt gescheurd.

Toe nou, kom mee, wil Ethan tegen Billy schreeuwen, maar de woorden komen niet. Hij is te zeer geschrokken, te bang, te erg afgeleid door het geluid van rennende voetstappen, sommige bij het mausoleum vandaan, andere ernaartoe. Ondertussen blijft Ashley trekken, met zoveel kracht dat Ethans hand uit die van Billy glipt.

Hun greep wordt verbroken.

Billy steekt zijn hand uit naar Ethan, hun vingers nu centimeters van elkaar. Het gat wordt groter terwijl Ashley Ethan bij het hek vandaan begint te sleuren.

‘Wacht!’ gilt Ethan, al weet hij niet of ze hem hoort. ‘Wácht!’

Hij rukt zich los uit Ashleys greep terwijl zij blijft rennen, zich er niet van bewust dat Billy niet weg kan, dat hij in de val zit, dat hij op het punt staat gepakt te worden.

‘Weg daar!’ roept de man in het pak, nu nog maar honderd meter bij hen vandaan. Alles aan hem is groot. Hij is lang en ontzagwekkend.

Als Ethan zich omdraait naar het mausoleum ziet hij dat Billy nog steeds tussen de spijlen vastzit, zwaaiend met zijn arm. Dan kijkt hij waar de anderen zijn en ziet hij dat ze vluchten of, in Ragesh’ geval, al zijn verdwenen. Russ en Ashley hollen als bange herten over het pad naar het bos.

Ethan haast zich in tegenovergestelde richting, terug naar het hek, omdat hij Billy wil helpen. Moet helpen.

De man in het pak is inmiddels nog dichterbij. Zo dichtbij dat Ethan zijn woedende gezicht al kan zien wanneer hij snauwt: ‘Ik heb je gisteren nog gezegd dat je hier weg moest blijven.’

Ethan verstijft als hij dat hoort. Hij is verbluft.

Billy is hier eerder geweest.

Zonder hem.

Het voelt als verraad, nog tien keer zo erg als eerder vandaag. Hij vraagt zich af waarom Billy hem dat niet heeft verteld en wat hij nog meer voor

hem heeft verzwegen. Hij vraagt zich zelfs af of Billy en hij op dit moment eigenlijk wel vrienden zijn.

De gebeurtenissen van vandaag schieten door Ethans hoofd. Billy's verkenningsdrang. De anderen die een voor een meedingen. Hoe hij aan de weg stond terwijl Billy met Ragesh en Russ aan de overkant stond, letterlijk zij aan zij. En ten slotte dit moment, waarop hij beseft dat Billy hen had meegenomen naar de waterval en het Hawthorne Institute terwijl hij een dag geleden nog was gewaarschuwd dat ze hier niet mogen komen.

En nu zitten ze in de problemen.

Nou ja, Billy in elk geval.

En Ethan ook, als hij niet wegrent.

Als dat tot hem doordringt, zet hij een aarzelende stap achteruit. Hij kan in de problemen komen. Om iets wat hij niet eens wilde doen. Om iets wat, eerlijk is eerlijk, de schuld van Billy is.

Hij wilde hier niet naartoe.

Hij wilde de weg niet oversteken, niet door het gat in de muur kruipen en de waterval zien.

En hij wilde al helemaal niet dat mausoleum binnenstappen.

Het kwam allemaal door Billy.

Ethan zet nog twee stappen achteruit, waarmee de afstand tussen hem en Billy groter wordt terwijl de man in het pak het mausoleum nadert. Als die ziet hoe Billy in de knel zit, zegt hij: 'Jezus christus. Hoe krijg je dit nou voor elkaar?'

Ethan ziet verder niks meer, want hij draait zich om, keert het mausoleum de rug toe en kijkt naar het pad dat voor hem ligt, met verderop de rennende Ashley en Russ. Dan maakt hij er verder geen gedachte meer aan vuil en zet het op een hollen. Terwijl hij over het pad achter de twee aan rent hoort hij Billy smeken.

'Ethan, laat me niet alleen! Toe, laat me niet alleen!'

NEGENTIEN

‘Ga je me arresteren?’ vraag ik Ragesh nadat hij me als een misdadiger naar zijn auto heeft geleid.

‘Dat zou ik kunnen doen,’ zegt hij. ‘En waarschijnlijk ook móéten doen.’

‘Formeel gezien was ik niet in overtreding. Lonette heeft me binnengelaten.’

‘Omdat je hebt gelogen,’ zegt Ragesh. ‘En ze heeft de politie gebeld zodra ze de kans kreeg. Ze dacht dat je op het dievenpad was.’

Dat is een idiote gedachte. Ik? Een dief? Het lukt me niet eens om fatsoenlijk rond te sluipen. ‘Nou, dat was ik niet.’

‘Waarom was je hier dan?’

‘Ik wilde gewoon een kijkje nemen.’

Ragesh prikt dwars door de leugen heen. Niet dat er een rechercheur voor nodig is om te weten dat ik iets in mijn schild voerde. ‘Waarnaar was je precies op zoek?’

Dat weet ik niet, omdat Billy het me niet heeft verteld. Aangezien ik betwijfel of Ragesh dat zal geloven kies ik voor een plausibeler antwoord. ‘Een aanwijzing dat het Hawthorne Institute iets te maken heeft gehad met Billy’s dood.’

‘We hebben het hier al over gehad, Ethan. Er is waarschijnlijk...’

‘Geen verband? Dat zegt iedereen. Maar hoe kan ik dat geloven als niemand me wil vertellen wat er hier destijds gebeurde? Terwijl jij daar in elk geval wel íéts van weet.’

Ragesh start de motor. ‘Ik heb geen idee waar je het over hebt.’

‘Jij hebt hier in 1992 je maatschappelijke stage gedaan,’ zeg ik, met een gebaar door de voorruit naar het stenen landhuis dat voor ons ligt. ‘Jij en Johnny.’

‘Hoe weet je dat?’ vraagt Ragesh, of geërgerd, of onder de indruk dat ik het weet. Het is moeilijk te zeggen.

‘Laten we zeggen dat ik wat onderzoek heb gepleegd. Dus ik stel voor dat we er niet langer omheen draaien en elkaar vertellen wat we weten.’

Ragesh lijkt erover na te denken terwijl hij de auto over een smalle oprijlaan stuurt. Verderop ligt de stenen muur en tot mijn vreugde een open poort. Ik heb vandaag in elk geval over één ding gelijk gehad.

‘Oké dan,’ zegt Ragesh als we de poort zijn gepasseerd. ‘Laten we al onze kaarten op tafel leggen. Quid pro quo. Waarom ben jij er zo van overtuigd dat Billy’s moord op de een of andere manier verband houdt met het Hawthorne Institute?’

‘Omdat hij er is gevonden.’

‘En ik heb al gezegd dat het voor iedere willekeurige moordenaar een geschikte plek is om een lijk te dumpen.’

‘Maar we waren er die dag geweest,’ zeg ik, hoewel Ragesh daar niet aan herinnerd hoeft te worden. ‘En Billy langer dan wij.’

‘Heeft hij verteld wat er daarna is gebeurd?’

‘Nee,’ zeg ik, nog steeds te beschaamd om Ragesh te vertellen over de ruzie die Billy en ik die avond in de tent hadden gehad, en dat ik zou willen dat ik al mijn woorden terug kon nemen. Als Billy ook maar iets met me had gedeeld over het verdere verloop van die middag, zou ik het nu kunnen vertellen. Maar het enige wat Billy kwijt had gewild, was hoezeer ik hem had verraden.

‘Oké,’ zegt Ragesh. ‘Nu jij. Vraag maar raak.’

Ik weet niet waar ik moet beginnen. Ik heb zoveel vragen. Uiteindelijk kies ik voor de vraag die me al dwarszit sinds Ragesh ons heeft verteld dat Billy’s stoffelijke resten waren gevonden.

‘Een paar dagen geleden zei je dat jullie weten dat Billy’s dood geen ongeluk was omdat er bewijs was gevonden dat wees op een misdrijf. Wat voor bewijs?’

‘Ze hebben breuken gevonden in Billy’s ribben en schedel,’ zegt Ragesh. ‘Afgaand op het letsel vindt de forensisch antropoloog het waarschijnlijk dat hij is overleden als gevolg van klappen met een stomp voorwerp op zijn borst en hoofd.’

Hij zwijgt even. Vermoedelijk vraagt hij zich af of het wel goed met me gaat. Het gaat niet goed met me. De hele auto lijkt te schudden, alsof we van achteren zijn aangereden, hoewel er geen andere voertuigen op de weg zijn.

‘Het is in principe mogelijk dat zijn verwondingen zijn veroorzaakt door een val, maar dat is onwaarschijnlijk,’ gaat Ragesh verder.

‘Waarom?’

‘Duikers hebben een stukje stof gevonden in de modder waar Billy’s resten lagen. Alsof hij in een deken of zo was gewikkeld, voordat hij in de waterval was gegooid.’

Ik heb weer het gevoel door elkaar geschud te worden. Erger dan zojuist. Want nu twijfel ik eraan of Billy's dood snel en pijnloos was. Waarschijnlijk eerder het tegenovergestelde, een feit waar ik even sprakeloos van ben.

Ragesh werpt me een meelevende blik toe. 'Spijt van de vraag?'

Ja.

En nee.

Want in mijn ogen sluit de manier waarop Billy is vermoord een hele hoop verdachten uit, bovenal iedereen aan Hemlock Circle. Nee, ik ben de theorie van rechercheur Cassandra Palmer over de reden waarom Billy niet heeft gegild of om hulp heeft geschreeuwd niet vergeten. Ik geloof er gewoon nog steeds niet in. Ik kan me namelijk niet voorstellen dat iemand die Billy kende hem dit kon aandoen. Wat betekent dat zijn moordenaar niet in de cul-de-sac woonde.

'Vertel me wat je over het Hawthorne Institute weet,' zeg ik.

'Er valt niet zoveel te vertellen. Ik ben er niet langer dan een uur geweest.'

'Echt?' zeg ik. 'Maar je was er vrijwilliger toch?'

'Eerder een proefkonijn,' antwoordt Ragesh. 'Johnny had ons opgegeven. Hij zei dat hij wilde zien hoe het daar was.'

'En hoe was het er?'

'Ongeveer hetzelfde als nu. Heel oud. Stoffig. Veel oude heren in pak die zaten te lezen. Zodra we binnenkwamen, hebben ze Johnny en mij van elkaar gescheiden en ons ieder naar een ander vertrek gebracht. Dat van mij was helemaal wit. Dat van Johnny ook, heeft hij me later verteld. We zaten ook allebei aan een tafel met een tussenschot, je kon degene aan de andere kant niet zien.'

'Heb je helemaal niet gezien wie het was?' vraag ik.

'Nee.' Ragesh huivert even alsof de herinnering hem nog steeds angst aanjaagt. 'Ik heb hem alleen gehoord. Het was een man die me vertelde dat hij steeds kaarten omhoog zou houden met vormen erop, en dat ik moest raden wat erop stond door middel van ESP, het zesde zintuig of zoiets. Ik mocht zo lang als ik wilde de tijd nemen, als ik me maar concentreerde op de kaart die ik niet kon zien.'

'Om hoeveel kaarten ging het dan?'

'Vijftig.'

'Heb je er een aantal van geraden?'

‘Weet ik niet,’ zegt Ragesh. ‘Dat kreeg ik niet te horen. We gingen gewoon telkens verder met de volgende kaart. Toen we klaar waren, werd ik naar huis gestuurd en ben ik nooit meer teruggegaan. Ik heb mijn maatschappelijke stage verder doorgebracht in de bibliotheek, waar ik boeken terug op hun plek zette.’

Ik kijk opzij. ‘En Johnny?’

‘Die is wel teruggegaan,’ zegt Ragesh zacht. ‘Vaak. Zelfs nog nadat we klaar waren met de maatschappelijke stage.’

Ik haal mijn telefoon tevoorschijn en zoek die foto uit 1993. De kwaliteit is erbarmelijk. In de haast had ik niet gelet op scherpstellen of centreren, met als resultaat een ietwat scheve foto. Maar als ik inzoom kan ik wel het belangrijkste deel ervan zien: Johnny Chen en Ezra Hawthorne.

Nu ik weer naar hen kijk zie ik details die ik eerst had gemist, zoals de manier waarop Ezra’s bleke, klauwachtige hand op Johnny’s schouder ligt en dat Johnny gekleed is in net zo’n zwart pak als Ezra.

‘Heeft Johnny je ooit verteld wat hij daar deed?’

‘Nee,’ zegt Ragesh. ‘Hetzelfde, nam ik aan. Vreemde tests en experimenten. Maar Johnny ging er graag heen. Op het laatst leek hij alleen daar nog maar blij van te worden.’

Op het laatst? Eerst dringt niet tot me door wat Ragesh bedoelt.

Maar dan bekijk ik de foto nog eens, inzoomend op het goudkleurige plaatje met de datum erop. Het jaar dat Johnny overleed. Misschien is dit wel de laatste foto die van hem is genomen.

Ik bestudeer de vreemde uitdrukking op Johnny’s gezicht. Hij ziet er lichtelijk nerveus uit, alsof hij zich niet helemaal op zijn gemak voelt. ‘Denk jij dat wat er met Johnny is gebeurd iets te maken kan hebben gehad met zijn tijd aan het Hawthorne Institute?’ vraag ik voorzichtig.

Ragesh trapt hard op de rem, waardoor de auto slappend midden op de weg tot stilstand komt. Door de kracht word ik even naar voren geworpen voordat de gordel straktrekt en ik terugval tegen de stoelleuning. Ik trek de gordel van mijn hals terwijl Ragesh me met een harde blik op zijn gezicht aankijkt.

‘Waag het niet om Johnny in die complottheorie van je te betrekken. Niemand anders had iets te maken met zijn dood. Johnny was...’ Ragesh’ stem sterft weg als lucht uit een leeglopende ballon. ‘Hij zat met zichzelf in de knoop, oké? Hij had het moeilijk – en niet zo’n beetje ook – en zocht zijn heil in drugs. En toen is hij overleden. En er zijn nog steeds dagen dat

ik eraan denk en woedend op hem word om wat hij zichzelf heeft aangedaan. Maar dat is hier het sleutelwoord. Johnny heeft het zichzelf aangedaan. Het Hawthorne Institute had er niets mee te maken. Zoals het ook niets te maken had met wat Billy is overkomen.'

'Het spijt me,' zeg ik. En ik meen het oprecht. Zijn reactie herinnert me eraan dat ik niet de enige aan Hemlock Circle ben die een vriend heeft verloren.

Ragesh geeft weer gas. 'Het is al goed.'

Er hangt nu een gespannen stilte in de auto, zo verstikkend dat ik het liefst een raam omlaag zou willen doen. Na een paar minuten wordt ons zwijgen zo ondraaglijk dat ik het verbreek.

'Rechercheur Palmer denkt dat iemand van Hemlock Circle Billy heeft vermoord. Denk jij dat ook?'

'Niet echt.'

'Nou, aangezien je niet denkt dat het een van onze burens was – of iemand van het Hawthorne Institute – wie heeft Billy dan vermoord, denk jij? De onbekende in camouflagekleding die de dag ervoor is gezien?'

'Die zeker niet,' zegt Ragesh.

'Hoe weet je dat zo zeker?'

'Ten eerste omdat ik weet hoe zelden zoiets voorkomt. Ja, het gebeurt af en toe, en dat is tragisch. Maar de kans dat het in je eigen achtertuin gebeurt, is te verwaarlozen.' Ragesh kijkt strak voor zich uit en klemt het stuur stevig vast. 'Ten tweede weet ik het zeker omdat ik de onbekende in camouflagekleding was.'

Omdat zijn ogen op de weg zijn gericht, ziet Ragesh de hevig geschokte blik op mijn gezicht niet. Alleen ikzelf ben via de zijspiegel getuige van mijn mond die openvalt. De schok gaat gepaard met diepe teleurstelling. Hoewel het nooit is bewezen dat er een vreemdeling door de buurt zwierf op de dag voordat Billy werd ontvoerd, had het idee me een verwrongen vorm van troost geboden. Het was gemakkelijker te geloven dat een naamloze, gezichtsloze boeman Billy had meegenomen dan de mogelijkheid te overwegen dat het iemand van Hemlock Circle was geweest.

'Waarom heb je dat niet verteld?'

'Waarom zou ik dat doen?' antwoordt Ragesh. 'Het was gênant om toe te geven dat ik in het bos had rondgedoold, dat ik verdwaald was en vervolgens terecht kwam in een achtertuin aan Willow Court in plaats van

onze eigen tuin. Het was nog gênanter omdat de hele wijk zich er druk om maakte.'

'Maar jij woonde er,' zeg ik. 'Waarom zou iemand jou verdacht hebben?'

'Is dat een serieuze vraag?' Ragesh wijst naar zijn gezicht. 'Kijk eens naar mijn huidskleur, Ethan.'

Ik knik. 'Duidelijk.'

'De kleding had er natuurlijk ook mee te maken,' geeft Ragesh toe. 'Maar ik zag er stoer uit in camouflage. Nog steeds trouwens.'

Ik denk aan de dag dat we naar de waterval en het Hawthorne Institute gingen. Ragesh had zich pas bij het groepje gevoegd toen we hem op een boomstam in het bos aantroffen.

'Wat deed je eigenlijk in het bos?'

'Nadenken,' zegt hij. 'Johnny was niet de enige die het moeilijk had. Ik had ook het een en ander te verwerken. En in het bos kon ik mijn hoofd leegmaken. Maar anderen vonden het verdacht, zoals degene die me bij Willow Court uit het bos zag komen. Of Ashley, die ervan overtuigd was dat ik naar haar had staan kijken. God, zoals haar vader reageerde! Hij zei tegen mijn ouders dat ik een gluurder was. Over gênant gesproken.'

'Ashley is single,' zeg ik. 'Mocht je geïnteresseerd zijn.'

'Ik denk niet dat mijn man dat leuk zou vinden.'

Verrast verschuif ik even op mijn stoel. Ragesh ziet de beweging en glimlacht. 'Verbaasd?'

Zeer, denk ik. 'Een beetje,' zeg ik.

'Ik zei toch al dat ik destijds het een en ander te verwerken had?' zegt Ragesh.

'Hoelang ben je al getrouwd?'

'Acht jaar.'

'Wow,' zeg ik. 'En je ouders? Vinden die het oké?'

'Eerst vonden ze het maar niks,' zegt Ragesh. 'Maar uiteindelijk zijn ze bijgedraaid. Het hielp dat ik met een leuke Indiase vent kwam aanzetten. Tegenwoordig is mijn moeders grootste bezwaar dat hij beter kan koken dan zij.'

Hoewel ik hem als kind niet goed heb gekend – en hem destijds ook niet bepaald aardig vond – ben ik blij voor Ragesh.

'Het spijt me trouwens,' zegt Ragesh.

'Wat?'

‘Van alles. In die tijd was ik een etter. Vooral omdat ik bang en verward en treurig was. Maar dat is geen excuus. Er is geen excuus voor sommige dingen die ik heb gedaan.’

‘Zoals ons opsluiten in een mausoleum?’ vraag ik.

‘Ja, dat ook. Hoewel ik het niet kon helpen dat die klink bleef vastzitten, laat dat duidelijk zijn. Maar het spijt me nog het meest dat ik niet heb geprobeerd je... nou ja, te helpen.’

‘Je had toch niets kunnen doen.’

‘Ik had aardiger kunnen zijn,’ zegt Ragesh. ‘Ik had op zijn minst met je moeten praten of je onder mijn hoede moeten nemen of zo. Want van iedereen aan Hemlock Circle was ik de enige die wist hoe het was om je beste vriend te verliezen.’

Met een blik op Ragesh realiseer ik me dat hij hetzelfde heeft doorgemaakt als ik. Het verdriet. Het schuldgevoel. De vraag al die jaren of zo’n vriendschap blijvend zou zijn geweest. Het enige verschil tussen ons – afgezien van het feit dat zijn huwelijk wel heeft standgehouden – is hoe we omgingen met het verlies. Hij werd een pestkop die zijn woede in wreedheid omzette, waarna hij milder werd en veranderde. Ik koos een ander pad.

Ik vluchtte.

Toch zitten we hier nu allebei, in een auto die op dit moment de bocht van Hemlock Circle neemt, waar Ragesh hem voor mijn huis tot stilstand brengt.

‘Bedankt voor de lift,’ zeg ik. ‘En eh, nou ja, bedankt dat je me niet hebt gearresteerd.’

‘Geen probleem,’ zegt Ragesh voordat ik uitstap. ‘Maar doe me een plezier. Blijf uit de buurt van het Hawthorne Institute.’

Ik verzeker hem ervan dat ik dat zal doen, vooral omdat ik weet dat hij me wél zal arresteren als ik daar weer word betrapt. Ik moet het doen met wat ik heb gezien, wat niet veel is, en de foto’s die ik met mijn telefoon heb gemaakt. En zodra Ragesh weg is, bekijk ik die. Ik ga in de woonkamer zitten en scrol er aandachtig doorheen.

De meeste zijn griezelig, zoals bijna alle oude foto’s griezelig zijn. Groepjes allang gestorven mensen die naar de camera kijken, stijfjes geposeerd en met een geforceerd glimlachje. De mensen die bij het Hawthorne Institute betrokken waren, glimlachten niet van harte. Het waren serieuze heren en dat werd weerspiegeld in hun vreugdeloze

gezichtsuitdrukkingen. Het gevolg is dat er geen enkel gezicht uit springt, zelfs niet dat van Ezra Hawthorne. Het zijn bleke, vage figuren en de mannen uit bijvoorbeeld 1942, zijn uitwisselbaar met die van veertig jaar later.

Veel van de foto's zijn groepsopnamen tijdens verschillende gelegenheden die in Ezra Hawthornes landhuis plaatsvonden. Dat weet ik omdat ik een aantal van de plekken herken van de rondleiding die Lonette me heeft gegeven. De grote hal. De balzaal. Eén foto is zelfs bij de waterval genomen. Het witte water raast naar beneden achter twee mannen, beiden met een zwart gewaad over hun zwarte pak.

Die pakken zijn alomtegenwoordig. Iedere man op elke foto draagt er een, maar dat is niet heel ongebruikelijk op foto's uit de jaren veertig en vijftig. Toen was het gewoon om bij allerlei gelegenheden een pak te dragen, of het nou een diner of een bezoek aan de bioscoop was. Pas op de foto's uit de jaren tachtig en negentig begint het vreemd te worden. Tegen die tijd waren de kledingregels dusdanig veranderd dat mannen alleen nog bij een uitvaart een zwart pak droegen.

Slechts twee foto's zijn zo opmerkelijk dat ik ze nader onder de loep neem. De ene is natuurlijk de opname bij de waterval, vooral vanwege de zwarte gewaden. Met capuchon en een touw om het middel. Onmiskenbaar sinister. Misschien herbergde het Hawthorne Institute inderdaad een sekte.

De enige reden waarom ik een slag om de arm houd, is dat een sekte in deze contreien moeilijk onopgemerkt had kunnen blijven, hoeveel geld er ook in omging. In andere staten had dat misschien wel gekund, maar niet in New Jersey. En al helemaal niet dit gedeelte van New Jersey, met zijn rijke koloniale geschiedenis en alle episcopale neigingen die daaruit voortkwamen.

Bovendien zijn er verder geen foto's die op een sekte duiden. De tweede foto die mijn aandacht heeft getrokken vind ik om een andere reden interessant. Hij is genomen in 1969. Ezra Hawthorne staat erop met drie mannen. Ze zitten aan een tafel rondom – echt waar – een kristallen bol. Ezra's mond is open, kennelijk zegt hij iets, en zijn ogen zijn op het plafond gericht alsof hij iemand aanspreekt die daarboven zweeft. Ik denk aan Billy.

Ze praten er met geesten.

Is dat wat er gaande is op deze foto? En zo ja, hoe wist Billy ervan? En was dat de reden waarom hij er twee dagen achterelkaar per se naartoe wilde, de eerste keer alleen, de tweede keer met een groepje?

Nieuwsgierig swipe ik door de rest van de foto's, langzamer als ik de foto bereik waar Johnny Chen op staat. De foto erna is in 1994 genomen, het jaar waarin Billy is vermoord. Ik verwacht niet dat ik er een aanwijzing op zal vinden die met zijn dood te maken heeft. Ik ben alleen extra benieuwd naar die periode.

De foto blijkt op de meeste andere te lijken: een groepsopname die in de grote hal is genomen. Het grote verschil is dat er niet alleen mannen in zwart pak op te zien zijn, maar ook twee vrouwen, die de nodige stipjes kleur met zich meebrengen.

Ik zoom op hen in, te beginnen met de vrouw aan de linkerkant. Ze lijkt ergens in de vijftig te zijn en straalt het soort kordate zelfverzekerdheid uit dat zelfs op een foto tot uiting komt.

Als ik mijn aandacht op de vrouw rechts richt, staat mijn hart stil. Door haar aanblik raak ik zodanig uit balans dat ik het gevoel heb dat ik door de vloer zak en de kelder in duikel. Een vrije val, zo duizelingwekkend dat ik bang ben dat ik ga flauwvallen.

Ik weet wie deze vrouw is, net zo zeker als dat ik weet dat ze nog leeft. Wat ik niet kan bevatten is wat zij op het Hawthorne Institute deed.

Want de vrouw is mijn moeder.

Vrijdag 15 juli 1994

14.50 uur

Joyce blijft nog lang nadat Ashley is vertrokken aan het keukeneiland zitten. In de stilte van de middag slaat de schaamte toe. Wat voor vrouw huilt in vredesnaam uit bij haar buurmeisje, een tiener? Geen wonder dat Ashley aanbood om gratis op Ethan te letten. Ze wilde waarschijnlijk zo ver mogelijk bij haar vandaan. Joyce kan het haar niet kwalijk nemen. Als zij Ashley was geweest, zou ze hetzelfde hebben gedaan.

Nu ze alleen is, kijkt Joyce met een zucht rond in de keuken. Het lijkt erop dat dit de plek is waar ze hoort. Dat vond haar moeder in elk geval wel. Zij was van de generatie die geloofde dat een vrouw thuis behoort te blijven, dus dat had ze gedaan. Joyce herinnert zich hoe ze als klein meisje haar moeder de hele dag zag zwoegen. Schoonmaken en de was doen, strijken en koken. Er leek geen eind aan te komen. Aangezien alle moeders in de buurt hetzelfde deden, was Joyce opgegroeid zonder te weten dat er andere keuzes mogelijk waren. Zelfs tijdens haar studie had ze daar niet bij stilgestaan. Voor haar was de universiteit simpelweg een plek waar vrouwen vriendschappen sloten en hun toekomstige man leerden kennen.

Joyce deed beide: ze ging bij een meisjessociëteit en ontmoette op haar eerste feestje een knappe oudere student met de naam Fred Marsh. Toen Fred en zij zich aan het eind van haar eerste jaar verloofden, was er geen reden meer om haar studie voort te zetten, dus had Joyce de lier aan de wilgen gehangen en was ze in dezelfde situatie terechtgekomen als haar moeder.

Een tijdlang had ze bevrediging gevonden in de zorg voor haar gezin. Ze voelde zich trots als ze Ethan naar school bracht, als ze naar toneeluitvoeringen ging waarin hij één zin moest zeggen, als ze een avond doorbracht met het maken van tientallen cupcakes voor de bakactie op school. Nee, ze leidde geen onderneming, genas geen zieken en had geen baan, zoals miljoenen vrouwen tegenwoordig. Maar door haar moeder te observeren had ze geleerd dat het huishouden belangrijk was. Dat het ertoe dééd. En wie zou de ouderraad leiden als er geen huisvrouwen waren? Wie zou vrijwilliger zijn tijdens de sportdag? Of groepen kinderen van de ene buitenschoolse activiteit naar de andere brengen? Kortom: wie zou ervoor

zorgen dat die dingen soepel verliepen op een manier die moeiteloos leek maar in werkelijkheid afmattend was?

De mannen in elk geval niet, dacht Joyce.

Maar ze was niet voorbereid op het eenzame gevoel tussen de verplichtingen door. Had haar moeder haar daar maar voor gewaarschuwd. De lange, stille uren waarin ze niet nodig was, zich nutteloos voelde. Dat waren de momenten waarop Joyce begon te denken dat ze misschien wel meer wilde. Geen groter huis of mooiere keuken of duurdere auto. Ze was blij met wat ze had, dankbaar voor alles.

Maar Joyce wilde zich nuttig voelen buiten haar huis en haar gezin. Ze wilde een doel naast het klaarstaan voor haar echtgenoot en haar zoontje. Dus nadat ze het met Fred had besproken had ze de eerste baan aangenomen die ze kon vinden.

Bij het Hawthorne Institute.

Voordat ze er begon, kende ze het slechts vaag. Ze had van de vrouw van een van Freds collega's gehoord dat het er vol zat met zonderlinge figuren die zich bezighielden met vreemde dingen, zoals pogingen om de gedachten van dieren te lezen. Het was allemaal heel onschuldig, had ze Joyce verzekerd. Maar wel raar.

Joyce had de baan toch aangenomen. Een administratieve baan op laag niveau, ze werd assistente van een assistente. Maar ze vond het leuk. Op kantoor genoot ze van de geur van verse koffie in de ochtend en soms lunchten zij en Margie, de senior assistente, buiten bij de waterval, waar ze keken hoe het water in het meer eronder stortte. Ze genoot van de stemmige rust in het gebouw. Het voelde alsof ze in een bibliotheek werkte.

Ja, het was er enigszins vreemd, al was het maar omdat iedereen er behalve Margie en zij een zwart pak droeg. Joyce nam aan dat dit was in navolging van Ezra Hawthorne, die zich niet vaak vertoonde, hoewel hij het instituut had opgericht en gefinancierd. Ze had hem maar drie keer gezien. De eerste keer toen hij haar welkom heette op haar eerste werkdag. De tweede keer een week later, toen er in de grote hal een groepsfoto werd genomen.

De derde keer ging alles mis.

Joyce legde formeel verantwoording af aan Margie, die weer verantwoording aflegde aan hun baas, die de rechterhand van meneer Hawthorne was. Als Joyce iets vreemds opmerkte, stelde ze geen vragen, ze wist wel beter. Dat was het eerste wat Margie haar had verteld: geen vragen

stellen. Hou je gedeisd, doe wat je moet doen en negeer de rest. Maar Joyce was toch nieuwsgierig naar de tatoeages van merkwaardige symbolen van een bezoeker voor wie ze koffie haalde. Of de vreemde muziek die ze soms vanaf de eerste verdieping hoorde komen. En dan was er nog die keer dat ze een middag transcripten van rorschachtests zat te typen, die waren uitgevoerd met blinde mensen.

‘Waarom doen ze dat?’ had ze Margie gevraagd. ‘Wat een verspilling van tijd en middelen.’

‘Meneer Hawthorne heeft bakken met geld,’ zei Margie. ‘Als hij dat wil verspillen aan deze gekkigheid, vind ik dat best, zolang hij mij maar betaalt.’

En betalen, dat deed hij. Joyce’ salaris was bijna twee keer zo hoog als dat voor vergelijkbare banen in de farmaceutische bedrijven in de omgeving. Alleen dat al maakte de rarigheid goed. Joyce vond het fijn om haar eigen geld te hebben. Geld dat ze zelf had verdiend. Zij en Fred hadden een gezamenlijke rekening die ze kon gebruiken wanneer ze maar wilde. Toch voelde het altijd raar om kerst- of verjaardagscadeaus voor haar echtgenoot te kopen met geld dat hij had verdiend. Dus het eerste wat ze met haar zelf verdiende geld had gekocht, was een horloge voor Freds verjaardag 18 juli.

Ironisch, gezien het feit dat het uiteindelijk tot haar ontslag had geleid.

Omdat ze niet had willen riskeren dat Fred het thuis zou vinden, had ze het horloge in de bovenste la van haar bureau op het werk bewaard. Ze had het gisteren aan het eind van de dag willen meenemen en het vanochtend op weg naar haar werk willen afgeven bij de graveur, zodat het maandag klaar zou zijn. Maar dat was ze vergeten en daar kwam ze pas achter toen ze na het eten de afwas deed. Ze had haar autosleutels gepakt en tegen Fred gezegd: ‘Ik moet even snel naar kantoor. Ik ben iets vergeten.’

‘Moet dat nu?’ had hij gezegd. ‘Kan het niet tot morgenochtend wachten?’

Nee, dat kon het niet. ‘Ik ben zo terug,’ had ze gezegd, en ze was vertrokken voordat hij nog meer vragen kon stellen.

Op weg naar het Hawthorne Institute was ze bang dat de poort gesloten zou zijn en dat al deze geheimzinnigheid voor niets zou zijn geweest. De poort bleek open te zijn, maar het instituut zelf was helemaal donker en de voordeur was gesloten. Joyce had geen sleutel, dus was ze achterom gelopen, in de hoop dat een van de achterdeuren misschien open was.

Halverwege hoorde ze het monotone gezang.

Eerst dacht ze dat iemand naar een cd luisterde met die gregoriaanse gezangen die momenteel om onverklaarbare redenen een ervaring beleefden. Maar de klank was te helder om van een opname afkomstig te zijn.

Dit was live.

Joyce had bijna rechtsomkeert gemaakt. Achteraf had ze dat moeten doen. Maar de nieuwsgierigheid was te groot geweest en ze was om de hoek geslopen om te kijken wat er in hemelsnaam gaande was.

Nu ze op klaarlichte dag in haar keuken zit, loopt er toch een rilling over haar rug als ze denkt aan wat ze toen zag, ook al begrijpt ze er nog steeds niets van.

Het gezang.

De gewaden.

Het bloed.

Het was allemaal zo onverwacht en surrealistisch en, ja, angstaanjagend, dat ze bijna had gegild. Maar ze had het weten te onderdrukken en was achteruitgeslopen – waarbij ze tegen haar baas op botste. Deze keer deed ze wel een poging te gillen, maar die werd gesmoord toen haar baas een hand over haar mond sloeg.

‘Wat moet jij hier?’ had hij gesist terwijl hij haar meetrok naar de voorkant van het gebouw. Daar had hij de voordeur opengedaan en haar naar zijn kantoor geleid, dat uitzicht op de achtertuin bood. Hoewel de jaloezieën godzijdank dichtzaten, wat Joyce een tweede blik op het gebeuren buiten bespaarde, hoorde ze nog steeds het gezang terwijl haar baas gebaarde dat ze moest gaan zitten.

‘Wat heb je gezien?’ had hij gevraagd.

‘Niet veel,’ had Joyce gezegd.

Maar het was genoeg om haar duizelig te maken. Heel duizelig. Ze beseftte dat ze misschien wel in shock verkeerde.

‘Wat waren ze aan het doen?’ vroeg ze. ‘Wat is dit eigenlijk voor plek?’

Ze kreeg geen antwoord, maar ze kreeg wel te horen dat ze was ontslagen.

Nu, achttien uur later, zit ze in haar maar al te vertrouwde keuken en begrijpt ze nog steeds niet waar ze precies getuige van is geweest. Dat ze daar geen antwoord op zal krijgen is al erg genoeg, maar het is nog erger dat ze er met niemand over mag praten. Zelfs niet met haar man. Daar had

haar baas voor gezorgd door haar te dwingen dat formulier te ondertekenen voordat hij haar het gebouw uit begeleidde.

Joyce weet nog hoe ze naar het vel papier zat te kijken en de kleine lettertjes snel probeerde door te nemen, overstuur door... nou ja, door alles.

‘Wat is dit?’ had ze gevraagd.

‘Een geheimhoudingsverklaring.’

Joyce had fronsend en beduusd weer naar het papier gekeken. ‘Wat?’

‘Dat betekent dat je met niemand mag praten over wat je hier vanavond hebt gezien.’

‘Zelfs niet met Fred?’

‘Nee,’ had haar baas gezegd. ‘Zelfs niet met je echtgenoot.’

Dat leek haar veel te extreem. Bovendien, hoe kon ze iemand erover vertellen terwijl ze niet eens wist wat ze precies had gezien?

‘En...’ Joyce had geaarzeld, want ze durfde de vraag die aan haar knaagde eigenlijk niet te stellen. ‘Wat gebeurt er dan als ik het wel iemand vertel?’

‘Dan klaagt meneer Hawthorne je aan.’

‘Kan dat zomaar?’ had ze gevraagd.

Haar baas had haar een glimlach geschonken die allesbehalve vriendelijk was. ‘Meneer Hawthorne heeft genoeg geld om te doen wat hij wil. Als hij je wil aanklagen, dan doet hij dat. En dan zorgt hij ervoor dat hij de rechtszaak wint. Zijn advocaten zijn heel goed in het bewaken van zijn geheimen.’

Joyce had daarna geen vragen meer gehad. Met trillende hand tekende ze een formulier dat haar een leven lang zwijgen oplegde. Ze liep naar haar kantoor om snel haar spullen te halen, waaronder dat stomme horloge dat ze voor Fred had gekocht.

Nu ze er weer aan denkt, barst ze bijna weer in huilen uit, vooral omdat ze weet dat ze het hem nooit zal geven. Maandag zal ze het terugbrengen naar de winkel en haar geld terugvragen, dat ze dan stilletjes op de gezamenlijke rekening zal laten zetten.

Zelf dat horloge betalen is niet langer een luxe die zij zich kan veroorloven.

TWINTIG

Ik blijf naar mijn telefoon staren en bestudeer de foto. Ik zoom in op mijn moeder. Een vroegere versie van de vrouw die ze nu is. Haar haar heeft de kastanjebruine kleur die ik me van mijn jeugd herinner en haar gezicht is smaller, haar huid strakker.

Ik word overvallen door een lichtelijk schokkende gedachte: ik ben nu ouder dan mijn moeder was toen deze foto werd genomen.

Nog schokkender is het feit dat ze me nooit heeft verteld dat ze op het Hawthorne Institute werkte in de zomer dat Billy verdween. Dat ik dat nu weet, verandert alles wat ik ooit over die plek heb gedacht – en over háár. Wist zij wat daar gebeurde? Wist ze dat Billy er was geweest? Dat ík er was geweest? En bovenal vraag ik me af of er andere dingen zijn die ze me over die zomer niet heeft verteld.

Maar ik ben ook kwaad op mezelf. Ik ben haar zoon. Ik had moeten weten waar ze werkte. Het feit dat mijn tienjarige ik zo op zichzelf gericht was dat ik me daar helemaal niet mee heb beziggehouden, vervult me met zoveel schaamte dat mijn wangen gloeien. Ze blijven rood terwijl ik me verman, een keer diep ademhaal en mijn moeder facetime.

‘Hoi lieverd!’ zegt ze wanneer ze opneemt. De telefoon beweegt een stukje op en neer, zodat ik kan zien dat ze bezig is met een legpuzzel.

‘Is papa er ook? Ik wil graag met jullie beiden praten.’

Mijn moeder roept mijn vader erbij en ik zie ze schouder aan schouder zitten, zoals ze mijn hele leven hebben gedaan. De vertrouwde aanblik brengt jaren van herinneringen met zich mee, zodanig dat ik ze niet alleen zie zoals ze nu zijn, maar ook zoals ze tien, twintig, dertig jaar geleden waren. Ze zijn tegelijkertijd jong en oud, net als ik. Ik voel me zowel een kind als stokoud.

‘Ze hebben Billy’s stoffelijke resten gevonden.’ Ik weet niet of ik het hun al mag vertellen, maar dat kan me nu niet meer schelen. ‘Drie kilometer hiervandaan. Hij is vermoord.’

Er gaat een ogenblik voorbij waarin mijn ouders als verlamd blijven zitten, terwijl ze van alle kanten worden overspoeld door herinneringen aan die tijd. Dat weet ik omdat ik hetzelfde voelde toen ik het hoorde. Het verleden dat als een golf het heden binnenrolt.

‘Die arme, arme jongen,’ zegt mijn moeder ten slotte.

Mijn vader knikt en zegt: ‘Is zijn familie op de hoogte?’

Ik geef hetzelfde antwoord dat ik heb gekregen. Dat Mary Ellen Barringers dokters het te horen hebben gekregen, wat niet per se wil zeggen dat zij het te horen heeft gekregen, en dat ze niet weten waar Billy’s broer uithangt. Dan spreek ik de woorden uit waar ik zo verschrikkelijk tegen op heb gezien.

‘We moeten het over die nacht hebben.’

Tot nu toe heb ik mijn ouders nooit als verdachten beschouwd. Ze hadden geen reden om Billy iets aan te doen. Ze hielden van Billy en bovenal hielden ze van mij. Ik weet dat ze nooit opzettelijk iets zouden doen wat mij pijn zou bezorgen. Maar argwaan heeft maniertjes om door zelfs de sterkste barrières heen te breken. Door de scheurtjes heen te glippen, druppel voor druppel binnen te sijpelen. Dat heeft de ontdekking dat mijn moeder op het Hawthorne Institute werkte met me gedaan: zoveel twijfel binnengelaten dat ik die niet langer kan negeren.

‘Natuurlijk, jongen,’ zegt mijn vader ernstig, alsof hij niet alleen weet wat er komen gaat maar het al decennia geleden had verwacht.

Dat maakt het niet gemakkelijker. Ik voel een dof gebons bij mijn slapen. Opkomende hoofdpijn, die ik probeer af te weren door mijn hoofd iets achterover te kantelen en in mijn neusbrug te knijpen.

‘Ik ga jullie dit maar één keer vragen. Dus wees alsjeblieft eerlijk tegen me.’ Ik zwijg weer, trillerig, onzeker, en verzet me tegen de neiging om op te hangen. Het laatste wat ik wil doen is deze specifieke vraag aan mijn ouders stellen. Een deel van mij denkt dat het beter is om onwetend te blijven. Ik leef al dertig jaar zonder antwoorden. Wat is er zo erg aan nog eens dertig?

Maar ik denk ook dat ik het recht heb om het te vragen. Ik was erbij toen het gebeurde. In dat tentje, naast Billy. Ik verdien antwoorden, en als die er niet zijn, mag ik op z’n minst een poging wagen om ze te vinden.

‘Heeft een van jullie Billy die nacht iets aangedaan?’

Mijn adem stukt. Een kort, met schuldgevoel beladen hikje dat als een leesteken op de woorden volgt. Het valt extra op door het zwijgen van mijn ouders, dat secondenlang duurt maar als urenlang voelt.

‘Ethan,’ zegt mijn moeder, en de teleurstelling in die twee lettergreepjes geeft me het gevoel de slechtste zoon ter wereld te zijn. ‘Hoe kun je dat nou vragen?’

‘Het is al goed, Joyce,’ zegt mijn vader.

‘Het is níét goed.’

‘Hij is van nature nieuwsgierig. Betrokken. Hij beschuldigt ons nergens van.’

Mijn moeder snuift zachtjes. ‘Zo voelt het anders wel.’

‘Het betekent niet dat ik denk dat jullie Billy hebben vermoord,’ zeg ik. ‘Het betekent alleen maar dat ik jullie graag wil horen zeggen dat jullie het niet hebben gedaan.’

‘Ik begrijp het, jongen,’ zegt mijn vader geduldig en met een kalme uitdrukking op zijn gezicht. ‘We begrijpen het allebei. En ik zweer je dat noch je moeder noch ikzelf iets te maken heeft gehad met wat Billy is overkomen.’

Ik laat de adem los waarvan ik niet eens doorhad dat ik die inhield.

Ik geloof hem.

Volledig en diep doorvoeld.

‘Dank je,’ zeg ik, terwijl ik tranen voel opwellen om redenen die ik niet helemaal kan bevatten. Opluchting misschien. Of schuldgevoel. Of een combinatie daarvan. Of misschien is het simpelweg dat ik mijn ouders in een ander huis in een andere staat zie zitten, waardoor ik ze mis. Ik laat de telefoon zakken, zodat ze niet kunnen zien hoe ik de eerste traan wegveeg en de rest terugdring. Als ik hem weer op mijn gezicht richt, ben ik een en al zakelijkheid, klaar om het onderwerp aan te snijden waarover ik eigenlijk bel.

‘Ik had een reden om het te vragen. Billy’s resten zijn namelijk gevonden op het domein van het Hawthorne Institute.’ Ik wacht even en zie mijn moeders verraste blik. ‘Ik weet dat je daar een deel van die zomer hebt gewerkt. Wat gebeurde daar zoal?’

‘Ik was maar secretaresse.’ Mijn moeder kijkt opzij naar mijn vader, die haar met een knikje aanmoedigt. ‘Maar op een avond zag ik iets. Iets wat ik niet had mogen zien. Dus werd ik ontslagen.’

Ik herinner me nog goed dat ze haar baan verloor, omdat ze er zo door van streek was geweest. Ik kan me nog steeds het moment dat ik haar in de keuken aantrof, uithuilend op Ashleys schouder, helder voor de geest halen.

Maar er is natuurlijk nog een andere reden waarom ik het nog zo goed weet.

Dat was de dag voordat Billy werd ontvoerd.

‘Mam, wat heb je gezien?’

Mijn moeder schudt haar hoofd. ‘Dat kan ik je niet vertellen. Hij heeft me tot geheimhouding gedwongen en een verklaring laten ondertekenen waarin ik beloofd heb het niemand te vertellen. Zelfs je vader niet. Hij zei dat ik anders zou worden aangeklaagd.’

Er glipt een andere herinnering naar boven. Iets wat de man in het pak zei toen we van het mausoleum wegluchtten. Iets wat niet voor de rest van ons was bedoeld, maar alleen voor Billy.

Ik heb je gisteren nog gezegd dat je hier weg moest blijven.

Het steeds snellere kloppen van mijn hart duidt op een verwarrende combinatie van vrees en opwindning. Billy was op het domein van het instituut geweest op dezelfde dag dat mijn moeder iets zag wat zo sinister was dat ze was ontslagen. Had Billy misschien hetzelfde gezien? Was iemand van het Hawthorne Institute nog verder gegaan om ook hém het zwijgen op te leggen?

‘Dit is belangrijk, mam,’ zeg ik. ‘Je moet me echt vertellen wat je hebt gezien.’

Een lang moment blijft het stil terwijl mijn moeder erover nadenkt. Haar gezicht vertrekt en ze perst haar lippen op elkaar, alsof ze fysiek probeert te verhinderen dat de woorden haar mond verlaten. Ze kijkt mijn vader aan, zoekend naar geruststelling, die hij haar zonder aarzelen geeft. Het brengt een steek van droefheid in me teweeg om de liefdevolle relatie die ik zelf ook heb gehad. En die nu voorbij is.

‘Een ritueel,’ zegt ze ten slotte.

Ik buig me voorover en tuur naar het scherm. ‘Wat voor ritueel?’

‘Ik weet het niet, Ethan. Maar het was angstaanjagend.’

De rest van het verhaal stroomt uit haar als water door een doorgebroken dijk. Twintig ononderbroken minuten lang vertelt mijn moeder me over haar baan, haar collega Margie en de vreemde sfeer in het Hawthorne Institute.

‘Ik was gewoon zo blij dat ik werk had, dat ik er niet echt bij stilstond hoe raar het allemaal was,’ zegt mijn moeder op zeker moment. ‘Maar nu ik erop terugkijk, leek het wel iets uit *The Twilight Zone*.’

Nadat ze heeft verteld dat ze een voor mijn vaders verjaardag gekocht horloge ’s avonds nog even wilde ophalen, komt mijn moeder tot de kern van het verhaal. ‘Het incident,’ noemt ze het, terwijl ze met haar vingers aanhalingstekens in de lucht maakt om het belang ervan te benadrukken.

Omdat ze geen sleutel van de voordeur van het Hawthorne Institute had, was ze naar de achterkant gelopen in de hoop dat daar misschien een deur open zou zijn. Maar achter het landhuis was het terrein verlicht met vlammen.

‘Toortsen,’ zegt mijn moeder. ‘Ze stonden in een grote cirkel op het gras achter het instituut.’

Ze vertelt dat Ezra Hawthorne en een aantal andere mannen in zwarte gewaden in die cirkel stonden. Ze hadden zich in een kring om een vuur heen opgesteld en monotoon gezongen in een taal die ze niet kon plaatsen.

‘Latijn?’ vraag ik.

Mijn moeder schudt haar hoofd. ‘Nee. Iets anders. Het klonk, ik weet het niet, bijna primitief. Maar dat was niet het ergste. Ezra Hawthorne hield iets omhoog wat een koperen schaal leek te zijn. En er lag iets op.’

‘Wat dan?’

‘Dat mag ik niet vertellen. Dan kom ik in de problemen.’

‘Ik vertel het niet door, echt niet. Zeg me alsjeblieft wat er op die schaal lag.’

Mijn moeder zwijgt nog even voordat ze de woorden eruit perst. ‘Een hart.’

Ik staar naar mijn ouders, plotseling draaierig. Hun gezichten vervagen even en worden weer helder. Ik weet niet wat ik had verwacht, maar dát in elk geval niet.

‘Ik kon niet zien waarvan,’ gaat mijn moeder verder. ‘Van een mens of een dier, geen idee. Het was glibberig van het bloed, alsof het net was verwijderd. Meneer Hawthorne pakte het met zijn blote hand van de schaal en hield het boven het vuur.’

‘En toen?’

Mijn moeder vertelt dat ze dat niet weet omdat ze al probeerde te vluchten, maar daarbij op haar baas botste. Hoewel hij niet deelnam aan het ritueel, was duidelijk dat hij wist dat het aan de gang was, al helemaal toen hij haar meenam naar zijn kantoor en haar ontsloeg.

‘Hij heeft me gedwongen iets te ondertekenen, een verbod om er met iemand over te praten,’ zegt ze. ‘Een geheimhoudingsverklaring. Een juridisch bindend document. Ik kreeg te horen dat meneer Hawthorne me zou aanklagen als ik mijn mond niet hield. En ja, ik weet het. Zeggen dat je iemand gaat aanklagen is meestal een loos dreigement. Maar ik wist dat dit serieus was. Ik had immers gezien wat ik had gezien. Een man als Ezra

Hawthorne zou extreem ver gaan om ervoor te zorgen dat het geheim zou blijven.'

'Extreem,' herhaal ik. Het woord slaat in als een bom en leidt tot een nieuwe gedachte.

Ik had de vage theorie gehuldigd dat iemand van het Hawthorne Institute Billy had ontvoerd en vermoord vanwege iets waarvan hij getuige was geweest nadat ik en de anderen hem bij het mausoleum hadden achtergelaten.

Maar stel dat het anders zat?

Stel dat het niets te maken had gehad met wat Billy mogelijkwijs had gezien – maar alles met wat mijn moeder daadwerkelijk had gezien? Ja, het Hawthorne Institute had haar een geheimhoudingsverklaring laten ondertekenen en gedreigd haar aan te klagen als ze uit de school zou klappen. Maar stel dat ze hadden gedacht dat er meer voor nodig was? Hoever zouden ze zijn gegaan om haar tot zwijgen te brengen?

Dat brengt een andere, nog angstaanjagender theorie voort.

Misschien was Billy niet het beoogde slachtoffer geweest.

Maar ik.

Bij dat idee zak ik achterover tegen de bankleuning en schiet er een opeenvolging van gedachten door mijn hoofd. Ik denk aan Billy en mij, ieder in onze eigen slaapzak, en hoe moeilijk we in het donker van elkaar te onderscheiden waren. Ik zie voor me hoe iemand in een zwart pak – misschien Ezra Hawthorne, misschien een van zijn volgelingen – met het mes die snede in het tentdoek maakte en Billy vervolgens blindelings meenam, in de veronderstelling dat ik het was. Ik stel me voor hoe hij Billy door het bos draagt en zijn vergissing pas bemerkt als hij een auto bereikt op de toegangsweg halverwege Hemlock Circle en het instituut.

Ik dwing mezelf niet na te denken over wat er daarna waarschijnlijk is gebeurd.

'Mam, ben jij, afgezien van de geheimhoudingsverklaring en de dreiging met een rechtszaak, nog op een andere manier bedreigd?'

'Nee,' zegt mijn moeder. 'En eerlijk gezegd was dat ook niet nodig. Ik zag echt wel dat het mijn baas menens was.'

Ik frons. 'Je hebt het steeds over je baas. Wat was zijn functie daar?'

'Hij was Ezra Hawthornes rechterhand. Het instituut was genoemd naar meneer Hawthorne, maar iedereen wist dat mijn baas degene was die de boel bestierde.'

Waarmee haar baas tevens degene was die er het meeste belang bij had dat alles wat daar gaande was geheim zou blijven. Als het instituut inderdaad iets met de moord op Billy te maken had, wist hij ervan. Sterker nog, dan is het waarschijnlijk dat hij erachter zat.

‘Mam,’ zeg ik. ‘Vertel het me alsjeblieft. Wie was die baas van jou?’

OceanofPDF.com

Vrijdag 15 juli 1994

14.52 uur

Billy begint te huilen op het moment dat hij Ethan en de anderen in het bos ziet verdwijnen. Iets aan het gekraak en geknerp van hun voetstappen in de verte, lang nadat ze uit het zicht verdwenen zijn, overvleugelt zijn angst en vervangt die door teleurstelling en droefheid.

Ze hebben hem in de steek gelaten.

Alle vier.

Zelfs Ethan.

Die gedachte – dat zijn beste vriend hem heeft achtergelaten – wekt de tranen op, die weer een gevoel van schaamte opwekken. Hij zou moeten vechten. Hij zou moeten proberen zich door de spijlen te persen. Hij zou iets moeten doen, wat dan ook, in plaats van hier te staan snotteren, helemaal nu de man in het pak zijn arm heeft vastgegrepen.

‘Hé, dat is nergens voor nodig, hoor,’ zegt hij. ‘Ik zal je niets doen.’

Billy veegt zijn tranen af en kijkt omhoog. Het is dezelfde man die hij gisteren heeft gezien, de man die hem heeft weggestuurd toen hij hem bij de waterval betrapte.

‘Maar ik zit wel in de problemen toch?’ zegt hij.

De man kijkt naar Billy, die klem zit tussen de spijlen als een gevangene die zojuist de slechtste ontsnappingspoging ooit heeft gedaan. ‘Zo te zien heb je in elk geval één probleem.’

Met de hulp van de man weet Billy zich eindelijk te bevrijden. Met het nodige geduld, door zijn adem zo veel mogelijk in te houden en wat te manoeuvreren, iets waarvoor hij de kans nog niet had gehad voordat Ethan en de anderen zich uit de voeten maakten.

‘Goed, nu we dat hebben gehad wil ik graag dat je me vertelt waarom je hier weer bent,’ zegt de man. ‘Ik heb gezegd dat je weg moest blijven. Als je een beetje verstand had, had je naar me geluisterd.’

Maar de man begrijpt niet dat Billy onmogelijk weg had kunnen blijven. Vanwege wat hij de vorige zomer had gehoord van Johnny Chen, toen ze elkaar in het bos waren tegengekomen.

Billy was net begonnen het bos in zijn eentje te verkennen, nieuwsgierig naar wat hij daar allemaal zou aantreffen. Wat hij aantrof was Johnny,

gezeten op een boomstronk met een wazige blik in zijn ogen.

‘Hoi Billy boy,’ had Johnny gezegd, gevolgd door een merkwaardig geggrinnik, alsof hij iets heel grappigs had gezegd. ‘Wat doe je hier?’

‘Ik kijk gewoon rond.’

‘Wat zoek je dan?’

‘Geesten.’

Een jaar later weet Billy nog steeds niet goed waarom hij naar waarheid had geantwoord. Waarschijnlijk omdat hij dacht dat Johnny het zou begrijpen. Tenslotte was hij ook in het bos, wat Billy de hoop gaf dat er nog iemand aan Hemlock Circle zo nieuwsgierig was als hij.

‘Intrigerend hoor,’ had Johnny gezegd. ‘Er zijn hier beslist geesten in de buurt, maar niet waar jij denkt.’

Vervolgens had hij Billy over het Hawthorne Institute verteld, een plek waar Billy het bestaan niet eens van kende. Maar nu wilde hij er alles over weten.

‘Spookt het er?’ had hij Johnny gevraagd.

‘Niet op de manier waarop de meeste mensen spoken voor zich zien,’ was Johnny’s antwoord. ‘Maar er komen wel geesten op bezoek. De mensen daar praten met ze. Is mij verteld. Ik heb er zelf nooit een gezien.’

Billy’s ogen waren groot geworden als schoteltjes. ‘Ben je er geweest?’

‘Vaak genoeg. Ik ging erheen om afgeleid te worden van dingen waar ik niet over wilde nadenken. Nu niet meer, maar het heeft een tijdje geholpen.’

Billy, die ook dingen had waar hij soms niet over wilde nadenken, had gevraagd: ‘Hoe kom ik daar?’

Hij had vol aandacht geluisterd hoe Johnny de route naar het Hawthorne Institute beschreef. De weg oversteken die dwars door het bos loopt. Een stuk verder lopen tot je bij een stenen muur komt. Door het gat in de muur kruipen en verder lopen tot je bij een waterval komt.

‘Vanaf dat punt zie je het instituut liggen,’ had Johnny gezegd.

Daarmee kwam er een eind aan het gesprek. Billy had nooit meer de kans gehad om er nog eens met Johnny over te praten, want niet lang daarna was hij dood. Drugs, had Billy’s moeder hem op bezorgde toon verteld, alsof alleen al door het noemen ervan een ander hetzelfde lot ten deel zou kunnen vallen.

De rest van de vorige zomer had Billy er geen behoefte meer aan gehad om zelf naar het Hawthorne Institute te gaan. Als hij aan die plek dacht, werd hij verdrietig omdat hij dan aan Johnny moest denken, de enige

persoon die hem ooit serieus had genomen in zijn vermoeden dat geesten bestaan. Ethan neemt hem niet serieus. Ja, hij doet alsof hij geïnteresseerd is, maar Billy ziet heus wel dat hij er niet in gelooft.

Toen deze zomer zich aandiende, was zijn bedroefdheid om Johnny vervaagd en was Billy er klaar voor om op verkenning te gaan. Hij begon geleidelijk, met korte uitstapjes in het bos, waarna hij steeds een stukje verderging tot hij de weg bereikte. Toen begon hij het bos daarachter verder te verkennen, tot hij uiteindelijk op de muur stuitte die Johnny had beschreven.

En gisteren had hij het gat in de muur gevonden. Zonder aarzeling had hij zich erdoorheen gewurmd. Daarna had zijn nieuwsgierigheid het overgenomen en was hij helemaal naar de bovenkant van de waterval gelopen, waarvandaan hij eindelijk het Hawthorne Institute had zien liggen.

Wat hij zag stelde hem teleur.

Het was heel groot, ja, en onmiskenbaar interessant. Maar hij had iets anders verwacht. Iets spookachtigers. Hij overwoog om het terrein verder te verkennen toen de man in het pak hem ontdekte.

‘Hé, jij daar!’ had hij geroepen. ‘Jij mag hier helemaal niet zijn! Ga weg! En niet meer terugkomen!’

Billy was weggerend.

Helemaal terug naar huis.

Bang dat hij zou worden gevolgd, maar ook te bang om achterom te kijken of dat inderdaad zo was.

De man heeft gelijk. Billy had zo verstandig moeten zijn weg te blijven. Maar hij was teruggekomen. En deze keer samen met anderen.

‘Kom,’ zegt de man, en hij geeft Billy een duwtje dat verbazend zacht is voor zo’n imposant persoon. ‘Laten we maar eens kijken wat we met je aan moeten.’

Hij voert Billy mee over het grindpad, in de richting van het landhuis dat hij bij de waterval van bovenaf had zien liggen. Terwijl ze het naderen, verwacht Billy dat hij zich nerveus of angstig zal voelen. Maar tegen de tijd dat ze het bereiken heeft een verwachtingsvolle nieuwsgierigheid zich van hem meester gemaakt.

Hier praten ze met geesten.

En hij staat op het punt er naar binnen te gaan.

De man in het pak neemt hem mee door een rode deur aan de achterkant van het landhuis, waarna ze door een lange gang lopen. Die leidt naar een

enorme hal met een reusachtige trap en een griezelig schilderij van een man omringd door rare symbolen.

De enige andere aanwezige persoon is een vrouw die haar hoofd om de hoek van een kantoordeur steekt. Ze tuurt naar Billy en zegt: 'Wie hebben we hier?'

'Een indringer,' zegt de man in het pak. 'Waar is de baas?'

De vrouw gebaart naar de trap. 'In zijn kantoor. Dit gaat zijn dag helemaal goedmaken of juist verpesten.'

En verder gaan ze, door de grote hal de trap op naar een kantoor op de eerste verdieping. 'Zet je maar schrap, jongen,' zegt de man tegen Billy voordat ze naar binnen gaan. 'Want je hebt heel wat uit te leggen.'

De angst die Billy eerder voelde keert in alle hevigheid terug. Hij hoort hier niet te zijn. Niet alleen. Hij zou meer dan wat ook ter wereld willen dat Ethan nu bij hem was. Boosheid, droefheid en teleurstelling vermengen zich met zijn angst en dreigen hem te overweldigen. Hij voelt weer tranen opwellen, hoewel hij niet weet welke van de emoties ze heeft opgeroepen.

Misschien is het een nieuwe emotie, die hem als een geest besluipt.

Eenzaamheid.

Dat is wat Billy op dit moment voelt. Een beangstigende, verschrikkelijke eenzaamheid.

De man in het pak duwt hem zachtjes het kantoor in, waar Billy een andere man in al net zo'n zwart pak ziet staan. Hij staat achter een bureau, met zijn rug naar de deur, voor een raam dat uitzicht biedt op de tuinen aan de achterkant van het landhuis.

'Hallo Billy,' zegt hij. 'Ik heb gehoord dat je erg nieuwsgierig bent naar deze plek.'

Billy wordt overspoeld door een golf van verwarring. Hoe weet deze man hoe hij heet?

De vraag wordt beantwoord als de man zich omdraait en Billy's buurman blijkt te zijn.

'Meneer Van de Veer?' zegt hij verbluft. 'Wat doet u hier?'

'Alsjeblieft, jongen,' zegt meneer Van de Veer. 'Noem me maar Fritz.'

EEONENTWINTIG

Als Alice Van de Veer 's avonds haar voordeur opendoet en mij op haar stoep aantreft, vraag ik me af hoeveel ze weet over het werk van haar echtgenoot op het Hawthorne Institute. Is ze zich bewust van alles wat daar gebeurde? Of zou ze er net zo verrast over zijn als ik was toen mijn moeder, na veel gesoebat, eindelijk de naam Fritz Van de Veer noemde?

Mijn schok was bovenal gebaseerd op het uiterlijk van Fritz. Ik had verwacht dat hij een bankier was of dat hij auto's verkocht. Hoewel ik altijd een lichte ongrijpbaarheid, iets glads, onder zijn vriendelijke voorkomen had vermoed. Nu ben ik van plan om uit te zoeken hoe ongrijpbaar hij eigenlijk is.

‘Nou, hallo Ethan,’ zegt Alice stralend. ‘Wat een aangename verrassing!’

Een verrassing? Misschien. Maar de reden voor mijn komst is allesbehalve aangenaam. In feite is het huis van de Van de Veers de laatste plek waar ik wil zijn.

‘Is Fritz thuis?’ vraag ik. ‘Ik moet hem spreken.’

‘Ja hoor.’ Alice loopt weer naar binnen en haar stem weerklinkt door het huis. ‘Fritz? Ethan Marsh is hier. Kom je even?’

Als snel verschijnt meneer Van de Veer in de deuropening, gekleed alsof hij naar een bedrijfspicknick gaat. Tommy Bahama-overhemd, een katoenen broek en pennyloafers – ik wist niet eens dat ze nog gemaakt werden. De kleren en de beige nietszeggendheid van zijn haar en huid maken hem griezelig onopmerkelijk. Dat zal wel de reden zijn waarom ik hem over het hoofd had gezien op de foto's van het Hawthorne Institute. Nadat ik mijn ouders had gesproken, had ik ze nog eens doorgenomen en Fritz zien staan op een foto uit begin jaren tachtig, slechts een gezicht tussen de andere gezichten.

Nu hij hier voor me staat, heb ik al mijn wilskracht nodig om hem geen knal voor zijn kop te verkopen en hem te gaan schoppen zodra hij op de grond ligt. Mijn handen hebben zich tot vuisten gebald. Ik stop ze in mijn zakken om te voorkomen dat ze uithalen.

Misschien heeft hij Billy uit de tent gehaald, mogelijk in de veronderstelling dat ik het was. En hoewel ik me niet kan voorstellen dat

Fritz hem uiteindelijk heeft vermoord, denk ik wel dat hij het allemaal in gang heeft gezet.

‘Ethan, hoi,’ zegt hij. ‘Ik wilde mezelf net op een whisky trakteren. Wil je er ook een?’

‘Wat ik wil,’ zeg ik, ‘is dat je me vertelt of Billy Barringer je beoogde doelwit was – of ik.’

Fritz verstijft. Alleen zijn ogen pingpongen heen en weer van angst en hij perst zijn lippen opeen.

‘Ik weet verdomme niet waar je het over hebt, jongen,’ zegt hij.

‘Jawel, dat weet je wél. Net zoals je al die tijd wist dat Billy’s lichaam op het terrein van het Hawthorne Instituut lag.’

Alle kleur trekt weg uit Fritz’ gezicht. ‘Wat?’

Als zijn verbazing gespeeld is, is hij een goed acteur. Ik geloof bijna dat hij het echt niet wist.

‘Misschien moet je me alles vertellen – en dan bedoel ik ook echt álles – wat je weet over de nacht dat Billy Barringer verdween.’

‘Niet hier,’ zegt Fritz met een blik achterom naar de gang. ‘Bij jou thuis. Ik zeg wel tegen Alice dat ik een ommetje ga maken.’

Tien minuten later steekt hij de cul-de-sac over. Vanachter het slaapkamerraam zie ik hem aankomen, zijn gezicht vaag door de invallende schemering, maar de rest helemaal helder. Hij heeft zich omgekleed en draagt nu een grijs windjack over zijn overhemd met drukke print en hij heeft de loafers verruild voor een paar sneakers. Ze lichten wit op in het halfdonker terwijl hij met vastberaden tred de tuin binnenkomt.

‘Ze hebben Billy bij het instituut gevonden?’ zegt hij als ik de voordeur voor hem opendoe.

‘Ja. In het meer.’

Ik doe de deur verder open en gebaar dat hij binnen mag komen. Fritz schudt zijn hoofd. ‘Kunnen we buiten blijven? Ik kan wel wat frisse lucht gebruiken.’

‘De achtertuin dan maar,’ zeg ik, want ik ga ervan uit dat ook hij dit gesprek niet wil voeren in het volle zicht van heel Hemlock Circle.

Fritz volgt me terwijl ik, nog stijf van mijn tocht door het bos, door de hal loop, langs de eetkamer en door de keuken. Daar open ik de deur naar het terras en stappen we de achtertuin in. Het is er donker. Het enige licht is de rechthoek die door het glas van de terrasdeur valt. Fritz loopt weg uit het licht en blijft in het halfdonker op het gras staan, met zijn handen in de

zakken van zijn windjack. Ik weet niet of hij zich ervan bewust is, maar hij heeft precies de plek uitgekozen waar mijn tentje stond in de nacht dat Billy werd ontvoerd.

Ik voeg me bij hem, mijn zintuigen op scherp door de nervositeit. Ik voel het gras onder mijn sneakers veren en ruik de aftershave die Fritz vanochtend op zijn wangen heeft gespat.

‘Ik neem aan dat je moeder je heeft verteld dat ze een tijdje op het instituut heeft gewerkt,’ zegt hij.

‘Dat klopt. Ze heeft me ook verteld wat ze heeft gezien – en dat jij haar daarom hebt ontslagen.’

‘Dat had ze niet moeten doen,’ zegt Fritz. ‘Er is geen vervaldatum van toepassing op het document dat ze heeft getekend, dus het is nog steeds bindend. Maar aangezien de oude Ezra al meer dan vijftientig jaar dood is, maakt het misschien niet meer uit.’

‘Zo te horen had de heer Hawthorne veel geheimen. Grote geheimen. Groot genoeg om te moorden om ze verborgen te houden.’

Fritz schrikt zichtbaar, mogelijk van ontsteltenis, mogelijk van verbazing. ‘Dat is een ernstige beschuldiging, Ethan. En een onverantwoordelijke bovendien.’

‘Maar is het onterecht?’

Eerst zegt Fritz niets. Zijn plotselinge zwijgen vormt een sterk contrast met de geluiden die uit het bos komen: het symfonische gesjirp van krekels en het zoemende koor van cicaden. Ik vraag me af of Billy daar ook is. Opgaat in de schaduwen en stilletjes toekijkt. Wachtend op gerechtigheid.

‘Wat wil je nou precies, jongen?’ vraagt Fritz ten slotte.

‘De waarheid.’

‘Mensen die zeggen de waarheid te willen weten hadden achteraf vaak liever met de leugen hadden geleefd, zo is mijn ervaring.’

Dat geldt niet voor mij. Dertig jaar onzekerheid over Billy’s lot heeft me voorbereid op de feiten, hoe hard die ook mogen zijn.

‘Laten we beginnen bij het Hawthorne Institute,’ zeg ik. ‘Wat gebeurde daar?’

Fritz recht zijn rug en schraapt zijn keel. ‘Men hield zich er bezig met het bestuderen van de parapsychologie. Ben je daarmee bekend?’

Ja, enigszins. Een week geleden zou ik de studie als pseudowetenschap hebben afgedaan. Nu ik er zelf iets van heb ervaren, ben ik minder zeker van mijn zaak.

‘Laat me jouw definitie maar horen,’ zeg ik.

Fritz trekt een pakje sigaretten uit een zak van zijn windjack. Nadat hij er een uit heeft geschud en opgestoken, zegt hij: ‘Parapsychologie is de overtuiging dat er krachten bestaan naast de gemakkelijk te bewijzen fenomenen die we dagelijks tegenkomen. Buitenzintuiglijke waarneming, telepathie, helderziendheid. Ik neem aan dat je weleens een plotseling déjà vu hebt gehad. Heb je je ooit afgevraagd waar dat vandaan kwam?’

‘Eerlijk gezegd niet.’

‘Nou, Ezra Hawthorne deed dat wel,’ zegt Fritz, een kringel rook uitblazend die in de stille, vochtige lucht blijft zweven. ‘Al vanaf zeer jonge leeftijd verwonderde hij zich over zulke dingen. Hij dacht niet zoals de meeste mensen. Hij was meer gefocust op wat zich afspeelt achter de dingen die we zien en weten. Hij heeft me eens verteld dat dit kwam omdat hij levenloos uit de baarmoeder was gekomen. Een volle minuut was zijn babylichaam dood totdat het alsnog tot leven kwam. En daarom, zei hij, bleef een stukje van hem altijd met het hiernamaals verbonden.’

Ik werp hem een blik toe. ‘Dat klinkt als grote onzin.’

‘Misschien,’ geeft Fritz toe. ‘Maar hij geloofde in zulke dingen. En omdat hij in het gelukkige bezit was van zowel geld als een landgoed met veel privacy, creëerde hij een plek waar onverklaarbare verschijnselen zonder spot of scepsis konden worden onderzocht. Dat was het doel van het instituut. Om een plek, levensonderhoud en onderzoeksruimte te bieden aan diegenen die probeerden het onverklaarbare te verklaren. Waarom voelen sommige mensen meer aan dan anderen? Hoe is het mogelijk dat iemand gedachten leest, de toekomst voorspelt en dingen lijkt te verplaatsen zonder ze aan te raken?’

Ik zie de foto van de mannen in gewaden weer voor me en denk aan wat mijn moeder gezien zegt te hebben.

‘En occulte rituelen? Hoe passen die in dit geheel?’

‘Occult.’ Fritz maakt een afkeurend geluidje. ‘Meneer Hawthorne had een hekel aan dat woord. Hij zei dat het een label was dat mensen op praktijken plakken die ze beangstigend vinden of niet begrijpen. Immers, wat door de ene persoon occult wordt genoemd, kan voor een ander een diepe religieuze betekenis hebben. Het is maar net hoe je het bekijkt.’

‘Waarvan is mijn moeder getuige geweest op de avond dat je haar ontsloeg?’

Fritz kijkt langs me heen naar het bos achter mijn tuin, alsof hij drie kilometer verderop het Hawthorne Institute ziet liggen, waar Ezra Hawthorne en zijn in gewaden gehulde volgelingen nog in een kring rond een vuurtje staan.

‘Dat was een ongelukkige samenloop van omstandigheden,’ zegt hij. ‘Je moeder vergiste zich in wat ze zag. Logisch, denk ik. Het zag er veel sinisterder uit dan het was. Het instituut had een beleid voor dergelijke situaties, wat onmiddellijk ontslag en een geheimhoudingsverklaring inhield. Zo hoefde er weinig te worden uitgelegd en was er weinig ongewenste bemoeienis vanuit de buitenwereld. Als gevolg daarvan heeft je moeder de afgelopen dertig jaar een diepe wrok tegenover mij gekoesterd.’

‘Geen wrok,’ zeg ik. ‘Ik denk dat ze bang voor je was – en voor het instituut.’

‘Daar had ze geen reden toe.’

‘Ze is getuige geweest van een satanisch ritueel.’

‘Satanisch?’ Fritz schudt zijn hoofd, alsof hij het ongelooflijk vindt dat ik zo dom ben. ‘Dat was een ritueel dat in de vierde eeuw voor Christus door een kleine groep druiden werd beoefend. Het was een geschenk aan de aarde, een uiting van dankbaarheid voor wat ze ons biedt.’

‘Met “geschenk” bedoel je offer.’

‘Nee,’ zegt Fritz. De punt van zijn sigaret licht oranje op terwijl hij een trekje neemt. ‘Ik bedoel een varkenshart dat ik bij een slager had gehaald, vlak voordat de ceremonie begon. Ezra Hawthorne had veel excentrieke trekjes, hij eiste bijvoorbeeld dat alle mannen op het instituut net als hij een zwart pak droegen, maar hij verafschuwde geweld. Hij zou me nooit hebben opgedragen een kind kwaad te doen, zoals jij insinueert. En ik zou me ook nooit hebben verlaagd tot zoiets vreselijks.’

‘Dus hij was pacifist.’

‘Ja. Ezra was een veelvraat op religieus gebied, hij spitste zich nergens op toe. Als hij al een diepgeworteld bepaald geloof had, heeft hij dat nooit met me gedeeld. Maar hij stond wel open voor alle stromingen. Hij ging naar de katholieke mis, bestudeerde de Koran en de Thora, bracht een maand door bij de boeddhistische monniken in Tibet, en, ja, beoefende eeuwenoude druïderituelen. Allemaal pogingen om het universum beter te leren begrijpen.’

‘En wat was jouw rol in dit geheel?’ vraag ik. ‘Hoe ben jij bij het instituut terechtgekomen?’

‘Ik? Zoals bijna iedereen die zijn weg ernaartoe vond. Ik was op zoek naar antwoorden.’

‘Heb je ze gevonden?’

Fritz schudt zijn hoofd. ‘Maar ik heb geleerd te leven met de onzekerheid. Werken voor Ezra Hawthorne heeft daarbij geholpen, hoewel ik geen deelgenoot was, behalve dan dat ik af en toe meedeed aan een test of groepsstudie. Ik wilde ook helemaal geen research doen. Ik was slechts beheerder. Ik zorgde ervoor dat alles soepel verliep, zodat meneer Hawthorne en anderen zich op hun onderzoeken konden richten.’

‘Wie deden er nog meer onderzoek?’

‘Diverse gevestigde wetenschappers en psychologen die hun belangstelling voor een niche wilden verkennen zonder bang te zijn dat ze door collega’s belachelijk zouden worden gemaakt. Vraag me niet naar specifieke namen. Hoewel het instituut lang geleden is gesloten, kan ik ze je niet geven.’

‘Ik ken één naam,’ zeg ik. ‘Johnny Chen.’

Verrast kijkt Fritz me door een rooksliert aan. ‘Ja, er was een jaar waarin hij veel tijd op het instituut doorbracht.’

‘Maar hij was geen wetenschapper of psycholoog. Hij was maar een tiener. Wat deed hij daar?’

‘Johnny nam deel aan een groepsstudie ESP, oftewel *extrasensory perception*, buitenzintuiglijke waarneming dus. Hoewel er op dat gebied geen hoopvolle resultaten werden geboekt, was hij nieuwsgierig naar het instituut en het werk dat we er deden. Daarom nodigde meneer Hawthorne hem uit om terug te komen. Hij vond dat Johnny veelbelovend was.’

‘Veelbelovend in welke zin?’

‘Voortzetting van het werk van het instituut. Ezra moedigde altijd geestverwanten van de volgende generatie aan. In Johnny zag hij een sensitiviteit die de meeste tienerjongens ontberen. Helaas zijn de meest sensitieve mensen soms ook de meest getroebleerde. Dat gold ook voor Johnny. Toen hij die overdosis had genomen, was dat voor ons allemaal een schok.’

Ik draai mijn gezicht naar het huis van de Chens naast dat van mij. De ramen boven de heg zijn verlicht. ‘Wist niemand op het instituut dat hij drugs gebruikte?’

‘Natuurlijk niet.’

‘En niemand daar had iets met zijn dood te maken?’

Fritz neemt een laatste trekje voordat hij de sigaret op het gras gooit en onder zijn zool uitdrukt.

‘Even voor de goede orde: je beschuldigt me nu van twee moorden?’

‘Kun je het me kwalijk nemen dat ik wantrouwig ben? Twee jongens van deze cul-de-sac waren kort voor hun dood op het Hawthorne Institute. De een is gestorven aan een overdosis, de ander is ontvoerd en vermoord.’

‘En in beide gevallen was het een droevig toeval,’ zegt Fritz.

‘Waarom heeft de politie het terrein van het instituut dan niet afgezocht nadat Billy was verdwenen?’

‘Omdat ze nooit een verzoek hebben ingediend.’ Fritz maakt een hulpeloos gebaar met zijn handpalmen naar boven. ‘Als ze het hadden gevraagd, hadden we zeker toestemming gegeven. En al helemaal als we ook maar het flauwste vermoeden hadden gehad dat Billy’s lichaam daar ergens kon liggen. Hij is in het meer gevonden, zei je toch?’

‘Ja. Onderaan de waterval.’

‘Kan hij niet gevallen zijn?’

Ik denk aan wat Ragesh me heeft verteld over Billy’s verwondingen en de deken waarin hij gewikkeld was. Ik vraag me af of Fritz’ nieuwsgierigheid oprecht is of dat hij alleen maar doet alsof hij de details niet kent.

‘Nee,’ zeg ik. ‘Maar zijn verdwijning was overal in het nieuws. Waarom hebben jullie de politie niet uitgenodigd om rond te komen kijken?’

‘Dat heb ik geopperd, maar Ezra was ertegen,’ zegt Fritz. ‘Ik was het niet met hem eens, aangezien we niets te verbergen hadden. Maar hij was erg gebrand op privacy.’

‘En dat was de enige reden?’ vraag ik. ‘Privacy?’

‘Hij wist ook dat de autoriteiten dezelfde overhaaste conclusies zouden hebben getrokken als jij hebt gedaan wanneer ze hadden geweten dat Billy op de middag voor zijn verdwijning op het instituut was geweest.’

‘Wist jij daarvan?’

Fritz knikt. ‘Ik heb hem zelf gesproken.’

En toch heeft hij het lef beledigd te zijn door mijn argwaan tegenover hem, Ezra Hawthorne en het hele instituut. Ik schuifel heen en weer op het gras, boos en ongeduldig. Fritz ziet het en zegt: ‘Ik mocht Billy. Hij en zijn familie waren een aantal jaren goede buren. En denk hier eens over na, jongen: als ik Billy had vermoord – wat absoluut niet zo is – was het dan

logisch geweest om zijn lichaam te dumpen op de plek waar ik werkte? De plek die ik beheerde?’

Ik moet toegeven dat dat totaal niet logisch zou zijn geweest.

‘Hetzelfde geldt voor Ezra Hawthorne. Die overigens vierennegentig jaar oud was. Het zou voor hem onmogelijk zijn geweest om een tent open te snijden, een jongetje te ontvoeren, hem te vermoorden en zijn lichaam in het meer te gooien.’

‘Misschien heeft hij hulp gehad,’ zeg ik.

‘Vermindert je argwaan als ik je vertel dat meneer Hawthorne ook zeer bedroefd was om de verdwijning van de jongen?’

‘Nee,’ zeg ik. ‘Aangezien ze elkaar niet kenden.’

‘O, maar ze kenden elkaar wel. Ze hebben behoorlijk lang met elkaar gesproken.’

‘Waarover?’ vraag ik, hoewel ik wel een idee heb, gezien Billy’s interesses.

‘Communicatie met de doden.’

Fritz’ sigarettenrook hangt nog steeds in de lucht. Inmiddels zijn de slierten naar het bos gedreven – grijze kringels die om de bomen krullen.

‘Dat was meneer Hawthornes andere onderwerp van belangstelling trouwens,’ zegt Fritz. ‘Ook daar werd veel onderzoek naar gedaan op het instituut. Ik heb er nooit rechtstreeks mee te maken gehad. Maar meneer Hawthorne en enkele anderen beweerden vele malen contact te hebben gehad met geesten – op verschillende manieren.’

Er gaat een schok door mijn lijf, van top tot teen.

Billy had gelijk gehad.

Op het Hawthorne Institute praatten ze inderdaad met geesten.

Vrijdag 15 juli 1994

15.05 uur

Fritz Van de Veer gelooft niet in de dingen waar op het Hawthorne Institute onderzoek naar wordt gedaan. Maar hij neemt er ook niet per se afstand van. In het algemeen hangt Fritz de chaostheorie aan, die heel globaal neerkomt op: shit happens.

Dat, vindt hij, maakt hem de ideale persoon om een plek als dit instituut te runnen. Als dingen zomaar gebeuren, zonder reden, hoeft hij niet te zoeken naar het grote 'waarom'. Hij rolt gewoon zijn mouwen op, regelt de zaken naar behoren en krijgt daar uitstekend voor betaald.

Bijvoorbeeld toen Joyce Marsh gisteravond op een stel mannen stuitte die met een varkenshart een oud ritueel uittestten. Hij had het protocol van het instituut gevolgd, ervoor gezorgd dat ze de geheimhoudingsverklaring tekende en haar de laan uit gestuurd.

En nu zijn tienjarige buurjongen vastgeklemd tussen de spijlen van het hek van het mausoleum van de familie Hawthorne is aangetroffen, heeft hij het jochie naar binnen laten brengen om te kijken of hij in orde is, de schade te beperken en hopelijk een potentiële aanklacht te vermijden.

'Goed, Billy,' zegt hij. 'Ik heb gehoord dat je hier was met een groepje andere kinderen. Is dat waar?'

'Nee, meneer,' zegt Billy, een leugen die Fritz met lichte tegenzin respecteert. Het vermogen om geheimen te bewaren is een eigenschap die hij bewondert. Maar hij zou het prettig vinden als de jongen ten minste een indicatie zou geven met hoeveel ze waren – en wat ze van plan waren geweest.

'Wat deed je daar op het domein, zo helemaal alleen?'

'Ik was op verkenning.'

'Op verkenning?' zegt Fritz. 'Is dat alles?'

'Ja, meneer.'

'En gisteren?'

Billy kijkt op, verbaasd dat Fritz daarvan weet. Zijn verbazing is onterecht. Natuurlijk is Fritz daarover geïnformeerd.

'Verkennen kan geen kwaad,' zegt hij tegen Billy. 'Dat is juist het hele idee achter deze plek. Verkenning van het onbekende. Maar sluip de

volgende keer niet het terrein op. Vraag het me gewoon, dan leid ik je rond.'

De ogen van de jongen lichten op, zijn angst vervangen door gretigheid. 'Kunt u me nu dan rondleiden?'

'Dat wil ik wel doen,' zegt Fritz. 'Maar dan heb ik eerst iets van jou nodig. De belofte dat je niet praat over wat je hier ziet of hoort. Dat je het niet aan je ouders of je broertje of je vrienden vertelt. Zij hoeven niet te weten wat we hier doen.'

'Wat doen jullie hier dan, Fritz?'

Fritz Van de Veer glimlacht, aangenaam verrast dat de jongen zijn voornaam gebruikt. 'We doen hier van alles, Billy.'

'Praten jullie met geesten?'

Fritz kijkt de jongen peinzend aan. Wat een grote, complexe vraag van iemand die nog zo jong is. Een vraag die hij niet kan beantwoorden.

Maar hij weet wie wel antwoord kan geven.

Hij neemt Billy mee naar het vertrek dat de bibliotheek wordt genoemd, hoewel het veel meer behelst dan alleen boeken. Dit is het hart van het instituut, waar veel wordt gediscussieerd en gedebatteerd. Momenteel is er slechts één man aanwezig in de grote ruimte.

Ezra Hawthorne.

Hij staat naar de foto's aan de muur te kijken als ze binnenkomen. Als hij zich omdraait om naar Billy te glimlachen, ziet Fritz de man even door de ogen van de jongen. Lang, bleek en stokoud, zowel keurig als onheilspellend in zijn zwarte pak.

'Hallo jongeman,' zegt Ezra, waarop Billy met zijn mond vol tanden staat.

Fritz herinnert zich dat hij evenzo met ontzag werd vervuld toen hij Ezra Hawthorne jaren geleden voor het eerst ontmoette. Hij studeerde aan Princeton en was bezig aan zijn master psychologie toen hij werd uitgenodigd voor een informele bijeenkomst die een van zijn docenten had georganiseerd. Een van de aanwezigen was een lange man in een zwart pak dat zijn bleke gelaat een spookachtige aanblik gaf. Na een paar minuten koetjes en kalfjes met deze en gene, had meneer Hawthorne zich aan Fritz voorgesteld en hem uitgenodigd om het instituut eens te komen bezoeken.

'Laten we maar eens kijken of je bepaalde gaven hebt,' had hij gezegd.

Fritz nam deel aan een nogal dwaze test waarbij hij met zijn rug naar een man moest gaan staan die een stapel kaarten in zijn handen hield waarop

plaatjes van dieren stonden afgebeeld. Hij hoefde alleen maar te raden welk dier op de kaart stond die omhoog werd gehouden. Hoewel Fritz glansrijk voor de test was gezakt, had meneer Hawthorne hem aan het eind van de dag apart genomen en gezegd: ‘Je bent altijd welkom als je hier terug wilt komen.’

Hij was niet van plan geweest om terug te komen. Maar toen kreeg Alice een miskraam – haar derde – en merkte Fritz dat hij de behoefte had om ergens in te geloven. Hij wist dat een godsdienst die behoefte niet zou vervullen, na de preken van donder en hel waar zijn ouders hem vroeger mee naartoe hadden gesleept.

Op een avond – hij weet niet eens meer precies waarom – reed hij naar het Hawthorne Institute. Ezra heette hem welkom als een oude vriend. Ze praatten urenlang over het waarom van onverklaarbare zaken. Over hoe je een wereld kon duiden die vaak helemaal niet te duiden viel. Tot Fritz’ verrassing kreeg hij aan het eind van het gesprek een baan aangeboden.

Nu runt hij het instituut. En hij weet dat Billy hier moet zijn. Het is een ongeschreven, onuitgesproken regel op het instituut: als het geesten betreft, ga je te rade bij meneer Hawthorne.

‘Praat u met geesten?’ vraagt Billy.

‘Niet de hele tijd,’ zegt Ezra. ‘Maar ik heb weleens met zielen gecommuniceerd.’

Fritz ziet dat de ogen van de jongen beginnen te stralen. ‘Dus geesten bestaan?’

‘O ja, die bestaan zeker.’

‘Waar zijn ze dan?’ vraagt Billy, rondkijkend in het vertrek alsof zich een exemplaar in een hoek zou kunnen schuilhouden.

‘Er zijn overal geesten,’ vertelt Ezra Hawthorne, ‘je moet alleen weten waar je moet kijken.’

Het volgende halfuur ziet Fritz hoe meneer Hawthorne Billy trakteert op verhalen over zijn wapenfeiten, hem boeken over geesten laat zien, foto’s van seances, de diverse benodigdheden. De jongen blijkt behoorlijk goed geïnformeerd te zijn over het onderwerp. Veel beter dan Fritz, die het verschil niet kent tussen een schim en een schaduw. Maar Billy wel. En daarmee maakt hij zo te zien indruk op meneer Hawthorne.

‘Ik kan wel merken dat je net als ik erg geïnteresseerd bent in geesten,’ zegt hij tegen Billy. ‘Ik heb er nog nooit met zo’n jong iemand over gepraat.’

Als het bezoek voorbij is, begeleidt Fritz Billy het vertrek uit. Hij heeft al besloten het jochie zelf naar huis te brengen. Dat is gemakkelijker. En het loopt minder in het oog. Maar voordat ze door de deuopening verdwijnen, wil Ezra Hawthorne nog één ding kwijt.

‘Het was fijn je te leren kennen, Billy. Je bent altijd welkom als je hier terug wilt komen.’

OceanofPDF.com

TWEEËNTWINTIG

Ik kijk op naar de hemel en voel me plotseling duizelig. Het is een van die volmaakt heldere avonden waarop elke ster zichtbaar is en alle sterren met extra energie lijken te pulseren. Ook in mij vibreert het flink, na wat Fritz me heeft verteld. Ik zou eigenlijk niet verrast moeten zijn dat Billy, die zo ontzettend graag in geesten wilde geloven, uiteindelijk zijn weg vond naar Ezra Hawthorne, een man die naar verluidt met ze communiceerde. Toch is het een schok voor me, vooral omdat Billy er later die avond in de tent met geen woord over had gerept.

Aan de andere kant had ik hem ook niet echt de kans gegeven.

‘Denk je dat hij tegen Billy heeft gelogen?’ vraag ik. ‘Over zijn contact met geesten?’

‘Meneer Hawthorne loog niet over zulke dingen,’ antwoordt Fritz. ‘Als hij zei dat het was gebeurd, geloofde hij zelf dat het waar was.’

‘Wat niet wil zeggen dat het werkelijk waar is. Ben jij er ooit getuige van geweest?’

‘Nee,’ zegt Fritz. ‘Ik nam zelden deel aan de activiteiten in het instituut, zoals ik al zei.’

‘Maar je gelooft er wel in?’

‘Dat zou ik niet direct willen zeggen.’ Fritz steekt zijn hand weer in zijn zak en haalt nog een sigaret uit het pakje. Terwijl hij hem aansteekt, zegt hij: ‘Ken je het aloude gezegde “eerst zien, dan geloven”? Nou, ik heb nog steeds niets gezien waardoor ik erin ben gaan geloven. Maar ik wijs het ook niet per se af. Niet na alles wat ik heb gehoord. Ezra heeft me zoveel verhalen verteld over zijn contact met de doden dat ik een soort geestenexpert ben geworden.’

Er komt een geluid uit het bos, zwak maar duidelijk. Geritsel in de ondergroei. Het zou een dier kunnen zijn.

Maar misschien ook niet.

‘Stel dat ik het zou willen proberen?’ vraag ik.

‘Praten met de doden?’ Fritz houdt zijn hoofd schuin, geïntrigeerd. ‘Waarom zou je dat willen?’

Ik heb zo mijn redenen, maar die wil ik niet met hem delen.

‘Gewoon hypothetisch gezien,’ zeg ik. ‘Kan ik met elke geest praten?’

‘Alleen met de zielen die iets te zeggen hebben.’

‘Stel dat ik iets te zeggen heb tegen een geest?’

‘Zo simpel is het niet,’ zegt Fritz. ‘Het is niet hetzelfde als de telefoon pakken en iemand opbellen. Met de meeste geesten kun je geen contact leggen.’

‘Waarom niet?’

‘Omdat ze de eeuwige rust genieten.’

Fritz hurkt en tekent met zijn wijsvinger een onzichtbare cirkel in het gras. ‘Dit is het land der levenden,’ zegt hij, waarna hij nog een cirkel tekent die de eerste een heel klein beetje overlapt. ‘En dit is het rijk der geesten. Ezra geloofde dat de zielen van de overledenen daarnaartoe gaan. De meeste althans. Enkele komen er niet in, omdat iets ze nog aan het land der levenden bindt.’

‘Waar gaan die naartoe?’

Fritz tikt op het stukje waar de twee cirkels elkaar overlappen. ‘Een soort schemerzone tussen de beide werelden. Als een geest zich daar bevindt, heb je de kans dat je er contact mee kunt leggen.’

‘Maar niet als ze in het rijk der geesten zijn,’ zeg ik.

‘Juist,’ zegt Fritz, die met zijn sigaret naar me wijst. ‘Het geestenrijk is de plek waar je hoopt dat je dierbaren zijn. Dat betekent dat niets hen nog hindert. Geen losse eindjes.’

‘Zoals een moord?’

Fritz staart me aan. ‘Dit is helemaal niet hypothetisch, hè?’

‘Een paar dagen geleden vroeg je me of ik iets vreemds had gezien in de cul-de-sac,’ zeg ik. ‘En dat heb ik.’

‘Billy?’

‘Ja.’ Het heeft geen zin het te ontkennen. Fritz weet het toch al. ‘Hij hangt rond in het bos.’

‘Fascinerend.’ Fritz loopt naar de rand van de tuin en tuurt tussen de bomen door. ‘Is hij er nu?’

‘Dat weet ik niet,’ zeg ik, denkend aan het zachte geritsel dat ik heb gehoord. ‘Misschien?’

Fritz werpt nog een lange blik in het bos voordat hij zich weer tot mij wendt en een trekje van zijn sigaret neemt. ‘Weet je wat hij wil?’

‘Nee. Maar ik ben er vrij zeker van dat hij me iets probeert te vertellen. Eerst dacht ik dat hij me naar het Hawthorne Institute leidde, omdat hij daar is gevonden.’

‘En omdat je dacht dat wij hem hadden vermoord,’ zegt Fritz. Zijn botheid is voorzien van een vleugje begrip. Als hij het me al kwalijk neemt, laat hij het niet zien.

‘Juist ja,’ zeg ik. ‘Maar nu denk ik dat ik hem verkeerd heb begrepen en ik zou...’

‘... hem rechtstreeks willen vragen wat hij wil.’

Ik begin te blozen, want het idee klinkt belachelijk. ‘Is dat überhaupt mogelijk?’

‘Als Ezra Hawthorne hier nu was, denk ik dat hij tientallen manieren zou opperen waarop je contact zou kunnen opnemen met Billy. Maar helaas is hij er niet. En hij valt niet te bereiken.’

‘Hij is in het geestenrijk?’ vraag ik. ‘Hoe weet je dat?’

Fritz schenkt me een listige glimlach. ‘Dat ik het nog niet geloof, wil niet zeggen dat ik het niet heb geprobeerd.’

‘Dus er zit niets anders op dan Billy te laten spoken en zo te proberen uit te vogelen wat hij wil?’

‘Misschien wil hij gewoon spoken om het spoken,’ zegt Fritz. ‘In de loop der jaren raakte Ezra ervan overtuigd dat sommige zielen ervoor kiezen te blijven hangen tussen het aardse en het geestenrijk. Zijn advies was altijd om die te negeren.’

Maar dat kan ik niet. God weet dat ik het heb geprobeerd. Ik ben zo snel weggerend als ik kon, in de hoop dat het schuldgevoel en de nare herinneringen me niet zouden inhalen. Maar dat hebben ze wel gedaan. Dat doen ze altijd. Nu zijn ze steeds aanwezig in de vorm van slapeloosheid, De Droom en Billy’s schaduwgestalte die honkballen in de achtertuin gooit.

‘Waarom?’

‘Omdat er nog iets anders is wat een geest aan het aardse kan binden. Iets wat sterker is dan losse eindjes.’

‘Wat dan?’ vraag ik.

Fritz laat zijn tweede sigaret naast de eerste vallen. Hij trapt hem stampend uit en zegt: ‘Wrok.’

Vrijdag 15 juli 1994

15.37 uur

Ethan houdt pas op met rennen als hij met zijn beide voeten stevig op het gazon van zijn achtertuin staat. Hij heeft nog nooit in zijn leven zo'n afstand gerend en nu maakt hij zich zorgen over wat het met zijn lichaam doet. Zijn benen lijken wel van elastiek en zijn hart bonkt zo zwaar dat hij bang is dat zijn borst zal exploderen. Hij laat zich in het gras vallen en vindt het helemaal niet erg dat zijn moeder hem nu zou kunnen zien. Misschien vraagt ze hem dan wel wat er aan de hand is. Hij zou het haar graag willen vertellen. Want iemand moet weten wat er met Billy is gebeurd.

De aanblik van Ethan languit op het gras trekt echter niet de aandacht van zijn moeder, maar van Ashley, Russ en Ragesh, die zich vanaf Russ' gazon door de heg wurmen.

‘Waar is Billy?’ vraagt Ashley, turend naar het bos alsof hij elk moment tevoorschijn kan komen.

‘Die...’ Ethan, nog steeds buiten adem, kan de woorden amper uit zijn mond krijgen. ‘... is gepakt.’

‘Gepakt?’ zegt Ragesh. ‘Door die kerel in dat pak?’

Ethan knikt, totaal van slag door de gedachte alleen al. Hij ziet weer voor zich hoe de man in het zwarte pak – zo kolossaal, zo intimiderend – Billy nadert. En hij vraagt zich af wat er daarna is gebeurd. Zit Billy nog steeds klem tussen de spijlen van het hek? Of is hij nu in de greep van die grote man? Bij het idee dat Billy op dit moment misschien wel bont en blauw wordt geslagen, moet hij bijna kokhalzen.

Ashley hurkt naast Ethan neer, helpt hem overeind en wrijft over zijn rug. ‘Oké, vertel eens wat er is gebeurd.’

Dat kan Ethan niet, omdat hij dan niet alleen aan de anderen zal moeten bekennen dat hij Billy heeft achtergelaten, maar ook waaróm. Dus hij geeft ze een uitgeholde versie van de waarheid.

‘Die man was bij hem voordat Billy kon weggkomen.’

Ragesh begint te ijsberen over het gras. ‘Denk je dat hij ons zal verlinken?’

‘Daar maak je je zorgen over?’ vraagt Ashley. ‘Billy zit misschien wel diep in de problemen.’

‘En wij misschien ook wel,’ reageert Ragesh. ‘Je hebt die plek gezien. Het was overduidelijk verboden terrein.’

‘Daarom wilde ik verdomme niet dat je door dat gat in de muur zou gaan.’

Bang dat de twee elkaar in de haren zullen vliegen komt Ethan ertussen. ‘We moeten het iemand vertellen. Mijn moeder. Of Billy’s moeder.’

‘Echt niet,’ zegt Ashley. Wat Ethan verbaast. Tot nu toe had ze aan zijn kant gestaan. ‘Ik was verantwoordelijk. Als mensen dit horen, krijg ik nooit meer werk als oppas. En ik heb dat geld nodig.’

Ineens begrijpt Ethan het. Ashley heeft hem verteld over haar plan om naar Woodstock te gaan met het geld dat ze verdient door op hem te letten. Ethan, op zijn beurt, wil geen andere oppas. Hoewel Ashley niet meer elke dag zal komen nu zijn moeder haar baan kwijt is, vindt hij het een fijn idee dat ze nog steeds zijn oppas zal zijn wanneer dat wel een keer nodig is.

‘Dan gaan we terug om hem te halen,’ zegt Ethan.

Ragesh snuift spottend. ‘En dan zelf worden gepakt? Nee, bedankt.’

‘Maar we moeten iets doen. We kunnen hem niet zomaar aan zijn lot overlaten.’

‘Waarom niet?’ vraagt Russ.

Hij staat een stukje bij hen vandaan, met zijn gezicht naar het bos. Terwijl Ashley bezorgd kijkt, en Ragesh geërgerd, heeft Russ een nadenkende blik in zijn ogen.

‘Omdat hij misschien wel in de problemen zit,’ zegt Ethan.

‘Misschien is dat zijn verdiende loon. Hij wilde daar op verkenning, hij heeft ons meegenomen.’

Er knapt iets in Ethan. Alsof er een elastiekje om zijn hart had gezeten dat zijn emoties bedwong. Nu is het kapot en komen ze er in één klap uit tuimelen.

‘Jij hebt hem gevolgd!’ schreeuwt hij met brandende tranen in zijn ogen. ‘Jij én Ragesh. Ik wilde helemaal niet mee.’

‘Maar je bent wel meegegaan,’ zegt Ragesh op zo’n manier dat Ethan zou willen dat hij zes jaar ouder, dertig centimeter langer en veertig kilo zwaarder was. Dan zou hij Ragesh tegen de grond kunnen slaan.

Maar hij kan alleen maar huilen en zeggen: ‘Ik had geen keus! En nu zit Billy in de problemen.’

‘En wij niet,’ zegt Ragesh. ‘Niet als we onze mond houden.’

‘Waarom ben je zo bezorgd om hem?’ vraagt Russ.

Het is een vraag die Ethan voor geen meter snapt, want het antwoord ligt voor de hand. Waarom zou hij níét bezorgd zijn om Billy?

‘Omdat hij mijn beste vriend is.’

‘Maar waarom dan?’ vraagt Russ.

Ethan zwijgt, verrast dat hij niet meteen antwoord kan geven. Hij heeft er nog nooit over nagedacht. Hij en Billy zijn buurjongens. Van dezelfde leeftijd. Ze kunnen goed met elkaar overweg. Waarom zouden ze géén beste vrienden zijn? ‘Omdat hij naast me woont.’

‘Ik woon ook naast je,’ zegt Russ. ‘Ben ik dus ook je beste vriend?’

Ethan beantwoordt de vraag niet met een onmiddellijk ja, waardoor Russ reageert alsof hij zojuist een duw heeft gekregen. Een wankeling. Een frons. Een donkere blik in de ogen tot ze bijna zwart zijn.

‘We zijn wel vrienden,’ haast Ethan zich te zeggen.

‘Nee, ik begrijp het al, hoor,’ zegt Russ.

Ashley gooit haar armen in de lucht om hun aandacht te trekken. ‘Het is nú even het belangrijkste om te bedenken wat we doen aan de situatie met Billy. Laten we stemmen. Wie niets wil doen, steekt zijn hand op.’

Ethan ziet hoe Ragesh’ hand meteen omhoogschiet. Geen verrassing. Hetzelfde geldt voor Russ, die Ethan nors aankijkt terwijl hij zijn hand opsteekt. De schok komt pas als ook Ashleys hand omhooggaat, al is het langzaam en zichtbaar onzeker.

‘Het spijt me, Ethan. Het lijkt me gewoon het beste voor ons allemaal.’

‘Maar stel dat ze Billy wat aandoen?’

‘Dat doen ze heus niet,’ zegt Ashley.

‘We zijn alleen maar op verboden terrein geweest, verder hebben we niets verkeerd gedaan,’ voegt Ragesh eraan toe. ‘We waren gewoon wat aan het rotzooien.’

‘Ze geven hem waarschijnlijk alleen maar een preek en bellen dan zijn moeder of ze hem wil komen ophalen,’ zegt Ashley. ‘Hij zit misschien helemaal niet erg in de problemen. En hij is zeker niet in gevaar. Ze doen een kind heus niks.’

Dat geeft de doorslag. Hoewel niet al zijn zorgen erdoor verdwijnen, laat Ethan zich overhalen door Ashleys geruststellende woorden. Ook hij steekt zijn hand op, zodat het unaniem is.

Ze kiezen ervoor te zwijgen.

En Billy staat er alleen voor.

OceanofPDF.com

DRIEËNTWINTIG

Skrrrrrts.

Ik ontwaak met een hap naar adem, een paniekerig sisgeluid dat dwars door de restanten van De Droom snijdt. Mijn ogen schieten open in het zachte licht van de vroege ochtend dat over het plafond glijdt. Normaal gesproken zou de aanwezigheid van daglicht me op z'n minst een klein beetje opluchten.

Nu niet.

In mijn brein weerklinkt nog het geluid uit De Droom.

Die onrustbarend genoeg een klein beetje anders ging dan alle vorige keren.

De Droom 2.0.

In plaats van de korte blik op het puntdak van de tent, de nog gevulde slaapzak naast me en de lange, donkere kier in het tentdoek boven ons gaf deze nieuwe maar niet per se verbeterde versie me langer de kans om rond te kijken. Met name naar het tentdoek en de donkere streep erboven, waar zich iets bevindt wat ik gewoonlijk wel voel maar waar ik nog nooit een glimp van heb opgevangen.

Maar deze keer zag ik iets.

Ik weet niet wat. Het was te snel, te wazig. Een vage vlek in het donker die onmogelijk te duiden is. Maar die ene glimp brengt me meer van slag dan anders. Mijn hart blijft bonzen terwijl ik ga zitten, me uitrek en met mijn ogen knipper tegen het zonlicht dat nog steeds over het plafond glijdt, iets helderder al.

Ik kijk hoe laat het is. Kwart over zeven. Te vroeg om op te staan, te laat om weer te gaan slapen. Het perfecte moment om mijn notitieboekje erbij te nemen en aantekeningen te maken over de nieuwe versie van De Droom. Als ik die, God verhoede, nog een keer droom, heb ik tenminste vastgelegd wanneer het is begonnen. Waar deze nieuwe variant ineens vandaan komt, is vooralsnog onbekend.

Nog een beetje suffig steek ik mijn hand uit naar het nachtkastje om mijn notitieboekje en pen te pakken.

Ze liggen er niet, terwijl ik zeker weet dat ze er lagen toen ik ging slapen. Ik herinner me duidelijk dat ik in het boekje heb geschreven voordat ik de

lamp uitdeed. Een samenvatting van de gebeurtenissen van de avond in drie bondige woorden.

Billy koestert wrok.

Maar nu zijn de pen en het notitieboekje weg, waardoor het nachtkastje groot en leeg oogt.

De paniek slaat op mijn borst en mijn toch al bonzende hart begint nog sneller te kloppen. Ik maan mezelf kalm te blijven. Er moet een logische verklaring zijn voor het feit dat ze niet zijn waar ik ze heb gelaten, hoe belachelijk of onzinnig ook. Misschien heb ik geslaapwandeld. Het kan in elk geval geen diefstal zijn. Waarom zou iemand inbreken en alleen maar een notitieboekje en een pen stelen?

Het voor de hand liggende antwoord dat meteen in me opkomt is dat deze hypothetische inbreker misschien wel meer heeft meegenomen dan alleen mijn pen en notitieboekje. Mijn portemonnee, mijn telefoon en andere dingen van waarde. Ik zie de rest van het toch al schaars gemeubileerde huis voor me, nu helemaal leeg, de ene holle kamer na de andere.

Het beeld jaagt me uit mijn bed – en ik stap meteen op iets op de vloer. Als ik naar beneden kijk, zie ik mijn blote voet op het notitieboekje staan. De grote teen van mijn andere voet raakt de pen.

Ik raap beide items op van het kleed en mijn paniek smelt weg. Er komt een andere emotie voor in de plaats: schaamte om mijn dwaasheid. Blijkbaar heb ik het boekje en de pen op zeker moment van het nachtkastje gestoten, waarschijnlijk op een slapeloos moment dat ik nu vergeten ben.

Er is geen inbreker geweest.

Ik heb overdreven gereageerd. Alweer.

Ik sla het notitieboekje open en blader het door, waarbij ik krabbels over vergelijkbare overdreven reacties in de afgelopen maanden tegenkom. Dat ik bang ben om te gaan slapen of juist bang ben dat ik niet kan slapen, dat ik me eenzaam, droevig of schuldig voel. *Het is mijn schuld*, lees ik ergens, hoewel ik me niet kan herinneren over welke zonde ik op dat moment schreef. Misschien over alles.

Ik kom uit bij de laatste aantekeningen – en mijn angst keert in alle hevigheid terug. Ik denk aan de volumeknop aan een radio. Als mijn paniek van zojuist op stand zeven stond, schiet mijn hernieuwde angst naar de negen en draait vervaarlijk dicht naar de tien.

Want op de bladzijde die voorligt, staan drie woorden, neergekrabbeld in een ander handschrift dan dat van mij. Ze zijn net zo angstaanjagend als

vertrouwd.

HAKUNA MATATA, DUDE.

OceanofPDF.com

VIERENTWINTIG

Vijf minuten later bonk ik op de voordeur van Russ' huis. Het kan me niet schelen dat het te vroeg is of dat ik alleen maar een T-shirt en boxershort draag, met sneakers met losse veters aan mijn voeten.

Jennifer doet de deur open terwijl ze een ochtendjas om zich heen trekt. De stof valt open over haar zwangere buik. Uit haar nog slaperige blik maak ik op dat ik haar wakker heb gemaakt. 'Ethan? Wat is er?'

'Is Russ thuis?'

'Nee. Hij is al op de zaak. Er worden vandaag bestellingen bezorgd.'

'Jullie hebben nog steeds de reservesleutel die mijn ouders jullie hebben gegeven toch?' vraag ik. 'Die zijn jullie niet kwijt?'

Toen ik tien was, hadden alleen onze directe burens de sleutel van ons huis. De Chens rechts en de Barringers links. Zo kon mevrouw Chen de planten water geven als we op vakantie waren en kon mevrouw Barringer binnenkomen als er iets aan de hand was en wij niet thuis waren. Aangezien ik het hele huis heb gecontroleerd, alle deuren op slot waren en ik geen kapotte ramen heb aangetroffen, kan er alleen iemand zijn binnengekomen met de enige overgebleven reservesleutel, die Russ in zijn bezit heeft.

'Ik... weet het niet,' zegt Jennifer terwijl ze een hand door haar warrige haar haalt. 'Ik geloof dat we die hebben, ja. Hoezo?'

'Er is bij mij thuis ingebroken.' Daarmee houd ik me op de vlakte, want ik durf niet uit te spreken wat ik dénk dat er gaande is, al hoop ik uit alle macht dat ik het bij het verkeerde eind heb.

'Echt?' Jennifers ogen worden groot. Ze is nu helemaal wakker en trekt me mee naar de keuken. Onderweg komen we langs de woonkamer, waar Benji op de vloer naar een aflevering van *Bluey* zit te kijken en ondertussen zijn ontbijtgranen naar binnen lepelt.

'Volgens mij ligt-ie hier ergens,' zegt Jennifer terwijl ze een rommella in de keuken doorzoekt. 'Is er iets gestolen?'

'Nee,' antwoord ik. Dat is precies de reden waardoor ik denk dat dit geen huis-tuin-en-keukeninbraak is. Hoewel de helft van de huisraad bij mijn ouders in Florida is, zou een inbreker normaal gesproken wel wat hebben meegenomen. Mijn laptop uit de werkkamer. De televisie uit de

woonkamer. Mijn portemonnee, die op hetzelfde nachtkastje lag als het notitieboekje en de pen, de enige twee items die blijkbaar zijn aangeraakt.

‘Ik kan hem niet vinden,’ zegt Jennifer, die de la weer dichtdoet met een duw van haar heup. Ze roept de gang in. ‘Misty? Weet jij waar de reservesleutel van Ethans huis is?’

Russ’ moeder verschijnt in de deuropening. Zij ziet eruit alsof ze al uren wakker is. Haar kleren ogen fris en haar haar zit perfect. ‘De reservesleutel?’ zegt ze. ‘Die ligt hier.’

Ze gaat me voor, terug naar de hal, waar een wandtafeltje naast de voordeur staat. Daarop staan een lamp, een postbakje en een schaal met sleutels. Mevrouw Chen pakt er een uit en geeft die aan mij. Ik bekijk het witte label dat aan de sleutelring is bevestigd. Daarop staat mijn achternaam, in het handschrift van mijn moeder.

‘En alles was hier gisteren op slot?’ vraag ik vertwijfeld. ‘Geen sporen van inbraak?’

‘We hebben een beveiligingssysteem,’ zegt Jennifer. ‘Dat is de hele nacht ingeschakeld geweest.’

Ik geef mevrouw Chen de sleutel terug. ‘Misschien moet je de politie bellen,’ zegt ze.

‘Bedankt. Dat ga ik dan maar doen.’

Het blijkt niet nodig te zijn. Want als ik terugloop naar mijn huis, met mijn losse veters nog slingerend om mijn enkels, zie ik rechercheur Cassandra Palmer bij mij op de stoep staan. Haar aanwezigheid, onverwacht en onaangekondigd, veroorzaakt een nieuwe golf van onrust in mijn lijf.

‘Goedemorgen Ethan,’ zegt ze met een blik op mijn combi van boxershort, T-shirt en ongetemde haardracht. ‘Alles goed?’

Ik blijf staan en probeer het beste antwoord op die vraag te bedenken. Ik heb de neiging om nee te zeggen, om haar te vertellen dat alles níét goed is. Dat er iemand in mijn huis is geweest. Maar dat kan ik niet. Want de indringer van vannacht was niet zomaar iemand. De reservesleutel die nog bij Russ in huis ligt, is het bewijs. Een gewone – een ménselijke – inbreker zou die nodig hebben om binnen te komen.

Maar Billy niet.

Hij is een schaduwmens.

Hij had geen reservesleutel nodig, of een deur die niet op slot zat, om naar binnen te glippen, de trap op te sluipen en op nog geen meter afstand

van mijn slapende gedaante iets in mijn notitieboekje te schrijven.

Hakuna matata, dude.

‘Ja hoor, ik moest alleen even bij de burens zijn,’ zeg ik ten slotte. Uit haar sceptische blik maak ik op dat rechercheur Palmer me niet gelooft. Maar ze zwijgt terwijl ik de voordeur opendoel en haar voorga naar binnen.

‘Ga gerust alvast in de keuken zitten,’ zeg ik. ‘Ik ren even naar boven om een broek aan te trekken.’

‘Uitstekend idee,’ zegt rechercheur Palmer.

Bovenaan de trap sta ik even stil in een poging om Billy’s aanwezigheid te voelen, net als die nacht dat ik voor het eerst de lampen aan Hemlock Circle aan en uit zag gaan. Als hij hier nog is, bestaat de kans dat ik rechercheur Palmer helemaal niets hoeft te vertellen. Misschien ontdekt ze zijn aanwezigheid zelf wel. Maar Billy lijkt verdwenen te zijn. Het enige wat ik nu voel is de zware stilte van een huis dat bewoond wordt door slechts één persoon.

In mijn slaapkamer ligt het notitieboekje met de binnenkant omlaag op het kleed, waar ik het heb neergegooid toen ik zag wat erin geschreven stond. Ik kijk er niet meer naar en trek dezelfde spijkerbroek aan die ik gisteravond droeg. Nadat ik mijn gezicht en oksels met koud water heb gewassen, loop ik de trap af naar de keuken en begin ik koffie te zetten. ‘Wil je ook?’ vraag ik rechercheur Palmer.

‘Nee, bedankt. Ik blijf niet lang. Ik wilde alleen maar heel even met je praten.’

Dat klinkt onheilspellend. Ik kijk naar het koffiezetapparaat, naar het dunne stroompje donkerbruine vloeistof dat in de kan druppelt.

‘Ik heb gehoord dat je gisteren een goed gesprek hebt gehad met rechercheur Patel,’ zegt ze. ‘Nadat hij je had opgehaald van het Hawthorne Institute, waar je een ongeoorloofd bezoek had gebracht. Ik neem aan dat je er nog steeds van overtuigd bent dat ze daar iets te maken hadden met Billy’s moord.’

Maar dat ben ik niet. Nu niet meer. Wat Fritz me gisteravond vertelde sneed hout. Hij is een slimme man. Slim genoeg om te bedenken dat het geen goed idee is om het lichaam van een jongetje te lozen op het domein dat hij beheerde. Aangezien ik geloof in zijn vaststelling dat Ezra Hawthorne te oud en wankel was om het te doen, beschouw ik het instituut en alle betrokkenen daar nog slechts als mogelijke, maar niet langer waarschijnlijke verdachten.

‘Daarover ben ik van gedachten veranderd,’ zeg ik.

‘Mag ik vragen waarom je daar was?’

‘Om rond te kijken.’

‘Dat hebben mijn team en ik al gedaan,’ zegt rechercheur Palmer. ‘Formeel gezien zijn we daar nog steeds bezig. Ik zou je kunnen aanklagen voor het verstoren van een plaats delict.’

Ik wend me af van het koffiezetapparaat en kijk haar aan. Nerveus. Het feit dat Ragesh ervan afzag me te arresteren wil niet zeggen dat rechercheur Palmer dat ook zal doen.

‘Ik heb niets verstoord. Ik wilde alleen weten wie Billy heeft vermoord.’

‘Dat weet je al. Je was erbij toen hij werd ontvoerd.’

‘Maar ik sliep.’

Rechercheur Palmer slaat haar armen over elkaar. ‘Wat ik nogal makkelijk vind.’

‘Ik lieg niet,’ zeg ik. ‘Ik heb niets gezien.’

‘Ik twijfel er niet aan dat je dat echt gelooft. Maar soms is er een oorzaak waarom mensen iets vergeten. Vooral kleine kinderen die getuige zijn van iets wat te verwarrend of traumatisch is om te kunnen verwerken.’

‘U denkt dat ik de dader heb gezien en dat heb verdrongen?’

‘Denk jij van niet?’ vraagt rechercheur Palmer.

Natuurlijk heb ik die mogelijkheid overwogen, zoals iedere therapeut met wie ik in de loop der jaren heb gepraat. Maar uiteindelijk wijst niets erop, na decennia van hypnose, droomduiding en therapie, waaronder bij een kinderpsycholoog die me eindeloos tekeningen van tenten liet zien, in de hoop dat die een herinnering zouden opwekken.

‘Zo simpel is het niet,’ zeg ik als de koffie eindelijk klaar is. Ik pak een mok en schenk de koffie in.

‘Misschien heb je gelijk. Misschien is die terugkerende droom van je niet meer dan dat. Een droom. Of misschien is het een onderdrukte herinnering en heb je gezien wie Billy heeft meegenomen. Een herinnering waardoor je zo overstuur bent geraakt dat je brein die heeft uitgewist.’

Ik stop halverwege het inschenken. ‘Wat kan er in vredesnaam zo traumatisch zijn?’

‘Dat zal je nog verbazen. Denk eens na wie Billy kan hebben meegenomen en vermoord. Weet je nog wat ik eerder zei over mijn vermoeden dat de dader iemand van Hemlock Circle is?’

Zeker, dat weet ik nog.

‘U zei dat Billy waarschijnlijk niet om hulp heeft geschreeuwd toen hij werd meegenomen omdat hij de ontvoerder kende,’ zeg ik terwijl ik met trillende handen verder schenk en de koffie spattend in de mok plonst.

Rechercheur Palmer knikt. ‘Als ik daarin gelijk heb, en dat denk ik wel, kende degene die Billy heeft meegenomen en vermoord niet alleen de waterval, de meest geschikte plek om zijn lichaam te lozen, maar wist diegene ook wie hij was en wáár hij was. Billy kende de ontvoerder zo goed dat hij niet in paniek raakte, zelfs niet toen die snede in het tentdoek werd gemaakt. Er zijn maar weinig mensen die aan dit profiel voldoen. En jij kent ze beslist.’

‘Het waren mijn ouders niet, mocht je dat suggereren.’

‘Nee, die waren het niet,’ zegt rechercheur Palmer. ‘Volgens mij kan er maar één persoon de dader zijn.’

Ik leg mijn hoofd in mijn nek en wrijf over mijn slapen. Ik weet al waar dit naartoe gaat. Op grond van alle vastgestelde feiten – dat de moordenaar wist dat Billy in onze achtertuin kampeerde, dat Billy niet schreeuwde of in paniek raakte, dat de ontvoerder wist van het bestaan van de waterval op drie kilometer van mijn achtertuin – blijft er maar één aannemelijke verdachte over.

‘Billy’s moeder,’ zeg ik.

Vrijdag 15 juli 1994

19.45 uur

Het is het lot van een moeder dat ze zich zorgen maakt.

Niemand had dit aan Mary Ellen verteld toen ze zwanger was van Billy, dus het kwam onverwacht toen ze voor het eerst zijn huilende, kronkelende lijfje in haar armen hield en vervuld werd van niet zozeer liefde of tederheid, maar van bezorgdheid. Een bezorgdheid tot in de diepte van haar ziel.

Wat zou ze doen, dacht ze, als er iets ergs met hem gebeurde?

Nu weet ze – net als toen, na die eerste diepe golf van ongerustheid – dat bezorgdheid een bijverschijnsel van liefde is. Wat ze nog niet weet, is wat ze ermee aan moet. Ze dacht dat het gevoel met de tijd wel zou verminderen, maar dat gebeurde niet. Zelfs niet nadat Andy was geboren, hoewel iedereen zei dat alles met je tweede kind gemakkelijker wordt. Voor haar niet. Het is alleen maar erger geworden. Nu heeft ze twee jongens om zich zorgen om te maken. En er is tegenwoordig heel wat reden tot bezorgdheid.

‘Deze wereld wordt met de dag gekker,’ zei Trish Wallace vanochtend nog, en Mary Ellen is het met haar eens. Alles buiten Hemlock Circle lijkt uit de hand te lopen, zoals die bus met een bom aan boord in die film waar Blake en zij een maand geleden naartoe waren geweest. Massaslachtingen in Rwanda. Die knappe Nancy Kerrigan die een klap tegen haar knieën had gekregen. O.J. Simpson die zijn vrouw had vermoord, waarvan Mary Ellen tot in het diepst van haar vezels overtuigd is. Een onschuldige man probeert niet te vluchten. Net als de rest van het land had ze een aantal weken geleden die witte Ford Bronco urenlang over de snelweg zien rijden. Ze had met een knoop van ongerustheid in haar maag zitten kijken, bang dat de achtervolging nooit zou eindigen. Dat de Bronco zou blijven doorrijden. Het hele land door. Helemaal naar Hemlock Circle, waar geen echtgenote en moeder nog veilig zou zijn.

Daar ligt ze ’s nachts van wakker. Het idee dat het nergens veilig is. Er gebeuren overal erge dingen. Zelfs hier. Elke keer als ze Misty Chen ziet, zou ze het liefst haar beide armen beetpakken en de waarheid uit haar tevoorschijn schudden. Wist ze dat haar zoon verslaafd was? Heeft ze er iets

tegen gedaan? Neemt ze het zichzelf kwalijk? Mary Ellen moet het weten, zodat ze kan voorkomen dat het haar jongens ook overkomt.

Op dit moment is Billy boven. Hij maakt zich klaar om naar de burens, de Marshes, te gaan. Mary Ellen heeft hem gezegd dat het mag, hoewel ze bezorgd blijft over die onbekende man die gisteren door het bos zwierf. De enige reden waarom ze het toestaat is omdat Billy... vreemd doet. Hij is niet echt van streek, maar ook niet echt blij. Gesloten. Dat is het beste woord dat ze kan bedenken om hem te omschrijven. Alsof er eerder vandaag iets is gebeurd en Billy niet goed weet wat hij ervan moet vinden.

Al sinds hij laat in de middag binnen is komen sluipen, verstopt hij zich in zijn kamer, waar hij vast in dat afschuwelijke geestenboek zit te bladeren, het boek waarvan hij denkt dat ze er niets van weet. Ze had het bijna weggegooid toen ze het vond, maar Blake had haar tegengehouden.

‘Laat die jongen toch,’ had hij gezegd. ‘Het kan geen kwaad.’

Mary Ellen had spottend gesnoven. ‘Geen kwaad? Heb je het wel goed bekeken? Het is luguber. Met al die plaatjes van enge geesten en spoken.’

‘Wat heerlijk is voor een kind van zijn leeftijd. Alle jongens hebben een griezelfase. Hij groeit er wel overheen.’

Maar het komt op Mary Ellen niet over als een fase. Billy gedraagt zich obsessief, hij heeft het voortdurend over geesten en spoken. Ze was ontsteld toen Blake hem hielp zich voor Halloween te verkleden als een spook. Ze begrijpt niet waarom een jongen die zo lief is als Billy zo dol is op zoiets akeligs.

De verandering in hem baart haar zorgen. Ze heeft altijd gedacht dat Andy op haar echtgenoot leek – slim, gewiekst, zelfs ietwat afstandelijk en een beetje een eenling. Tot voor kort dacht ze dat Billy op haar leek. Hij was gevoelig. Heel anders dan de andere jongens in de buurt. Net zoals zij vroeger was. Nou ja, nog steeds is. In de loop der jaren heeft ze geleerd om haar excentrieke trekjes te onderdrukken, om te doen zoals de andere moeders, om te doen alsof ze normaal is.

Als klein meisje was ze op school een buitenbeentje geweest. Niet dat ze er helemaal niet bij hoorde. Haar klasgenoten leken haar best aardig te vinden. Maar er was altijd iets anders aan haar. Iets waardoor ze niet volledig omarmd werd door haar leeftijdgenootjes.

Mary Ellens moeder had haar verteld, op liefdevolle toon, dat ze te veel voelde. Dat het in de familie zat. ‘Onze emoties gaan diep,’ had ze gezegd toen Mary Ellen ongeveer zo oud was als Andy nu.

Een perfect voorbeeld was haar porseleinen pop, Stacy, die ze met Kerstmis had gekregen toen ze acht was.

‘Wees heel voorzichtig met haar,’ had haar moeder haar geïnstrueerd toen ze Stacy voor het eerst vasthield. ‘Ze is kwetsbaar.’

Mary Ellen wist niet wat dat woord betekende en toen ze ernaar vroeg, had het antwoord haar verontrust.

‘Dat ze gemakkelijk kan breken,’ had haar moeder gezegd. ‘Eén verkeerde beweging en de pop valt aan diggelen.’

Ondanks die afschrikwekkende waarschuwing was Mary Ellen dol op Stacy. Ze bewaarde de pop op een plank tegenover haar bed, zodat Stacy het eerste was wat ze ’s ochtends zag, en ’s avonds het laatste. Als ze Stacy van de plank haalde, deed Mary Ellen dat alleen om haar een paar minuten te wiegen. Ze wist dat het te risicovol was om met haar te spelen, net zoals ze wist dat, hoe voorzichtig ze ook was, Stacy op een dag kapot zou gaan. In Mary Ellens beleving was het geen kwestie van óf maar van wanneer.

Toen ze op de middelbare school zat had ze geleerd om haar continue angst te verbergen, goed genoeg om mee te kunnen komen. Ze was niet populair, maar had een paar vriendinnen, ging uit met wat jongens en, het belangrijkste van alles, ze ging op in de groep. Maar het feit dat ze haar bezorgdheid kon verbergen betekende niet dat die ook weg was. Die was er nog. Een monster dat in het donker op de loer lag en op de meest onvoorspelbare momenten kon opduiken.

Zoals vanavond.

Terwijl Billy zijn spulletjes pakt, belt Mary Ellen haar echtgenoot, die voor een handelsbeurs in Boston is. Nog een bron van zorg. Boston is zo groot en de rit ernaartoe is lastig en de mensen daar... nou, Mary Ellen wil niet de hele bevolking van een stad over één kam scheren, maar ze heeft gehoord dat ze er behoorlijk bot zijn.

‘Vind je echt dat ik Billy bij Ethan in de tuin moet laten kamperen?’ vraagt ze.

Blakes antwoord – ‘Ik zie niet in waarom niet’ – is geen verrassing voor Mary Ellen. Hij gaat overal veel ontspannener mee om dan zij, een eigenschap die ze zowel noodzakelijk als verbazingwekkend vindt. Ze kunnen niet allebei zo strakgespannen zijn als de snaren van een tennisracket. Maar ze snapt niet hoe het Blake lukt om grotendeels zorgenvrij door het leven te gaan.

‘Maar er liep gisteren een onbekende man rond in de buurt,’ zegt ze. ‘Misschien is hij er nog, ligt hij ergens op de loer.’

‘Billy gaat toch niet in zijn eentje in het bos kamperen of zo?’ zegt Blake. ‘Hij ligt met Ethan in een tent in de achtertuin van Fred en Joyce. Die houden heus wel een oogje in het zeil.’

Na het telefoontje heeft Mary Ellen nog steeds geen besluit genomen. Maar dan komt Billy met een opgerolde slaapzak onder zijn arm de trap af, nog steeds in een ondoorgroondelijke stemming.

‘Weet je zeker dat je er zin in hebt?’ vraagt ze. ‘Volgende week is er weer een vrijdag.’

‘Ja hoor.’

Mary Ellen zucht. Ze zou willen dat hij haar vertelde wat er mis is, en dat haar man hier was in plaats van in Boston, en dat ze meer zoals de andere echtgenotes aan Hemlock Circle kon zijn, zodat ze zich verdomme gewoon eens een avond kon ontspannen. Maar het liefst zou ze willen dat ze de dingen kon controleren waarover ze geen controle heeft. Want deze bezorgdheid – de diepe, intens vermoeiende, niet-aflatende bezorgdheid – is haar te veel.

‘Goed dan,’ zegt ze. Deze strijd besluit ze dan maar op te geven. Er ligt nog heel wat meer strijd in het verschiet. Meer stemmingen. Meer ongerustheid. Meer verlangen om groter te worden, wat vooral bij Andy een probleem is. Hij straalt het aan alle kanten uit. Mary Ellen zou haar zoons graag behouden zoals ze nu zijn. Dan zouden ze voor altijd hetzelfde blijven en kon ze minder bezorgd zijn in plaats van hulpeloos toe te kijken hoe haar zoons ouder worden, het huis verlaten, hun leven verder leiden.

‘Veel plezier,’ zegt ze tegen Billy, waarna ze er de laatste twee woorden aan toevoegt die ze ooit nog tegen hem zal zeggen. ‘Wees voorzichtig.’

Terwijl ze toekijkt hoe Billy de schemering in loopt, gaan Mary Ellens gedachten terug naar Stacy, de porseleinen pop die ze als kind zo had gekoesterd. Tegen de tijd dat ze tien was, werd het wachten op Stacy’s onvermijdelijke vernietiging ronduit ondraaglijk. In plaats van het moment uit te stellen – altijd maar tobkend en piekerend, waarna ze de pop uiteindelijk toch zou verliezen voordat ze klaar was voor het afscheid – had Mary Ellen besloten dat ze het heft beter in eigen hand kon nemen.

Op een middag was ze naar haar kamer gebeend, had Stacy van de plank gepakt en haar zo lang als ze wilde gewiegd. Toen ze daarmee klaar was,

had Mary Ellen Stacy een kus op haar delicate wangetje gegeven en haar porseleinen hoofd ingeslagen.

Daarna had ze zich geen zorgen meer gemaakt.

OceanofPDF.com

VIJFENTWINTIG

Ik neem nog een slok koffie terwijl ik weer de mogelijkheid overweeg dat Billy's moeder de moordenaar is. Rechercheur Palmer heeft gelijk dat mevrouw Barringer voldoet aan alle criteria. Toch lukt het me niet om die conclusie daadwerkelijk te trekken.

Nee, de Barringers waren niet de beste ouders ter wereld. Blake Barringer was wel aanwezig, maar ook weer niet. Hij was zo'n zeer intelligente man die altijd in gedachten verzonken was en zich nooit echt met de rest van de wereld bezighield. Ik kan me niet heugen ooit een gesprek met hem gevoerd te hebben, al was daar ruimschoots gelegenheid voor geweest.

Ik praatte veel meer met Billy's moeder, die op haar eigen manier anders was. Zelfs toen ik een klein jochie was, vond ik Mary Ellen Barringer al kwetsbaar overkomen. Ik heb mijn moeder eens tegen iemand horen zeggen dat ze haar een zenuwpees vond. Bepaald niet complimenteaus, maar wel treffend. Ze zag er altijd lichtelijk verschrikt uit, alsof ze elk moment verwachtte een spook te zien.

Rechercheur Palmer was er niet bij toen Mary Ellen haar zoontje Andy mee de tuin in sleepte en mij smeeke om me meer te herinneren. Ze heeft niet gezien hoe spookachtig mevrouw Barringers verschijning was, in haar nachtjapon en met twee verschillende sokken aan. Ze heeft niet de verbazingwekkend sterke greep om mijn schouders gevoeld toen ze probeerde de herinneringen uit me te schudden.

Dat was een vrouw geweest die gek was van verdriet, niet van schuldgevoel. Het was uiteindelijk zo erg geworden dat mevrouw Barringer moest worden opgenomen, niet lang nadat ze Hemlock Circle hadden verlaten. Een paar jaar later overleed meneer Barringer en werd tiener Andy naar een pleeggezin gestuurd.

Maar het zou ook anders kunnen liggen. Misschien had het schuldgevoel mevrouw Barringer juist tot waanzin gedreven en misschien had ze niet geprobeerd om mijn herinnering boven water te krijgen, maar willen uitvinden hoeveel ik wist.

Voordat ze vertrekt, vraag ik rechercheur Palmer wat de volgende stappen in Billy's zaak zijn. Haar antwoord is niet veelbelovend. Gezien

Mary Ellen Barringers toestand kunnen ze niet veel beginnen. Rechercheur Palmer zegt dat ze wel van plan is om mevrouw Barringer in de inrichting te bezoeken, al hebben de artsen gezegd dat ze nergens op zal reageren.

‘Dus we komen er misschien nooit achter wie Billy heeft vermoord?’ vraag ik.

‘Zeg nooit nooit,’ zegt rechercheur Palmer. ‘Maar zoals het er nu voorstaat, lijkt het onwaarschijnlijk. Tenzij er een andere aannemelijke verdachte opduikt, moeten we ons er wellicht bij neerleggen dat we nooit zullen weten wat er is gebeurd.’

Als de rechercheur weg is, loop ik weer naar boven en raap het notitieboekje op van de vloer. Het is nog open op de bladzijde waarop Billy heeft geschreven.

HAKUNA MATATA, DUDE.

Ik weet dat het Billy was, omdat ik de laatste woorden die hij tegen me heeft gezegd nooit met iemand heb gedeeld. Niet met Russ, niet met mijn ouders, niet met de politie. Zelfs niet met Claudia. Ik heb het geheimgehouden omdat ik iets van Billy voor mezelf wilde houden.

Voor de zekerheid check ik de app van de wildcamera op mijn telefoon, in de hoop dat er een foto is gemaakt van de indringer toen hij uit het bos verscheen en door de tuin naar het huis toe sloop. Maar op de meeste foto's die in de avond en nacht zijn genomen staan Fritz Van de Veer en ik te praten in de tuin. De andere opnamen laten geen schaduwmens of schim of zelfs maar een normaal mens zien. Alleen maar een eenzaam hert dat om vijf uur in de ochtend stond te grazen.

Aangezien de wildcamera niets oplevert, steek ik de overloop over naar mijn oude slaapkamer en sla Billy's exemplaar van *Het grote boek over geesten, spoken en andere verschijningen* open. Ik zoek de bladzijde op met in de marge Billy's handschrift en vergelijk het met het handschrift in mijn notitieboekje. Het is niet helemaal een match, maar het zou heel goed kunnen dat de woorden in het grote boek en die in mijn notitieboekje door dezelfde persoon zijn geschreven.

Nu ik weet dat Billy zich niet tot het bos beperkt, zoek ik hem overal op de weg terug naar mijn nieuwe slaapkamer. In de schaduw achter de deur. In de duisternis onder het bed. Na een grondige en vergeefse zoekactie laat ik me op de rand van het bed zakken en staar naar het notitieboekje. Het doet me denken aan De Droom en hoe de laatste versie precies zo verliep

als alle andere, op die extra milliseconde na waarin ik iets vaags zag bewegen achter de kier in de tent.

Een vage vlek die vermoedelijk Billy's moordenaar is. Dat is de conclusie waar deze nieuwe versie van De Droom en Billy's boodschap in mijn notitieboekje op lijken te wijzen. Het is allemaal nog veel indringender dan een honkbal in de tuin.

Het idee dat ik Billy's moordenaar echt heb gezien.

Heel even maar.

Was het mevrouw Barringer geweest? Mogelijk. Rechercheur Palmer lijkt het te geloven, hoewel ze het waarschijnlijk nooit zal kunnen bewijzen. Dat is vervelend voor een rechercheur van de State Police zonder persoonlijke connectie met het misdrijf, maar voor mij is het onacceptabel. Ik hunker al dertig jaar naar de waarheid, heb er vaak niet van geslapen en schrok geregeld wakker door De Droom als slapen wél lukte. Ik weiger om nog dertig jaar zo te leven.

En dan is Billy er nog. Kan zijn geest eeuwige rust vinden als de identiteit van zijn moordenaar nooit wordt onthuld? Ik denk van niet, gezien de toegenomen intensiteit van de boodschappen die hij me aanreikt.

Billy wil niet dat ik nog langer de rechercheur uithang.

Hij wil dat ik het me herinner.

Terwijl ik naar Billy's boodschap blijf staren, met de reeks driehoekige A's, kan ik maar één manier bedenken om mijn herinneringen naar boven te halen.

Een halfuur later, gedoucht en aangekleed, parkeer ik mijn auto voor Russ' sportzaak, die nog maar net een minuut open is. Russ ziet me vanaf zijn plek achter de kassa binnenkomen en haast zich naar me toe.

'Hoi, Jen heeft me gebeld. Je hebt haar vanochtend nogal aan het schrikken gemaakt. Is alles in orde?'

'Ja, alles oké,' zeg ik terwijl ik verder de winkel in loop.

Russ volgt me. 'Dus er is niet ingebroken?'

'Het was allemaal één groot misverstand.'

'Wat doe je hier dan?'

Ik blijf staan bij de nagemaakte kampeerplek in het midden van de winkel. Het is zo vroeg dat Russ nog niet de tijd heeft gehad om alle toeters en bellen in te schakelen die het display zo aantrekkelijk maken. Geen krekelgeluiden en vogelzang uit de namaakrots. Geen ventilator die de cellofaanvlammen aanblaast.

‘Ik wil deze tent kopen,’ zeg ik.

OceanofPDF.com

ZESENTWINTIG

Volgens de instructies kan de tent in een kwartier worden opgezet.

Het kost me uiteindelijk twee uur.

Zelfs dan weet ik dat ik het verkeerd heb gedaan, door de manier waarop hij lichtjes naar voren helt, alsof hij op een glooiing staat en niet op hetzelfde vlakke gazon waar dertig jaar geleden een vergelijkbaar tentje stond. En natuurlijk is één aanraking al genoeg om de hele boel te laten instorten tot een wirwar van oranje.

Ik begin van voren af aan. Ik overweeg te wachten tot Russ thuiskomt en zijn hulp in te schakelen. Maar als ik denk aan zijn gedrag in de winkel vanochtend, denk ik dat hij meer vragen zal stellen dan hulp bieden.

‘Waarom koop je hem eigenlijk?’ vroeg hij bij het afrekenen.

‘Voor Henry Wallace.’ Ik had het excuus ter plekke bedacht, gebaseerd op de herinnering dat Henry in de tent had gezeten toen we een paar dagen geleden in de winkel waren. ‘Lijkt me leuk voor die jongen.’

Hoewel mijn antwoord Russ op dat moment tevreden leek te stellen, weet ik dat hij het raar zal vinden dat ik de tent in mijn achtertuin opzet, zonder dat Henry ergens te bekennen valt. Dus ik probeer het nog een keer alleen en nu lukt het me binnen een uur. Deze keer staat de tent rechtop, een feit dat me met grote trots vervult.

Daarna loop ik naar de keuken, waar ik mijn telefoon heb laten liggen, en zie ik letterlijk honderden meldingen binnenkomen, allemaal van de wildcamera-app. Natuurlijk. Aangezien ik ben vergeten de camera uit te zetten zijn al mijn bewegingen gefotografeerd en naar mijn telefoon gestuurd. Ik swipe door een gedeelte heen en mijn gezicht vertrekt bij de aanblik van mijzelf, zwetend, vloekend en worstelend met de tent, waarna ik de hele reeks delete.

De telefoon pingt weer, nu getriggerd door een blauwe gaai die langsschiet, en ik word getrakteerd op het nieuwe uitzicht dat de wildcamera biedt. Gras op de voorgrond dat zich uitstrekt tot de bosrand achter in de tuin plus de toevoeging van de tent. Althans een deel ervan. Slechts een gedeelte van de tent komt aan de zijkant in beeld, een oranje driehoek die omhoogloopt naar een puntdak dat net niet zichtbaar is.

Ik ga pas weer naar buiten als de avond valt. Dan keer ik terug naar de tent, gewapend met een mufte slaapzak die ik in de kelder heb gevonden en een haveloos sierkussen dat ik uit de gangkast heb opgediept. Verder heb ik een ledlantaarn bij me, die mijn vader gebruikte als de stroom uitviel, mijn pen en notitieboekje, voor het geval Billy weer iets wil opschrijven, een zakje scrabbleletters omdat ik ooit eens een film heb gezien waarin een geest ermee communiceerde, en een fles goedkope bourbon, omdat ik er vrij zeker van ben dat ik gek ben geworden.

Nee, het is nog erger.

Ik ben krankzinnig.

Echt krankzinnig.

Maar het besef dat ik volledig de weg kwijt ben zet me niet aan tot het verlaten van de tent. Ik blijf erin zitten, mijn schouder schrapend tegen het schuine tentdoek, maak de fles bourbon open en neem een slok, rechtstreeks uit de fles. Een tamelijk dom idee eigenlijk. Vooral omdat het doel is om mijn geheugen aan te sporen door die nacht zo veel mogelijk na te bootsen. Dus zou ik eigenlijk met een rietje sap uit een pakje moeten slurpen.

Na toch nog een teug bourbon wurm ik me in de slaapzak en ga ik op mijn rug op de grond liggen wachten. Ik weet niet waarop.

Waarschijnlijk op niets. Al na vijf minuten voelt deze hele onderneming als een enorme verspilling van tijd. Ik besluit het een uur vol te houden. Hooguit twee. In huis zou ik nu toch ook niet kunnen slapen.

‘Kom op, Billy,’ mompel ik. ‘Wil je dat ik het me herinner? Help me dan. Want alleen jij weet wat er is gebeurd. Jij was erbij. Ik heb niks gezien.’

Ik houd op met praten, voornamelijk omdat er niemand is die luistert. Ik ben alleen. En ik lig als een of andere psychopaat tegen mezelf te praten. Maar ik houd ook op omdat ik niet zeker weet of het waar is wat ik zeg. De kans bestaat dat ik die nacht in de tent wél iets heb gezien.

Daarom achtervolgt Billy me.

Hij wil dat ik me herinner wat hij al weet, dat ik het de mensen vertel die het moeten weten. Hij wil dat ik als zijn stem fungeer, omdat hij er geen meer heeft.

‘Goed dan,’ zeg ik, zogenaamd tegen mezelf maar eigenlijk tegen Billy. ‘Ik zal mijn best doen.’

Ik schuif wat heen en weer. Ik lig beroerd, ondanks de gevoerde slaapzak. De grond is harder dan ik had gedacht en bovendien een beetje hobbelig. Ik

beweeg wat naar links in een poging een comfortabelere positie te vinden en staar omhoog naar het puntdak van de tent.

Nu zie ik precies hetzelfde als toen ik tien was. Ik weet nog hoe ik naar de schaduwen keek die zich daar net als nu verzamelden. Die vage dreigende donkerte die over de binnenkant van de tent hing. En hoewel dit tientallen herinneringen oproept – mijn moeder die s'mores bracht, vers uit de oven, hoe de dichtgeritste tentflap de julihitte vasthield – lijken ze me geen van alle essentieel. Ze werpen geen enkel licht op de wazige semiherinneringen uit De Droom.

Het *skrrrrrts*.

Het moment dat Billy uit de tent werd gehaald.

Geen spoor van de persoon die voor beide verantwoordelijk is.

Ik verschuif nog eens en probeer opnieuw te beginnen. Ik bedenk dat het staren naar het tentdoek boven me juist zou kunnen afleiden en dat ik de ruimte op mijn andere zintuigen moet laten inwerken. Hoe klinkt en ruikt het in de tent? Hoe *vóelt* het? Ervan uitgaand dat de sleutel tot mijn herinneringen misschien in de aura van de tent ligt, en niet in visuele aanwijzingen, sluit ik mijn ogen en haal een paar keer diep adem.

Dan concentreer ik me.

Eerst word ik alleen maar de nieuwe geur van de tent gewaar. Een kruising tussen een plastic tas en een latex handschoen, zo krachtig dat mijn neus er vanzelf van optrekt. Maar als ik er eenmaal aan gewend ben, komen er andere dingen naar boven.

Het gesjirp van een enkele krekkel, luider dan de andere, wat me vertelt dat hij zich vlak bij de tent bevindt.

De aanwezigheid van gras, dat ik kan voelen door de slaapzak en de vloer van de tent heen.

De lucht zelf, die roerloos en warm als een tweede slaapzak over me heen ligt. Er vormen zich druppeltjes zweet op mijn slapen en ik krijg de eerste echte flashback van de nacht die ik me probeer te herinneren.

Ik, liggend in de tent met de rits dicht, wachtend tot Billy komt, me afvragend of dat zal gebeuren na de gebeurtenissen van eerder die dag. Een schuldgevoel dat in mijn buik borrelt – iets waar ik de dertig jaar erna zeer vertrouwd mee zal raken. Maar toen was het nog iets onbekends, iets verwarrends. Ik herinner me dat ik bang was dat er iets ergs gebeurd was met Billy. Dat hij nog vastzat in dat hek. Dat ik hem nooit meer zou zien.

Wist ik veel dat dat snel zo zou zijn.

Buiten de tent klinkt een geluid. Een zacht gefluister, zo zacht dat ik niet weet of het echt is of een herinnering. Dan hoor ik het nog eens, dichterbij, en ik blijf als verstijfd in de slaapzak liggen.

Er is iets de tuin binnengekomen.

Het klinkt opnieuw. Nu niet zozeer gefluister, eerder geruis over het gras.

Diep in mijn zak laat mijn telefoon van zich horen.

Ping!

Mijn hele lichaam verstart, want ik weet wat dat betekent.

Billy is hier.

OceanofPDF.com

Vrijdag 15 juli 1994

20.05 uur

Ethan zit ineengedoken in zijn eentje in de tent, op van de zenuwen na de meest beklemmende uren die hij in zijn jonge bestaan heeft meegemaakt.

Het begon toen hij het huis in liep nadat hij met de anderen had afgesproken dat ze niemand zouden vertellen dat Billy was gepakt op het domein van het Hawthorne Institute. Zijn moeder, die nog steeds in de keuken naar de muur zat te staren, schrok toen hij binnenkwam. Ethan had verwacht dat ze hem meteen zou vragen naar de ruzie met Russ, Ashley en Ragesh die ze beslist had gezien door het keukenraam, maar dat deed ze niet. Ook zei ze niets over het moment dat hij haar had zien huilen, een incident waarvan Ethan dacht dat ze het vast nog met hem zou bespreken.

In plaats daarvan was zijn moeder simpelweg opgestaan om de keuken te gaan schoonmaken en eten te koken. Dat deed ze met een onuitgesproken maar voelbare droefheid, haar neerslachtigheid onmiskenbaar in elke moeizame voetstap en elke la die dichtsloeg. Zelfs Barkley had het gevoeld; hij had zich zachtjes jankend teruggetrokken in een hoek van de woonkamer.

Ethan had geprobeerd eraan te ontsnappen door naar zijn kamer te gaan, terwijl zijn vader zijn oranje tentje uit de kelder haalde en opzette in de achtertuin. Ethan had toegekeken vanachter zijn slaapkamerraam, verrast door de reminder dat hij vannacht buiten zou kamperen met Billy. Dat was hij helemaal vergeten. Hij vroeg zich af of voor Billy hetzelfde gold. Als Billy tenminste terug was. Ethan had geen contact meer met hem gehad sinds hun avontuur bij het Hawthorne Institute, zodat er nu allerlei nare gedachten door zijn hoofd spookten. Dat Billy in de problemen zat. Of nog vastzat in het hek van dat verschrikkelijke mausoleum. Misschien was hij zelfs wel dood. Zo ja, dan was het allemaal Ethans schuld omdat hij Billy in de steek had gelaten in plaats van samen met hem gestraft te worden.

Aan de eettafel had Ethan amper een hap door zijn keel kunnen krijgen. Hij had maar wat in zijn pizzapunt zitten prikken en geprobeerd de misselijkheid te bedwingen.

‘Heb je geen trek?’ had zijn moeder gevraagd, maar niet op bezorgde toon. Er klonk eerder ergernis door in haar stem, waardoor Ethans maag

nog verder samentrok.

‘Niet echt,’ had hij gezegd, nauwelijks in staat om die twee eenvoudige woordjes uit te spreken. Hij vond het moeilijk om iets te zeggen, gevangen als hij zat tussen de drang om alles op te biechten en de angst om in de problemen te komen.

‘Je bent toch niet ziek?’ had zijn vader gevraagd. Het klonk als een beschuldiging.

‘Nee.’

‘Want als je je niet lekker voelt, had je me dat wel mogen vertellen. Dan had ik die stomme tent niet hoeven opzetten.’

Nu Ethan in zijn eentje in die zogenoemde stomme tent zit, beseft hij dat dat het perfecte moment was geweest om te bekennen wat er was gebeurd. Want zijn ouders komen er sowieso achter dat er iets mis is als Billy vanavond niet komt. En dan zit er voor Ethan, ondanks zijn belofte aan de anderen, niets anders op dan te vertellen wat er is gebeurd.

Misschien moet hij het nu maar doen, dan is het maar achter de rug.

Aan de ene kant wil hij het vertellen om zijn schuldgevoel enigszins te verlichten, aan de andere kant wil hij het vertellen omdat hij weet dat Billy dan ook in de problemen komt. Als die niet al in de problemen zit. En het is Billy’s verdiende loon, denkt Ethan met een onverwachte steek van woede. Russ had gelijk toen hij zei dat het allemaal Billy’s schuld was. Het zou helemaal niet gebeurd zijn als Billy hen niet had meegetroond naar het Hawthorne Institute.

Waar hij bovendien gisteren ook al was geweest.

Wat hij Ethan niet had verteld.

Omdat hij ineens dikke vrienden besloot te worden met Russ.

Ethan begint weer te trillen door al deze tegenstrijdige emoties. Spijt, schuldgevoel, angst en woede, allemaal tegelijk. Daardoorheen geweven zit een vorm van verlangen.

Hij wil graag beste vrienden blijven met Billy, terwijl hij ook zou willen dat Billy... nou ja, anders zou zijn. Toen de Barringers hiernaast kwamen wonen, was Ethan geïntrigeerd geraakt door Billy’s excentrieke trekjes. Het was verfrissend om iemand van zijn eigen leeftijd te ontmoeten die zo compleet zichzelf was. Nu vraagt Ethan zich bezorgd af wat er zal gebeuren als Billy door en door Billy blijft.

Niet dat Ethan dat zal meemaken. Na vandaag zou het hem verbazen als Billy ooit nog een woord met hem wisselt. Des te meer reden om niet langer

te dralen en zijn ouders te vertellen wat er is gebeurd.

Vastbesloten begint Ethan uit de tent te kruipen, maar hij stopt als hij iets ziet wat hij totaal niet verwacht.

Daar, stokstijf stil in de tuin, staat Billy.

OceanofPDF.com

ZEVENENTWINTIG

Ik houd de telefoon vast in mijn bevende hand, te nerveus om de wildcamera te checken, maar ook te nieuwsgierig om de melding te negeren. Een gevoel van beklemming, zwaar en klam, verspreidt zich in mijn borst terwijl ik mijn wijsvinger boven het icoontje van de app houd.

Billy is misschien wel vlak bij de tent.

De enige manier om daarachter te komen is door te kijken.

Maar ik weet nog steeds niet of ik dat wel wil. Niet dat ik bang ben voor Billy. Ondanks wat Fritz zei over geesten met wraakgevoelens ga ik ervan uit dat Billy me al dagen geleden iets had aangedaan als dat zijn bedoeling was. Maar ik ben ook niet helemaal vrij van angst. Logisch, aangezien ik hier met een geest te maken heb.

Billy of niet, het is er nog steeds, daarbuiten. Ik blijf het horen tussen het gesjirp van de krekels door. En ik weet niet wat ik ermee moet tot ik het zie.

Met een tikje op het scherm komt de app van de wildcamera tot leven. Even wend ik mijn ogen af en richt mijn blik op alles behalve mijn telefoon. Dan op mijn vingertoppen die de rand omklemmen. De batterij-indicatie in de rechterbovenhoek. Uiteindelijk kijk ik dan toch naar het scherm, met halfgesloten ogen, en zie ik het inmiddels vertrouwde uitzicht op de achtertuin bij nacht en...

Een hert.

Zo'n zestig centimeter van de tent.

Grazend op het gazon.

Mijn hele lichaam, zo gespannen dat het op knappen lijkt te staan, ontspant weer. Ik slaak een zucht van verlichting. Ik grinnik zelfs even omdat de hele situatie zo absurd is.

Het hert buiten de tent sprint plotseling weg. Ik hoor zijn geschrokken rennende hoeven vlak voordat de telefoon, die ik nog altijd in mijn handpalm heb geklemd, weer een klank uitstoot.

Ping!

Deze keer aarzel ik niet. Mijn blik gaat meteen naar het scherm en de laatste foto die door de wildcamera is genomen.

Het hert is weg, maar er is niets voor in de plaats gekomen. De opname op mijn telefoon toont een leeg gazon, de bomen erachter en links de helft

van de tent waarin ik me bevind.

Dus wat heeft de wildcamera in werking gesteld?

Ping!

Er komt een nieuwe foto binnen terwijl ik nog naar de vorige zit te kijken. Een verwisseling van beeld waar ik van zou schrikken als de beide foto's niet exact gelijk waren. Ik swipe zelfs een paar keer heen en weer om er zeker van te zijn dat het niet om een en dezelfde foto gaat.

Dat is niet zo.

Want op de meest recente staat iets wat niet op zijn voorganger staat.

Een stukje schaduw in het bos.

Donkerder dan de schaduwen eromheen.

En ook anders gevormd.

Ik buig me voorover en tuur naar het scherm.

Ping!

Het beeld verandert weer en deze keer schrik ik wél. Want in plaats van een leeg gazon heeft de wildcamera nu iets anders vastgelegd.

Een gezicht.

Centimeters van de camera.

Met de blik recht in de lens.

Er gaat zo'n heftige schok door mijn lichaam dat de hele tent ervan schudt terwijl ik een stuk of wat vloeken aaneenrijg. 'Jezus fucking christus, fuck!'

Buiten de tent zegt een bekende stem: 'Wow, meneer Marsh, dat zijn nogal wat krachttermen.'

Ik kijk nog eens op mijn telefoon en laat me achteroverzakken van opluchting. Het is Billy niet, maar een andere tienjarige – Henry. De wedergekeerde rust duurt maar even want plotseling gaan de tentflappen aan de voorkant open, wat mij nog een geschrokken 'Fuck!' ontlokt.

'Nog een krachtterm,' zegt Henry terwijl hij zijn hoofd in de tent steekt. De glazen van zijn bril weerspiegelen het oranje. 'Ik zie dat u de tent hebt gekocht.'

'Ja,' zeg ik, terwijl ik een hand op mijn borst druk in een poging mijn bonzende hart te kalmeren. 'Ik zag hem weer in de winkel en ik kon het niet laten.'

Henry kijkt rond in de tent en vraagt op die plechtig-aandoenlijke manier van hem: 'Mag ik binnenkomen?'

‘Ja hoor.’ Ik schuif opzij zodat hij zich bij me kan voegen terwijl ik de fles bourbon gauw onder de slaapzak verstop. ‘Doe alsof je thuis bent.’

Henry kruipt naar binnen en gaat liggen met zijn handen achter zijn hoofd. ‘Betekent dit dat ik nu aan het kamperen ben?’

‘Zo ongeveer,’ zeg ik. ‘Heb je nog nooit gekampeerd?’

‘Nee. Mama zegt dat er erge dingen gebeuren met mensen die kamperen.’

Hoewel dat in het geval van Hemlock Circle zeker waar is, geldt dat natuurlijk niet voor andere plekken. Toch heb ik waardering voor Ashleys poging om Henry de nodige weerzin tegen het concept kamperen bij te brengen. Dat is veiliger.

‘Ik heb hier als kind veel gekampeerd,’ zeg ik, terwijl ik naast Henry ga liggen. Ik verwonder me erover hoeveel langer ik ben, maar ik verwonder me nog meer over het feit dat ik zelf ooit zo klein was als hij.

‘Meneer Marsh, is het niet raar om in je eigen achtertuin te kamperen?’

‘Dat weet ik niet, meneer Wallace,’ zeg ik terwijl ik hem een zachte por geef met mijn elleboog. ‘Vind jij het raar?’

‘Ik vind het tof.’

Ik kijk naar de schaduwen in de punt, waar de zijkanten van de tent elkaar raken, en vraag me af of het wel een verstandige aanschaf is geweest. Ik had zo gehoopt dat er in de tent op de een of andere manier herinneringen naar boven zouden komen van de nacht dat Billy werd ontvoerd. Maar hoe langer ik hier ben, hoe sterker ik betwijfel of dat zal gebeuren. Het is niet zo eenvoudig om je iets te herinneren wat je brein stellig heeft verdrongen. Decennia mislukte therapiesessies hebben me dat wel geleerd.

‘Je mag hier altijd komen, wanneer je wilt,’ zeg ik tegen Henry, want ik kan het excuus dat ik Russ heb gegeven net zo goed werkelijkheid laten worden. Zo is de aanschaf een minder grote sof als mijn vreemde experiment onvermijdelijk mislukt. ‘Beschouw het maar als een rustig plekje om te lezen. Of om je voor je moeder te verstoppen.’

Het lijkt wel of ze aanvoelt dat we het over haar hebben. Ik hoor voetstappen in het gras, gevolgd door Ashleys stem. ‘Henry? Waar ben je gebleven?’

‘We zijn hier,’ roept Henry.

Tien seconden en het korte geritsel van tentflappen later zit Ashley ons op haar handen en voeten met een vragende blik aan te kijken. ‘Wat gebeurt

hier allemaal?’

‘We zijn aan het kamperen,’ zegt Henry.

Ashley werpt me een snelle blik toe. ‘Dat zie ik.’

‘Henry, vermaak jij je hier even terwijl ik met je moeder praat?’ Ik kruip uit de tent en zorg ervoor dat ik de bourbon mee naar buiten smokkel. Ashleys ogen worden groot als ze de fles ziet.

‘We zijn zo terug,’ zegt ze.

We lopen door de tuin naar de keuken. Zodra de terrasdeur dicht is, steekt Ashley van wal. ‘Wat is er in godsnaam gaande, Ethan? Ik heb Henry naar je toe gestuurd om je te vragen of je bij ons wilt komen eten. En vervolgens tref ik jullie samen aan in een tent. Sinds wanneer heb je dat ding?’

‘Sinds vanochtend,’ zeg ik. ‘Ik dacht dat het herinneringen zou terugbrengen.’

‘Waarom?’

‘Aan degene die Billy heeft vermoord.’

Ashley trekt een stoel onder de keukentafel vandaan en laat zich erop zakken. ‘Denk je echt dat dat zal gebeuren?’

‘Ik weet het niet. Waarschijnlijk niet.’

‘Waarom doe je dit dan?’

‘Omdat Billy het van me vraagt.’

Ashley kijkt me met open mond aan en haar ogen glinsteren van bezorgdheid. ‘Met Billy bedoel je...’

‘Zijn ziel,’ zeg ik.

‘Juist ja,’ zegt Ashley met een knikje. ‘Daar was ik al bang voor. Waarom zou Billy’s ziel –’

‘Of geest,’ onderbreek ik haar. ‘Denk ik.’

‘Oké. Waarom zou zijn geest – en tussen haakjes, geesten bestaan niet – jou vragen dit te doen? Wacht, ik heb nog een betere vraag: hóé heeft hij jou dat gevraagd?’

Ik vertel haar nu alles wat ik een paar dagen geleden heb verzwegen, toen ik al het idee opperde dat Billy in de cul-de-sac aanwezig zou kunnen zijn. Over de garagelampen die aan- en uitgingen en de honkballen in de tuin. Ik vertel haar zelfs wat Billy in mijn notitieboekje heeft geschreven, al weet ik dat het bespottelijk klinkt of, erger nog, gestoord. Maar ik voel me toch genoodzaakt om verder te vertellen, in de wellicht ijdele hoop dat het minder idioot klinkt als ik het hardop uitspreek. ‘Stel dat Billy gevonden wilde worden? Stel dat hij daarvoor heeft gezorgd?’ vraag ik ten slotte.

‘Maar waarom nu dan?’ zegt Ashley. ‘Waarom wilde hij pas na zoveel jaren gevonden worden? Waarom nu en niet decennia geleden?’

Ze kan me niet volgen. Natuurlijk niet. Ik begin sneller te praten.

‘Omdat hij wist dat ik er weer was. Weer fulltime aan Hemlock Circle woonde, voor het eerst sinds zijn verdwijning. En nu wil hij dat ik uitzoek wat er precies met hem is gebeurd.’

Ashley zwijgt een moment om het te laten bezinken. Haar bezorgde blik lijkt een beetje te zijn opgeschoven in de richting van angst. Het is me niet duidelijk of ze bang is óm mij of vóór mij.

‘Denk je nou echt dat Billy’s geest jou vraagt om zijn moord op te lossen?’

‘Ja.’

‘Je weet toch wel dat dat alleen in films gebeurt?’ zegt ze. ‘Dat er in het echte leven geen kindergeesten bestaan die mensen aansporen om moorden op te lossen? Maar stel dat je gelijk hebt. Wat niet zo is. Het slaat nergens op. Maar laten we eens aannemen dat Billy’s geest rondwaart in jouw tuin en er honkballen in werpt. Waar haalt een geest een honkbal vandaan?’

Een uitstekende vraag. Een waar ik niet over heb nagedacht en waar ik geen logisch antwoord op heb.

‘Dat weet ik niet,’ zeg ik. ‘Maar het gebeurt wel allemaal. En ik ben niet de enige die het heeft opgemerkt. Je hebt je vader toch gehoord? Hij zei dat hij Billy had gezien.’

‘Ik heb je al gezegd dat je niet naar hem moet luisteren. Mijn vader weet de helft van de tijd niet welk jaar het is,’ zegt Ashley. De woorden blijven even stikken in haar keel. ‘Vandaag vroeg hij me wat mijn moeder voor lekkers zou gaan koken. Ze is al jaren dood, Ethan. En dat had hij niet eens door.’

‘Wat erg,’ zeg ik.

‘Je weet niet half.’ Ashley zegt het niet boos of beschuldigend of om medelijden op te wekken. Het is simpelweg een vaststelling die duidt op onuitsprekelijk diep leed. ‘En ik wilde dus graag een oude vriend voor het eten uitnodigen – daarom is Henry hier – in de hoop dat ik alles eventjes zou kunnen vergeten.’

‘En in plaats daarvan zit je hier met een of andere halvegare over geesten te praten.’

‘Je bent geen halvegare.’ Ashley slaakt een lange, geërgerde zucht. ‘Eerlijk gezegd zou ik dat een stuk gemakkelijker vinden om mee om te

gaan. Maar ik zie dat je er echt in gelooft.'

'Inderdaad,' reageer ik verbazend snel. We hebben het over Billy's geest, in godsnaam. Bij het idee alleen al zou ik op z'n minst even moeten twijfelen. Maar dat doe ik niet. Niet meer. 'Het klinkt idioot, maar ja, ik geloof erin. Want wie kan het anders allemaal gedaan hebben? Wie kan dit huis zijn binnengekomen, terwijl alle deuren en ramen op slot waren? Wie kan die woorden in mijn notitieboekje hebben geschreven waarvan alleen ik en Billy wisten dat hij het tegen me heeft gezegd?'

Ashley schudt mistroostig haar hoofd. 'Ik weet het niet.'

'En wie heeft er honkballen in mijn tuin gegooid? Iets wat Billy – en echt alleen Billy – vroeger deed?'

'Iemand die een wrede grap met je uithaalt,' zegt Ashley. 'Of misschien ben jij het zelf wel, Ethan. Heb je daar ooit aan gedacht? Misschien heb je die dingen zelf gedaan en weet je het niet meer. Misschien ben jij het al die tijd al geweest.'

Ik werp haar een blik toe, geschokt door wat haar woorden suggereren. 'Al die tijd al? Denk je dat ik iets te maken heb gehad met wat Billy is overkomen? Denk je dat ik hem vermoord heb?'

'Natuurlijk niet.' Ze reikt over de tafel naar mijn hand. Die neemt ze in haar beide handen en ze zegt: 'Ik weet dat je Billy niets hebt gedaan. Dat weet iedereen. Maar ik weet ook dat wat hem is overkomen jou harder heeft geraakt dan wie dan ook, behalve zijn familie dan. En ik denk dat alles wat er de laatste tijd is gebeurd misschien niet écht is gebeurd.'

Ik trek mijn hand terug. 'Denk je dat ik het allemaal verzin?'

'Nee,' zegt Ashley. 'Ik denk dat je misschien zelf dingen doet zonder het te weten. Als een soort slaapwandelen. Misschien heb je zelf in dat notitieboekje geschreven. En die honkballen in je tuin gegooid. Waarna je het weer bent vergeten.'

'Waarom zou ik dat doen?'

'Omdat je erin wilt geloven. Je wilt geloven dat mensen kunnen terugkeren uit de dood om met je te communiceren. Zoals je ook wilt geloven dat dit alleen om Billy draait, terwijl ik het gevoel heb dat er meer achter zit.'

'Hoe bedoel je?' vraag ik. 'Natuurlijk draait het om Billy.'

'En het heeft niets te maken met je vrouw?'

Mijn lichaam verstart. Ik voel me verdoofd. En als Ashley mijn hand weer pakt, merk ik het nauwelijks.

‘Ik weet wat er met Claudia is gebeurd, Ethan,’ zegt ze. ‘Ik weet dat ze is overleden.’

OceanofPDF.com

ACHTENTWINTIG

Eerst zeg ik niets. Er bestaan geen woorden om uit te drukken hoe het voelt om je wederhelft te verliezen. En al helemaal niet als het zo onverwacht gebeurt, als je er ten onrechte van uitging dat je nog decennia samen te gaan had. Ja, Claudia en ik maakten een moeilijke tijd door toen ze stierf, we hadden ruzie over de vraag of we wel of geen kinderen wilden en we vroegen ons na vijftien jaar huwelijk af of we wel de mensen waren die we dachten te zijn.

Maar ik was daar diep vanbinnen van overtuigd.

Hoewel ze in veel opzichten was veranderd, was Claudia nog steeds de vrouw die ik in mijn studententijd op dat feestje had ontmoet, en ik twijfelde er geen moment aan of we het samen zouden redden. En toen ze de kamer uit was gelopen na onze laatste ruzie over het ouderschap verwachtte ik dat ze terug zou komen. Want onze laatste woorden waren niet boos. Maar berustend.

‘Het spijt me.’

‘Dat weet ik.’

Maar Claudia kwam niet terug.

En anders dan met Billy’s verdwijning herinner ik me alles.

Het telefoontje tegen middernacht. De ernstige stem van de agent die me vertelde dat hij een levenloze vrouw had aangetroffen in een auto die op mijn naam stond. De paniekerige, knagende angst tijdens de rit naar het ziekenhuis, het lichaam op de tafel, het witte laken dat werd opgetild, het gezicht van mijn dode echtgenote.

De auto had geparkeerd gestaan bij een meertje waar Claudia altijd graag naartoe ging om na te denken. Haar dood was geen dramatisch gebeuren geweest. Er was geen misdrijf in het spel. Ze was gestorven aan een aortaneurysma dat nooit was ontdekt.

En ik bleef alleen achter.

Dat is nu een jaar geleden.

Ik bleef zo lang als ik kon in Chicago, want ik wilde het huis dat ik met Claudia had gedeeld en de plek waar ze begraven lag niet verlaten. Maar het werd me allemaal te veel. De pijn. Het verdriet. De stress die het kostte om alles op de rails te houden terwijl mijn hele wezen alleen maar wilde

instorten. Dus toen mijn ouders me vertelden dat ze gingen verhuizen en opperden dat ik in hun huis zou komen wonen zei ik ja, hoewel ik wist dat er nare herinneringen aan Billy op me lagen te wachten.

Dat is het ironische aan deze hele situatie: Billy was niet het meest verwoestende verlies in mijn leven. Dat was Claudia. En toen ik werd gedwongen te besluiten welke herinneringen ik makkelijker het hoofd kon bieden, koos ik voor Billy.

Als ik had geweten dat Billy hier zélf nog op me wachtte, was ik misschien wel van gedachten veranderd.

Helaas kan ik Ashley niet op andere gedachten brengen.

‘Jij denkt dus dat dit om Claudia draait,’ zeg ik. Met mijn vuisten druk ik tegen mijn ogen om de tranen tegen te houden. Christus, wat voel ik me een sukkel. Een zwakkeling. En Ashley weet nog niet eens dat ik Claudia’s telefoonabonnement nooit heb opgezegd. Dat ik nog steeds haar nummer bel om haar stem te horen en te doen alsof ze niet dood is. Dat ik haar berichtjes blijf sturen alsof ze ze nog kan lezen.

‘En ook om Billy,’ zegt Ashley. ‘Diep verdriet doet iets met je. Soms denk je dingen die je niet zou moeten denken. Of geloof je dingen waarvan je diep vanbinnen weet dat ze onmogelijk zijn. En ik vermoed dat je uit alle macht wilt geloven dat Billy terug is omdat dat betekent...’

‘Dat Claudia ook terug kan komen.’

Ik zou liegen als ik zou beweren dat het niet in me is opgekomen. Dat deze ervaringen rondom Billy me... ik weet het niet... op een bepaalde manier hebben geraakt. Dat als hij vanuit de dood met me kan communiceren, Claudia dat ook kan.

Maar nu is dat idee bezoedeld door wat Fritz Van de Veer me gisteravond vertelde. Stel dat Ezra Hawthorne gelijk had over de verschillende rijken: het aardse, het geestenrijk en wat daartussenin ligt? Als ik op welke manier dan ook met Claudia zou kunnen communiceren, zou dat dan betekenen dat zij, net als Billy, geen eeuwige rust heeft? In veel opzichten is dat een ergere gedachte dan te weten dat ik nooit meer met haar zal praten.

‘Ik weet dat het moeilijk is als iemand van wie je houdt overlijdt,’ zegt Ashley. ‘Ik was er kapot van toen mijn moeder stierf. En ik mis haar elke dag. Maar ik heb ook geleerd om haar los te laten.’

‘En als me dat niet lukt?’

‘Je kunt het in elk geval proberen.’ Ashley staat op en geeft me een knuffel die zo warm en teder is dat mijn hart een beetje breekt als het

moment voorbij is. ‘Misschien is dat de betekenis achter dit alles. Misschien probeert niet Billy jou aan te sporen de moord op te lossen, maar vertelt jouw onderbewuste je dat het tijd is om van beiden afscheid te nemen.’

Daarna verlaat ze de keuken, loopt terug naar de tuin en haalt Henry op uit de tent. Hij zwaait naar me. Ik zwaai terug en denk na over wat Ashley heeft gezegd. Misschien heeft ze gelijk en doe ik mezelf dit allemaal aan. Ik snap niet hoe ik zou kunnen vergeten dat ik regelmatig een honkbal in mijn eigen tuin gooi, maar het zou niet de eerste keer zijn dat mijn geheugen me in de steek laat.

Wat dat afscheid nemen betreft, dat wil ik wel proberen. Niet zozeer voor mezelf, maar voor Claudia. Ik weet dat ze het vreselijk zou vinden om me zo te zien. Ik weet dat ze zou willen dat ik gelukkig ben.

In mijn nieuwe slaapkamer loop ik naar de kast en open ik een kartonnen doos die achterin verborgen staat. Daarin zit de handtas die Claudia bij zich had toen ze overleed. Een aardige verpleegkundige van de spoedeisende hulp had die aan me gegeven. ‘Deze zul je op een gegeven moment willen bekijken. Niet nu. Maar op een dag,’ had ze gezegd.

En die dag blijkt vandaag te zijn.

Ik doe de tas open en zie Claudia’s zonnebril, een pakje kauwgum en haar lievelingslipstick. Ik haal haar portemonnee eruit. Mijn hart doet pijn bij de aanblik van haar rijbewijs en de pasfoto waar ze zelf een hekel aan had, maar die ik prachtig vond vanwege haar mooie glimlach.

Toen ze overleed, had mijn vrouw zesentwintig dollar bij zich, plus twee creditcards – een waar ze nooit wat mee deed en een die ze gebruikte om boeken te kopen, en verse bloemen, en die dure kaas die ze zo graag at met een glas al even dure wijn.

Ik stop de portemonnee terug en pak waar ik eigenlijk naar op zoek was. Haar telefoon.

Natuurlijk is de batterij al heel lang leeg, maar ik gebruik mijn oplader om het toestel weer tot leven te wekken. Dan scrol ik door de berichtjes en lees ik de meest recente eerst.

**loop in het bos en denk aan je
kan niet slapen, natuurlijk
ik mis je, Clau**

Ik blijf scrollen door een jaar lang berichten die ik zelf heb gestuurd, ook al wist ik dat mijn vrouw ze niet zou lezen. Sommige – zoals **heb jaws weer**

gekeken, nog steeds goeie film – zijn nietszeggend. Andere lezen als open wonden.

ik mis je nu zo dat ik geen adem krijg

Ik bekijk de data en tijdstippen, op zoek naar een patroon in de momenten dat ik het niet kon laten een berichtje te zenden. De feestdagen bijvoorbeeld. Of Claudia's verjaardag. Of late avonden als ik niet kon slapen. Maar ik kan geen patroon ontdekken. Ik miste haar de hele tijd. Dat doe ik nog steeds.

Ik houd op met lezen als ik het eerste berichtje tegenkom dat ik heb gestuurd nadat ze dood was. Twee weken na haar uitvaart om 15.45 uur.

ik kan dit niet

Na de berichtjes komen de voicemails, minder frequent maar net zo willekeurig. De meest recente is van een paar avonden geleden. Ik luister ernaar vanaf het triestige begin – 'Hoi, weer met mij' – tot het vertwijfelde, eerlijke einde. 'Ik denk dat Billy hier misschien wel rondwaart, Clau. Ik weet dat het belachelijk is. Maar er gebeuren rare dingen die ik niet kan...'

Het laatste voicemailbericht is minuten na Claudia's overlijden ingesproken, toen ik nog niet wist dat ze dood was. Als ik het afspeel, brengt mijn stemgeluid – zo naïef, zo hoopvol – een pijn in mijn borst teweeg die zo intens is dat ik bang ben dat mijn ribbenkast zal breken.

'Hoi. Luister, ik weet niet waar je bent of waar je van plan bent naartoe te gaan, maar hoe dan ook vind ik dat je moet omkeren en thuis moet komen. Want ik hou van je, Clau. Ik hou al van je vanaf het moment dat ik je ontmoette. En jouw geluk betekent alles voor me. Veel meer dan alle stomme remmingen en frustraties vanuit mijn kindertijd. Ergens denk ik dat het hele gebeuren met Billy me een excuus gaf om dingen die ik beangstigend vind niet onder ogen te hoeven zien. En vader worden vind ik doodeng. Maar jij bent moediger dan ik. Dat ben je altijd geweest. Dus als een kind krijgen je gelukkig maakt, dan denk ik dat we het moeten doen. Een baby maken.'

Verbazend genoeg lukt het me het grootste deel aan te horen zonder te huilen. Pas bij de laatste drie woorden – een baby maken – stort ik in. Terwijl de tranen over mijn wangen stromen zie ik een leven voor me waarin alles uit dat bericht werkelijkheid wordt. Claudia komt thuis. We vrijen. Ze raakt zwanger. We bereiden ons voor, maken het huis babyproof, kopen te veel meubeltjes en krijgen uiteindelijk een zoontje dat wel iets

weg heeft van Henry Wallace. Slim en aardig en een beetje raar. Een kind zoals ikzelf en Claudia.

Dan eindigt de fantasie en word ik teruggeworpen naar het heden, waarin ik alleen ben en me vastklamp aan de telefoon van mijn overleden vrouw. Toepasselijk, want dat is min of meer mijn ontsnappingsmodus van het afgelopen jaar geweest. Ik zie een toekomst voor me waarin ik in deze houding bevries, waarin de jaren voorbijvliegen en ik precies hetzelfde blijf.

Dan besef ik dat het nu tijd is om afscheid te nemen.

Ik pak mijn eigen telefoon en bel Claudia's nummer. In mijn andere hand gaat haar telefoon over en verschijnt mijn naam op het scherm. Als het piepje van de voicemail klinkt, dwing ik mezelf te spreken.

'Hoi Clau.' Het verdriet omklemmt mijn hart als ik me realiseer dat ik haar nooit meer zo zal begroeten. 'Ik, eh, moet je nog wat dingen vertellen.'

En dat doe ik. Ik vertel Claudia hoeveel ik van haar houd, dat ze alles voor me betekent, hoe gelukkig ze me maakte, al liet ik dat niet altijd zien. Als de tijd op is, blijf ik doorpraten.

Minuten.

Een uur.

Dan ben ik klaar.

Ik heb afscheid genomen.

Ik stop Claudia's telefoon terug in haar handtas en leg hem terug in de kartonnen doos, die ik weer in de kast zet. Dan pak ik mijn eigen telefoon en delete Claudia's contactinformatie, terwijl alle lucht uit mijn longen wordt gezogen.

Het voelt als verraad.

Het voelt ook als een bevrijding.

Hoewel het ver voorbij middernacht is, besluit ik niet in de slaapkamer te blijven. Het is hier te eenzaam, nog vervuld van de verse pijn van het loslaten. Dus ik keer terug naar de tent, met zijn bobbelige kussen en maffe slaapzak. Die kunnen niet op tegen mijn bed, maar ik voel me hier comfortabeler, door het idee dat Billy misschien wel dichtbij is, een stille schaduw in het bos, en dat Claudia misschien ook hier is. Ergens. Een zweem van een wolk aan de nachtelijke hemel. Een pulserende ster die ik zou kunnen zien als ik wist waar ik moest kijken.

Ik sluit mijn ogen en stel me ze allebei voor, heel dichtbij en toch heel ver weg, over me wakend terwijl ik in slaap val.

OceanofPDF.com

NEGENENTWINTIG

Skrrrrrts.

Het einde van De Droom klinkt zo luid dat ik wakker word in de overtuiging dat het echt gebeurt. Ik bevind me tenslotte in een tent, waarvan de wanden aan weerskanten aflopen tot de grond. Ik ga overeind zitten en kijk met twee rukken van mijn hoofd heen en weer om beide zijkanten te checken. Ik ben er zeker van dat ik een kier zal zien, van de top tot aan het gras.

Maar beide wanden zijn nog heel. Slechts twee rechthoeken van oranje tentdoek verlicht door het eerste ochtendlicht.

Naast mij komt mijn telefoon met een bekend geluidje tot leven.

Ping!

Als ik de app van de wildcamera open, word ik begroet door de aanblik van een los velletje papier dat in de bries over het gazon dwarrelt. De camera heeft het midden in zijn vlucht vastgelegd; het zweeft een paar centimeter over het gras.

Merkwaardig.

Ik zoek mijn pen en notitieboekje, die ik bij me in de tent had liggen toen ik ging slapen. Ik kan ze niet vinden, zelfs niet nadat ik alles heb doorzocht.

Onder het kussen. In de slaapzak. Er vormt zich een ongeruste knoop in mijn maag als ik, in plaats van de pen of het notitieboekje, een ander velletje papier zie.

Het ligt naast het voeteneinde van mijn slaapzak, naast de ingang van de tent.

Als ik het oppak zie ik dat één kant gerafeld is, alsof het uit het notitieboekje is gescheurd. Wanneer ik het omdraai, zie ik drie neergekrabbelde woorden die me de stuipen op het lijf jagen.

HAKUNA MATATA, DUDE.

Vlak voor de tent vind ik nog een afgescheurd velletje.

En in de tuin liggen er meer.

Tientallen.

Verspreid over het terras.

Op het gras.

Allemaal met datzelfde zinnetje erop gekrabbeld, dat me zowel lijkt te bespotten als om hulp lijkt te smeken.

HAKUNA MATATA, DUDE.

Ik loop struikelend door de tuin, raap de velletjes op en klem ze tegen mijn borst.

Een ervan is blijven hangen in de laaghangende takken aan de rand van het bos.

Als ik het pak, zie ik het notitieboekje vlakbij op de bosbodem liggen.

Bijna alle velletjes zijn eruit gescheurd.

Ik raap het op met een naar gevoel in mijn buik.

Dit waren enkele van mijn diepste, donkerste gedachten, opgeschreven in het midden van de nacht. Nu zijn ze beschadigd en beklad en liggen ze verspreid over het gazon. Als Billy dit heeft gedaan, is hij wreder dan ik ooit van hem zou hebben verwacht.

En als ik het zelf heb gedaan, zoals Ashley vermoedt, dan ben ik ernstig verknipt. Want ik heb hier geen herinnering aan. En ik kan geen reden bedenken waarom ik dit zou doen.

Maar als ik het niet was, en Billy ook niet, wie verdomme dan wel? De enige manier om daarachter te komen is – zoals een sportcommentator altijd zei toen ik als kind met mijn vader naar wedstrijden van de Jets keek – *to go to the video*. Of, in mijn geval, de wildcamera.

Ik loop terug naar de tent en pak mijn telefoon, die me een aantal nieuwe foto's laat zien van mezelf terwijl ik de losse velletjes verzamel. Ik swipe terug naar de foto die ik vanochtend als eerste zag: het velletje papier dat over het gras zweefde. De foto daarvóór, van een paar uur eerder, toont een wasbeer die bij de bosrand over het gazon loopt. Daarna volgt weer een foto van mij, een niet al te flatteus plaatje van mijn achterwerk van toen ik gisteravond de tent in kroop.

Tussen die drie foto's... niets.

Of de wildcamera heeft gebrekkig gefunctioneerd en een paar uur werkeloos toegekeken, of iemand – Billy? – is ongezien van achteren naar de camera geslopen en heeft die uitgezet voor de tijdspanne waarin het notitieboekje is gestolen en kapotgescheurd.

Hoe langer ik erover nadenk, hoe meer ik vermoed dat het inderdaad Billy was, want de datum op de meest recente foto is een zeer belangrijke.

15 juli.

Precies dertig jaar nadat Billy is ontvoerd.

Geen wonder dat hij zijn toevlucht heeft genomen tot extreme maatregelen. Het was geen wreedheid. Het was urgentie. Een poging om het belang van deze dag te benadrukken. En die drie woorden op elke bladzijde? Zijn eigen laatste woorden? Ik vermoed dat die me moeten herinneren aan alles wat er dertig jaar geleden is gebeurd.

Niet dat ik daaraan herinnerd hoef te worden.

Ik herinner me alles.

Alles behalve één essentieel detail.

Ik kijk nog steeds naar de datum op mijn telefoon als het tot me doordringt. Het antwoord waar ik al omheen heb gecirkeld sinds die eerste honkbal in de achtertuin. Het is er al jaren, het bezoekt me regelmatig, midden in de nacht.

Het is niet genoeg om simpelweg steeds weer De Droom te hebben.

Als ik me wil herinneren – écht, onweerlegbaar wil herinneren – wat er is gebeurd, heb ik meer nodig.

In plaats van De Droom te dromen moet ik die nacht herbeleven.

Vrijdag 15 juli 1994

22.58 uur

‘Uno,’ zegt Ethan voor de derde keer op rij. Dat gebeurt zelden. Meestal verliest hij keer op keer terwijl Billy, die strategisch veel beter is, de punten opstrijkt. Maar vanavond speelt Billy lui en is hij verstrooid. Ethan heeft hem nu al twee keer betrapt toen hij vergat ‘uno’ te zeggen op het moment dat hij nog maar één kaart in zijn hand had, en dat is nog nooit eerder gebeurd. Terwijl hij hun scores optelt en ziet dat hij voor het eerst een spelletje Uno van Billy heeft gewonnen, is Ethan niet triomfantelijk, maar teleurgesteld. Hij weet dat hij zou hebben verloren als Billy had gespeeld in zijn gewone doen.

‘Nog een keer?’ vraagt hij.

‘Nee,’ zegt Billy, wat Ethan nog dieper teleurstelt. Hij had gehoopt dat het antwoord ja zou zijn. Nog een spelletje Uno betekent dat ze niet gaan praten over wat er vanmiddag is gebeurd, een onderwerp dat ze tot nu toe zorgvuldig hebben vermeden.

Ethan had gedacht dat Billy er meteen over zou beginnen toen hij met zijn slaapzak en kussen de tuin binnen kwam lopen. Hij had zich er zelfs al voor schrap gezet, de verontschuldiging al klaar in zijn hoofd. Maar Billy was er niet over begonnen toen hij de tent in kroop en zijn slaapzak ontrolde. Dus Ethan had ook maar niets gezegd, hoewel dat heel raar voelde.

De rest van de avond waren ze erover blijven zwijgen. Toen ze de s’mores aten die Ethans moeder had gemaakt. Toen ze langs de bosrand probeerden vuurvliegjes te vangen. Tijdens het spelletje Uno, waarbij Ethan steeds heimelijk even naar Billy had gekeken, op zoek naar signalen dat hij boos op hem was. En hoewel Billy er heel gewoon uitzag, wist Ethan dat er iets was veranderd. Hij was stiller, langzamer, minder levendig. Het leek wel of de oude Billy Barringer nog in dat mausoleum gevangen zat en was vervangen door een nieuw model. Zonder alle leuke eigenaardigheden die hem zo bijzonder maakten.

Ethan herinnert zichzelf eraan dat hij daar juist in gedachten om had gevraagd toen hij in zijn eentje in de tent zat voordat Billy zich bij hem had gevoegd. Een andere versie van zijn vriend. Maar nu is Ethan van

gedachten veranderd. Hij verlangt naar de oude Billy. En als hij daarvoor de gebeurtenissen van de afgelopen dag moet bespreken, is hij daartoe bereid.

Hij wacht er nog even mee.

Tot nadat zijn vader op de zijkant van de tent heeft geklopt: 'Tijd om te gaan slapen, jongens.'

Tot nadat hij en Billy binnen hun tanden hebben gepoetst en hun gezicht hebben gewassen.

Tot nadat zijn moeder naar buiten is gekomen om haar hoofd in de tent te steken en met de geur van wijn in haar adem te vragen of ze nog iets nodig hebben voor het slapengaan.

Ethan wacht tot hij de lantaarn heeft uitgeknipt en Billy en hij ieder in hun slaapzak liggen, de stilte zo zwaar en loom als de julinacht. Ten slotte, als het zo zenuwslopend stil wordt dat Ethan denkt dat hij het gaat uitschreeuwen als het uitstel nog een seconde langer duurt, zegt hij op fluisterende toon: 'Ben je erg in de problemen gekomen vandaag?'

'Hoe bedoel je?' vraagt Billy, hoewel hij precies weet wat Ethan bedoelt.

Ethan gaat rechtop zitten. 'Toen je werd gepakt vanmiddag. Wat is er gebeurd? Wat hebben ze gedaan?'

'Niets.' Billy zegt het op verveelde toon. Alsof het hem verbaast dat Ethan het er überhaupt nog over heeft.

'Was die man in dat pak niet kwaad?' vraagt Ethan. 'Hij zag er wél kwaad uit.'

'Hij was niet kwaad,' zegt Billy, zodat Ethan nog steeds niets weet.

'Maar wat zei hij dan? Wat is er gebeurd?'

'Niets,' zegt Billy nog eens langgerekt en nadrukkelijk. Nie-iets. 'Ze hebben gezegd dat ik daar niet mag komen en hebben me naar huis gebracht.'

Hoewel het antwoord niet bevredigend is, zou het Ethan op z'n minst moeten opluchten. Want als er niets is gebeurd, hoeft hij zich niet schuldig te voelen. Niks aan de hand. Maar Billy's houding suggereert dat er wél iets aan de hand is. Dat er iets is gebeurd waardoor hij heel erg is veranderd.

'Dus je moeder weet niet wat er is gebeurd?'

'Nee.'

'En ze hebben de politie niet gebeld?'

'Nee.'

Nu heeft Ethan nog maar één vraag over, niet over de afgelopen dag, maar over de dag daarvoor.

‘Waarom heb je me niet verteld dat je daar gisteren ook al was geweest?’

‘Wat kan jou dat schelen?’ zegt Billy, die eindelijk ook gaat zitten, zodat Ethan en hij elkaar in de ogen kunnen kijken.

Ethan knipt de lantaarn aan. Het kan hem niet schelen dat zijn ouders vanuit het huis het licht door het tentdoek kunnen zien schijnen. Ze deden zo raar vandaag dat het ze waarschijnlijk toch niet uitmaakt.

‘Omdat we dat soort dingen nou eenmaal aan elkaar vertellen.’ En het doet pijn dat je dat niet hebt gedaan, wil hij eraan toevoegen, maar zijn trots, jeugd en een weigering om kwetsbaar te zijn, zelfs tegenover zijn beste vriend, weerhouden hem daarvan. In plaats daarvan zegt hij: ‘Waarom wilde je erheen?’

‘Dat geloof je toch niet,’ zegt Billy.

De moed zakt Ethan in de schoenen. Want hij weet waar Billy het over heeft. Iets waarvan iedereen behalve hij begrijpt dat het niet echt is.

‘Je denkt dat hier geesten zijn.’

‘Dat wéét ik,’ zegt Billy.

‘Geesten bestaan n...’ Ethan zwijgt gefrustreerd. Hij vraagt zich af of hij het misschien toch meende, toen hij wenste dat Billy zou veranderen. De hele dag had hij het gevoel dat hun band langzaam aan het rafelen was. Als touw zo versleten dat het op knappen staat.

‘Waarom liet je me daar achter?’ Eindelijk fluistert Billy de vraag die Ethan al verwachtte.

‘Dat wilde ik heus niet.’

‘Je rende wég.’

Billy’s stem hapert even. Een hikje van pijn dat Ethan duidelijk hoort. Hij denkt ook nog wat anders te horen. Niet in de tent, maar er vlak buiten. Een vaag geritsel in de tuin. Misschien een dier, hoewel hij aanneemt dat dieren worden afgeschrikt door de tent, de gloed van de lantaarn en de stemmen.

‘We renden allemaal weg,’ zegt Ethan zacht. Een zwak excuus.

‘Zonder mij!’

Er lopen prikkels ergernis over Ethans ruggengraat. ‘Omdat jij er al eerder was geweest!’ Hij schreeuwt nu ook. ‘Jij bent erheen gegaan zonder het me te vertellen en je bent gesnapt en nu geef je mij de schuld. Terwijl we er helemaal niet mochten komen. En jij wist dat!’

‘Ik heb toch gezegd dat ze er praten met...’

‘Geesten? Die bestaan helemaal niet, Billy. Dat is allemaal gelul.’

Dan zwijgt Ethan, verbijsterd dat hij voor het eerst zo'n grof woord heeft uitgesproken.

‘Het is geen...’ Billy's stem sterft weg, waardoor Ethan een triomfantelijk gevoel krijgt. Billy krijgt het woord níét over zijn lippen.

‘Waarom kun je niet normaal doen?’ zegt hij. ‘Waarom doe je altijd zo raar? Waarom ben je toch zo'n freak? Als je zo dol bent op geesten, waarom ga je dan niet gewoon dood om er een te worden?’

Billy kijkt alsof hij zojuist een klap in zijn gezicht heeft gekregen. Zijn blik wordt wazig, zijn mond valt open en zijn ogen lijken wel hol te zijn. Ethan denkt er tranen in te zien opwellen. Een kleine glinstering in het licht van de lantaarn waardoor hij zich gemeen en kleinzielig voelt.

‘Het spijt me,’ zegt hij. ‘Ik meende het niet, Billy. Echt niet.’

Maar het is te laat. De woorden zijn al uitgesproken en Ethan weet dat ze er nu voor altijd zullen zijn, als een schimmige geest aanwezig in hun vriendschap. Als die na vannacht nog bestaat. Hij zou het Billy niet kwalijk nemen als hij nooit meer een woord met hem wilde wisselen.

Maar Billy mompelt iets. ‘Het geeft niet.’

‘Het geeft wel,’ zegt Ethan. ‘Dat had ik niet moeten zeggen.’

‘Dat weet ik.’

‘Dus je vergeeft het me?’

Billy glimlacht gemaakt. ‘Hakuna matata, dude.’

DERTIG

‘Weet je echt zeker dat je wilt dat ik in deze tent snijd?’ vraagt Cassandra Palmer. Ze staat in de achtertuin met in haar hand het scherpste mes dat ik in de keuken heb kunnen vinden.

‘Ja,’ zeg ik.

Rechercheur Palmer kijkt naar de oranje driehoek die voor haar staat. ‘Maar het is een mooie tent. Ziet er duur uit. Eerlijk gezegd voelt het raar om hem te vernielen.’

‘Ik zal het niet tegen je gebruiken,’ zeg ik. ‘Dat zweer ik.’

‘Ik geef je alleen maar de optie om iemand anders te zoeken.’

‘Jij bent de beste optie die ik kan bedenken.’

In werkelijkheid is rechercheur Palmer de enige optie die ik had kunnen bedenken. Gezien het verloop van ons gesprek gisteravond kon ik het Ashley niet vragen. Even heb ik Russ overwogen, maar ik was bang dat hij zou terugschrikken voor deze vreemde taak. Ragesh idem. Dus bleef rechercheur Palmer over, die ik belde toen ze het ziekenhuis verliet waar ze Mary Ellen Barringer probeerde te ondervragen. Dat heeft niets opgeleverd. Mevrouw Barringer was, in rechercheur Palmers woorden, ‘zo gesloten als een oester’.

Nu ze hier is, zie ik de waarde van een onbevooroordeelde derde partij wel in. De aanwezigheid van rechercheur Palmer sluit het risico uit dat een bekende de herinneringen vertroebelt die ik hoop te krijgen.

Dat is niet de enige maatregel die ik heb genomen om het gewenste resultaat te bereiken. Ik heb gewacht tot het donker werd, want ik wil niet dat de aanwezigheid van daglicht het experiment verpest. Verder heb ik de tent zo veel mogelijk ingericht als in die nacht lang geleden. Twee slaapzakken, naast elkaar. De lantaarn tussen de kussens. Ik heb zelfs geprobeerd ongeveer hetzelfde aan te trekken: korte broek, T-shirt en een paar Nikes.

Als dit niet werkt, zal het in elk geval niet aan mijn gebrek aan inzet liggen.

Terwijl rechercheur Palmer naast de tent gaat staan, overhandig ik haar de foto van de originele tent die ik van het internet heb geplukt en geprint. Het is de beroemde foto die in elke krant heeft gestaan, met de donkere jaap

in de zijkant. Rechercheur Palmer kijkt ernaar en trekt haar wenkbrauwen vragend op.

‘Voor de levensechtheid,’ zeg ik. ‘Probeer de snede op precies dezelfde plek te plaatsen als op de foto.’

‘En als ik er iets naast zit?’

Dan is dit allemaal misschien wel voor niets geweest. Maar dat zeg ik niet tegen rechercheur Palmer. Ze is hier al onzeker genoeg over.

‘Laten we het nog één keer doornemen,’ zeg ik. ‘Jij wacht...’

‘Tot je in de tent bent,’ zegt rechercheur Palmer met een knikje. ‘En ik mag je niet vertellen wanneer ik het ga doen. Ik ga gewoon...’

‘Die snede maken.’ Ik zit al op mijn handen en knieën voor de tent, klaar om naar binnen te kruipen, als ik een idee krijg. ‘Misschien kun je beter wachten tot ik slaap.’

Rechercheur Palmer zwaait beduusd met het mes. ‘Je wilt hier doorheen gaan slapen?’

Als iemand die aan slapeloosheid lijdt, zie ik de ironie hiervan wel in. Maar het lijkt me de beste handelwijze. Om herinneringen op te roepen aan de nacht dat Billy werd ontvoerd, moet ik de situatie zo nauwkeurig mogelijk nabootsen. En aangezien ik sliep toen het voorval dat later De Droom is geworden plaatsvond, is het logisch dat ik nu ook moet slapen.

‘Hoe weet ik wanneer je slaapt?’

Dat is mij ook een raadsel.

‘Een kwestie van inschatten,’ zeg ik. ‘Luister maar naar mijn ademhaling. Dat is vast een goede indicator.’

‘Ik moet je dit eigenlijk niet vertellen, maar ik heb wat in beslag genomen slaappillen in mijn handtas,’ zegt rechercheur Palmer bloedserieus. ‘Neem er eentje, spoel hem weg met wat whisky en je bent zo weg. Bij mij werkt het vrijwel altijd.’

Hoewel ik in de verleiding kom – en langzamerhand geïntrigeerd raak door haar persoonlijke leven – sla ik het aanbod af. Het doel is om wakker te worden als de tent wordt opengesneden, niet om weg te zakken in een coma.

‘Klaar?’ vraag ik.

De rechercheur werpt me een blik toe. ‘Kan een mens ooit echt klaar zijn voor zoiets, Ethan?’

Het antwoord is nee, al helemaal niet met zoveel onzekere factoren. Ik heb geen idee of ik me iets zal herinneren als ze de tent opensnijdt. Ik weet

niet eens of het me lukt om in slaap te vallen. Maar ik moet het proberen. Vannacht, precies dertig jaar nadat Billy verdween, lijkt de meest waarschijnlijke kans om iets bruikbaars uit mijn geheugen omhoog te halen.

‘Nou, dan ga ik naar binnen,’ kondig ik aan voordat ik in de tent kruip en hem achter me dichtrits. Dan kruip ik naar de slaapzak aan de linkerkant, waar ik lag toen Billy werd ontvoerd. Ik wurm me erin en tik op de zijkant van de tent. Het teken voor rechercheur Palmer om de woorden uit te spreken.

Dat doet ze aarzelend. ‘Hakuna matata, dude.’

Ik laat me dieper in de slaapzak glijden en knip de lantaarn uit, waarop het donker wordt in de tent. Ik blijf stilliggen, gehuld in diepe zwartheid. De duisternis heeft een zwaarte, massief en een beetje drukkend. Dat geldt ook voor de lucht in de tent, die snel warmer wordt dankzij de gesloten tentflappen. Door de donkerte, de warmte en de geluiden van de zomerse julinacht vlak buiten de tent begint het vertrouwd te voelen. Het is misschien geen exacte nabootsing, maar het vóélts wel als die nacht.

Nu is het tijd om te slapen.

Ik doe mijn ogen dicht en leg mijn focus op alles wat ik die nacht gewaarwerd. De zweetdruppeltjes in mijn nek. De krekel dicht bij de tent, die extra luid klonk. De geur – een weeïge combinatie van gronderigheid en bedompte lucht en twee jongetjes na een lange zomerdag.

Verbazend genoeg lijkt het te werken. Ik merk dat ik de slaap langzaam nader terwijl mijn omgeving stukje bij beetje lijkt weg te vallen. Eerst de wanden van de tent, snel gevolgd door de slaapzak om me heen en de grond onder mij. Mijn kussen is het laatste wat in het niets wegglijdt, en als dat gebeurt, voel ik me een man die door de ruimte zweeft.

Dan hoor ik het.

Skrrrrrrts.

Mijn ogen schieten open en moeten nog wennen aan een duisternis die anders is dan toen ik ze sloot. Lichter. Een grijs waas. Alsof ik gevangen zit in een zwart-witfilm.

Maar het is geen film.

Het is De Droom.

En ik ben hem niet aan het nadoen.

Ik zit er middenin.

Mijn omgeving wordt wat helderder wanneer mijn ogen aan het donker gewend zijn. Ik ben nog in de tent, maar niet in het nieuwe exemplaar dat

nu in mijn achtertuin staat. Dit is mijn oude tent. Die de politie heeft meegenomen toen ik tien was.

Ik voel me zelfs weer tien. Lichter, jonger, zorgeloos. Weg is het gewicht van dertig jaren daarbovenop, met alle stress, al het schuldgevoel en het hartzeer. Ik voel me letterlijk weer mijn oude zelf, een feit dat me met vreugde zou vervullen als ik niet wist wat er ging komen.

Maar dat weet ik wel.

Het *skrrrrrts* heeft daarvoor gezorgd.

Ik kijk naar links en zie de slaapzak – een massa in de vorm van Billy. Naast hem loopt een lange scheur door de zijkant van de tent. Het ziet eruit als een wond, zozeer dat ik half verwacht dat er elk moment bloed uit kan komen gutsen.

De zojuist uiteengereten tentwand golft lichtjes en de donkere kier wordt wijder. Een heel klein beetje. Ik tuur erdoorheen, hoewel ik weet dat ik niet zal kunnen zien wie zich aan de andere kant bevindt. Dat heb ik immers nooit gekund.

Maar deze keer is er iets anders.

Er is iemand.

Ik zie een gezicht.

Ik herken het.

Een fractie van een seconde maken onze ogen contact.

Nee.

Of ik het woord daadwerkelijk uitspreek of alleen maar denk, dat weet ik niet. Het klinkt voor mij hetzelfde. Een luide, krachtige klank die door me heen trekt.

Née.

Hij kan het niet zijn.

Ik knipper geschokt met mijn ogen en dan is het allemaal weer weg. Toen wordt vervangen door nu. En door de nieuwe scheur in de nieuwe tent vang ik een glimp op van rechercheur Palmer die als een gluurder naar binnen tuurt.

‘Heeft het gewerkt?’ vraagt ze.

Zonder te antwoorden wurm ik me uit de slaapzak, rits de tent open en vlieg de tuin in. Rechercheur Palmer volgt me terwijl ik naar de oprit langs de zijkant van het huis been.

Als ik langs de garage loop, gaat de lamp erboven aan, zodat ik ineens baad in het licht en mijn schaduw helemaal tot de stoep reikt. Hij krimpt als

ik daar aankom en rekt weer uit als ik naar een ander huis in de cul-de-sac ren.

Over het gazon.

Over de treden naar de veranda.

Ik blijf op de deur bonzen tot die een stukje opengaat en Russ Chen nerveus naar buiten tuurt. Hij ziet eruit als een oudere versie van degene die ik dertig jaar geleden door de kier heb gezien. Die twee aanblikken – een uit het verleden, een in het heden – vertellen me dat ik gelijk heb.

‘Jij was het,’ zeg ik. ‘Jij hebt het gedaan.’

OceanofPDF.com

Zaterdag 16 juli 1994

0.32 uur

Een.

Vijf.

Tien.

Russ Chen laat zich op de vloer zakken, zijn borst gespannen, zijn armen trillend. Een gevoel dat hij prettig is gaan vinden na zijn zoveelste reeks push-ups van vandaag. Hij vindt het vooral fijn om alles even te vergeten. Er is geen woede als hij zich opdrukt. Geen minderwaardigheidsgevoel. Alleen de inspanning die het vergt om zijn lichaam tot het uiterste te laten afzien.

Pas als hij klaar is, druppelen de slechte gedachten weer binnen. Aan Johnny. Aan Russ' waarschijnlijk vergeefse plan om net als hij te worden. Aan Ethan, die telkens weer Billy boven hem verkiest, al is Billy dat niet waard.

Hij heeft er nu spijt van dat hij eerder vandaag steeds achter Billy aan liep en deed alsof hij hem leuk vond, in de hoop dat Ethan hem dan in een ander licht zou gaan zien, zodat zij drieën beste vrienden konden worden.

Want Ethan en Billy zijn nog steeds met z'n tweetjes, in een tent in Ethans achtertuin. Russ weet dat, want ze doen het elke vrijdag, de hele zomer al. Maar niet één keer hebben ze het er met hem over gehad. Niet één keer heeft Ethan aan Russ gevraagd of hij het ook leuk zou vinden om in de achtertuin te kamperen.

Liggend op zijn slaapkamervloer beseft Russ dat de kwade gedachten in zijn hoofd helemaal zijn teruggekeerd. Niet meer druppelsgewijs. Maar in een golf. Hij doet weer een reeks push-ups – *een... vijf... tien...* – maar het helpt niet. Het brengt hem niet tot rust en het bonken van zijn hart maakt hem ongedurig en prikkelbaar. Hij vraagt zich af of Ethan en Billy nog wakker zijn. Of ze nu over hem praten. Hem uitlachen.

Zonder na te denken over wat hij precies gaat doen, verlaat Russ zijn slaapkamer. Hij sluipt over de overloop, voorzichtig om zijn ouders niet wakker te maken, die in aparte kamers slapen die tegenover elkaar liggen. Een abnormale situatie. Het zou vernederend zijn als anderen erachter

zouden komen. Hij loopt zachtjes de trap af en stapt de tuin in, waar hij de punt van Ethans tent boven de heg uit ziet piepen.

Het is allemaal zo oneerlijk dat hij het liefst die tuin in zou benen om de tent in stukken te scheuren, zodat Ethan en Billy nooit meer zonder hem kunnen kamperen.

Wat, beseft hij ineens, helemaal geen slecht idee is.

Er ontstaat een plan, dat zich als een film in zijn hoofd afspeelt. Als hij Ethans tent kapotmaakt en vervolgens zijn ouders overhaalt er een voor hem te kopen, dan kan hij Ethan uitnodigen om de rest van de zomer bij hem te komen kamperen.

Hoe langer hij erover nadenkt, hoe sneller zijn plan in duigen valt, weet Russ. Er ontstaat al een zweem van twijfel. Zou hij zijn ouders echt kunnen overhalen om een tent voor hem te kopen? Zou zijn moeder hem echt buiten laten slapen?

Dus hij besluit er niet langer over na te denken.

Hij handelt gewoon, loopt terug naar binnen en opent een keukenla vol messen. Russ pakt het exemplaar dat er het scherpste uitziet. Een mes met een zwart heft en een dun lemmet. Als hij het eenmaal in zijn hand heeft, is hij niet meer te stoppen. De twijfels van daarnet zijn vervaagd, vervangen door het gevoel van zijn vingers die om het heft krullen.

Hij keert terug naar de tuin en wurmt zich door de heg naar het perceel van de Marshes, dat er in het maanlicht zilverachtig uitziet, bijna alsof het Kerstmis is in plaats van halverwege juli. In die winterse gloed staat de tent, donker en stil.

Russ loopt er stilletjes naartoe en maakt er een rondje omheen om te controleren of Ethan en Billy nog wakker zijn. Hij hoort niets, dus hij sluipt dichterbij, nu aan de andere kant.

De twijfel keert terug als Russ de punt van het mes tegen de zijkant van de tent duwt. Een stemmetje in zijn hoofd – die van zijn moeder natuurlijk – fluistert dingen die hij al weet.

Dit is verkeerd.

Je bent een goeie jongen, Russell. Anders dan je broer, die slecht is, die heeft gefaald, die de familie in alle opzichten heeft teleurgesteld.

Russ probeert het stemmetje te verdringen terwijl de mespunt tegen de tent krast. Hij is verbaasd hoe dun de stof is. Hij had iets dikkers, stevigers verwacht. Canvas. Maar deze stof is zo dun als de vlieger die zijn tante hem een paar jaar geleden voor zijn verjaardag heeft gegeven. En die zijn

moeder later in de vuilnisbak gooide omdat hij volgens haar te goedkoop was om te kunnen vliegen.

Nu denkt hij ineens aan die vlieger waar hij nooit mee heeft gespeeld omdat zijn moeder in een opwelling had besloten dat het een waardeloos ding was. Zou ze ook zo over hem denken? Misschien dat ze na zijn geboorte naar Russ had gekeken, hem met zijn broer had vergeleken en hem minderwaardig had bevonden. Misschien heeft Russ dat zijn hele leven al geweten en heeft hij telkens uitgehaald als hij eraan werd herinnerd.

Hij is minderwaardig.

In elk mogelijk opzicht.

Voor de rest van zijn leven.

Russ sluit zijn ogen en duwt het stemmetje van zijn moeder uit zijn hoofd. Hij duwt alles weg. Elke gedachte, elke emotie, elke herinnering. Allemaal verdreven tot alleen hij en het mes in zijn hand nog over zijn, en het tentdoek dat zich spant onder de punt van het lemmet.

Dan stoot hij het mes naar voren en doorboort het lemmet de stof.

EENENDERTIG

Russ bevestigt mijn gelijk zonder een woord te zeggen.

Het staat allemaal op zijn gezicht geschreven, het is af te lezen aan de schuldbewuste trekken in zijn gelaat. Als hij toch probeert iets te zeggen flitst er een vlaag van woede door me heen en begin ik tegen de deur te beuken. Hierdoor wankelt Russ naar achteren en kan ik naar binnen stormen om hem aan te vliegen.

‘Ethan, wat de fuck?’

Ik mep erop los, midden in de hal, het kan me niet schelen dat hij tien kilo zwaarder is dan ik, en een en al spieren. Ik stoot en ik grom en ik vloek, en het lukt me om Russ dwars door de hal te duwen, alleen maar omdat hij te onthutst is om terug te vechten.

Hij reageert pas als ik hem tegen een wandkastje naast de trap duw en de ingelijste familiefoto’s als dominostenen omvallen. Het gekletter maakt iets in hem wakker en hij begint me terug te duwen.

Eerst met één grote duw.

En dan nog een.

Ik probeer hem van me af te slaan door met een vuist in zijn gezicht te stoten. Russ verhindert dat gemakkelijk met zijn linkerarm en slaat met zijn rechteronderarm tegen mijn neus. Ik laat een gesmoord gepuf horen terwijl mijn zicht wazig wordt als de ruis op tv.

In dat waas word ik me bewust van Russ, die weer naar me uithaalt.

Van rechercheur Palmer die tussenbeide komt.

Van mezelf terwijl ik tegen de muur terechtkom en erlangs glijd tot ik op de vloer zit. Ik raak mijn neus aan en realiseer me dat er bloed uit stroomt. Hoewel Russ me in mijn gezicht heeft geslagen, doet het overal pijn. Maar niets steekt zo erg als het verraad.

Dertig jaar lang heeft Russ niet alleen gedaan alsof hij onschuldig was, hij heeft zich ook voorgedaan als mijn vriend. Hij zou me tien keer tot moes kunnen slaan en dan nog zou dat niet zoveel pijn doen als het besef dat het allemaal een leugen was.

Ping!

Het geluid komt van mijn telefoon, die ergens diep in mijn zak zit. Ik negeer het, te versuft en boos en gepijnigd.

Mijn zicht wordt weer helder genoeg om rechercheur Palmer in het midden van de hal te zien staan, met haar armen opzijgestrekt als een scheidsrechter in de ring. 'Iedereen kalmeren nu!' roept ze. Haar uitroep jaagt Russ' vrouw uit hun slaapkamer en naar de trap. Meteen haalt rechercheur Palmer haar legitimatie tevoorschijn. 'State Police. Blijf alstublieft waar u bent.'

'Russ?' zegt Jennifer terwijl ze zich over de trapleuning buigt om de hal in te turen. 'Wat is er aan de hand?'

Rechercheur Palmer kijkt van mij naar Russ. 'Daar probeer ik ook achter te komen.'

'Het is oké, Jen,' zegt Russ, terwijl hij zijn ogen op mij gericht houdt. 'Ethan is alleen maar in de war.'

Vanuit zijn kamer begint Benji, de zoon van Russ, te roepen om zijn moeder. Rechercheur Palmer hoort hem ook en richt zich tot Jennifer. 'Ga maar naar je kind en kom niet meer tevoorschijn tot ik zeg dat het mag.'

Jennifer haast zich om te gehoorzamen, terwijl rechercheur Palmer zich weer tot mij en Russ wendt. 'Kan een van jullie me alsjeblieft vertellen wat de fuck hier gebeurt?'

'Hij was het!' Praten doet pijn. Al mijn tanden doen zeer. Ik glijd er met mijn tong langs en proef koper. Nog meer bloed. 'Hij heeft het gedaan!'

'Dat gedoe met die tent heeft gewerkt?' vraagt rechercheur Palmer.

Deze keer knik ik alleen maar.

'Je hebt het je herinnerd?'

Weer een knikje.

'En je hebt hem gezien?'

'Het was Russ,' zeg ik, ineenkrimpend door de pijn in mijn kaak. 'Ik weet het zeker. Hij heeft die snee in de tent gemaakt.'

Aan de andere kant van de hal leunt Russ tegen het wandkastje waar ik hem tegenaan heb geduwd, nu wankel op zijn benen. Ik hoop dat ik daar in elk geval deels de oorzaak van ben.

'Je moet begrijpen,' zegt hij, 'dat ik toen niet bij mijn volle verstand was.'

'Dus je geeft het toe?' vraagt rechercheur Palmer.

'Ja.'

Ping!

Opnieuw een geluidje op mijn telefoon, dat ik amper opmerk omdat ik door de hal schreeuw. 'Waarom?'

‘Omdat je altijd met Billy samen was! Je wilde nooit iets met mij doen.’

‘Hij was mijn beste vriend,’ zeg ik.

‘Ja, dat heb je me wel duidelijk gemaakt.’

De telefoon klinkt weer – *ping!* – maar het geluid wordt overstemd door Russ’ stem die zegt: ‘Je hebt geen idee hoe ik er sinds die nacht mee in mijn maag heb gezeten.’

‘Jij? Hoe denk je dat ik me heb gevoeld?’

De woede helpt me overeind terwijl ik denk aan alle manieren waarop ik heb geleden. Het schuldgevoel. De slapeloosheid. De Droom.

‘Ik weet dat het jou ook heeft gekweld,’ zegt Russ. ‘En ik weet dat je het moeilijk hebt gehad sinds de dood van Claudia.’

Ik been door de hal, maar rechercheur Palmer houdt me tegen. Vastgeklemd in haar verrassend sterke greep kijk ik Russ woedend aan. ‘Waag het niet Claudia erbij te betrekken. Waag het verdomme niet. Jij hebt je vrouw nog. Je hebt een kind. Ik niet. En ik heb Billy niet vermoord. Dat heb jij gedaan.’

Russ wankelt weer bij die beschuldiging. ‘Wacht. Denk je dat echt? Ik heb Billy met geen vinger aangeraakt.’

‘Gelul.’ Ik klink weer alsof ik tien ben en Billy ervan probeer te overtuigen dat geesten niet bestaan. ‘Jij hebt hem vermoord!’

Rechercheur Palmer steekt een hand op om me tot zwijgen te brengen. Ze wendt zich weer tot Russ. ‘Dus jij zegt dat je de tent kapot hebt gesneden en daarna gewoon... bent weggelopen?’

‘Ja,’ zegt Russ. ‘Dat is precies wat ik heb gedaan.’

‘Dat vind ik moeilijk te geloven,’ zegt rechercheur Palmer.

Ik ook. ‘Als jij Billy niet hebt vermoord, waarom heb je dan niemand verteld dat je de tent had opengesneden? Daar heb je dertig jaar de tijd voor gehad.’

‘Omdat je gelijk hebt,’ zegt Russ. ‘Wat Billy is overkomen, is mijn schuld. Als ik die stomme tent van jou niet had opengesneden, was die indringer in jullie tuin misschien gewoon doorgelopen. Maar in plaats daarvan heeft hij die jaap in de zijkant gezien en is hij misschien wel op een idee gekomen.’

‘Dat is lastig te bewijzen,’ zegt rechercheur Palmer.

‘Nou, het is de waarheid.’

‘Heb je bewijs? Wat is er met het mes gebeurd waarmee je in de tent hebt gesneden?’

Russ' brede schouders gaan op en neer. 'Dat weet ik niet.'

'Nou, dat maakt het nog lastiger te bewijzen.'

'Ik zweer het,' zegt Russ. 'Ik heb het mee naar binnen genomen nadat ik Ethans tuin had verlaten. Ik heb het op het aanrecht gelegd en ben naar bed gegaan. De volgende ochtend was het weg.'

'En je hebt het nooit meer gezien?' vraagt rechercheur Palmer.

'Nee. Ik heb ernaar gezocht toen het nieuws kwam dat Billy was ontvoerd. Ik wilde...'

'Het verstoppen,' zeg ik. Ik kan het niet helpen.

'Ja,' snauwt Russ. 'Ik wilde het verstoppen. Want ik was bang dat ik in de problemen zou komen als iemand erachter zou komen wat ik had gedaan. Maar ik kon het niet vinden. Het was verdwenen.'

'Messen verstoppen zich niet zelf, Russ,' zegt rechercheur Palmer. 'Als jij het niet hebt verstopt, wie dan wel?'

'Ik.'

De stem komt van boven naar beneden zweven, zodat we alle drie onze hals strekken om langs de trap omhoog te kijken. Daar staat Misty Chen met een zijden ochtendjas strak over haar witte pyjama getrokken. Ze ziet er heel oud en broos uit terwijl ze de trap af loopt. Alsof ze twintig jaar ouder is geworden sinds ik haar vanochtend zag.

'Ik heb het mes verstopt,' zegt ze. 'Omdat ik diep in mijn hart weet dat Russ een goeie jongen is.'

Zaterdag 16 juli 1994

0.46 uur

Misty Chen hoort haar zoon terugkomen, zoals ze hem ook heeft horen weggaan. Niets in dit huis gaat ongemerkt aan haar voorbij. Niet meer. De nachten dat Johnny het huis uit kon glippen om zichzelf te vergiftigen zijn verleden tijd. Toen ze zich realiseerde waar hij mee bezig was, was het te laat. En nu is Johnny er niet meer.

Nu is zij de oren en ogen van het huis geworden. Ze hoort alles en ziet alles. Daarom is ze niet lang na Johnny's dood naar de andere kamer verhuisd, daarom heeft ze het bed dat ze met haar echtgenoot deelde verlaten. Ze kon niet meer tegen zijn gewoel en gesnurk.

Ze heeft stilte nodig.

Om op te kunnen letten.

Om de kleine veranderingen te kunnen horen als iemand in huis iets ongeoorloofds doet. Zoals Russ, die nu door de keuken sluipt en zachtjes de trap op loopt.

Misty hoort waar hij is aan de klank van zijn voetstappen. Het kraakje wil zeggen dat hij de derde tree heeft bereikt. Het kreungeluid wijst op de zesde tree. Ze hoort een geruis – Russ op het tussenbordes – voor nog twee kraakjes, het tweede een octaaf hoger dan het eerste. De laatste twee treden.

Ze verlaat haar bed pas als ze het geknars van de vloerplank voor Russ' slaapkamer hoort. Terwijl hij zijn slaapkamerdeur opendoet, opent Misty die van haar, want ze wil weten wat haar zoon in zijn schild voerde. Toen hij zijn kamer eerder verliet, had het geluid haar uit een diepe slaap gewekt; in haar hoofd had het zo luid geklonken als kanonvuur, in plaats van een jongetje op een krakende vloerplank. Ze was met gespitste oren rechtop in bed gaan zitten terwijl Russ naar beneden liep, toen naar buiten, toen weer naar binnen en wéér naar buiten.

Misty weet dat de meeste moeders meteen achter hun zoon aan waren gegaan. Russ is immers tien en heeft geen reden om midden in de nacht het huis te verlaten. Maar Misty heeft haar les geleerd met Johnny. Hoe openlijker ze hem controleerde, des te stiekemer hij werd, tot alles wat hij deed nagenoeg onzichtbaar voor haar werd. Die vergissing gaat ze niet

herhalen met Russ. Het is beter dat hij denkt dat ze hem geen aandacht schenkt, terwijl ze in werkelijkheid alles ziet.

Ze weet bijvoorbeeld dat hij vandaag met zijn vrienden in het bos is geweest en dat hij bij terugkomst ergens over van streek was. Dat hij de hele avond chagrijnig was. Ze is er zeker van dat het iets met die jongen van Marsh te maken heeft.

Terwijl ze naar beneden sluipt, vermijdt Misty alle dingen die haar attent hebben gemaakt op Russ' uitstapje. Knarsende vloerplanken en krakende treden. In de keuken is niets aan de hand, behalve dat er een mes op het aanrecht ligt, waar het niet thuishoort.

Door de aanblik gaan er alarmbellen af in haar hoofd. Wat heeft Russ in vredesnaam uitgespookt?

Misty bestudeert het mes en is opgelucht dat er geen etensresten aan zitten en ook geen bloed, wat haar grootste zorg was. Dat het überhaupt in haar opkomt dat haar Russell iemand zou kunnen neersteken, vervult haar met schaamte. Hij is een goeie jongen, maar ze heeft genoeg oudergesprekken gehad over Russ' driftbuien om te weten dat hij een probleem heeft. Ze sturen hem nu zelfs een keer per week naar een therapeut. Niet dat hij daar iets aan lijkt te hebben. Het mes in haar hand is het bewijs. De reden waarom haar zoon het heeft gepakt – met welk doel – is minder duidelijk. In plaats van het aan Russ te vragen, besluit ze de situatie de komende dagen in de gaten te houden. Misschien is wat hij had bedacht, wat dat ook mocht zijn, alweer verleden tijd. Misschien stelde het sowieso niets voor.

Tevreden over haar plan van aanpak wast Misty het mes en droogt het af met keukenpapier. Ze verstopt het onder haar bed. Ze valt in slaap zonder zich bewust te zijn van wat er komen gaat.

Dat ze over slechts enkele uren zal horen dat de tent hiernaast is opengesneden en dat de jongen van Barringer vermist wordt.

Dat ze meteen zal weten dat Russ er iets mee te maken heeft gehad, dat hij haar beste mes heeft gebruikt om die tent open te snijden, dat hij het misschien wel gebruikt heeft voor nog iets ergers.

Dat ze haar vermoedens nooit zal uitspreken, ook niet tegenover haar echtgenoot en haar zoon, want voor het eerst in haar leven geeft ze de voorkeur aan onwetendheid.

Dat ze zichzelf plechtig zal beloven dat ze alles in het werk zal stellen om Russ te helpen beter te worden, of het nu is door middel van therapie of

door meer aandacht of juist door hem meer ruimte te geven dan ze zijn broer had gegund.

Dat ze, als duidelijk wordt dat de politie elk huis aan Hemlock Circle zal doorzoeken, het verstopte mes tevoorschijn zal halen en ergens in haar tuin diep onder de grond zal begraven. Zo diep dat niemand het ooit zal vinden. Zo diep dat ze uiteindelijk zal vergeten dat het er is.

Op de avond dat ze het mes met aarde bedekt, denkt Misty aan Johnny. En hoe ze, na al een van haar zoons verloren te hebben, weigert om er nog een te verliezen.

OceanofPDF.com

TWEEËNDERTIG

De zwaailichten van de politiewagen die Russ komt halen werpen een meerkleurige gloed over Hemlock Circle. Ik sta in de voortuin te kijken naar het huis van de Chens, dat van rood naar blauw naar helwit en weer terug verandert. Het licht sterft langzaam weg als de auto van de stoep rijdt, met een agent in uniform achter het stuur. Op de passagiersstoel naast haar zit Ragesh. Russ zit op de achterbank met een wezenloze blik naar Ragesh' achterhoofd te staren.

Ik vermoed dat ik net zo'n blik op mijn gezicht heb. In shock, uitgeput, met opgedroogd bloed aan mijn handen en op mijn shirt, sta ik op het gazon. Ik heb altijd gedacht dat ik opgelucht zou zijn als ik er ooit achter zou komen wat er met Billy was gebeurd. Dat de last van de onwetendheid van mijn schouders zou vallen. Dat ik het zou kunnen afsluiten en dat de wond zou helen. In plaats daarvan voel ik alleen maar droefheid. Ik heb niet één vriend verloren, maar twee.

Want ik geloof niet dat Russ alleen maar de tent heeft opengesneden en weer is weggelopen. Dat iemand anders daarna de tuin is binnengekomen en zijn kans schoon zag om Billy te ontvoeren. De kans dat dit waar is, is verwaarloosbaar.

Voor de politiewagen uit rijdt de auto van rechercheur Palmer, die vast en zeker nog een lange nacht tegemoet gaat. Achter die twee voertuigen volgt een Honda CR-V met de beide mevrouwen Chen: Jennifer en Misty. Ze kijken me geen van beiden aan wanneer de auto de oprit verlaat. De enige in die auto die me wel wil zien, is Benji, die net als zijn vader op de achterbank zit. In tegenstelling tot Russ zit Benji achterstevoren en kijkt hij door de achterrait. Hij zwaait even naar me voordat de auto Hemlock Circle verlaat.

Terwijl ik de auto zie weggrijden, bedenk ik dat ik zojuist Benji's leven heb verwoest. Ironisch, gezien het feit dat zijn vader dat van mij heeft verwoest – twee keer. De eerste keer toen hij naar de tent kwam en Billy meenam. De tweede keer toen hij dertig jaar deed alsof hij dat niet had gedaan.

Nu de auto's weg zijn, richt ik mijn aandacht op de rest van Hemlock Circle. Er zijn anderen naar buiten gekomen om het drama gade te slaan.

Ragesh' ouders, Mitesh en Deepika, staan op het uiteinde van hun oprit. Twee deuren verder staan Fritz en Alice Van de Veer op hun stoep. Ze lijken allemaal naar mij te kijken, met een beschuldigende blik.

Dit is mijn schuld.

Ik moest zo nodig blijven graven en nu is het leven aan Hemlock Circle opnieuw verstoord.

Ik ben hier niet meer welkom.

Als de Patels en de Van de Veers naar binnen zijn gegaan, komt iemand uit het huis tussen hun huizen naar buiten lopen.

Ashley.

Ze laat de voordeur wijd openstaan terwijl ze over de cul-de-sac sprint. Haar stem klinkt paniekerig als ze mijn naam roept. 'Ethan, heb jij Henry gezien?'

'Nee,' zeg ik, overrompeld door de vraag. Eén: heeft Ashley niet gezien wat er bij het huis van Russ is gebeurd? Twee: waarom zou ze denken dat Henry bij mij is? 'Is hij niet thuis dan?'

'Ik dacht van wel,' zegt Ashley. 'Ik dacht dat hij in zijn kamer was, dat hij lag te lezen of zo. Maar toen ik naar boven ging om even om de hoek te kijken, was hij er niet.'

'En je hebt geen idee waar hij kan zijn?'

Ashley schudt haar hoofd. 'Ik heb het hele huis doorzocht. Mijn vader heeft hem ook niet gezien. Ik dacht dat hij misschien hiernaartoe was gegaan om te kijken wat de politie aan het doen was. Weet je zeker dat je hem niet hebt gezien?'

Dat weet ik zeker, wat niet wil zeggen dat hij niet hier ergens uithangt. Ik heb toegekeken hoe Russ werd meegenomen door de politie en ik heb verder nergens op gelet. De kans bestaat dat Henry hier wel heeft rondgelopen, maar dat ik hem niet heb opgemerkt.

'Hij moet hier ergens zijn,' zeg ik. Plotseling herinner ik me de pings van mijn telefoon toen ik Russ met zijn daad confronteerde. Er hadden er drie geklonken om me attent te maken op activiteit in mijn achtertuin. Waarschijnlijk was het drie keer Henry.

'Ik denk dat ik weet waar hij is,' zeg ik terwijl ik mijn telefoon tevoorschijn haal en de app van de wildcamera check. En er zijn inderdaad drie nieuwe foto's. Ik klik op de eerste: een plaatje van Henry op weg naar de tent. Midden in een stap, een *Kippenvel*-boek in de hand, werpt hij een bezorgde, schuldbewuste blik op de camera. Een jochie dat weet dat hij

wordt betrappt op iets wat hij niet mag doen, ook al is het zo iets onschuldigs als het huis uit sluipen om bij het licht van een lantaarn te gaan zitten lezen in een tent in een achtertuin. Het enige waar hij zich schuldig over moet voelen is dat hij zijn moeder zo bezorgd heeft gemaakt.

Ik laat Ashley de foto zien en ze slaakt een zucht van opluchting. ‘Godzijdank,’ zegt ze. ‘Het spijt me dat ik zo overstuur deed.’

‘Heel begrijpelijk,’ zeg ik.

We lopen via de oprit langs het huis naar de achtertuin. Bij de garage activeert onze beweging de garagelamp, die aanflitst en ons aan het schrikken maakt. Ik ben me ervan bewust dat deze lange, vreemde week is begonnen met al die lampen die aangingen aan Hemlock Circle. Nu het allemaal achter de rug is, voelt het wazig. Als een droom, zo niet De Droom.

‘Al die politie bij Russ’ huis...’ zegt Ashley zacht. ‘Had dat te maken met Billy?’

‘Ja,’ zeg ik, in de wetenschap dat dit ene woordje in de verste verte niet het hele verhaal vertelt.

Het is pikkedonker in de achtertuin, afgezien van een lamp die in de tent schijnt. De ledlantaarn, die de oranje tent laat opvlammen als een kampvuur. Ik zie voor me hoe Henry languit op een slaapzak ligt en zijn boek dicht bij de lamp houdt om beter te kunnen lezen. Pas wanneer Ashley de tent nadert besef ik dat er iets aan het tafereel niet klopt.

‘Ashley, wacht.’

Maar het is al te laat. Ze is nog maar een meter van de tent en loopt voor de wildcamera langs. De telefoon in mijn hand pingt en ik ontvang een foto van hetgeen zich voor mijn neus afspeelt.

Ashley bij de tent.

Ashley die de tentflappen opzijduwt.

Naar binnen tuurt en zegt: ‘Kom, Henry. Laten we...’

Ze zwijgt. Laat tot zich doordringen wat ik al weet. Als Henry in de tent was geweest, hadden we zijn silhouet gezien. Maar er is geen silhouet, geen schaduw. Alleen de ononderbroken gloed vanuit een tent die leeg is, op een dunne paperback die rechtop staat na.

‘Hij is er niet,’ zegt Ashley, opnieuw paniekerig. Ze speurt de tuin af, haar hoofd beweegt snel heen en weer als het kopje van een geschrokken vogel. Al haar bewegingen zijn vogelachtig. Een hopeloos, hulpeloos gefladder van haar armen.

‘Henry!’ schreeuwt ze de nacht in.

‘Laten we niet in paniek raken,’ zeg ik, hoewel ik de angst ook in me voel opkomen. Ik word getroffen door een vreemd gevoel van déjà vu, alsof ik dertig jaar word teruggeworpen in de tijd. Ik heb dezelfde knoop in mijn maag als die ochtend dat ik wakker werd en merkte dat Billy was verdwenen. Daarbij komt verwarring, onzekerheid en een opborrelende paniek die beslist aan de kook zal komen als ik er niet iets tegen doe.

Ik haast me naar Ashley toe, waardoor de wildcamera weer wordt getriggerd. Ik hoor een zachte klik terwijl mijn foto wordt genomen, bijna meteen gevolgd door de melding op mijn telefoon.

Ping!

Het geluidje herinnert me aan de twee andere meldingen die ik bij Russ in de hal heb ontvangen. Aangezien een van de foto’s Henry op weg naar de tent liet zien, tonen de andere ons misschien wel hoe hij de tent heeft verlaten en welke kant hij is opgegaan.

Ik check de app en swipe door de meest recente foto’s. Als ik de foto vind waar ik naar op zoek ben, begeven mijn knieën het bijna.

‘Wat is er?’ vraagt Ashley. ‘Wat zie je?’

Ik houd de telefoon omhoog om haar te laten zien wat de wildcamera heeft vastgelegd. Een donkere gestalte met een hoody, vermoedelijk een man, die de kier in de zijkant van de tent opent om naar binnen te komen.

Ashley stoot een verstikt geluid uit en ik durf de volgende foto bijna niet meer te bekijken. Mijn wijsvinger trilt ongecontroleerd terwijl ik ernaartoe swipe. Op de foto staan Henry en de donkere gestalte allebei bij de tent. De man heeft Henry’s hand stevig vast en de jongen lijkt zich te verzetten. Henry’s gezicht kijkt met een uitdagende blik naar de wildcamera, want hij weet dat die onmiddellijk een foto naar mijn telefoon zal sturen.

Een strak plan. Het zou normaal gesproken ook hebben gewerkt, maar er zijn twee dingen misgegaan. Ten eerste heb ik mijn telefoon te laat gecheckt. Ten tweede heeft Henry’s blik op de camera ook de man ervan bewust gemaakt.

Ook hij kijkt naar de wildcamera, zijn gezicht enigszins wazig door de snelle draai van zijn hoofd.

‘O god!’ gilt Ashley als ik hem haar laat zien. ‘Wie is dat?’

Ik bestudeer het gezicht en ben geschokt als ik zie dat het lijkt op een foto die ik honderden keren heb bekeken. En hoewel de ouder gemaakte foto op de NamUs-pagina er niet helemaal mee overeenkomt, is de

gelijkenis wel zo groot dat ik met zekerheid de persoon herken die minuten geleden in deze achtertuin stond.

Maar ik kijk niet naar een foto van Billy.

Het is zijn broer.

OceanofPDF.com

DRIEËNDERTIG

Ik staar naar het scherm, even niet in staat me te verroeren terwijl alles op zijn plaats valt. Natuurlijk was het niet Billy's geest geweest die rondspookte aan de rand van het bos. Die honkballen in de tuin had gegooid en in mijn notitieboekje had geschreven. Die Vance Wallace door zijn achtertuin had zien lopen. Iets wat ik me vanaf het begin had moeten realiseren, want Vance heeft Billy's naam nooit uitgesproken. Hij zei steeds 'die jongen van Barringer'.

Andy Barringer.

Van vlees en bloed.

Die zich voordeed als zijn dode broer, om voor mij onbegrijpelijke redenen.

Het idee dat ik zo grondig ben misleid zou mij normaal gesproken volledig in beslag nemen, maar nu zijn er dringender zaken.

Ten eerste: Andy is hier.

Niet van de aardbodem verdwenen, maar in Hemlock Circle.

En hij is hier al dagen. In elk geval sinds de dag dat Billy's stoffelijke resten zijn gevonden bij de waterval. Dat weet ik omdat de ochtend daarna de eerste honkbal op het gazon werd achtergelaten, waardoor de hele reeks voorvallen in gang werd gezet.

En nu heeft hij Henry meegenomen, een feit dat me weer tot actie aanzet. Ik loop door de tuin naar het bos. 'Ik denk dat ik weet waar hij is.'

Ik zou Ashley wel meer willen vertellen, maar het is te complex om uit te leggen. Op dit moment moet ze er simpelweg op vertrouwen dat ik weet wat ik doe. Blijkbaar doet ze dat, want ze volgt me op de voet terwijl we tussen de bomen hollen. De duisternis sluit zich om ons heen zodra we in het bos zijn. Ik schijn met de zaklamp van mijn telefoon op de grond voor ons uit. Ashley doet hetzelfde, de bosvloer een waas in het schelle licht.

'Hij is bij de waterval, hè?' zegt Ashley.

'Ja,' antwoord ik, want dat is de enige plek die ik kan bedenken waar Andy naartoe zou gaan. Ik denk dat hij daar de hele tijd heeft uitgehangen. Ik denk terug aan mijn tocht ernaartoe. De open schuurdeur, de voetafdrukken in de modder, het tonijnblikje. Allemaal tekenen dat er een kraker op het Hawthorne Institute was.

En dan is er natuurlijk nog het feit dat Billy daar is gevonden. Zijn rustplaats gedurende dertig lange, eenzame jaren. Het voelt logisch dat alles naar die vervloekte plaats leidt. Zo logisch dat het bijna onvermijdelijk lijkt.

Ashley en ik praten niet terwijl we ons door het bos haasten. Het is er te lawaaiig: de insecten zoemen niet, maar lijken te schreeuwen als duizend sirenes. We houden ons licht op de grond voor ons gericht en kijken goed waar we lopen. We willen alleen maar zo snel mogelijk bij de waterval zijn. Als we de weg halverwege oversteken, kijken we geen van beiden eerst of er een auto aan komt. Dat zijn kostbare seconden die we niet mogen verspillen. We schieten simpelweg het bos uit als twee zwemmers die uit het water naar boven komen en ademen voordat we ons weer in het bos aan de overkant storten.

Niet lang daarna stuit het licht van onze telefoons op iets verderop.

De muur, die er 's nachts nog verbodener uitziet.

We slaan rechts af en lopen erlangs tot we de opening bereiken. Ik wurm me er eerst door, meteen gevolgd door Ashley, die net zo hard hijgt als ik, haar adem warm in mijn nek.

Aan de andere kant van de muur worden de nachtelijke geluiden van het bos aangevuld door het verre geraas van water, dat luider wordt met elke stap die we zetten. Als het alle andere geluiden overstemt, weet ik dat we er zijn.

Hollend door de uitdunnende bomen richt ik het licht van de telefoon recht voor me, naar de vlakke rotsput. En daar staan twee mensen.

De eerste is Andy Barringer.

Hij is groter dan hij op de foto's van de wildcamera leek. Niet alleen langer, maar steviger. Een figuur dat is ontstaan door hard werk, niet de sportschool. Zijn ogen zijn groot en rond en oplettend. Als van een uil. Daardoor heeft hij iets bovennatuurlijks. Bijna spookachtig.

Andy stapt opzij, waardoor Henry zichtbaar wordt. Hij staat aan de rand van de afgrond, heel klein en hulpeloos. Zijn polsen zijn voor zijn buik met touw aan elkaar gebonden, wat de afschuwelijke indruk wekt dat hij naar een schavot wordt geleid.

Ashley roept als ze hem ziet. 'Henry!'

Hij komt met een ruk tot leven. 'Mama?'

'Ik ben hier, lieverd,' zegt Ashley terwijl ze aanstalten maakt om naar hem toe te rennen.

Ik trek haar terug en fluister in haar oor. 'Wacht. We weten niet wat hij van plan is.'

Op de uitstekende rand legt Andy een arm om Henry's schouders, om ervoor te zorgen dat hij niet valt óf om ervoor te zorgen dat hij niet ontsnapt. In het donker is dat moeilijk te zien. Wat ik wél weet, is dat Andy niet in Henry geïnteresseerd is.

Ik ben degene die hij moet hebben.

Henry was alleen maar een middel om mij hiernaartoe te lokken.

'Laat hem gaan, Andy.' Ik probeer mijn stem kalm te laten klinken, maar elk woord heeft een paniekerige ondertoon. Een trillinkje dat ik niet kan onderdrukken. 'Ik ben er nu. Dat wilde je toch, of niet? Jij en ik op de plek waar Billy is gevonden?'

'Op zijn dertigste sterfdag,' zegt Andy. 'Wat niet zo gepland is, maar het is wel toepasselijk.'

Ik waag een stap in de richting van de rotspunt. Als Andy niet reageert, zet ik nog een stap.

'Wat ís je plan eigenlijk? Ik weet dat je Henry geen kwaad wilt doen. Hij heeft hier niets mee te maken.'

'Ik moest je hier op de een of andere manier zien te krijgen toch?' zegt Andy.

Mijn maag draait zich om, maar ik voel ook een golf van medelijden met Andy Barringer. Hij heeft onvoorstelbaar veel pijn geleden. Zijn broer die spoorloos was verdwenen, de dood van zijn vader, de geestesziekte van zijn moeder. Te veel voor één persoon om te dragen. Maar geen van die dingen is een excuus voor wat hij nu aan het doen is.

'Ik weet wat je doormaakt,' zeg ik tegen Andy. 'Wat er met Billy is gebeurd heeft aan mij gevreten op manieren die ik niet kan uitdrukken.'

'Stel je dan eens voor hoe het voor mij geweest moet zijn.' Er steekt een licht briesje op, waardoor een haarlok opwaait en er een kuifje ontstaat. Ineens lijkt hij weer op het zevenjarige jongetje dat Billy en mij altijd smeekte of hij mee mocht spelen. 'Billy was jouw vriend, maar niet je broer. Je weet niet hoe het is als iemand van wie je houdt, tegen wie je opkijkt, die een constante aanwezigheid in je leven was, er plotseling niet meer is.'

Dat is niet waar. Dat weet ik wél. Haar naam was Claudia.

'Maar ik weet wel hoe het is om iemand te missen,' zeg ik. 'Zo erg te missen dat het soms voelt alsof je onmogelijk verder kunt, maar toch

verdergaat. En ik weet dat die pijn ons dingen kan laten doen die we zouden moeten laten.'

Ik zet een stap dichterbij, met mijn handen omhoog, zodat Andy ze kan zien. Als hij me niet probeert tegen te houden, blijf ik stap voor stap doorgaan.

Langzaam.

Heel langzaam.

Alsof Henry's leven ervan afhangt.

Wat zomaar eens waar zou kunnen zijn.

Als ik eenmaal op de rotspunt sta, blijf ik op afstand, ver genoeg bij Andy vandaan, in de hoop dat hij niet overhaast iets doet. Nu ik dichterbij Henry ben, zie ik hoe dapper hij is. Met zijn bril scheef op zijn neus en ingehouden tranen ziet hij er angstig maar kalm uit. En godzijdank ongedeerd, op wat roodheid door het touw om zijn polsen na.

'Alles komt goed, Henry,' zeg ik. 'Ik zorg ervoor dat je niets overkomt.'

Henry knikt en ik hoop dat hij me gelooft. Want ik weet niet of ik dat zelf wel doe. Ik vind het zorgwekkend dat Andy hem zo dicht bij de rand houdt. Ik werp een vluchtige blik omlaag langs de waterval en zie het schuimende water in het maanlicht.

'Toe,' zeg ik tegen Andy. 'Laat hem gaan.'

'Alsjeblieft,' zegt Ashley achter me. 'Hij is een lieve jongen, Andy.'

'Ik zal hem geen kwaad doen,' zegt Andy. 'Er is hier al genoeg jongens van zijn leeftijd iets overkomen.'

'Ik neem aan dat je dit doet omdat je wilt praten over de nacht dat Billy stierf,' zeg ik. 'Dus laat Henry naar zijn moeder gaan. Dan praten we.'

Andy slaat zijn arm nog steviger om Henry's schouders. 'Of we praten met hem erbij.'

'Oké,' zeg ik, want ik heb geen andere keus. 'Wanneer wist je dat ze Billy's lichaam hier hadden gevonden?'

'Niet lang nadat het gebeurd was. Ik heb het gehoord van een ex van me. Een verzorgster van mijn moeder.'

Ik herinner me dat Ragesh vertelde dat de politie, die ervan uitging dat de stoffelijke resten die bij de waterval waren gevonden van Billy waren, onmiddellijk had geprobeerd contact op te nemen met zijn familie. En dat een verzorgster een poging had gedaan om Andy te bereiken, maar dat ze niet wist of dat was gelukt. Blijkbaar dus wel.

‘Zodra ze het hoorde heeft ze een bericht voor me achtergelaten,’ zegt Andy. ‘Ze wist niet waar ik uithing of waar ik mee bezig was. Ik zat in Pennsylvania en werkte op een boerderij. Ik nam ontslag en kwam hierheen. Tot mijn verbazing was jij hier ook. Dus sindsdien lig ik... op de loer.’

Een toepasselijke beschrijving van zijn acties. Want Andy heeft de week grotendeels doorgebracht in het bos, waar hij me gadesloeg. Ik weet nu dat hij de door de wildcamera vastgelegde schaduw was; waarschijnlijk zat hij gehurkt aan de rand van het bos. Ik begrijp alleen niet waarom. Als hij wilde praten, had hij dat gewoon kunnen doen. In plaats daarvan had hij rondgeslopen tussen het Hawthorne Institute en mijn achtertuin, vaak met een honkbal in zijn hand.

‘Vanwaar die honkballen?’ vraag ik.

Andy glimlacht. ‘De derde was die van Billy. Die heb ik al die jaren bewaard. De andere heb ik gekocht in de winkel van je vriend Russell. Ik heb ze bij hem afgerekend en hij herkende me niet eens.’

‘Als je ze in de tuin hebt gegooid om mijn aandacht te trekken, dan is je dat in elk geval gelukt.’

‘Ik wilde meer dan dat,’ zegt Andy. ‘Ook nu. Je moet meer doen dan alleen praten. Je moet je herinneringen naar boven halen.’

Daar had ik dus gelijk in gehad, al had ik niet doorzien wíé mijn geheugen wilde triggeren. Ik snap nu ook waarom. Ik denk aan die ochtend dat mevrouw Barringer onze tuin in kwam en Andy met zich meesleepte, hoe ze me smeekte of ik me alsjeblieft iets wilde herinneren. Ik heb me altijd afgevraagd wat voor effect dat op hem had gehad, zo jong als hij was. Hoe het in zijn geheugen was opgeslagen. Hoe het zijn brein had vergiftigd.

‘Daar hebben we Henry niet voor nodig,’ zeg ik.

‘Kennelijk wel. Aangezien honkballen in je tuin gooien, net als Billy deed, niet werkte, en inbreken in dat verrekte huis van je met mijn moeders reservesleutel ook niet, werd me duidelijk dat ik iets drastischers moest proberen.’

Andy trekt Henry naar zich toe alsof ze oude vrienden zijn. Maar de schittering in zijn ogen is allesbehalve vriendelijk.

‘Ik heb de herinneringen al naar boven gekregen,’ zeg ik. ‘Het verbaast me dat je dat niet al weet, aangezien je me zo goed in de gaten houdt.’

Andy laat Henry zomaar los, die wankelt door de plotse beweging. Hij zwaait richting de waterval, hervindt zijn evenwicht en zet een schuifelend

stapje bij de rand vandaan. Andy handelt snel, grijpt Henry bij zijn kraag en trekt de jongen weer naar zich toe.

‘Vertel,’ zegt Andy.

‘Dat zal ik doen.’ Ik knik naar Henry. ‘Zodra hij veilig is.’

Andy legt zijn arm weer om Henry’s schouders, deze keer nog steviger. ‘Nee. Nu.’

‘Het was Russ Chen,’ flap ik eruit. ‘Hij heeft mijn tent opengesneden. En daarna Billy vermoord.’

Achter mij hapt Ashley naar adem en ik besef dat zij het ook nog niet wist. Door de aanwezigheid van de politie bij Russ vermoedde ze het misschien al wel, maar dat is iets anders dan het iemand hardop horen zeggen.

Billy’s broer lijkt echter niet in het minst verbaasd te zijn. Hij lijkt eerder te twifelen.

‘Nee, dat klopt niet,’ zegt Andy. ‘Russ Chen heeft misschien wel de tent opgesneden. Maar ik denk dat iemand anders Billy heeft vermoord.’

Ik zet een aarzelende stap naar hem toe, aangetrokken door nieuwsgierigheid. ‘Waarom?’

‘Omdat ik er ook was. Bij de tent.’ Andy werpt me een blik toe, alsof hij me uit wil dagen dat te betwifelen. ‘En ik heb gehoord wat je tegen mijn broer hebt gezegd.’

Zaterdag 16 juli 1994

0.47 uur

Andy wordt wakker uit een woelige, rusteloze sluimer en heeft het gevoel dat hij nog helemaal niet heeft geslapen. De gebeurtenissen van eerder op de avond blijven door zijn hoofd spoken, met de grassprietjes die nog aan zijn voetzolen plakken als een levendige reminder.

Het gras had koel aangevoeld toen hij naar de heg tussen hun tuin en die van de Marshes liep.

Een tuin die hij in de gaten had gehouden nadat zijn moeder hem naar bed had gestuurd.

En een tuin die hij had bezocht toen zij zelf eenmaal naar bed was gegaan.

Andy mag vaak opblijven tot na zijn bedtijd, omdat zijn moeder weet hoe buitengesloten hij zich de hele zomer al voelt. Er wonen geen kinderen van zijn leeftijd aan Hemlock Circle, zodat Andy gedwongen is om de eindeloze schoolvrije dagen in zijn eentje spelend door te brengen, terwijl Billy lekker rondstruint met Ethan.

Maar een uur extra televisie is niet genoeg voor Andy. Hij wil van alles doen, alle dingen die zijn broer ook doet. Dat Billy hem nooit laat meespelen – en hem zelfs niet vertelt wat hij allemaal doet – vindt Andy oneerlijk. Hij wil ook dingen meemaken, al is het maar indirect. Dus als hij niet mag kamperen, kan hij ten minste toekijken hoe Billy het doet.

Dankzij de ligging van zijn slaapkamer – op een hoek van de eerste verdieping, met een raam dat uitkijkt op het bos en een ander raam aan de zijkant dat uitzicht biedt op de tuin van de Marshes – kon hij Ethans oranje tent zien en hoe die als een enkele vlam opgloeide wanneer de lantaarn aan was. Hij kon zelfs vaag de silhouetten zien van de twee jongens die erin zaten.

Andy stelde zich voor wat ze aan het doen waren, waar ze het over hadden, hoe het was om een paar jaar ouder te zijn en een beste vriend te hebben. Lang nadat het in de tent donker was geworden, dacht hij nog over deze dingen na. En toen de lantaarn weer aanging – met als gevolg een onverwachte driehoek van licht in de julnacht – werd zijn nieuwsgierigheid te groot.

Dus was hij naar buiten geslopen en had zich door de heg van het ene gazon naar het andere gewurmd. Andy was niet van plan geweest om er lang te blijven. Hoewel zijn vader weg was en zijn moeder sliep, wist hij dat hij in de problemen kon komen als hij zo laat 's avonds buiten werd betrapt. Hij wilde alleen maar een glimp van Billy's leven opvangen. En dat van Ethan. Het leven van alle jongens die ouder waren dan hij voelde zowel groots als grenzeloos.

Maar terwijl hij dichterbij de tent toe sloop, begon Andy te vermoeden dat hij dat mis had. Want Billy en Ethan hadden ruzie en hun stemmen klonken klein en bang. Vooral die van Ethan, die dingen zei die een schok in Andy teweegbrachten.

Gelul.

Raar.

Freak.

Het waren niet zozeer de woorden die hem hadden geschokt. Zelfs op zevenjarige leeftijd had Andy al heel wat scheldwoorden gehoord. Het was de manier waarop Ethan ze had gezegd die hem van slag hadden gebracht. Er zat een gemene ondertoon in die Andy niet van Ethan kende. En hij vond het helemaal niet leuk om te horen. Vooral het laatste stukje niet.

‘Als je zo dol bent op geesten, waarom ga je dan niet gewoon dood om er een te worden?’

Toen hij zich had omgedraaid en bij de tent was weggelopen om naar huis te rennen, had Andy de stem van zijn broer nog gehoord, zonder te weten dat het de laatste keer zou zijn.

‘Hakuna matata, dude,’ had Billy gezegd.

Maak je geen zorgen.

Maar Andy maakt zich wél zorgen, nu hij ligt te woelen in zijn bed. Gaat het zo als je ouder wordt? Praten beste vrienden zo tegen elkaar? En bovenal: meende Ethan echt wat hij zei?

De laatste vraag blijft door zijn hoofd spoken terwijl hij in slaap valt. En die vraag zal nog heel lang bij hem blijven. De volgende ochtend, als zijn ouders hem vertellen dat Billy is meegenomen. Wanneer rechercheurs met verschillende namen en gezichten en badges hem vragen of hij die nacht iets verdachts heeft gezien.

Andy blijft zwijgen over wat hij Ethan heeft horen zeggen, omdat hij van iedereen te horen krijgt dat Billy waarschijnlijk door een onbekende man is

ontvoerd, een man die hem heeft gegrepen nadat hij een scheur in de tent had gemaakt.

Het zal jaren duren voordat Andy aan deze theorie begint te twijfelen, en nog langer voordat hij een eigen theorie begint te ontwikkelen. Tegen die tijd is zijn vader dood en is zijn moeder opgenomen in een inrichting. En Andy Barringer, ver voorbij de leeftijd die zijn broer heeft bereikt, zal niemand hebben om het te vertellen.

OceanofPDF.com

VIERENDERTIG

Ik wankel achterwaarts, want Andy's woorden komen aan als een mokerslag. Harder dan Russ' klap in mijn gezicht. Dat ik nog op mijn benen sta is een klein wonder. Als ik weer wat zeg, klinkt mijn geschokte stem me vreemd in de oren.

‘Je hebt gehoord wat ik zei?’

‘Elk woord,’ zegt Andy. ‘En ik heb me mijn hele leven afgevraagd of je het meende. Ik denk het wel. Ik denk dat je het zozeer meende, dat je je woorden uit hebt laten komen, al kun je het je niet herinneren.’

Ik grijp ergens naar, in het wilde weg, en zou willen dat ik iets had waaraan ik me kon vasthouden. Want nu begrijp ik alles. Andy wil dat ik het me herinner, ja. Maar hij wil ook nog iets anders.

Hij wil dat ik beken.

‘Jij denkt dat ik Billy heb vermoord?’

‘Je bent de enige die het geweest kan zijn,’ zegt Andy.

‘Ik zou Billy nooit wat hebben aangedaan. Ik was dol op hem.’

‘Maar ik heb je gehoord!’ roept Andy. Het speeksel spat van zijn lippen. ‘Ik was die nacht in jullie tuin. Vlak bij de tent. Ik heb gehoord wat je allemaal zei. Dat hij een freak was. Dat je hem dood wenste. Dat klonk niet erg liefdevol, Ethan. Het klonk als haat, niets meer en niets minder.’

‘Nee, het was...’

Frustratie. Onvolwassenheid. Wreedheid.

Dat wil ik zeggen. Maar het heeft geen zin. Want wat ik die nacht tegen Billy heb gezegd, was vreselijk. Erger nog: onvergeeflijk. Te weten dat iemand anders het heeft gehoord brengt het schuldgevoel weer terug in mijn lijf, zo zwaar dat ik vrees dat mijn ribbenkast onder de druk zal bezwijken.

‘Ik had dat allemaal niet mogen zeggen. Dat weet ik. En ik heb dertig jaar lang gewenst dat ik het kon terugnemen.’ Ik zet een stap naar Andy toe, met uitgestoken hand, in de hoop dat hij die zal accepteren, in de nog grotere hoop dat hij me gelooft. ‘Ik meende er niets van. En ik heb Billy absoluut niet vermoord.’

Andy denkt hier even over na. De radertjes van zijn gedachten draaien rond terwijl hij me met grote, spookachtige ogen aankijkt. Dan knikt hij en zegt: ‘Misschien helpt dit je om de waarheid te vertellen.’

Hij slaat een arm om Henry's middel en hijst hem in één vloeiende, onthutsend snelle beweging omhoog, waarna hij hem over de rand van de rotspunt houdt.

‘Nee!’ roept Ashley terwijl ze naar hen toe holt. Ik draai me om en grijp haar bij haar schouders om haar te dwingen de andere kant op te kijken en niet naar Henry, die hulpeloos in Andy's armen bungelt.

Zijn bril glijdt van zijn neus en verdwijnt in de donkere diepte.

‘Mama!’ schreeuwt hij. ‘Help!’

Ik zet nog twee stappen in Andy's richting. ‘Laat hem gaan,’ smeek ik. ‘Alsjeblíeft. Als je wilt dat ik beken, dan doe ik dat.’

‘Ik was het!’ schreeuwt Ashley. De woorden weerklinken door het diepzwarte bos.

Andy verstijft.

Henry ook.

Alleen ik kom in beweging en draai me langzaam naar haar toe. ‘Ashley, nee. Je hoeft niet te liegen om Henry te redden.’

‘Het is geen leugen, Ethan.’ Ashley kijkt me in de ogen en haar gezicht versplintert in duizend tegenstrijdige emoties. ‘Het is waar. Ik was het. Ik heb Billy gedood.’

Zaterdag 16 juli 1994

0.48 uur

Billy had zijn uiterste best gedaan om zichzelf niet in slaap te huilen. Hoewel het hem was gelukt, hilde hij wel vanbinnen. Een waterval van tranen die uit zijn gebroken hart stroomden en langs zijn ribben omlaagdruppelden.

Allemaal om wat Ethan had gezegd.

Het maakte niet uit dat zijn beste vriend meteen zijn verontschuldiging had aangeboden. Of dat Billy die had aanvaard met een nonchalant 'Hakuna matata, dude'. Ze wisten allebei dat er vanavond iets akeligs was gezegd in deze tent en dat alle verontschuldiging van de wereld dat niet konden terugdraaien. Het betekende niet dat hij en Ethan geen beste vrienden meer waren. Maar er was iets onherroepelijk veranderd, een feit waardoor Billy zich droeviger en eenzamer voelde dan ooit tevoren.

Toch had hij al geslapen. In elk geval even. Hij was wel steeds even wakker geworden en had dan naar Ethans slapende gestalte gekeken, overspoeld door een wanhopige drang om hem wakker te schudden en hem opnieuw te laten zweren dat hij de dingen die hij had gezegd niet meende. Net als tegen de tranen had Billy tegen die drang gevochten en was hij weer gaan slapen, om een paar minuten later weer wakker te worden, vervuld van hetzelfde brandende verlangen.

De laatste keer dat hij wakker was geworden, had hij zijn ogen dichtgehouden. In de slaapzak naast hem bewoog Ethan even, waardoor Billy dacht dat hij ook wakker was. Hij overwoog zijn naam te zeggen, de twee lettergrepen vormden zich al op zijn lippen en stonden op het punt uitgesproken te worden.

Toen had hij iets gehoord.

Geritsel in het gras bij de tent.

Gevolgd door een geluid dat Billy niet herkende. Zo vreemd dat hij verward van angst was blijven liggen, met zijn ogen stijf dicht.

Skrrrrrts.

Naast hem had Ethan zich weer verroerd. Had hij het ook gehoord? Billy had willen checken of Ethan wakker was, maar hij was te bang geweest om zijn ogen open te doen.

Nu, minuten later, zijn ze nog steeds gesloten, hoewel Billy nu lucht over zijn gezicht voelt strijken. Een vleugje frisheid dat door de muffe lucht in de tent zweeft. Het gevoel schuift zijn angst terzijde. Het maakt hem zo nieuwsgierig dat hij eindelijk zijn ogen opendoet.

Dan ziet hij het. Er zit een lange scheur in de zijkant van de tent.

Billy staart ernaar, perplex en verward en met nog wel duizend andere emoties. Maar de emotie die overheerst is een soort ontzag.

In zijn beleving kan dit maar door één ding zijn veroorzaakt.

Een geest.

Een die hij nog niet kende. Die niet in zijn grote boek wordt genoemd. Het verbaast Billy niet dat er een mysterieuze en zeldzame ziel door deze bossen doolt. Natuurlijk. Hij herinnert zich wat meneer Hawthorne hem verteld heeft.

Er zijn overal geesten, je moet alleen weten waar je moet kijken.

Billy weet het gewoon. Ze zijn hier.

Terwijl hij door de kier in de tent tuurt, op zoek naar tekenen van de geest die de scheur heeft gecreëerd, beseft hij dat hij niet bang is. En dat ook niet hoeft te zijn. Als de geest – wat voor een het ook is – hem kwaad had willen doen, zou die dat inmiddels wel hebben gedaan. Nee, Billy vermoedt dat het bezoek een ander doel dient. Het maakt hem nieuwsgierig.

Hij glipt uit zijn slaapzak en meteen daarna door de kier in de tent. Erdoorheen gaan voelt op de een of andere manier speciaal. Gedenkwaardig. Alsof hij opnieuw wordt geboren.

Billy zet een paar stappen in de richting van het bos en staat even stil. Hij voelt geen droefheid. Hij is het meeste wat Ethan tegen hem zei al vergeten. Hij herinnert zich alleen nog twee sleutelwoorden.

Raar. Freak.

Hij kan het Ethan niet kwalijk nemen dat hij Billy zo heeft genoemd. Het klopt tenslotte. Hij is raar. Hij is een freak. Wat volgens hem de reden is waarom de geest naar hem toe is gekomen. Die heeft aangevoeld dat Billy een zielsverwant is en is hier helemaal naartoe gekomen om hem te vertellen dat hij niet alleen is. Dat er anderen zijn zoals hij.

En Billy weet precies waar hij ze kan vinden.

Op het Hawthorne Institute.

Waar hij altijd welkom is als hij er terug wil komen.

En daarom loopt Billy stilletjes verder naar de bosrand. Hij heeft er niet aan gedacht zijn schoenen aan te trekken toen hij de tent verliet. Nu is het te

laat om ze op te halen. Dan wordt Ethan misschien wel wakker en moet Billy uitleggen wat er is gebeurd en waar hij naartoe gaat. Geen goed idee. Hoewel het geen korte wandeling is naar de waterval en het Hawthorne Institute, is het te doen, zelfs op blote voeten.

Voordat hij het bos in loopt, kijkt Billy nog even achterom naar Ethans tent en zijn eigen huis. Hij weet niet wanneer hij zal terugkeren en óf hij wel zal terugkeren. Hij heeft geen idee wat de geesten voor hem in petto hebben.

Als Billy zich uiteindelijk afwendt van zijn huis en zijn beste vriend, is dat niet met angst, droefheid of spijt, maar met genegenheid. Hij is dankbaar voor elk moment dat hij heeft doorgebracht met zijn familie en vrienden omdat het hem naar dit ogenblik heeft geleid.

Billy loopt verder door het bos, erop gebrand om uit te zoeken wat er aan de andere kant op hem wacht. Hij is daar zo op gebrand dat hij zich, wanneer hij de weg die door het bos loopt bereikt, niet bewust is van de koplampen die in de verte aan de horizon opduiken.

Of van de auto die door de duisternis jakkert.

Of van de tiener die achter het stuur zit, zenuwachtig omdat het al laat is en omdat ze helemaal niet mag rijden. Want ze heeft nog geen rijbewijs. En een stuk of wat drankjes hebben haar brein bedwelmend.

Terwijl de auto dichterbij komt, stapt Billy de weg op, zijn ogen alleen maar gericht op zijn bestemming en hoe hij er moet komen, en waar hij dan, als hij er eenmaal is, eindelijk zal worden geaccepteerd.

VIJFENDERTIG

‘Het was een ongeluk.’

Er glijdt een onthutste blik over Ashleys gezicht. Alsof het niet de bedoeling was geweest om het te zeggen. Alsof niet zichzelf spreekt, maar iemand anders de woorden uit haar perst. Een buikspreker. Een demon. Maar nu ze eenmaal praat – en nu Andy Henry weer met beide voeten op de rotspunt heeft gezet – blijft ze doorgaan, hoewel ik het allemaal niet wil horen.

‘Je moet me geloven.’ Ze kijkt mij aan, maar richt zich tot ons allemaal. ‘Ik zou Billy nooit expres kwaad hebben gedaan. Het is gebeurd en het spijt me. Het spijt me heel, heel erg.’

De woorden beginnen nu sneller te stromen, in de roes van de bekentenis.

Dat ze naar een feest ging met haar vriendin Tara, dat ze daar in de auto van haar moeder naartoe was gereden, al had ze nog geen rijbewijs.

Dat Tara een of andere vent die Steve Ebberts heette had staan versieren en dat Ashley kwaad was geweest en zonder haar was vertrokken.

Dat ze onder invloed was, maar niet dronken, want een dronken persoon zou niet de tegenwoordigheid van geest hebben gehad om de politie te ontwijken door op weg naar huis alleen binnenwegen te nemen.

Dat een van die wegen de weg was die door het bos liep.

Dat ze te snel reed, bang om door haar ouders betrapt te worden, en met haar ogen meer op het dashboard gericht dan op de weg zelf.

Dat ze misschien tóch dronken was en dat ze daarom een hert midden op de weg niet zag en er zo tegenaan reed.

Dat ze hard op de rem trapte en piepend tot stilstand kwam en in de achteruitkijkspiegel keek, waar de weg rood opgloeide door de achterlichten van de auto.

Dat ze haar veiligheidsgordel had losgemaakt. Langzaam. En uit de auto stapte. Langzaam. En eromheen sloop. Langzaam. En zag dat ze geen hert had geraakt.

‘Het was Billy,’ zegt ze terwijl haar stem versmelt in gesnik.

Hoe meer Ashley vertelt, hoe erger het verhaal wordt. Elk woord brengt een steek van pijn teweeg in mijn borst. Als een spijker die in mijn hart wordt geslagen.

Ze vertelt dat ze Billy in het struikgewas aan de kant van de weg zag liggen en dat ze meteen wist dat hij dood was. Ze vertelt ons dat ze gilde, toen huilde. Dat ze naar hem toe is gekropen en hem heeft gewiegd en hem heeft verteld hoe het haar speet, zo vreselijk speet.

‘Ik heb daar wel een uur zo gezeten,’ zegt Ashley, nog steeds huilend, haar tranen vloeiend in een onophoudelijke stroom. ‘Al die tijd wachtte ik tot er iemand in een andere auto langs zou komen en zou stoppen en zou zien wat ik had gedaan. Ik wilde dat. Ik heb erom gebéden. Maar er kwam niemand. Ik was daar alleen met Billy.’

Ze vertelt verder. Dat ze bleef wachten. Een deken uit de kofferbak haalde. Hem erin wikkelde. Nog langer wachtte. Dat ze nadacht over de opties die ze had. Allemaal even akelig.

‘Ik was vijftien, dronken, ik reed zonder rijbewijs en ik had net iemand doodgereden,’ zegt ze. Haar bittere toon maakt duidelijk dat ze zichzelf haat om elke zonde die ze opbiecht. ‘Ik wist dat mijn leven voorbij zou zijn. En Billy’s leven wás al voorbij. En hoewel ik hem niet kon redden, wist ik dat ik mezelf misschien nog wél kon redden.’

Ashley sluit haar verhaal af door te beschrijven hoe ze, inmiddels nuchter, Billy naar de waterval droeg. Het was niet gemakkelijk, maar ze was sterk en Billy’s lichaam was niet al te zwaar. Het ochtendlicht begon zich net over het bos te verspreiden toen ze de waterval bereikte. Daar verzwaarde ze de deken met wat stenen en duwde ze Billy in het water vanaf de plek waar we nu allemaal staan.

‘Toen ben ik naar huis gegaan en heb ik mijn ouders verteld dat ik de auto had geleend en een hert had aangereden,’ zegt Ashley. ‘Ze waren woedend en gaven me huisarrest, maar dat kon me niet schelen, want ik wist dat de politie Billy zou vinden en me zou komen arresteren. Het was slechts een kwestie van tijd voordat iedereen zou weten wat ik had gedaan en hoe verdorven ik was. Maar Billy werd nooit gevonden en de politie kwam niet. En dat was nog het ergste. Te weten dat ik wegkwam met de moord op dat lieve, onschuldige jochie. Want gepakt worden is gemakkelijk, maar met je schuldgevoel leven is moeilijk. Erger dan welke gevangenis ook. Jullie hebben geen idee hoe vaak ik bijna heb bekend. Hoe graag ik van dat schuldgevoel af wilde. Maar toen kwam Henry en wist ik dat ik er voor altijd mee moest leren leven. Voor zijn bestwil.’

Andy laat Henry nu helemaal los, lijkt hem vergeten te zijn. In plaats van naar zijn moeder te rennen, blijft Henry staan, met zijn ogen op zijn

schoenen gericht. Andy loopt naar Ashley toe alsof hij van plan is haar te slaan – of erger. Ashley bereidt zich voor op wat komen gaat, sluit haar ogen en zet zich schrap.

‘Doe met mij wat je wilt,’ zegt ze. ‘Maar doe mijn zoon alsjeblieft geen pijn. Hij is het enige goede wat ik in mijn leven heb voortgebracht.’

Andy legt een hand op haar schouder en haar adem stukt.

‘Dank je wel,’ zegt hij.

Dan laat hij zich op de grond zakken en begint te huilen.

Ik ga naar hem toe, leg mijn armen om zijn schouders en huil met hem mee. Allebei huilen we om wat we hebben verloren terwijl we tegelijkertijd de zware last van ons afschudden die we al zo lang hebben meegedragen.

‘Het spijt me,’ zegt Ashley nog eens. ‘Ik heb jullie allemaal heel veel pijn gedaan.’

Anders dan Andy lukt het me niet op haar te reageren, laat staan haar te bedanken. Want er zijn veel meer mensen geschaad door wat ze heeft gedaan. Iedereen aan Hemlock Circle, te beginnen bij Billy en eindigend met haar eigen zoon.

Henry kijkt uiteindelijk op en ik zie meteen dat – hoeveel pijn Ashleys bekentenis mij ook doet – het voor hem dubbel zo erg is. Hij heeft een wazige blik in zijn ogen. Alsof hij net een klap heeft gekregen. Ik zou bijna denken dat hij in shock verkeerde als ik niet het verdriet zag dat in zijn gelaatstrekken staat geëtsd.

Dat verwondt mijn ziel. Wat hem nu overkomt zou geen enkel kind mogen meemaken.

‘Henry,’ fluistert Ashley met uitgestoken armen.

Henry reageert niet.

Ashley komt dichterbij. ‘Lieverd, alsjeblieft.’

Henry schudt zijn hoofd, zet een stap achteruit en verliest zijn evenwicht.

Een moment vertraagt alles, klinkt alles luider, wordt alles scherpgesteld. Het gerommel van rollende stenen onder Henry’s voeten. Het gezwaai van zijn armen terwijl hij probeert rechtop te blijven staan. Het geluid dat Ashley naast me maakt, deels naar adem happend, deels schreeuwend. Mijn toch al bonzende hart dat in mijn borst begint te hameren. Totdat mijn lichaam, kortstondig verstard met alles om ons heen, in actie komt. Mijn spieren die zich spannen. Mijn benen die zich afzetten, mijn armen die zich strekken. Ik merk dat ik sprint.

Over de rotspunt.

Naar Henry toe.

Mijn hand uitsteek terwijl hij naar mij reikt.

Maar het is te laat.

Hij wankelt nog even voordat hij uitglijdt, in een achterwaartse hoek, en uit het zicht verdwijnt.

Ik volg Henry over de rand, negeer elke zweem van aarzeling, van nader inzien, van zelfbehoud. Als ik naar voren duik, ben ik me alleen maar bewust van mijn voeten die de grond verlaten, Ashleys gegil achter mij en een zwakke plons beneden, die bijna wordt overstemd door het gebrul van de waterval.

Henry die in het water terechtkomt.

Dan vervaagt alles tot niets terwijl ik achter hem aan tuimel, de duisternis in.

OceanofPDF.com

ZESENDERTIG

Ik kom hard in het water terecht.

Met een heftige klap, gevolgd door een draaiend, duizelingwekkend zinken onder het wateroppervlak. Alsof ik door een onzichtbare hand naar de bodem wordt gesleurd.

Het water is donkerder dan de dood. Een allesomvattend diepzwart waardoor ik binnen een paar seconden gedesoriënteerd raak. Ik spartel in de duisternis zonder te weten welke kant ik op moet zwemmen, op zoek naar licht, naar lucht, naar veiligheid. Pas als ik de bodem raak – een onwaarschijnlijk zachte bedding van slib en modder – weet ik welke kant ik op moet. Recht omhoog.

Ik zet me af, schiet naar boven en trap verwoed met mijn voeten. Mijn longen knappen bijna van de inspanning en het gebrek aan zuurstof. Ik kom boven met mijn mond wijd open, snak naar lucht en schreeuw Henry's naam. Die galmt door de nachtelijke lucht, als een platte steen die over het water wordt gekeild.

Henry. Henry. Henry.

Als de echo wegsterft, hoor ik iets anders, een door water gesmoorde, hese roep die snel weer met een lichte plons verdwijnt.

Ik duik naar het geluid, maar verdwaal meteen weer in het donkere water. Ik zie niets anders dan mijn handen die blindelings in de diepte tasten. En ze lijken vervormd, vaag, terwijl het donkere water als zijde tussen mijn vingers door glipt.

Zo blijf ik – als een gek draaiend en om me heen tastend – nog een minuut lang doorgaan.

Dan nog een minuut.

Wanneer mijn borst weer bijna barst, mijn longen weer bijna knappen, kom ik weer boven.

Ik zuig weer een teug lucht haar binnen en duik weer onder water.

Zo snel en zo diep dat ik ineens niet meer weet wat boven of onder is. Ik zwem naar wat ik denk dat het oppervlak is en ben verrast als ik op de bodem van het meer stuit. Ik verander van koers, op weg naar het oppervlak, maar bots weer tegen de modder en het slib.

Ik kan alleen maar denken dat Henry vast hetzelfde meemaakt. Dat hij gedesoriënteerd is en doodsbang, dat hij gevangen is onder het water terwijl zijn borst onder net zoveel spanning staat als die van mij. De druk is nu zo pijnlijk dat ik bang ben dat mijn longen deze keer echt zullen knappen.

Ik weet wat dat betekent.

Ik heb bijna geen lucht meer. En dat geldt vast ook voor Henry. Als hij überhaupt nog lucht in zijn longen heeft. De gedachte dat hij in de diepte drijft, met zijn polsen nog aan elkaar gebonden, op de drempel van de dood, maakt dat ik in het zwarte water blindelings om me heen trap en zwaai.

Plotseling grijpt iets mijn hand vast.

De aanraking is vederlicht, bijna sussend. De greep kalmeert me onmiddellijk en ik merk dat ik word voortgetrokken. Ik laat mezelf het water uit leiden en denk bij mezelf dat het Henry moet zijn. Dat hij mij heeft gevonden in plaats van andersom.

Maar als ik mijn vrije arm uitstrek naar het troebele water voor mij, voel ik niets. Er is daar letterlijk niets.

Maar die milde greep blijft. De hand van een onbekende die de mijne vasthoudt.

Een jongenshand, besef ik.

En niet van een onbekende.

Billy.

Ik weet dat hij het is, want zijn aanwezigheid is overal. Het voelt precies zoals toen hij nog leefde. Kalm en gelukkig en vriendelijk.

Dit is Andy niet.

Het is ook geen hallucinatie.

Het is Billy Barringer, mijn oude vriend, eindelijk met mij herenigd.

Ik laat me door hem leiden. Ik weet niet welke kant we op gaan, maar ik vertrouw erop dat het de juiste is. Misschien is hij hier om me in veiligheid te brengen. Of misschien is hij hier om me mee te nemen naar het hiernamaals.

Ik heb vrede met allebei.

Billy blijft aan me trekken. Nu sneller. Onze bestemming vlakbij. Dan schiet ik boven het wateroppervlak uit. De nachtelijke lucht voelt aan als een klap die me weer tot leven wekt. Watertrappelend hap ik naar lucht terwijl ik me vastklamp aan de onzichtbare hand die me hierheen heeft geleid.

Alleen is die er niet meer.

Ik steek mijn eigen hand boven het water uit en kijk ernaar, mijn vingers gebogen in het bleke licht.

Billy is weg.

Maar plotseling is daar Henry, die zich bewust is van mijn aanwezigheid en worstelt om te blijven drijven. Ik neem hem in mijn armen en probeer hem zo goed en zo kwaad als het gaat op letsel te controleren.

‘Ben je gewond?’

Henry is te geschokt om iets te kunnen zeggen en schudt alleen maar zijn hoofd.

‘Het komt goed,’ stel ik hem gerust. ‘Het komt goed met ons allebei.’

Ik duik weer onder water, deze keer om mezelf door de ruimte tussen zijn aan elkaar gebonden armen te manoeuvreren. Als ik weer bovenkom, ligt hij op mijn rug, met zijn armen om mijn nek. In die veilige maar ongemakkelijke houding zwem ik naar de oever, waar ik ons allebei op het droge weet te slepen.

Terwijl ik Henry’s polsen van elkaar losmaak, kijk ik naar de schaduwrijke nissen om de waterval heen, in de hoop een glimp van Billy op te vangen.

Natuurlijk zie ik hem niet, want ik zag hem ook niet toen ik werd gered. Ik had simpelweg zijn hand in de mijne gevoeld in de wetenschap dat hij het was. Pas nu we op onze verdere redding wachten, begin ik te twifelen.

Ik heb eerder gedacht dat ik Billy zag en dat bleek niet waar te zijn. En nu is het misschien weer niet waar. Het is waarschijnlijker dat het alleen maar een soort visioen was, een manier om om te gaan met de veronderstelling dat de dood op me wachtte. Zulke dingen gebeuren, dat weet ik. Mensen die beweren dat ze door lang geleden overleden dierbaren werden verwelkomd in het hiernamaals, vlak voordat ze met een ruk weer in het land der levenden terechtkwamen.

Net als ik ervan overtuigd begin te raken dat het een hallucinatie was, zegt Henry: ‘Meneer Marsh, heeft die jongen u ook geholpen?’

Mijn hart maakt een sprongetje. ‘Welke jongen?’

‘Die jongen die me uit het water omhoog heeft getrokken.’

Hoewel het mogelijk is dat we allebei een vergelijkbare bijna-doodervaring hebben gehad, lijkt die kans me klein. Ook omdat het nauwelijks te verklaren is dat ik Henry heb gevonden in het ruime, donkere water van het meer.

Daarom kies ik ervoor te geloven dat er een andere kracht aan het werk is geweest. Een vriendelijke hand die me vanuit de diepte naar Henry heeft gebracht.

‘Ja,’ zeg ik. ‘Maar hij is niet zomaar een jongen. Hij is mijn vriend. En hij heet Billy.’

OceanofPDF.com

Woensdag 31 december 2025

23.55 uur

Er dwarrelen dikke, natte sneeuwvlokken tegen de ramen terwijl Ethan wacht tot het middernacht is. Hij ligt half slapend op de bank en schenkt amper aandacht aan de hordes feestvierders op tv die zich laten gaan op Times Square. Op de salontafel voor hem staan een half opgedronken biertje, een half opgedronken flesje frisdrank en er ligt een half opgegeten pizza in een doos.

Wat ben ik toch een feestbeest, denkt hij met een luie glimlach.

Maar er zijn verzachtende omstandigheden. Het is een drukke dag geweest. Ethans ouders waren hier met Kerstmis en zijn vanochtend pas weer naar Florida vertrokken. Vanmiddag is hij bij Vance Wallace langs geweest, die gelukkig heel helder was, wat niet altijd het geval is. En vroeg in de avond hadden Ragesh en zijn man hier gegeten, maar ze waren al vroeg weer vertrokken toen de sneeuw begon te vallen.

Als de weersverwachting klopt, ligt er tegen de ochtend bijna een meter sneeuw. Ethan bedenkt dat hij morgen extra koffie gaat zetten, zodat hij die kan uitdelen als iedereen aan Hemlock Circle de eigen oprit vrij gaat maken. Er hangt altijd een feestelijke sfeer in de cul-de-sac als het sneeuwt. Heel anders dan de sombere stemming die er hing toen de waarheid over Billy's dood bekend werd.

Het was even chaos geweest, want de verslaggevers zwermde er een tijdje als wespen rond. Er slopen zoveel mensen zijn tuin in dat hij de wildcamera had moeten uitschakelen omdat het ding van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat bleef pingen.

Godzijdank was die aandacht snel verdwenen toen men beseftte dat er niets sensationeels te beleven viel. In de onfrisse hoeken van het internet, waar Ethan nu wegblijft, hebben lieden zelfs hun teleurstelling geuit over het feit dat de waarheid zo alledaags was, zo saai en menselijk.

Er bestonden geen slechteriken in dit verhaal.

En ook geen helden.

Het ging slechts om een buurtje waar mensen woonden die zo hun gebreken hadden, de een meer dan de ander.

Dus de media richtten zich op andere zaken. Net als Hemlock Circle. Het is onvoorstelbaar, vindt Ethan, hoe de buurt in achttien maanden is veranderd, met nieuwe gezichten die er zijn komen wonen nu de meeste oude zijn verhuisd. Vance Wallace was de eerste geweest die vertrok. Met hulp van Ethan had hij zijn huis te koop gezet en de opbrengst gebruikt voor een kamer in een woonzorgcentrum. Dankzij de torenhoge huizenprijzen zal hij daar de rest van zijn leven worden verzorgd.

Daarna vertrokken Fritz en Alice Van de Veer, niet geheel van harte, gevolgd door de Chens. Russ had beweerd dat ze meer ruimte nodig hadden na de geboorte van Hannah, hun tweede kind. Toch vermoedt Ethan dat hij iets te maken heeft gehad met hun vertrek. Toen eenmaal duidelijk werd dat Ethan niet van plan was Hemlock Circle te verlaten, had Russ besloten om zelf dan maar te gaan.

Ethan en Russ zijn geen vrienden meer. Ook geen vijanden. Tussen hen is een vreemd vacuüm ontstaan. Er is te veel gedaan en gezegd om ooit nog de kloof te kunnen dichten, maar Ethan wenst hem alle goeds toe en hoopt dat Russ ook hem het beste gunt.

Wat Andy Barringer betreft: Ethan heeft hem nog twee keer gezien sinds die avond bij de waterval. De eerste keer toen Billy eindelijk werd begraven, naast zijn vader, en zes maanden later toen Mary Ellen Barringer zich bij hen voegde. Hij was ternauwernood ontsnapt aan een aanklacht wegens ontvoering, dankzij een pleidooi van Ashley en de bereidheid van rechercheur Palmer om voor een keer een oogje dicht te knijpen. Andy is opnieuw onder de radar gedoken.

Maar zijn huis is eindelijk verkocht, het vierde huis aan Hemlock Circle dat van eigenaar is verwisseld. Binnenkort worden het er vijf, want Ragesh heeft Ethan vandaag tijdens het eten verteld dat zijn ouders hun woning in het voorjaar te koop gaan zetten. Als dat gebeurt, zal Ethan Marsh straks de laatste oorspronkelijke bewoner van Hemlock Circle zijn – iets wat hij nooit, maar dan ook nooit, had verwacht.

Maar het is leuk om te zien dat er nieuwe gezinnen zijn komen wonen die de plek weer leven inblazen. Ze hebben allemaal kinderen in de leeftijd van zes tot zestien. Hiernaast woont zelf een jongen van Henry's leeftijd die, wonder boven wonder, net zo intelligent en nieuwsgierig is als hij. Ze hebben in de zomer samen insecten verzameld, de namen van planten opgezocht en een gigantische stapel *Kippenvel*-boeken doorgeploegd.

Voor Ethan is dat de beste verandering. Dat hij Henry mag zien opbloeien. Henry gaat naar dezelfde particuliere school waar Ethan lesgeeft. Hij heeft daar vrienden en geniet de achting van de schoolbibliothecaresse, Miss Quinn, die misschien ook wel gecharmeerd is van Ethan. Voor de kerstvakantie had ze hem gevraagd of hij zin had om een keer koffie met haar te gaan drinken. Ethan had ja gezegd, zelfs nadat Henry hem had laten weten dat ‘ergens samen koffiedrinken’ een geheime code is voor een date. Ethan weet niet waar Henry dat heeft gehoord en misschien wil hij dat ook helemaal niet weten.

‘Hoe gaat het met hem?’ vraagt Ashley telkens als ze Ethan belt, stipt op tijd elke donderdagavond. Een telefoontje vanuit het Edna Mahan Correctional Facility for Women, een gevangenis voor vrouwen.

‘Heel goed,’ zegt Ethan altijd, en dat meent hij.

Het heeft even geduurd voordat Ethan zich kon verzoenen met wat Ashley had gedaan. Soms worstelt hij er nog mee en vlamt er een vlaag van woede in hem op, zo heftig dat het hem de adem beneemt. Hij vond het verbazingwekkend gemakkelijk om haar te vergeven dat Billy dood was door haar schuld. Het was een ongeluk, Ashley had niet de intentie gehad hem kwaad te doen en ze heeft sinds haar bekentenis steeds weer spijt betuigd. Maar Ethan heeft er nog steeds moeite mee dat ze het al die tijd geheim heeft gehouden. Het zou iedereen heel veel pijn hebben bespaard als Ashley destijds had bekend in plaats van er dertig jaar mee te wachten.

Aan de andere kant zou Henry er dan niet zijn geweest. En Ethan kan zich zijn leven zonder de jongen niet meer voorstellen.

Op de bank, terwijl hij de wijzers van de klok middernacht ziet naderen, denkt Ethan na over die avond bij de waterval. Dat doet hij vaak. Hoe hij en Henry ineengedoken bij het water bleven zitten tot er politieagenten en reddingswerkers toe kwamen schieten, onder wie rechercheur Cassandra Palmer en Ragesh Patel.

Ashley was er nog, inmiddels aangehouden door de politie, hoewel Ragesh haar nog niet in de boeien had geslagen tot ze de kans had gekregen om haar armen om Henry heen te slaan. Hij had haar aarzelend terugomhelsd, alsof hij niet meer zeker wist of ze zijn moeder of nu een vreemde voor hem was.

‘Ik ga een tijdje weg,’ had ze hem verteld. ‘Maar ik wil dat je weet dat ik meer van je hou dan van wie of wat ook ter wereld.’

Daarna had Ashley Ethan vastgepakt in een vertwijfelde, stevige omarming, zodat ze in zijn oor kon fluisteren.

‘Ik wil dat jij voor Henry zorgt,’ had ze gezegd. ‘Ik weet dat ik heel veel van je vraag. Maar mijn vader kan het niet alleen. Henry heeft jou nodig. Ik heb jou nodig. Beloof me dat je voor mijn zoon zult zorgen.’

Dat deed Ethan.

En hij heeft woord gehouden.

En dat wil hij zo lang mogelijk blijven doen.

Nadat ze schuld had bekend, werd Ashley twee keer veroordeeld. Ze heeft tien jaar gekregen voor het aanrijden van Billy Barringer met de dood tot gevolg, en nog eens tien jaar voor het lozen van zijn lichaam, dat ze vervolgens heeft verzwegen. Omdat ze destijds minderjarig was en spijt heeft betoond, mag ze de straffen van de rechter gelijktijdig uitzitten, met de kans op vervroegde vrijlating na acht jaar.

‘Henry is minstens achttien als ik vrijkom,’ had Ashley tegen Ethan gezegd, een paar maanden na haar veroordeling. ‘Tot die tijd heeft hij recht op een familie.’

‘Jij bent zijn familie,’ zei Ethan.

‘Voor de wet. Echte familie. Op dit moment heeft hij alleen een voor doodslag veroordeelde moeder en dat blijft de rest van zijn leven aan hem kleven.’ Ashley had vervolgens even gezwegen, en door de stilte heen had Ethan gehoord dat ze huilde. ‘Daarom vind ik dat jij hem moet adopteren.’

Ethan sprak haar niet tegen en met Ashleys officiële toestemming werd hij de wettige vader van Henry. Een juist besluit, beseft Ethan weer, wanneer hij midden in de nacht naar boven loopt, naar de slaapkamer die ooit de zijne was. Die is nu van Henry en weerspiegelt de interesses en voorkeuren van de jongen: dieren en planeten en dinosauriërs. Als hij naar binnen tuurt, kan Ethan zich nauwelijks herinneren hoe het eruitzag toen het nog zijn kamer was.

Henry ligt in bed te lezen bij het zachte schijnsel van de lamp op zijn nachtkastje. Geen verrassing. Hij blijft na bedtijd vaak nog wakker om te lezen.

Een tijdlang had Ethan gevreesd dat de gebeurtenissen bij de waterval Henry’s bijzondere eigenschappen zouden dempen. Dat zijn hart zou verharden om nooit meer verwond te kunnen raken. Tot nu toe is dat niet gebeurd. En Ethan doet zijn best om dat zo te houden.

Nadat hij Henry even onopgemerkt heeft gadegeslagen, zegt hij: 'Gelukkig nieuwjaar, jongen.'

Ethan noemt hem allang niet meer meneer Wallace, en Henry was er twee avonden nadat zijn moeder was gearresteerd mee opgehouden hem aan te spreken als meneer Marsh. Sindsdien noemt hij hem Ethan. Maar vanavond kijkt Henry op van zijn boek en zegt: 'Gelukkig nieuwjaar, pap.'

Het kost Ethan een lang moment om zich te herpakken. Hij had nooit meer verwacht zo genoemd te worden. Hij had het ook nooit gewild. Maar nu het is uitgesproken, wil hij niets liever dan dat Henry hem voor altijd zo zal noemen.

'Wat ben je aan het lezen?' vraagt hij terwijl hij zijn emoties onder controle probeert te houden.

Henry duwt zijn bril omhoog over zijn neus. 'Een oud boek dat ik op de bovenste plank van de boekenkast heb gevonden.'

Hij houdt het omhoog en er verschijnt een bekende titel: *Het grote boek over geesten, spoken en andere verschijningen*.

Ethan is er aangenaam door verrast. Hoewel hij het boek was vergeten, is hij blij dat Henry het heeft ontdekt.

'Heb je het al eerder bekeken?'

'Nee,' zegt Henry. 'Maar ik ben erdoor geïntrigeerd. Het heeft wel wat weg van *Kippenvel*.'

Ethan gaat op de rand van het bed zitten. 'Het staat gelijk aan wel duizend *Kippenvel*-boeken. Het is van een vriend van mij geweest. Een heel speciale vriend.'

Hij vertelt Henry niet dat het ooit heeft toebehoord aan Billy, om dezelfde reden waarom ze niet praten over die noodlottige avond bij de waterval. Met het oog op alles wat er is gebeurd, weet Ethan niet hoe Henry erop zou reageren. Hij vermoedt dat Henry het toch wel weet, want hij behandelt het boek met een voorzichtigheid die hij niet op zijn haveloze paperbacks toepast.

'Dan is het dus van jou,' zegt hij.

'Nee,' antwoordt Ethan. 'Ik heb er vaak genoeg in gekeken. Het is nu van jou. Hoewel je nodig moet gaan slapen. Het is laat.'

'Nog vijf minuten?'

Ethan glimlacht toegeeflijk. Hij weet dat vijf minuten er minstens dertig worden. 'Goed dan. Vijf, niet meer.'

Henry legt zijn hand op het boek alsof hij aanvoelt hoe waardevol het is voor zowel Ethan als de jongen die het ooit in zijn bezit had. Dan legt Ethan zijn hand op die van Henry en slaan ze samen de bladzijde om.

OceanofPDF.com

DANKWOORD

Dank aan iedereen van Dutton en Penguin Random House, maar in het bijzonder aan mijn geweldige redacteur, Maya Ziv, en het publiciteits- en marketingteam bestaande uit Emily Canders, Lauren Morrow, Stephanie Cooper en Caroline Payne. Verder gaat mijn dank uit naar Christopher Lin voor het prachtige omslagontwerp, en naar Alberto Ortega voor zijn toestemming voor het gebruik van een van zijn schitterende schilderijen. Jullie zijn super!

Hetzelfde geldt voor mijn agent, Michelle Brower, en iedereen van Trellis Literary Management.

Ook dank aan Hilary Zaitz Michael, Carolina Beltran en iedereen bij WME voor hun inspanningen op het gebied van film en televisie.

Verder ben ik enorm veel dank verschuldigd aan Michael Livio, die samen met mij de vreugde, frustratie en onzekerheden heeft doorgemaakt tijdens het schrijven van dit boek. Hij krijgt extra dank omdat hij heeft gezorgd voor een achtertuin vol dieren en jaren geleden een wildcamera heeft gekocht waarvan de beelden de inspiratie hebben gevormd voor heel veel scènes uit dit boek.

OceanofPDF.com